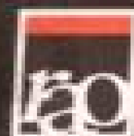
Tom CLANCY

Centrul de Comandă

Linia de demarcaţie

Serie creată de Tom Clancy şi Steve Pieczenik
Scrisă de Jeff Rovin

Tom CLANCY

Centrul de Comandă
Linia de demarcaţie

Editura RAO 2009

OP-CENTER: *Line of Control*
2001

Mulţumiri

Dorim să mulțumim, pentru sprijinul acordat, lui Martin H. Greenberg, Lary Segriff, Robert Youdelman, Tom Mallon şi minunatului colectiv de la Penguin Putnam Inc., mulțumim lui Robert Gottlieb, fără sprijinul căruia această carte n-ar fi fost vreodată concepută. Dar cel mai important rol vă revine dumneavoastră, cititorilor, care urmează să stabiliți cât de reuşită a fost realizarea colectivului nostru.

TOM CLANCY şi STEVE PIECZENIK

Prolog

Baza Siachen 3, Kashmir

Miercuri, 5.42 a.m.

Maiorul Dev Puri nu putea dormi. Încă nu se obişnuise cu ținuta de campanie din dotarea armatei indiene, roasă de-atâta purtare. Sau cu aerul rarefiat de la munte. Sau cu liniştea. La fosta lui cazarmă din Udhampur, răzbăteau mereu de-afară sunetele camioanelor şi ale automobilelor, plus cele ale activității soldaților. Aici liniştea îi amintea de-un spital. Ori de-o morgă.

În loc să adoarmă, se sculă din pat şi îşi puse uniforma de culoare verde oliv şi turbanul roşu. Puri ieşi din cortul său şi merse către tranşeele din linia-ntâi. De-acolo privi soarele puternic al dimineții răsărind înapoia sa. Urmări cum strălucitoarea aură portocalie se târa lent de-a lungul văii, fixându-se deasupra terenului plat şi pustiu al zonei demilitarizate. Era cea mai subțire barieră din cel mai periculos loc de pe planetă.

Aici, în Kashmir, la poalele înălțimilor Himalayei, viața omului era întotdeauna în primejdie. În mod rutinier, era amenințată de condițiile climatice extreme şi de terenul accidentat. În depresiunile cu temperaturi mai ridicate, era în pericol ori de câte ori cineva rata depistarea unei cobre regale, sau naja naja, mortala cobră indiană, care se ascundea în tufişuri. Se afla în pericol ori de câte ori cineva strivea cu o clipită prea târziu un țânțar purtător de boli sau veninosul păianjen cafeniu. Viața se afla într-un pericol chiar mai mare cu câțiva kilometri înspre nord, pe groaznicul ghețar Siachen. Acolo abia dacă era suficient aer pentru a menține viața pe înălțimile abrupte, de un alb strălucitor. Avalanşele şi temperaturile sub zero grade constituiau un pericol zilnic pentru patrulele terestre.

Totuşi nu riscurile naturale făceau din acea zonă cel mai periculos loc de pe planetă. Toate acele pericole nu însemnau nimic față de modul cum se amenințau oamenii între ei. Amenințările de acel fel nu țineau cont de oră sau de anotimp. Erau constante, minut cu minut, ceas de ceas, de aproape şaizeci de ani.

Puri stătea pe-o scară de aluminiu dintr-o tranşee cu pereții căptuşiți cu foi subțiri de tablă ondulată. Exact în fața lui se afla un zid din saci cu nisip, înalt de un metru şi jumătate, peste care era fixată o rețea protectoare de sârmă tăioasă ca briciul, întinsă pe piloni metalici. La circa zece metri spre dreapta se găsea un mic post de pază, un adăpost din buşteni ridicat în spatele sacilor cu nisip. Deasupra postului era întinsă o plasă de camuflaj din cânepă, cu modele vegetale aplicate pe ea. La dreapta acelui adăpost, la o distanță de doisprezece metri, se afla un alt post de veghe.

La o sută zece metri în fața maiorului, către vest, era amplasată o tranşee identică, pakistaneză.

Cu o încetineală deliberată, ofițerul scoase din buzunarul pantalonilor o pungă cu ghutka, tutun de mestecat. În acea zonă nu erau recomandate mişcările bruşte, care puteau fi remarcate şi interpretate în mod greşit ca reprezentând gesturi de scoatere a unei arme. Despături ambalajul şi împinse în gură un cocoloş mic. Soldații erau sfătuiți să nu fumeze, căci o țigară aprinsă le putea dezvălui cercetaşilor sau patrulelor inamice poziția lor.

În timp ce-şi mesteca tutunul, Puri privi cum escadrile de muşte negre îşi începeau propria patrulare matinală. Căutau materialele fecale lăsate de veverițele roşii, caprele markhor şi alte erbivore care se trezeau şi se hrăneau înaintea zorilor. Acum se aflau în prima fază a iernii. Puri auzise că vara roiurile de insecte erau atât de dense, încât semănau cu nişte nori de fum care pluteau la joasă înălțime, peste pietre şi tufişuri.

Maiorul se-ntrebă dacă va trăi cât să apuce să le vadă. De-a lungul a câtorva săptămâni, mii de oameni din ambele

tabere fuseseră ucişi. Lucru inevitabil atunci când peste un milion de soldaţi fanatici se înfruntau de-a lungul unei „linii de demarcaţie” extrem de înguste, însumând trei sute douăzeci de kilometri. În acel moment maiorul Puri putea vedea o parte dintre acei soldaţi, peste fâşia nisipoasă care separa tranşeele. Gurile le erau acoperite cu văluri musulmane tradiţionale, de culoare neagră, pentru a le proteja de vânturile ce suflau către apus. În ochii acelor oameni cu chipuri asprite de vânturi ardea o ură care fusese aprinsă încă din secolul opt. Atunci se ciocniseră pentru întâia oară hinduşii şi musulmanii în acea regiune. Fermierii şi negustorii din vechime puseseră mâna pe arme şi luptaseră pentru rute comerciale, pentru pământ şi apă şi pentru credinţă. Încleştarea devenise şi mai feroce în 1947, când Marea Britanie îşi abandonase imperiul din subcontinent. Britanicii le dăduseră celor doi rivali India şi Pakistanul, revendicate de către hinduşi şi de către musulmani. Totodată, împărţirea oferise Indiei controlul asupra regiunii Kashmir, dominată de musulmani. Din acel moment, pakistanezii îi considerau pe indieni drept forţă de ocupaţie în Kashmir. Războiul devenise un lucru aproape constant, cele două părţi încleştându-se asupra provinciei ce devenise inima simbolică a conflictului.

„Şi eu sunt chiar în centrul inimii”, gândi Puri.

Baza 3 era un potenţial punct fierbinte, cea mai apropiată zonă fortificată atât faţă de Pakistan, cât şi faţă de China. „Ce ironie”, îşi spunea sieşi militarul de carieră. Acea „inimă” arăta exact precum Dabhoi, micul oraş în care crescuse, aflat la poalele lanţului muntos Satpura din centrul Indiei. Dabhoi nu avea valoare decât pentru cei născuţi acolo – majoritatea fiind negustori – şi pentru cei care încercau să ajungă în oraşul Broach din golful Cambay. Acolo se găsea locul de unde puteau cumpăra ieftin peşte. Era supărător să vezi cum ura, mai curând decât cooperarea, făcea ca un ţinut să fie mai valoros decât altul. În loc să încerce să dezvolte ceea ce

aveau în comun unii cu alții, ei încercau să distrugă ceea ce era ieşit din comun.

Ofițerul cercetă cu privirea zona demilitarizată. Aliniate de-a lungul sacilor cu nisip, zăreai binocluri de culoare portocalie, montate pe mici piloni metalici. Era singurul lucru asupra căruia indienii şi pakistanezii căzuseră de acord: să vopsească binoclurile astfel încât să nu poată fi confundate cu armele. Însă Puri n-avea nevoie de binoclu. Soarele strălucitor răsărea în spatele său. Putea vedea limpede fețele oacheşe ale pakistanezilor instalați în spatele baricadelor. Chipuri întru totul asemănătoare celor ale indienilor, cu excepția faptului că se aflau pe partea greşită a liniei de demarcație.

Puri se deprinsese să respire uniform. În unele locuri, fâşia de teren ce constituia linia de demarcație era atât de îngustă, încât condensul aerului expirat în atmosfera rece era vizibil santinelelor din ambele tabere. Ieşind în evidență, aburii respirației le puteau indica observatorilor de pe ambele părți dacă omologii lor erau neliniştiți şi respirau grăbit, sau dacă dormeau cumva şi respirau lent. Acolo, o vorbă greşită şoptită unui camarad şi auzită de cineva din cealaltă parte putea rupe fragilul armistițiu. Când se bătea un cui, ciocanul trebuia învelit în cârpe pentru a atenua zgomotul, altfel ar fi fost luat drept un foc de armă şi ar fi atras ca replică focuri de puşcă, apoi de artilerie, iar în final rachete nucleare. Acel schimb de focuri se putea produce atât de rapid, încât bazele puternic fortificate aveau să fie vaporizate încă înainte ca ecourile primelor împuşcături să piară în trecătorile înguste ale munților.

Din punct de vedere psihic şi fizic, era un mediu atât de solicitant şi de necruțător, încât orice ofițer care îndeplinea cu succes un stadiu de serviciu de un an era automat eligibil pentru o muncă de birou într-o „zonă sigură” precum Calcutta sau New Delhi. Asta îl făcea pe Puri, care avea patruzeci şi unu de ani, să-şi continue activitatea. În urmă cu trei luni fusese transferat de la cartierul general al

Comandamentului de Nord, unde antrena patrule de grăniceri. Încă nouă luni la comanda acestei mici baze, în care să se „joace cu focul”, după cum enunțase predecesorul său, şi putea duce un trai confortabil tot restul vieții. Se va dedica pasiunii sale, făcând săpături antropologice. Îi plăcea să afle cât mai multe despre istoria poporului său. Civilizația din Valea Indusului avea o vechime de peste 4 500 de ani. Pe-atunci Pkitania şi India erau o singură națiune. Fuseseră o mie de ani de pace. Asta înainte de a-şi face religia apariția în zonă.

Maiorul Puri îşi mesteca tutunul. Adulmecă mirosul de ceai fiert ce venea dinspre cortul popotei. Era ora micului dejun, după care urma să-şi întâlnească subordonații pentru şedința informativă de dimineață. Mai stătu o clipă să se bucure de zori. Nu pentru speranța adusă de o nouă zi. Doar din pricină că noaptea trecuse fără nici o confruntare.

Puri se răsuci şi coborî treptele scării. Nu îşi făcea iluzii că în săptămânile următoare aveau să fie multe asemenea dimineți. Dacă zvonurile auzite de la amicii săi din cartierul general se dovedeau adevărate, butoiul cu pulbere era pe punctul să primească un nou fitil.

Unul foarte scurt şi deja aprins.

1

Washington D.C.

Miercuri, 5.56 a.m.

Aerul era neobişnuit de geros pentru acel anotimp. Nori groşi, de culoarea cărbunelui, atârnau la joasă înălțime

deasupra bazei aeriene Andrews. Dar, în ciuda vremii mohorâte, Mike Rodgers se simțea grozav.

Generalul cu doua stele, în vârstă de patruzeci şi şapte de ani, îşi lăsă Fordul Mustang 1970 de culoare neagră în parcarea rezervată ofițerilor. Păşind vioi, traversă peluza tunsă îngrijit către sediul Centrului de Comandă. Ochii căprui-deschis ai lui Rodgers aveau în ei o strălucire ce-i făcea să pară aurii. Mai fredona încă ultima melodie pe care-o ascultase la CD-player-ul portabil. Era înregistrarea compoziției din 1950 a lui David Seville, intitulată *Vraciul* şi interpretată de Victoria Bundonis. Vocea joasă, electrizantă a tinerei cântărețe, fredonând „Oo-ee-oo-ah-ah", constituia întotdeauna un mod înviorător de a-şi începe ziua. De obicei, atunci când traversa peluza, se găsea într-o cu totul altă stare de spirit. La ora aceea matinală, roua avea să-i strice lustrul pantofilor, care se înfundau în solul moale. Uniforma sa riguros călcată şi părul negru tuns scurt, cu urme de încărunțire aveau să fie răvăşite de vântul puternic. Însă Rodgers era de regulă nepăsător față de pământ, vânt şi apă – trei dintre cele patru elemente primordiale. Era conştient numai de prezența celui de-al patrulea element, focul. Asta pentru că îl păstra închis chiar în ființa sa. Îl purta cu mare grijă, de parcă ar fi fost nitroglicerină. O mişcare bruscă l-ar fi făcut să explodeze.

Dar nu în acea zi.

Un tânăr stătea de pază într-o gheretă din sticlă antiglonț, chiar după pragul uşii. Acesta salută prompt la vederea lui Rodgers.

— Bună dimineața, domnule, rosti santinela.

— Bună dimineața, replică Rodgers. „Lupoaica."

Era parola personală a lui Rodgers pentru ziua respectivă. Îi fusese transmisă în seara precedentă prin e-mail, pe rețeaua GovNet, de către Jenkin Wynne, şeful Securității Interne a Centrului de Comandă. Dacă parola nu corespundea cu cea din computerul santinelei, Rodgers nu era lăsat să intre.

— Mulțumesc, domnule, zise gardianul şi salută din nou.

Apăsă un buton şi uşa se deschise. Rodgers intră.

Nu exista decât un singur lift, drept în față. În timp ce Rodgers se îndrepta către el, îşi puse întrebarea cât de tânăr era soldatul din forțele aeriene. Douăzeci şi doi de ani? Douăzeci şi trei? Cu câteva luni în urmă Rodgers şi-ar fi dat gradul, experiența şi tot ce deținea sau cunoştea numai ca să revină la vârsta tânărului. Sănătos şi ager, cu o mulțime de planuri de viitor deschizându-i-se înainte. Asta se întâmpla după ce Rodgers efectuase dezastruoasa testare în practică a Centrului Regional de Comandă. Dispozitivul mobil, supertehnologizat, fusese sechestrat în Orientul Mijlociu. Rodgers şi personalul său fuseseră încarcerați şi torturați. După eliberarea lor, senatoarea Barbara Fox şi Comitetul Congresului pentru Supravegherea Serviciilor de Informații [1] regândiseră programul ROC [2]. Grupul de control considerase că prezența în mod fățiş a unei baze SUA de culegere a informațiilor pe un teritoriu străin avea mai curând menirea de a incita, decât de a descuraja acțiunile ostile. Deoarece ROC fusese în responsabilitatea sa, Rodgers se simțea vinovat de pierderea lui. De asemenea, simțea că ratase ultima şi cea mai bună şansă a sa de-a reveni în câmpul operativ.

Rodgers se înşela. Statele Unite aveau nevoie de informații asupra situației armamentului nuclear din Kashmir. Mai precis, dacă Pakistanul desfăşurase focoase nucleare în munții din regiune. Agenții de informații indieni nu puteau opera în zonă. Dacă erau descoperiți de pakistanezi, se putea declanşa tocmai războiul pe care Statele Unite sperau să-l evite. O unitate americană de spionaj ar fi avut mai mult spațiu de manevră. Mai ales dacă putea dovedi Pakistanului că aduce informații despre capabilitățile nucleare ale Indiei, informații pe care un agent de legătură al Agenției Naționale de Securitate [3] i le-ar furniza lui Rodgers în oraşul Srinagar. Fireşte, armata indiană nu avea să ştie că el dispunea de acele informații. Era un imens şi periculos joc de cărți în trei.

Tot ce avea de făcut cel care împărțea cărțile era să țină minte unde se afla fiecare carte din pachet şi să nu fie niciodată prins.

Rodgers intră în cabina micuță şi puternic luminată a liftului, iar acesta îl duse la subsol.

Centrul de Comandă – denumit oficial Centrul Național de Gestionare a Situațiilor de Criză [4] – era adăpostit într-o clădire cu două etaje amplasată lângă terminalul forțelor navale. În timpul Războiului Rece, construcția cu aspect banal, de culoare gălbuie, fusese centrul de operațiuni al unei unități aviatice de elită. În cazul unui atac nuclear, sarcina ei era aceea de a evacua oficialitățile importante din Washington D.C. După destrămarea Uniunii Sovietice şi reducerea efectivelor unităților NuRRDs [5] ale aviației americane, clădirea fusese oferită nou înființatului NCMC.

Birourile de la etaj erau destinate operațiunilor nonsecrete, precum monitorizarea ştirilor din mass-media, contabilitate şi resurse umane. Subsolul era locul unde lucrau Hood, Rodgers, Bob Herbert – şeful Secției de informații – şi restul personalului angrenat în colectarea şi analizarea informațiilor.

Rodgers ajunse la nivelul dorit. Trecu pe lângă posturile de lucru din centrul sălii, îndreptându-se spre biroul său. Extrase de sub birou vechea lui servietă din piele. Îşi puse laptopul înăuntru şi începu să adune dischetele de care avea să se folosească în călătorie. Fişierele stocate pe ele conțineau rapoarte informative din India şi din Pakistan, hărți ale provinciei Kashmir, numele persoanelor de contact, precum şi refugiile sigure din regiune. Pe când îşi strângea uneltele specifice muncii, Rodgers se simți dintr-odată la fel ca-n copilăria sa, petrecută în Hartford, statul Connecticut. În timpul iernilor, Hartford îndura viscole cumplite. După furtună rămâneau troiene de zăpadă. Înainte de a-şi îmbrăca salopeta de iarnă, Robert îşi îngrămădea în ghiozdănel găletuşa, lopățica, o frânghie şi ochelarii de natație. Mama sa

insista în privința ochelarilor. Ştia că n-avea cum să-şi împiedice fiul să se bată cu zăpadă, însă nu dorea să-şi piardă vreun ochi din cauza vreunui bulgăre care l-ar fi lovit în față. Odată ajuns afară, în vreme ce toți ceilalți copii ridicau forturi de zăpadă, Robert se cățăra într-un copac unde, pe o bucată de placaj, îşi construia din omăt o casă suspendată. Nimeni nu se aştepta să fie bombardat cu o ploaie de bulgări de pe ramura unui copac.

După ce termina de împachetat lucrurile în servietă, Rodgers urma să se îndrepte către ieşirea din spate, unde era parcată „maşinuța din Golf". Aşa botezaseră militarii micile vehicule cu motor cu care ofițerii făceau naveta de la o şedință la alta în timpul operațiunilor Scutul Deşertului şi Furtună în Deşert. Pentagonul cumpărase mii de asemenea maşinuțe în ajunul a ceea ce avea să se dovedească a fi ultima suflare a conferințelor strategice față-n față, exact înaintea punerii la punct a sistemului securizat de videoconferință. După aceea, demodatele vehicule fuseseră distribuite tuturor bazelor militare din țară, drept cadouri de Crăciun pentru ofițerii superiori.

Maşinuța din Golf nu avea drum lung de parcurs. O aeronavă de transport C-130 Hercules staționa la patru sute de metri depărtare, în zona de aşteptare a pistei ce trecea chiar prin spatele clădirii NCMC. În ceva mai puțin de-o oră, transportorul lung de treizeci de metri urma să devină un zbor NATO de aprovizionare, care avea să-i ducă în secret pe Rodgers şi unitatea sa Striker[6] de la Andrews la baza aeriană Alconbury a Royal Air Force[7] din Marea Britanie, iar de-acolo la o bază NATO amplasată lângă Ankara, în Turcia. În acel punct, comandoul se va întâlni cu un aparat de transport AN-12 al aviației militare indiene, din compunerea escadrilei Vulturii Himalayeni. Vor ateriza pe baza aeriană Chushul, aflată la mare altitudine, în vecinătatea graniței cu China, de-acolo urmând a fi duşi cu elicopterele până la Srinagar, unde aveau să întâlnească persoana de contact. Urma să fie un

voiaj lung şi dificil, cu o durată mai mare de douăzeci şi patru de ore. Iar după sosirea în India nu va fi timp pentru odihnă. Echipa trebuia să fie gata de drum de îndată ce ateriza.

Dar lui Mike Rodgers îi convenea. Era „gata de acțiune” de ani de zile. Niciodată nu se mulțumise cu postura de comandant adjunct. În timpul Războiului Americano-Spaniol, stră-străbunicul său, căpitanul Malachai T. Rodgers, pornise de la funcția de comandant de subunitate, ajungând să servească direct sub ordinele locotenent-colonelului Teddy Roosevelt. Aşa cum îi scria în acele vremuri căpitanul Rodgers doamnei Rodgers: „Nu există nimic mai frumos decât să conduci. Şi nu există nimic mai rău decât să fii unul dintre cei conduşi, chiar dacă se-ntâmplă să te afli sub ordinele unui gentleman pe care-l respecți”.

Malachai Rodgers avea dreptate. Mike Rodgers acceptase postul de director adjunct pentru un singur motiv: acela că nu se aştepta ca Paul Hood să rămână în cadrul Centrului de Comandă. Rodgers îşi imaginase că fostul primar al oraşului Los Angeles era un politician adevărat, care țintea către senat sau Casa Albă. Însă Rodgers se înşelase. Generalul primise o altă lovitură atunci când Hood demisionase de la conducerea Centrului de Comandă pentru a petrece mai mult timp împreună cu familia. Rodgers se gândise atunci că Centrul avea să fie în sfârşit al său. Însă Paul şi Sharon Kent Hood nu fuseseră capabili să pună la punct lucrurile care mergeau prost în căsnicia lor. Se despărțiseră, iar Hood se întorsese la Centrul de Comandă. Rodgers revenise la postura de adjunct.

Dar Rodgers avea nevoie să comande. Cu câteva săptămâni mai devreme, el şi Hood puseseră capăt unei crize cu luare de ostatici la sediul Națiunilor Unite. Rodgers dirijase respectiva operațiune. Asta îi reamintise cât de mult îi plăcea să rişte totul bazându-se pe abilitatea proprie de a gândi şi a acționa mai bine decât adversarii. Când acționa însă din spatele unui birou, la adăpost de pericole, nu mai era acelaşi lucru.

Rodgers se răsuci către uşa deschisă cu câteva secunde înainte ca Bob Herbert să se ivească în cadrul ei. Aparițiile numărului trei în ierarhia Centrului de Comandă erau întotdeauna anunțate de zumzetul slab al căruciorului său cu motor.

— Bună dimineața, zise Herbert din pragul uşii.

— Bună dimineața, Bob, răspunse Rodgers.

— Te deranjează dacă intru?

— Absolut deloc, îi spuse Rodgers.

Herbert propulsă căruciorul cu rotile în birou. Bărbatul chelios, în vârstă de treizeci şi nouă de ani, geniul Secției de informații din cadrul Centrului, se alesese cu picioarele paralizate în urma atentatului cu bombă de la ambasada americană din Beirut, din 1983. Totodată, atentatul terorist luase viața iubitei soții a lui Herbert. Specialistul în computere al Centrului de Comandă, Matt Stoll, contribuise la proiectarea acelui cărucior cu rotile ultramodern. Era echipat cu un computer care se plia în cotiera scaunului şi cu o mică antenă parabolică de comunicații prin satelit, care ieşea dintr-o cutie ataşată de spatele căruciorului.

— Doream doar să-ți urez noroc, rosti Herbert.

— Mersi, răspunse Rodgers.

— De asemenea, Paul te roagă să treci pe la el înainte de-a pleca, continuă Herbert. Acum vorbeşte la telefon cu senatoarea Fox şi nu vrea să piardă ocazia de-a te vedea.

Rodgers aruncă o privire la ceas.

— Senatoarea s-a trezit devreme. Are un motiv special?

— Nu cunosc asta, însă Paul nu părea bucuros, zise Herbert. Pot fi alte reacții negative după atacul de la ONU.

„Dacă într-adevăr aşa stăteau lucrurile, atunci faptul că era numărul doi constituia un avantaj”, reflectă Rodgers. Nu trebuia să-şi bată capul cu porcăria aia. Ei acționaseră absolut corect la Națiunile Unite. Salvaseră ostaticii şi îi uciseseră pe băieții răi.

— Probabil vor continua să ne bată la fund până ce secretarul-general va striga că ajunge, rosti Rodgers.

— Senatoarea Fox se pricepe la asta, spuse Herbert. Te plesneşte tare de tot pe spinare şi le spune adversarilor tăi că de fapt te ia la bice. Prietenilor le zice că e o bătaie amicală pe umăr. Însă numai tu ştii care versiune e adevărată. Oricum, Paul se ocupă de asta, continuă Herbert. Îi întinse mâna. Voiam doar să-ți urez să rămâi teafăr. Te îndrepți către o regiune îndepărtată şi ostilă.

Rodgers strânse mâna lui Herbert şi rânji.

— Ştiu. Dar şi eu sunt un individ ostil, venit de departe. Mă voi potrivi de minune cu Kashmirul.

Rodgers dădu să-şi retragă mâna. Herbert i-o reținu.

— Mai este ceva, zise Herbert.

— Ce anume? întrebă Rodgers.

— Nu am putut afla cine-i persoana voastră de contact în zonă, rosti Herbert.

— Vom fi aşteptați de un ofițer al Gărzii Naționale de Securitate, căpitanul Prem Nazir, răspunse Rodgers. Nu-i ceva neobişnuit.

— Pentru mine este, insistă Herbert. De regulă câteva telefoane, ceva promisiuni şi un mic schimb de informații mă ajută să obțin ceea ce vreau. Asta îmi dă posibilitatea să-i verific pe indivizi, să mă asigur că de partea cealaltă nu-i rost de trădare. De data asta n-a mers. N-am putut obține nici măcar o fărâmă de informație despre căpitanul Nazir.

— Ca să fiu sincer, mă simt uşurat că măcar o dată există măsuri aspre de securitate, spuse Rodgers izbucnind în râs.

— Securitate aspră e atunci când adversarul nu află ce se petrece, zise Herbert. Încep să-mi fac griji atunci când tocmai oamenii noştri nu-mi pot spune precis ce se întâmplă.

— Nu pot, sau nu vor? întrebă Rodgers.

— Nu pot, spuse Herbert.

— De ce n-o suni pe Mala Chatterjee, sugeră Rodgers. Pun pariu că ar fi încântată să ne ajute.

— Nu-i deloc amuzant, rosti Herbert.

Chatterjee era tânăra indiană cu funcția de secretar-general al Națiunilor Unite. Era o pacifistă convinsă şi cel mai

vehement critic al Centrului de Comandă, în legătură cu modul acestuia de-a supraveghea şi rezolva situaţiile de criză.

— Am discutat cu amicii mei de la CIA şi de la ambasadele noastre din Islamabad şi New Delhi, continuă Herbert. Nu au cunoştinţă despre această operaţiune. Asta-i ceva neobişnuit. Iar Agenţia Naţională de Securitate nu prea deţine controlul. Planul nu a trecut prin obişnuita procedură com-sim. Lewis e prea ocupat cu făcutul ordinii în interiorul organizaţiei ca să se ocupe şi de asta.

— Ştiu, zise Rodgers.

„Obişnuita procedură com-sim” consta într-un program de simulare pe calculator, care era rulat pentru fiecare plan ce primea aprobarea de-a fi pus în aplicare. Agenţiile implicate cheltuiau zile întregi rulând simulări ca să descopere fisuri în planul principal şi totodată pentru a le oferi variante de rezervă agenţilor care se îndreptau spre zona de acţiune. Însă Agenţia Naţională de Securitate fusese de curând zguduită de demisia directorului ei, Jack Fenwick. Asta se întâmpla după ce Hood îl identificase pe Fenwick drept unul dintre liderii unei conspiraţii menite să-l înlăture din funcţie pe preşedintele SUA. Înlocuitorul lui Fenwick, Hank Lewis, fost asistent al preşedintelui pentru coordonarea planurilor strategice, îşi cheltuia timpul îndepărtându-i pe loialiştii lui Fenwick.

— O să fie bine, îl asigură Rodgers. Când eram în Vietnam, toate planurile noastre atârnau de-un fir de aţă.

— Mda, însă acolo măcar ştiai cine ţi-e inamic, sublinie Herbert. Tot ce vreau de la tine este să menţii legătura. Dacă ceva nu miroase a bine, vreau să te pot informa.

— Voi ţine legătura, promise Rodgers.

În cadrul călătoriei urmau să aibă în dotare staţii TAC-SAT [8]. Legătura radio securizată, prin satelit, permitea echipei Striker să comunice cu Centrul de Comandă din orice punct al globului.

Herbert se făcu nevăzut şi generalul Rodgers alese dosarele şi dischetele pe care intenționa să le ia cu el. Holul din fața uşii devenea tot mai aglomerat pe măsură ce sosea personalul din schimbul de zi al Centrului de Comandă. Era de trei ori mai numeros decât firavul schimb de noapte. Cu toate acestea, Rodgers se simțea în mod straniu rupt de toată acea activitate. Nu era doar concentrarea specifică „stării de acțiune” în care Rodgers intra de fiecare dată înainte de-a pleca în misiune. Era altceva. O stare de alertă, de parcă se afla deja în zona de operații. Lucru nu tocmai departe de adevăr atunci când se afla în interiorul şi în împrejurimile Washingtonului.

În ciuda asigurărilor date lui Herbert, cuvintele acestuia îi atrăseseră atenția lui Rodgers. Herbert nu era un alarmist, iar neliniştile lui legate de lipsa de informații reuşiră să stârnească puțin îngrijorarea generalului. Nu-şi făcea griji pentru el sau pentru vechiul său amic, colonelul Brett August. August comanda detaşamentul de elită Striker. Rodgers îşi făcea griji pentru tinerii de diverse specializări din componența unității care aveau să-l însoțească în Kashmir. Mai ales pentru cei pe care acasă îi aşteptau familii. Era un gând care mereu dădea târcoale prin mintea unui comandant. Iar Herbert dăduse amploare acelui gând.

Dar odată cu îmbrăcarea uniformei şi perspectiva unei pensii generoase la retragerea din activitate, acceptai şi riscul. Rodgers era în stare de orice pentru asigurarea siguranței personalului şi a misiunii. Pentru că, la urma urmei, exista un adevăr de netăgăduit în privința acțiunilor întreprinse de oameni precum Mike Rodgers şi Brett August.

Scopul merita toate riscurile.

2

Srinagar, India

Miercuri, 3.51 p.m.

La cinci ore după ce trecuse de Biroul Regional pentru Evidența Străinilor din aeroportul Srinagar oferind oficialităților un nume fals, Ron Friday se plimba pe străzile oraşului despre care spera să constituie casa lui pentru următorii doi ani. Se cazase la un motel mic şi ieftin de lângă Shervani Road. Prima dată când auzise de Binoo's Palace fusese în timpul ultimei sale vizite în acest oraş. În camerele din spate exista un salon de jocuri de noroc, ceea ce însemna că poliția locală fusese mituită pentru a lăsa respectivul loc în pace. Acolo, Friday avea anonimatul şi securitatea personală asigurate.

Ofițerul Agenției Naționale de Securitate era fericit că scăpase din Baku, Azerbaidjan. Se bucura nu numai că ieşise din fosta Uniune Sovietică, ci şi că se afla în Srinagar, la mai puțin de patruzeci de kilometri de linia de demarcație. Mai fusese în capitala acestei provincii nordice şi i se păruse foarte antrenantă. Zgomotul îndepărtat al salvelor de artilerie reprezenta o prezență constantă. La fel ca şi bufnetele înăbuşite ale minelor terestre amplasate pe dealuri. Dimineața devreme se auzea vuietul avioanelor de luptă cu reacție şi sunetul distinctiv al bombelor cu fragmentare, plus detunătura mai puternică a rachetelor ghidate lansate de aeronave.

Teama plutea zi şi noapte în aer. Străvechiul oraş balnear era guvernat şi patrulat de către soldații indieni de religie hindusă, pe când comerțul era controlat de către musulmanii din Kashmir. Nu trecea o săptămână fără a se înregistra patru sau cinci decese pricinuite de atentatele teroriste cu

bombă, schimburilor de focuri sau situațiilor cu luări de ostatici.

Friday adora această atmosferă. Nimic nu făcea mai plăcută fiecare respirație decât plimbarea printr-un câmp minat.

Bărbatul de patruzeci şi şapte de ani, originar din Michigan, păşea prin marea piață în aer liber a oraşului. Se afla poziționată în capătul de est al localității, în apropierea dealurilor care constituiseră odinioară locuri bune de păşunat. Asta fusese înainte ca armata să aleagă dealurile drept zonă de descărcare pentru elicopterele de transport şi pentru convoaiele rutiere care se îndreptau spre linia de demarcație. La câțiva paşi mai spre nord se afla Centaur Lake View Hotel, unde locuiau majoritatea turiştilor străini. Era poziționat lângă zona bine întreținută a malului lacului, cunoscută de toată lumea drept Grădinile Mughal. Aceste parcuri naturale contribuiseră la botezarea provinciei cu numele de Kashmir, care în limba autohtonilor mughal însemna „Paradis”.

Cădea o ploaie măruntă şi rece, care nu alunga totuşi nici obişnuita viermuială de localnici, nici pe străini. Mirosul specific pieței era inedit față de alte locuri pe unde umblase Friday. Era alcătuit dintr-o combinație de mosc – de la turmele de oi şi copertinele jilave ale şirurilor de tarabe confecționate din trestie împletită –, lavandă arsă şi motorină. Izul de motorină provenea de la taxiurile, microbuzele şi ricşele motorizate care deserveau zona pieței. Se zăreau tinere înveşmântate în sariuri şi studenți care purtau haine occidentale. Toți se întreceau în a obține un loc cât mai aproape de micile tarabe din lemn, în căutarea celor mai proaspete fructe, zarzavaturi ori produse de panificație. Comercianții mânau cu lovituri uşoare de nuia turme de oi care fuseseră alungate de pe câmpurile din jurul oraşului fie de sărăcirea locurilor de păşunat, fie de către militarii care transformaseră acele izlazuri în poligoane de antrenament. Vagabonzii încercau să fure morcovi sau verze. Alți clienți, în

marea lor majoritate afacerişti arabi sau asiatici, făceau cumpărăturile pe îndelete, căutând eşarfe, nimicuri din *papier-mâché* şi poşete din piele. Deoarece Srinagar şi Kashmir erau pe lista zonelor nerecomandate turiştilor, atât la Departamentul de Stat [9], Foreign Office [10] şi alte ministere de externe europene, în zonă se găseau foarte puţini occidentali.

Câţiva comercianţi ambulanţi îşi vindeau marfa pe nişte pleduri. Fermierii îşi parcau camioanele şi cărucioarele într-un anumit capăt al pieţei, aducând coşuri cu produse proaspete sau pâine pentru diversele raioane. Şi mai erau soldaţii. Friday nu mai văzuse nicăieri, cu excepţia Israelului, un loc public în care numărul de militari să fie aproape egal cu cel al civililor. Şi se referea doar la cei uşor de remarcat pentru că purtau uniformă. Însă era sigur că în piaţă se aflau şi membri ai Forţei Speciale de Frontieră [11], o organizaţie înfiinţată pe seama colaborării dintre CIA şi Serviciul de Informaţii Externe al Indiei, intitulat Departamentul de Cercetare şi Analiză. Misiunea SFF era de-a întrerupe fluxul de materiale secrete şi informaţii către şi dinspre poziţiile inamice. Friday era la fel de sigur că în mulţime se aflau şi membri ai Grupului de Servicii Speciale al Pakistanului. Grupul, o ramură militară a Directoratului Inter-Servicii de Informaţii, desfăşura acţiuni de observare în spatele liniilor inamice. Totodată, colabora cu agenţi independenţi pentru a comite acte de terorism împotriva poporului indian.

În Baku nu exista aşa ceva, căci acolo pieţele erau mai tăcute şi mai bine organizate, iar populaţia locală era mică şi relativ civilizată. Lui Friday îi plăcuse mai mult atmosfera de-acolo. Cetăţeanul de-aici era nevoit să se păzească de duşmani în timp ce se străduia să-şi hrănească familia.

Postul ocupat în cadrul ambasadei americane din Baku fusese interesant, însă nu din pricina muncii pe care-o făcea în slujba ambasadorului adjunct, Dorothy Williamson. Timp de ani de zile Friday lucrase ca avocat în serviciul companiei

Mara Oil, acesta fiind motivul pentru care Williamson îl primise în echipa ei. Din punct de vedere oficial, Friday avea sarcina de a o ajuta la redactarea documentelor destinate să modereze pretențiile Azerbaidjanului asupra petrolului din Marea Caspică. Ceea ce făcea cu adevărat interesantă poziția sa era munca sub acoperire pe care-o îndeplinea în slujba lui Jack Fenwick, fostul consilier pe probleme de securitate națională al preşedintelui SUA.

Bărbatul cu umeri lați fusese recrutat de către NSA încă din vremea când studia avocatura. Unul dintre profesorii săi, Vincent Van Heusen, fusese agent OSS [12] în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Profesorul Van Heusen întrezărise la Friday câteva dintre calitățile pe care el însuşi le avusese în tinerețe. Printre ele se număra şi spiritul de independență. Friday îl deprinsese în copilărie, când mergea la vânătoare în pădurile din Michigan, împreună cu tatăl său – numai că în loc de puşcă folosea un arc cu săgeți. După ce absolvise cursurile Universității New York, Friday intrase în NSA, ca recrut. Un an mai târziu, când plecase să lucreze în industria petrolieră, făcea şi muncă de spion. Suplimentar față de misiunea de-a stabili contacte în Europa, în Orientul Mijlociu şi-n zona Mării Caspice, lui Friday i se dăduseră numele agenților CIA care operau în respectivele regiuni. Din când în când i se cerea să-i supravegheze. Îi urmărea pe spioni, asigurându-se că aceştia lucrau numai pentru Statele Unite.

Cu cinci ani în urmă, Friday părăsise definitiv sectorul privat. Se plictisise să lucreze cu normă întreagă pentru industria petrolieră şi cu jumătate de normă pentru NSA. Totodată, frustrarea sa crescuse la văzul felului cum operațiunile externe de culegere de informații se duceau dracului. Mulți dintre agenții operativi pe care-i întâlnise erau lipsiți de experiență, fricoşi sau prea moi. Aşa stăteau lucrurile mai ales în țările Lumii a Treia şi în zona Asiei. Ei îşi doreau confort. Nu şi Friday. Lui îi plăceau lipsa de confort, arşița, frigul, durerea, extremele.

Adora provocările. Şi viața.

O altă problemă o reprezenta creşterea ponderii mijloacelor electronice de spionaj, care înlocuiau supravegherea directă, executată de om. Rezultatul era colectarea în masă a informațiilor, proces mult mai puțin eficient. Pentru Friday echivala cu a-şi cumpăra carnea de la măcelărie, în loc s-o obțină vânând. Carnea obținută prin metoda producției de masă nu avea un gust la fel de bun. Satisfacția muncii era mai mică. Iar cu timpul vânătorul se înmuia.

Friday nu intenționa să devină mai moale. Când Jack Fenwick îi spusese că voia să-l vadă, Friday abia aşteptase. Se întâlniseră la barul Off the Record al hotelului Hay-Adams. Era în cursul săptămânii inaugurale a mandatului prezidențial, aşa că barul gemea de lume, iar ei trecuseră neobservați. Fenwick îl recrutase pe Friday pentru o operațiune pe care el o numea „Undertaking". Se avea în vizor răsturnarea de la putere a preşedintelui şi instalarea în Biroul Oval a unei personalități care să acorde atenție celei mai grave probleme cu care se confrunta America: securitatea împotriva terorismului. Vicepreşedintele Cotten urma să tranşeze decisiv problema. Trebuia să anunțe statele care finanțau atacuri teroriste contra SUA că, dacă nu încetează aceste acțiuni, capitalele lor urmau să fie bombardate până la nimicire. Îndepărtarea motivelor de teamă pentru americanii aflați în străinătate trebuia să conducă la o înflorire a turismului şi a comerțului, fapt ce avea să ajute agențiile secrete să se infiltreze în organizațiile naționaliste, grupările religioase şi alte formațiuni extremiste.

Însă conspiratorii fuseseră opriți. Lumea era din nou un loc sigur pentru dictatori, anarhişti şi criminali internaționali.

Din fericire, demisiile lui Fenwick, a vicepreşedintelui şi a altor conspiratori de rang înalt cauterizaseră o rană deschisă. Administrația îşi avea propriii infractori. Opriseră sângerarea, şi din acel moment atenția lor părea că se îndepărtează de celelalte persoane care contribuiseră la complot. Rolul lui Friday în eliminarea teroristului Harponierul – prin acel

asasinat îndepărtându-se de fapt un spoliator al CIA – nu fusese dat la iveală. Hank Lewis încerca, practic, să adune cât mai multe informații în cât mai scurt timp, aşa că privea spre viitor, nu spre trecut. Agenții NSA din afara Washingtonului fuseseră contactacți şi instruiți să viziteze locațiile cu înalt grad de risc şi să ajute la operațiunile de spionaj, raportând totul de la fața locului. De aceea plecase Friday din Baku. În primă fază încercase să obțină un transfer în Pakistan, însă fusese deplasat în India la cererea specială a guvernului indian. Petrecuse ceva timp aici, în slujba Mara Oil, contribuind la evaluarea potențialului productiv al regiunii, cât şi al zonei de graniță aflată între Marele Deşert Indian din provincia Rajasthan şi deşertul Thar din Pakistan. Cunoştea terenul, oamenii şi vorbea dialectul din Kashmir.

Ironia făcea ca prima sa însărcinare în zonă să fie ajutarea unei unități a Centrului de Comandă, într-o misiune vitală de pacificare. Tocmai Centrul de Comandă împiedicase reuşita planului Undertaking.

Dacă în politică aveau loc alianțe stranii, în lumea spionajului asocierile erau şi mai ciudate. Oricum, exista o diferență între politică şi spionaj. Diplomația le cerea politicienilor să-şi îngroape duşmăniile atunci când se dovedea necesar. Spionii nu erau siliți s-o facă. Ei îşi păstrau ranchiunele.

Pe vecie.

3

Washington D.C

Miercuri, 6.32 a.m.

Mike Rodgers mergea de-a lungul coridorului, către biroul lui Paul Hood. Îşi împachetase lucrurile în servietă şi încă mai fredona *Vraciul*. Se simțea învigorat de provocarea iminentă, de schimbarea rutinei, de faptul că evada din biroul lipsit de ferestre.

Secretarul lui Hood, Stephen „Bugs” Benet, încă nu sosise. Rodgers trecu prin mica zonă de primire către biroul lui Hood. Bătu la uşă şi o deschise. Directorul Centrului de Comandă se plimba prin încăpere, purtând o pereche de căşti audio. Tocmai încheiase convorbirea telefonică avută cu senatoarea Fox. Hood îl îndemnă cu un semn pe general să intre. Rodgers îşi croi drum către o canapea aflată în capătul opus al camerei. Puse jos servieta, dar el nu se aşeză. Avea să stea destul pe-un scaun în cursul zilei următoare.

Deşi Hood avea patruzeci şi cinci de ani, aproape aceeaşi vârstă cu a lui Rodgers, arăta mult mai tânăr. Poate părea astfel datorită faptului că zâmbea mult mai des şi era un optimist. Rodgers era realist, un termen pe care-l prefera în locul celui de pesimist. Iar realiştii întotdeauna par mai bătrâni, mai maturi. Aşa cum spusese un vechi prieten al lui Rodgers, deputatul de South Carolina Layne Maly: „Nimeni n-a făcut soarele să strălucească în dosul meu, aşa că nu sunt nevoit să-l afişez pe buze”. Atâta vreme cât Rodgers arăta aceeaşi preocupare pentru zâmbet, asta spunea totul.

E drept că nici Hood nu prea avea multe motive să surâdă. Căsnicia lui se destrămase, iar fiica sa, Harleigh, suferea de tulburări de stres posttraumatic, ca urmare a faptului că fusese luată ostatică la sediul Națiunilor Unite. Hood luase şi el o papară bună din partea presei internaționale şi a mass-mediei liberale din America, din cauza soluției sale de rezolvare pe cale armată a crizei de la ONU. Pentru Rodgers n-ar fi reprezentat o surpriză să afle că senatoarea Fox îi împuiase urechile lui Hood cu această problemă. Partea proastă a lucrurilor era că nimic nu servea mai bine intereselor adversarilor decât lupta internă a agențiilor americane. Rodgers mai că auzea uralele japonezilor, ale

fundamentaliştilor islamici, ale germanilor, francezilor şi restului membrilor blocului Eurocentric. Iar americanii se certau între ei după ce salvaseră viața reprezentanților acelor țări.

Lumea era sucită rău. Probabil tocmai din acest motiv aveau nevoie la conducerea Centrului de Comandă de un om precum Paul Hood. Dacă ar fi fost după Rodgers, el ar fi doborât câțiva ambasadori pe parcursului traseului de exfiltrare din Națiunile Unite.

Hood îşi scoase căştile şi aruncă o privire către Rodgers. În ochii săi întunecați se citea frustrarea. Părul său negru, cârlionțat, stătea în neorânduială, lucru ce nu-i era caracteristic. Şi nu zâmbea.

— Ce faci? îl întrebă Hood pe Rodgers. E totul pregătit?

Rodgers dădu afirmativ din cap.

— Bine, rosti Hood.

— Cum stau treburile pe-aici? îl chestionă Rodgers.

— Nu prea bine, zise Hood. Senatoarea Fox consideră că am devenit prea vizibili. Vrea să facem ceva în privința asta.

— Ce anume? întrebă Rodgers.

— Vrea să ne retrogradeze un pic, spuse Hood. Va propune celorlalți membri ai Comitetului de Supraveghere să reclasifice Centrul de Comandă drept o organizație mai bine acoperită şi de dimensiuni mai mici.

— Flerul îmi spune că aici e mâna lui Kirk Pike, zise Rodgers.

Pike era nou numitul şef al Agenției Centrale de Informații [13]. Ambițios, fostul şef al Secției de informații a marinei militare era extrem de popular printre membrii Congresului şi acceptase noua funcție cu un singur țel autoimpus: să grupeze, în funcție de posibilități, cât mai multe dintre cerințele informative ale țării sub un singur acoperiş.

— Sunt de acord că Pike este probabil implicat, însă nu cred că este doar opera lui, spuse Hood. Fox zicea că secretarul-general Chatterjee încă mai tună şi fulgeră,

pomenind de aducerea noastră în fața Curții Internaționale de Justiție. Vrea să ne judece pentru crimă şi violare de proprietate.

— E isteață, rosti Rodgers. Niciodată nu va avea câştig de cauză cu prima acuzație, dar s-ar putea ca jurații să-i dea dreptate cu a doua.

— Exact, zise Hood. Asta o face să se țină tare pe poziție şi să reafirme statutul suveran al Națiunilor Unite. Totodată înregistrează succese în rândurile pacifiştilor şi ale guvernelor antiamericane. Se pare că Fox crede că tot scandalul va fi dat uitării dacă statutul nostru va fi revocat şi rescris în secret.

— Înțeleg, spuse Rodgers. Comitetul ia măsuri preemptive pentru a face ca acțiunile lui Chatterjee să pară o fanfaronadă lipsită de necesitate.

— Bingo! zise Hood.

— Aşa se va întâmpla? îl întrebă Rodgers.

— Nu ştiu, admise Hood. Fox încă n-a discutat despre asta cu ceilalți membri ai Comitetului.

— Dar îşi doreşte ca lucrurile să se petreacă astfel, zise Rodgers.

Hood încuviință.

— Atunci o va face, spuse Rodgers.

— Nu sunt pregătit să mă împac cu ideea asta, rosti Hood. Uite, nu vreau să-ți faci griji cu problemele politice. Vreau ca tu să duci la îndeplinire misiunea din Kashmir. O fi Chatterjee secretar-general al ONU, dar rămâne totuşi cetățean indian. Dacă înregistrezi un succes în favoarea Indiei, atunci îi va fi dificil să ne mai hăituiască.

— Nu şi dacă-i predă ştafeta lui Pike, zise Rodgers.

— De ce-ar face asta? îl întrebă Hood.

— Serviciu contra serviciu şi acces la informații, spuse Rodgers. Multe dintre datele pe care le am despre Kashmir provin de la CIA. Compania colaborează foarte strâns cu Biroul de Informații Indian [14].

— Grupul intern de supraveghere, rosti Hood.

— Corect, aprobă Rodgers.

Conform Legii Telecomunicațiilor din India, Biroul de Informații avea autoritatea legală de-a intercepta orice formă de comunicație electronică. Asta includea faxurile şi e-mailurile primite din Afganistan şi din multe alte state islamice. IIB trăsese semnalul de alarmă, în anul 2000, asupra escrocheriei cu droguri farmaceutice din Irak. Medicamentele primite ca ajutor umanitar de acea țară erau exceptate de la sancțiunile impuse de ONU. În loc să ajungă în spitale sau în clinici, medicamentele erau stocate de Ministerul Sănătății. Când penuria de pe piață crescuse cererea, medicamentele fuseseră vândute pe piața neagră, în valută forte, bani care puteau fi folosiți de personalitățile oficiale pentru a-şi cumpăra produse de lux, ocolind astfel embargoul Națiunilor Unite.

— IIB a împărțit informația cu CIA, pentru o analiză comună, continuă Rodgers. Dacă directorul Pike o ajută pe Chatterjee, atunci indienii vor colabora în continuare exclusiv cu el.

— Pike poate să ia el marele premiu, dacă vrea, zise Hood. Noi tot vom obține informații.

— Numai că Pike nu-şi doreşte doar asta, spuse Rodgers. Indivizii din Washington nu se mulțumesc doar să câştige. Trebuie să-şi distrugă competitorii. Şi dacă figura nu funcționează, atunci trec la familiile şi la prietenii acelora.

— Mda... păi ar trebui să înființeze o forță specială pentru asta, spuse Hood cu glas scăzut. Noi, cei din familia Hood, suntem cam împrăştiați în momentul actual.

Rodgers se simți ca un măgar. Paul Hood nu mai locuia cu familia, iar Harleigh, fiica sa, petrecea multe ore făcând terapie. Sugestia că ei ar putea fi în primejdie fusese o scăpare din partea lui.

— Îmi pare rău, Paul. N-am spus-o în sensul strict al cuvintelor.

— E totul în regulă, replică Hood. Ştiu ce-ai vrut să spui. Cu toate că eu cred că Pike nu va depăşi o anumită limită.

Avem un ataşat de presă foarte priceput şi câțiva ziarişti de scandal destul de buni. Nu va dori ca rivalitatea dintre instituțiile noastre să devină publică.

Rodgers nu era convins de asta. Ataşatul de presă al lui Hood se numea Ann Farris. De vreo câteva zile, prin birouri umbla un zvon cum că între femeia divorțată şi Paul Hood exista o relație. Ann stătea până târziu la muncă, iar cei doi fuseseră văzuți într-o dimineață părăsind împreună hotelul în care locuia Hood. Lui Rodgers nu-i păsa defel ce făceau cei doi, atâta timp cât legătura lor nu împiedica buna desfăşurare a activităților NCMC.

— Că veni vorba de familie, ce mai face Harleigh? se interesă Rodgers.

Generalul era nerăbdător să scape de subiectul referitor la Pike înainte de-a pleca în India. Ideea că se războia chiar cu aliații săi nu îi surâdea defel. Deşi cei doi bărbați nu se arătau foarte sociabili, Rodgers îi era suficient de apropiat lui Hood ca să-l întrebe despre familie.

— Se luptă cu amintirea celor petrecute la New York şi cu plecarea mea, zise Hood. Însă are în sprijinul ei un întreg sistem, iar fratele său este un adevărat camarad.

— Alexander e un băiat bun. Sunt bucuros să aflu că se ridică la înălțimea momentului. Dar ce-i cu Sharon? întrebă Rodgers.

— E furioasă, spuse Hood. Are tot dreptul să fie.

— Îi va trece, zise Rodgers.

— Liz spune că s-ar putea să nu-i treacă, replică Hood.

Se referea la Liz Gordon, psihologul Centrului de Comandă. Deşi nu o trata pe Harleigh, îi dădea sfaturi lui Hood.

— Să sperăm că intensitatea furiei lui Sharon se va diminua, continuă Hood. Nu cred că noi doi vom mai fi vreodată prieteni. Dar cu puțin noroc vom putea avea o relație de conveniență.

— Acolo veți ajunge, declară Rodgers. Ce naiba, e mai mult decât am obținut eu vreodată în relațiile cu femeile!

Hood stătu o clipă pe gânduri, apoi rânji.

— Adevărat, nu? Îmi aduce aminte de prietena ta Biscuit, din clasa a cincea.

— Da, răspunse Rodgers. Uite, tu eşti diplomat. Eu sunt soldat. Sunt un prizonier al firii mele arzătoare.

Rânjetul lui Hood se transformă într-un zâmbet.

— S-ar putea să fiu nevoit să împrumut ceva din focul tău în afacerile mele cu senatoarea Fox.

— Ține-o în şah până mă-ntorc. Şi stai cu ochii pe Pike. Mă ocup de el când revin.

— S-a făcut, rosti Hood. Să ai grijă de tine, bine?

Rodgers făcu un gest de încuviințare şi cei doi bărbați îşi strânseră mâinile.

În timp ce se îndrepta spre lift, generalul simți o umbră de nelinişte. Lui Rodgers nu-i plăcea să lase probleme nerezolvate în urma sa – mai ales când personajul-țintă era atât de vulnerabil precum Hood. Rodgers îşi putea da seama de asta din comportamentul lui. Mai văzuse asemenea stări, în timpul luptelor. Era un calm nefiresc, de parcă Hood nega presiunea ce începuse să se acumuleze asupra sa. Şi aceasta creştea. Hood era deja distras de iminentul său divorț, de starea lui Harleigh şi de solicitările zilnice ale postului său. Rodgers avea o presimțire că presiunile venite din partea senatoarei Fox aveau să crească în intensitate după întrunirea Comitetului de Supraveghere a Activității Serviciilor de Informații. Îl va suna pe Bob Herbert de la bordul avionului Hercules C-130 şi-l va ruga să stea cu ochii pe directorul Centrului de Comandă.

Un spion spionând alt spion, socoti Rodgers. Şeful Secției de informații a Centrului de Comandă veghind asupra directorului Centrului, care-l urmărea pe Kirk Pike. Având în vedere toate dramele umane care răbufneau în jurul său, generalului i se părea o treabă de rutină plecarea pe teren, în căutare de rachete nucleare.

Însă Rodgers reveni rapid la propriile planuri. Odată ajuns pe asfaltul pistei, văzu detaşamentul Striker începând să se

adune la coada aparatului de transport Hercules. Îmbrăcaţi în uniformă, oamenii stăteau în poziţie de repaus, cu armele şi echipamentul la picioare. Colonelul August parcurgea o listă de nume, împreună cu noul său adjunct, locotenentul Orjuela.

În urma sa, în subsolul Centrului, câteva cariere erau în cumpănă. În faţa sa, o mână de bărbaţi şi de femei erau pe punctul de a-şi croi drum în India cu preţul propriilor vieţi.

Rodgers urma să aibă parte de o activitate de rutină abia când îşi va atârna uniforma în cui.

Mergând ţeapăn, mândru, generalul îşi croi drum către avion printre componenţii detaşamentului său, care-l salutau scurt, impecabil.

4

Kargil, Kashmir

Miercuri, 4.11 p.m.

Apu Kumar stătea pe salteaua veche şi pufoasă care fusese folosită odinioară de bunica sa. Privea la cei patru pereţi goi ai dormitorului micuţ. Nu fuseseră întotdeauna aşa. Pe ei se aflaseră fotografii înrămate ale răposatei sale soţii, ale fiicei sale şi ale ginerelui său, plus o oglindă. Dar oaspeţii le îndepărtaseră. Sticla putea fi folosită ca armă.

Patul fusese înghesuit într-un colţ al camerei pe care o împărţea cu nepoata sa de douăzeci şi doi de ani, Nanda. În acel moment, tânăra femeie se afla afară, curăţând coteţul de păsări. După ce termina treaba, urma să facă un duş în mica boxă din spatele casei, apoi avea să se întoarcă în cameră. Va deplia o măsuţă, o va aşeza alături de patul bunicului şi va

trage un scaun lângă ea. Uşa dormitorului va rămâne întredeschisă şi hrana lor vegetariană va fi servită din boluri micuțe de lemn. Apoi Nanda şi Apu vor asculta emisiunile de la radio, vor juca şah, vor citi, vor medita şi se vor ruga. Se rugau pentru iluminare, dar şi pentru părinții Nandei, care pieriseră în infernul ce se abătuse asupra regiunii Kargil cu doar patru ani în urmă. Mergeau la culcare în jurul orei zece sau unsprezece. Cu puțină şansă, Apu reuşea să doarmă peste noapte. Zgomotele bruşte aveau tendința să-l trezească, aducându-i în memorie sunetul avioanelor şi săptămânile de bombardamente nesfârşite.

Dimineața, fermierului originar din Kargil i se îngăduia să iasă şi să se îngrijească de găini. Unul dintre oaspeții casei mergea întotdeauna cu el, ca să se asigure că nu fugea. Camioneta lui Apu era încă parcată lângă cotețul păsărilor. Deşi pakistanezii îi luaseră cheile, Apu reuşea cu uşurință să pună contactul direct de la cablurile electrice şi să demareze. Desigur, putea face asta numai dacă nepoata lui, Nanda, era împreună cu el. Tocmai din acest motiv nu li se permitea niciodată să iasă împreună.

Bărbatul uscățiv, cu părul albit de vreme, îşi hrănea găinile, le vorbea şi căuta ouăle lăsate de ele. Apoi era dus înapoi în camera lui. Spre seară venea rândul Nandei să iasă şi să facă treburi mai grele, cum ar fi curățatul cotețului. Cu toate că Apu ar fi putut îndeplini el sarcina, oaspeții insistau să se ducă Nanda. Astfel o țineau pe tânăra îndărătnică într-o stare de oboseală. Când strângeau suficiente ouă pentru a fi vândute în piață, unul dintre oaspeți mergea în locul lor la Srinagar. Şi întotdeauna îi dădeau banii rezultați din vânzare lui Apu. Pakistanezii nu se găseau acolo pentru a obține profit financiar. Deşi Apu încercase din răsputeri să tragă cu urechea, încă nu era sigur de ce se aflau acolo oamenii aceia. Nu făceau nimic altceva decât să discute.

De cinci luni, din momentul când cei cinci pakistanezi sosiseră în puterea nopții, viața fizică a fermierului de şaizeci şi trei de ani era definită de acea rutină. Cu toate că vizitele

zilnice la cotețul de păsări reprezentau singura extensiune a vieții sale fizice, Apu își păstrase dorințele, spiritul şi, cel mai important, demnitatea. Reuşise asta dedicându-se cititului şi meditației asupra profundelor lui crezuri hinduse. O făcea atât pentru el însuşi, cât şi pentru a le arăta temnicerilor islamişti că devoțiunea şi hotărârea lui erau la fel de puternice ca ale lor.

Apu cotrobăi undeva în spatele lui. Ridică perna puțin mai sus. Se cocoloşise în timp, trecând prin trei generații ale familiei Kumar. Pe fața lui îmbătrânită licări un zâmbet. Fulgii cu care fusese umplută perna avuseseră mult de suferit. Poate că rața de la care proveneau va găsi satisfacție într-o încarnare viitoare.

Zâmbetul îi pieri rapid. Gândurile sale constituiau un sacrilegiu. Aşa ar fi zis nepoata lui. Trebuia să-şi dea seama de asta. Poate că lunile de încarcerare îi afectaseră judecata. Privi în jurul său.

Nanda dormea într-un sac de dormit aşezat în cealaltă parte a încăperii. Existau momente când Apu se trezea în toiul nopții şi îi asculta ritmul respirației. Îi plăcea să facă asta. Captivitatea avusese darul de a-i face să se cunoască mai bine unul pe altul. Chiar dacă părerile netradiționaliste ale fetei, legate de religie, îl plictiseau, era fericit totuşi să le afle. Nimeni nu putea să-şi înfrunte inamicul fără a-i cunoaşte chipul.

În căsuța de piatră existau alte două camere. Uşa către camera de zi era deschisă. Acolo stăteau pakistanezii în timpul zilei. Noaptea se mutau în camera care fusese a lui. Toți, cu excepția celui care făcea de gardă. În permanență unul dintre ei era treaz. Aşa trebuia. Nu numai pentru a fi siguri că Apu şi Nanda rămâneau în casă, ci şi pentru a ține ferma sub observație, pentru a nu se apropia cineva. Deşi nimeni nu locuia în împrejurimi, se-ntâmpla ca patrulele armatei indiene să mai treacă printre colinele acelea joase. Când sosise, grupul de pakistanezi promisese gazdelor refractare că vor sta cel mult şase luni. Iar dacă Apu şi Nanda

urmau să facă tot ceea ce li se spunea, nu aveau de suferit la expirarea termenului. Apu nu era prea sigur că le dădea crezare celor patru bărbaţi şi femeii, însă era dispus să le acorde timpul cerut. În definitiv, avea oare de ales?

Cu toate astea, nu s-ar fi supărat dacă autoritățile s-ar fi înfiinţat să-i împuşte pe oaspeţi. Atâta vreme cât el nu le provocase vreun rău, moartea lor nu-i va afecta viitorul în actuala viaţă sau în cea următoare. Ruşinos era faptul că toţi oamenii ar fi trebuit să trăiască în bună înţelegere, însă politica şi religia agitaseră lucrurile. Asta era tragedia acelei regiuni încă de pe vremea tinereţii lui Apu. Vecinii fuseseră vecini până când străinii îi transformaseră în inamici.

Camera avea o mică fereastră, însă obloanele fuseseră închise şi bătute în cuie. Singura lumină provenea de la o lampă de pe noptieră. Razele ei cădeau pe o ediţie veche, de format mic, legată în piele, a Upanişadelor. Pe acele scrieri mistice se baza credinţa lui Apu. Upanişadele cuprindeau partea finală a Vedei, sfânta scriptură a hinduismului.

Gândurile lui Apu se întoarseră la textul cărţii. Citea prima dintre Upanişade, ale cărei rânduri făceau referire la doctrina Brahmanului, adică eul universal sau sufletul. Ţelul hinduismului, la fel ca în toate religiile răsăritene, era nirvana, eliberarea finală din ciclul reîncarnărilor şi al durerii aduse de acţiunile personale sau de karma. Ea putea fi realizată numai prin practicarea unei meditaţii spirituale, care ducea la uniunea cu Divinitatea. Apu era hotărât să urmărească acel ţel, cu toate că realizarea lui practică era un vis. Totodată, se dedicase studierii scrierilor post-Veda, numite Purana, care se refereau la structura vieţii în sens individual şi social şi care, în acelaşi timp, îl purtau pe cititor prin ciclul repetitiv al creării şi distrugerii universului, reprezentat de trinitatea divină: Brahma – creatorul, Vishnu – păstrătorul şi Shiva – distrugătorul. Avusese parte de o viaţă grea, aşa cum era menită castei fermierilor. Însă trebuia să creadă că nu constituia decât o clipită din ciclul cosmic. Altfel nu ar fi existat nimic pentru care să muncească, nici un final.

Cu Nanda lucrurile stăteau altfel. Acorda mai mare încredere poeților-sfinți care scriseseră cântece şi lucrări epice cu caracter religios. Literatura era esențială pentru hinduism, însă Nanda răspundea la efuziunile oamenilor, mai degrabă decât la doctrinele descrise de ei. Întotdeauna îi plăcuseră eroii care spuneau deschis ce gândeau. Exact asta fusese şi firea mamei sale. Să spună deschis ce credea. Să lupte. Să reziste.

Tocmai din această pricină Apu îşi pierduse fiica şi ginerele. Când invadatorii pakistanezi sosiseră întâia oară, cei doi păstori fabricaseră cocktailuri Molotov pentru luptătorii forței de rezistență înjghebate în grabă. După două săptămâni, atât Savitri, cât şi soțul ei, Manjay, fuseseră prinşi transportând sticlele în interiorul sacilor cu lână. Sacilor li se dăduse foc, cu cei doi soți legați în cabina camionetei lor. A doua zi, Apu şi Nanda le găsiseră trupurile printre resturile înnegrite. Pentru Nanda, ei erau martiri. Pentru Apu, erau nişte nesăbuiți. Pentru soția suferindă a lui Apu, Pad, fuseseră lovitura de grație dată fragilului ei trup. Murise la opt zile după aceea.

Stătea scris că „Toate greşelile oamenilor pornesc din nerăbdare”. Dacă Savitri şi Manjay l-ar fi întrebat, Apu le-ar fi spus să aştepte. Timpul aduce echilibru.

În cele din urmă, armata indiană avea să-i alunge pe pakistanezi. Nu exista vreun motiv ca odraslele lui să comită acte de violență. Îi răniseră pe alții şi adăugaseră acea povară la inventarul lor spiritual.

Ochii i se umplură cu lacrimi. Fusese o mare pierdere. Totuşi, în chip straniu, nu făcuse decât să-i sporească grija față de Nanda. Era unica părticică rămasă din soția şi fiica sa.

Din camera cealaltă se auzi un zgomot brusc. Apu închise cartea şi o aşeză pe noptiera şubredă. Îşi puse papucii şi traversă în linişte podeaua de lemn. Trase cu ochiul prin crăpătura uşii. Patru dintre pakistanezi se aflau acolo. Oaspeții lucrau la ceva, brațele şi capetele mişcându-se

deasupra unui lucru aflat între ei. Trei bărbați stăteau cu spinările întoarse către el, aşa că nu putea vedea ce făceau. Doar femeia stătea cu fața. Era zveltă, foarte oacheşă, cu un păr negru tuns scurt şi o privire glacială, extrem de intensă. Ceilalți îi spuneau Sharab, însă Apu nu ştia dacă acela era adevăratul ei nume.

Sharab agită un pistol înspre el.

— Du-te înapoi! ordonă ea.

Apu mai zăbovi câteva clipe. Din câte ştia el, oaspeții săi nu mai făcuseră până atunci ceva asemănător. Doar veneau, ieşeau şi discutau. Din când în când se mai uitau pe hărți. Acum se petrecea ceva. Avansă puțin. Un sac de pânză părea a fi întins pe podea, între ei. Unul dintre bărbați se aşezase în genunchi, lângă sac. Părea să lucreze la ceva aflat în interiorul lui.

— Treci înapoi! țipă iarăşi femeia.

În vocea ei se simțea o încordare pe care Apu n-o mai sesizase până atunci. Făcu aşa cum i se spusese.

Apu îşi lepădă papucii şi se întinse pe pat. În timp ce se aşeza, auzi uşa de la intrare deschizându-se. Era Nanda şi, uşor de presupus, cel de-al cincilea pakistanez. Îşi putea da seama după cât de zgomotos fusese împinsă uşa. Tânăra femeie întotdeauna o deschidea energic, de parcă dorea să lovească pe oricine s-ar fi aflat în spatele ei.

Apu surâse. Întotdeauna aştepta cu nerăbdare să-şi vadă nepoata. Chiar şi-atunci când ea lipsea doar un ceas sau două.

Numai că de data asta lucrurile stăteau altfel. Nu-i auzea paşii. În schimb auzea o conversație purtată în şoaptă. Apu îşi ținu respirația, încercând să înțeleagă ce se vorbea. Însă inima îi bătea mai tare ca de obicei şi nu putea auzi nimic. Se ridică în linişte de pe pat, apropiindu-se de uşă. Se lipi de ea cu grijă, ca să nu se dea de gol. Ciuli urechea.

Nimic de auzit.

Cu încetineală, deschise uşa. Unul dintre bărbați stătea acolo, privind pe fereastră. Într-o mână avea un pistol

argintiu, iar în cealaltă ținea o țigară. Pakistanezul aruncă o privire înspre Apu.

— Întoarce-te în cameră, zise încetişor bărbatul.

— Unde-i nepoata mea? întrebă Apu.

Nu-i plăcea ce se-ntâmplă. Avea o presimțire rea.

— A plecat cu ceilalți, spuse pakistanezul.

— A plecat? Unde s-au dus? îl chestionă Apu.

Bărbatul îşi întoarse iarăşi privirea către fereastră. Trase un fum din țigară.

— S-au dus la piață, răspunse el.

5

Washington D.C.

Miercuri, 7.00 a.m.

Colonelul Brett August pierduse şirul numărului de călătorii efectuate în interiorul cavernos şi tremurător al avioanelor de transport C-130. Dar măcar atât îşi aducea aminte: ura fiecare afurisit de zbor în parte.

Aparatul Hercules de-acum făcea parte dintre versiunile mai recente, un avion cu rază lungă de acțiune SAR HC-130H, proiectat pentru consum economic de carburant. Colonelul August mai călătorise cu aparate C-130 specializate: un C-130D echipat cu tren de aterizare cu schiuri în timpul unei misiuni de antrenament în zona arctică, un KC-130R proiectat ca cisternă zburătoare pentru realimentare în aer, un C-130F specializat în transportul trupelor de desant şi multe altele. Uimitor era că nici una dintre acele versiuni nu oferea o călătorie confortabilă. Fuzelajul fusese debarasat de materiale inutile pentru a

uşura aparatul şi a-i conferi o autonomie de zbor cât mai mare posibil. Asta însemna că nu existau materiale de izolație contra frigului şi a zgomotului. Iar cele patru puternice turbopropulsoare te asurzeau în strădania lor de a ridica masivul avion în aer. Vibrațiile erau atât de pronunțate, încât lanțul care-i ținea colonelului plăcuțele matricole îi dansa în jurul gâtului.

Însă confortul reprezenta un cuvânt care nu exista nici în vocabularul proiectanților avionului. Scaunele aparatului nu erau altceva decât nişte găleți din plastic acoperite cu material textil şi înşirate de-a lungul pereților fuzelajului. Aveau spătare groase şi înalte, căptuşite, plus tetiere care trebuiau să țină de cald pasagerilor. Teoretic, sistemul ar fi putut funcționa, dacă aerul din interior nu s-ar fi dovedit atât de rece. Nu existau cotiere, iar spațiul dintre scaune era foarte mic. Sub scaune erau stivuiți saci din molton. Individul care-i proiectase făcea probabil parte din aceeaşi tagmă cu indivizii care schițau planurile de luptă. Pe hârtie totul arăta grozav.

Dar colonelul Brett August nu se plângea de asta. Îşi aducea aminte de-o poveste spusă de bunicul lui, referitoare la propriul serviciu militar. Sid August făcea parte din Divizia 101 Aeropurtată a SUA, care fusese încercuită de Divizia a 15-a Grenadier la scurt timp după declanşarea ofensivei din Ardeni. Soldații aveau ca hrană numai rații K. Inventate de un fiziolog sadic, după toate probabilitățile, pe nume Ancel Benjamin Keys, rațiile K erau compuse din biscuiți presați şi fără gust, o feliuță de carne uscată, cuburi de zahăr, supă de roşii concentrată, gumă de mestecat şi tablete de ciocolată. Numele de cod al ciocolatei era acela de rația D. Nimeni nu ştia de ce avea ciocolata nevoie de-un nume de cod, însă oamenii suspectau faptul că germanii înfometați urmau să lupte mult mai aprig dacă ar fi ştiut că în gropile individuale ale inamicilor puteau găsi mai mult decât carne uscată şi biscuiți tari ca scândura.

Stând adăpostiți, paraşutiştii consumau cu moderație din rațiile K. După câteva zile, forțele aeriene reuşiseră să paraşuteze noaptea câteva containere cu rații C şi muniție suplimentară pentru soldații încercuiți. Rațiile C conțineau porții copioase de carne şi cartofi fierți. Însă introducerea de hrană adevărată în sistemul lor digestiv îi făcuse pe combatanți să fie atât de bolnavi şi de balonați, încât zgomotul şi mirosul produse de mațele lor chinuite practic le dăduse de gol poziția unei patrule germane. Paraşutiştii fuseseră siliți să-şi croiască prin luptă o cale de scăpare. De fiecare dată, povestea îl făcea pe Brett August să simtă dezgust față de ideea unui exces de confort aflat la dispoziția sa.

Mike Rodgers stătea în dreapta lui August. Brett zâmbi în sinea lui. Rodgers avea un nas mare, coroiat, pe care şi-l spărsese de patru ori în timpul facultății, jucând baschet. Mike Rodgers nu ştia alt drum de urmat decât cel înainte. Abia decolaseră şi nasul lui era deja vârât într-o servietă ticsită cu dosare. August zburase suficient de mult în compania lui Rodgers ca să ştie procedura. Îndată ce pilotul dădea permisiunea de folosire a aparatelor electronice, Rodgers urma să scoată afară unele dintre dosare. Le punea pe genunchiul stâng, iar pe cel drept aşeza laptopul. Apoi, după ce Rodgers termina de studiat materialele, i le pasa lui August. Cam pe la jumătatea traseului, undeva deasupra Atlanticului, aveau să discute deschis şi imparțial despre ceea ce citiseră. Aşa discutau ei totul, de mai bine de patruzeci de ani, de când se cunoscuseră. Adeseori nici nu era necesar să fie rostit ceva. Rodgers şi August ştiau fiecare în parte ce gândea celălalt.

Brett August şi Mike Rodgers erau prieteni din copilărie. Cei doi băieți se întâlniseră în Hartford, Connecticut, la vârsta de şase ani. Pe lângă faptul că nutreau o pasiune comună pentru baseball, ei împărtăşeau şi dragostea pentru avioane. În fiecare weekend, cei doi băieți pedalau cale de opt kilometri pe Route 22, până la aeroportul Bradley Field. Stăteau pe

câmpul pustiu, privind avioanele decolând şi aterizând. Erau destul de vârstnici pentru a-şi aminti momentul când avioanele cu elice cedaseră locul celor cu reacție. Amândoi obişnuiau s-o ia razna ori de câte ori unul dintre noile aparate Boeing 707 le trecea vuind pe deasupra capetelor. Avioanele cu elice aveau un zumzet familiar, liniştitor. Însă jucăriile acelea noi făceau să tresalte inima unui băiat. August şi Rodgers le adorau.

După fiecare zi de şcoală, cei doi băieți îşi făceau temele împreună, împărțindu-şi problemele de matematică sau întrebările de la alte discipline pentru a putea termina mai repede. Apoi construiau machete de avioane, nave, tancuri şi jeepuri, având grijă ca schema de vopsire să respecte fidel originalul, iar emblemele autocolante să fie plasate chiar în locul potrivit.

Când le venise vremea să se înroleze – puştanii de genul lor nu aşteptau să primească ordin de încorporare –, Rodgers optase pentru armata de uscat, iar August pentru forțele aeriene. Amândoi ajunseseră în Vietnam. În timp ce Rodgers îşi satisfăcuse stagiul la sol, August zburase în misiuni de recunoaştere deasupra Vietnamului de Nord. În cursul unui zbor, aparatul lui August fusese doborât la nord-vest de Hue. Jelise pierderea avionului, care aproape că devenise o părticică din sufletul său. Pilotul fusese capturat şi stătuse aproape un an într-un lagăr de prizonieri de război, în cele din urmă reuşind să evadeze, în 1970, împreună cu un alt prizonier. August petrecuse aproape trei luni de zile încercând să-şi croiască drum spre sud, înainte de-a fi descoperit, în fine, de către o patrulă a puşcaşilor marini americani.

Cu excepția pierderii avionului său, August nu fusese amărât de experiența avută. Din contră. În lagărul de prizonieri fusese martor al curajului dovedit de soldații americani, fapt care-i întărise moralul. Revenise în Statele Unite, îşi refăcuse forțele, apoi se dusese iarăşi în Vietnam, unde organizase o rețea de spionaj care să caute alți prizonieri de război americani, deținuți în secret de către

nord-vietnamezi. După retragerea Armatei SUA din Vietnam, August acţionase sub acoperire timp de-un an. După ce-şi epuizase toate contactele încercând să găsească soldaţi americani declaraţi MIA [15], August se mutase în Filipine. Acolo îi antrenase vreme de trei ani pe piloţii preşedintelui Ferdinand Marcos, care se războiau cu secesioniştii Moro. După aceea, August lucrase pentru scurt timp la NASA, ca ofiţer de legătură al forţelor aeriene, contribuind la organizarea securităţii misiunilor de spionaj ale sateliţilor militari. Activitatea sa nu însemna însă şi implicarea în zboruri, iar faptul că se afla printre astronauţi nu-l făcea să se simtă la fel ca pe vremea copilăriei, când era înconjurat de jucăriile favorite. Era frustrant să lucreze cu bărbaţi şi femei care urmau să călătorească în spaţiu, pe când el rămânea la sol. Aşa că August se transferase la Comandamentul de Operaţiuni Speciale din cadrul aviaţiei, unde rămăsese timp de zece ani, înainte de-a se alătura detaşamentului Striker.

În anii ulteriori conflictului din Vietnam, Rodgers şi August se văzuseră doar întâmplător. Dar de câte ori se întâlneau şi discutau, părea că niciodată nu fuseseră despărţiţi. Când Rodgers se angajase la Centrul de Comandă, îl rugase pe August să se alăture organizaţiei, ca lider al detaşamentului Striker. August îl refuzase în două rânduri. Nu dorea să-şi petreacă bună parte din timp într-o bază, lucrând alături de soldaţi tineri. Postul de comandant al forţei Striker fusese obţinut de locotenent-colonelul Charlie Squires. După ce Squires fusese ucis în cursul unei misiuni în Rusia, Rodgers apelase din nou la vechiul său prieten. Trecuseră doi ani de când îi făcuse prima ofertă. Dar de data aceasta lucrurile stăteau altfel. Echipa fusese zguduită de pierderea suferită şi avea nevoie de-un comandant care să-i poată reface capacitatea combativă cât mai rapid posibil. August nu mai putea refuza. Nu numai prietenia cu Rodgers atârna în balanţă, ci era vorba şi despre probleme de securitate naţională.

NCMC devenise o forță vitală în gestionarea situațiilor de criză, iar Centrul de Comandă avea nevoie de Striker.

Colonelul privi către coada avionului. Își studie soldații, care stăteau tăcuți pe scaunele lor în timp ce aparatul urca lent, cu un zgomot ca de tunet. Unitatea de reacție rapidă se dovedise a întrece așteptările lui August. Luați fiecare în parte, componenții ei erau extraordinari. Înainte de-a se alătura detașamentului Striker, sergentul Chick Grey se specializase în două lucruri. Primul consta în sărituri HALO – desant de la mare altitudine, cu deschiderea parașutei la înălțime joasă. Așa cum spusese comandantul său de la Fort Bragg atunci când îl recomandase pe Grey pentru actualul post, „omul ăsta poate să zboare". Grey avea abilitatea de a deschide parașuta mai jos și de a ateriza mai precis decât oricare alt agent din întreaga istorie a forțelor speciale. El își justifica talentul rarisim pretinzând că simte mișcarea curenților de aer. Grey credea că această însușire îl ajuta și în a doua sa specialitate: aterizarea la punct fix. Nu numai că sergentul putea atinge orice țintă își propunea, dar se antrenase să stea în aer atâta timp cât era necesar, fără a clipi. Își dezvoltase această abilitate atunci când observase că era nevoie doar de-o singură clipire pentru a rata „gaura cheii", cum o numea el. Adică momentul când ținta se găsea perfect poziționată pentru aterizare.

August nutrea o apropiere specială față de Grey, deoarece sergentul se simțea în elementul său în aer. Însă August era atașat de toți oamenii din subordinea sa. Soldații David George, Jason Scott, Terrence Newmeyer, Walter Pupshaw, Matt Bud și Sondra DeVonne. Medicul William Musicant, caporalul Pat Prementine și locotenentul Orjuela. Erau mai mult decât niște soldați profesioniști. Erau o echipă. Și se dovedeau mai curajoși și mai inimoși decât oricare altă unitate cu care lucrase August.

Proaspăt promovatul caporal, Ishi Honda reprezenta o altă minune. Cu o mamă din Hawaii și cu un tată japonez, Honda era as în materie de electronică, el fiind expertul echipei în

transmisiuni. Nu se dezlipea niciodată de stația TAC-SAT pe care colonelul August şi generalul Rodgers o utilizau pentru a menține legătura cu Centrul de Comandă. Rucsacul în care era pusă stația fusese căptuşit cu Kevlar, material folosit la vestele antiglonț, astfel încât aparatul să nu fie avariat în cursul unui schimb de focuri. Deoarece în cala avionului era prea mult zgomot, Honda ținea stația TAC-SAT în poală. Nu intenționa să rateze vreun apel. Când se afla în acțiune, Honda purta nişte căşti fixate cu bandă tip arici în jurul gâtului, o invenție de-a sa. Căştile se mufau direct în rucsac. Când îşi punea gulerul, sunetul de apel al stației era în mod automat dezactivat; dacă primea un apel, gulerul începea să vibreze. Astfel, dacă detaşamentul Striker se afla într-o misiune de supraveghere, nu exista nici un sunet care să-i trădeze. Mai mult decât atât, gulerul avea ataşat un microfon minuscul, care-i permitea lui Honda să comunice cu voce joasă. Putea şopti ceva şi spusele lui erau transferate cu mare claritate celui aflat la celălalt capăt al conexiunii.

Însă Striker era mai mult decât un grup de militari de elită selecționați din diverse arme. Locotenent-colonelul Squires făcuse o treabă extraordinară, transformându-i într-o unitate de luptă inteligentă şi disciplinată. În mod cert, constituiau cea mai impresionantă echipă cu care lucrase vreodată August.

Avionul se-nclină, virând spre sud, iar vechea servietă din piele a lui August alunecă de sub scaun. Colonelul o împinse la loc, cu călcâiul. Servieta conținea hărți şi hârtii cu informații referitoare la Kashmir. August deja le studiase, împreună cu echipa. Peste câteva minute aveau să le treacă din nou în revistă. Pe moment, colonelul îşi dorea să facă ceea ce făcea la începutul fiecărei misiuni. Voia să-şi dea seama de ce se afla acolo, pentru ce pleca în India. Proceda astfel în fiecare zi din momentul în care căzuse pentru prima dată prizonier: făcea bilanțul motivelor ce stăteau la baza acțiunilor sale. Proceda astfel indiferent că se afla într-o închisoare din Vietnam, că se trezea dimineața să meargă la

baza unităţii Striker ori că pleca în misiune. Nu era suficient să-şi spună că-şi făcea datoria faţă de ţară sau îşi urma cariera aleasă. Avea nevoie de-o motivaţie care să-l îmboldească să acţioneze mai bine decât în ziua precedentă. Altfel, calitatea activităţii şi vieţii sale avea de suferit.

Descoperi că nu putea găsi un motiv. Când era optimist, mândria şi patriotismul reprezentau cele mai bune imbolduri. În zilele negre decidea că oamenii nu sunt decât nişte animale carnivore, cu instincte teritoriale, nişte prizonieri ai propriei firi. Lupta şi supravieţuirea erau imperative genetice. Cu toate astea, nu puteau constitui singurele lucruri care ne conduceau acţiunile. Trebuia să fie ceva unic fiecărui individ, ceva care trecea de limitele politicii şi ale profesionalismului.

Aşa că, în asemenea momente de linişte, el căuta veriga lipsă din lanţul motivaţional. Cheia care urma să-l transforme într-un soldat mai eficient, într-un lider mai performant, într-un bărbat mai puternic şi mai bun.

Fireşte, de-a lungul timpului descoperise multe lucruri şi avusese multe idei interesante. Începu să se întrebe dacă nu cumva călătoria în sine constituia răspunsul. Întrucât se îndreptau către unul dintre locurile de naştere ale religiei orientale, poate că va avea o revelaţie. Poate că asta va fi tot ce va descoperi. Spre deosebire de misiunea propriu-zisă, pentru lumea spirituală nu existau hărţi care să-i arate relieful şi nici avioane care să-l ducă acolo.

Însă pentru moment el îşi continua căutarea.

6

Srinagar, India

Miercuri, 4.22 p.m.

Între Baku şi Kashmir era o diferenţă de fus orar de două ore şi jumătate. Cu ceasul biologic încă reglat pe ora din Azerbaidjan, Ron Friday cumpără câteva frigărui de miel de la unul dintre negustorii de produse alimentare. Apoi merse la o cafenea aglomerată, aflată în aer liber, şi comandă ceai cu care să-şi ude cina. Trebuia să mănânce repede. Pentru străini existau restricţii de circulaţie pe timpul nopţii. Regula era cu stricteţe impusă de militari, care patrulau pe străzi echipaţi cu veste antiglonţ şi cu arme automate.

Deşi ploaia încetase, deasupra meselor stăteau încă deschise umbrele uriaşe. Friday fu nevoit să se aplece pentru a se putea aşeza. Împărţea masa cu o pereche de pelerini hinduşi, care citeau în timp ce-şi beau ceaiul. Cei doi bărbaţi erau înveşmântaţi în nişte robe lungi şi albe din bumbac, strânse peste mijloc cu o centură maronie. Reprezenta ţinuta credincioşilor din Provinciile Unite aflate la graniţa cu Nepalul, la poalele munţilor Himalaya. Alături de ei se aflau nişte saci foarte grei, judecând după aspectul lor. Probabil cei doi bărbaţi se aflau în drum către templul din Pahalgam, aflat la optzeci de kilometri sud de Srinagar. Prezenţa sacilor sugera că aveau de gând să adaste ceva timp la templu. Bărbaţii nu-l luară în seamă pe Friday când acesta se aşeză, fără ca atitudinea lor să însemne că erau nepoliticoşi. Nu doreau să-i tulbure pacea sufletească. Unul din ei se uita peste un număr al ziarului *International Herald Tribune*. Faptul i se păru ciudat lui Friday, deşi nu putea explica de ce. Până şi oamenii dedicaţi credinţei aveau nevoie să fie la curent cu evenimentele din lume, nu? Celălalt bărbat, aşezat chiar lângă Friday, citea un volum de poeme bilingv, în sanscrită şi engleză. Friday aruncă o privire peste antebraţul lui.

„*Vishayairindriyagraamo na thrupthamadhigachathi ajasram pooryamaanoopi samudraha salilairiva*”, scria în sanscrită. Traducerea în engleză era: „Simţurile nu pot fi niciodată satisfăcute, chiar după o aprovizionare continuă cu

obiecte senzoriale, aşa cum oceanul nu poate fi niciodată umplut printr-o alimentare continuă cu apă”.

Friday nu contrazicea cele citite. Persoanele aflate în viață trebuiau să se adape din tot ce le înconjura. Consumau experiență şi materie, transformând acel combustibil în altceva, care le purta amprenta. Dacă nu procedai astfel, însemna că trăiai, dar nu erai viu.

De pelerinii care stăteau la masă se apropie un musulman. Omul le oferea găzduire în casa lui, la un preț scăzut, dacă doreau să rămână peste noapte în oraş. Adeseori, pelerinii nu aveau nici timp şi nici bani pentru a se caza la un motel. Cei doi bărbați refuzară politicos, susținând că vor încerca să prindă următorul autobuz şi se vor odihni după ce vor ajunge la templu. Musulmanul le spuse că, dacă aveau să piardă autobuzul acela sau pe cele care plecau mai târziu, putea aranja ca pelerinii să fie duşi cu maşina la templu a doua zi, de către cumnatul său. Le dădu o carte de vizită pe care notă adresa lui. Pelerinii îi mulțumiră pentru ofertă. Musulmanul făcu o plecăciune şi se retrase. Totul se petrecuse foarte civilizat. De obicei, contactele dintre musulmani şi hinduşi erau cordiale. Generalii şi politicienii erau cei care iscau războaie între reprezentanții celor două religii.

În spatele lui Friday, alți doi bărbați se opriseră să ia ceaiul. Din conversația lor trase concluzia că se îndreptau către o fabrică de cărămizi din apropiere, unde intrau în schimbul de noapte. Undeva, în stânga lui Friday, trei bărbați purtând uniformele kaki ale forței de poliție din Kashmir stăteau şi supravegheau mulțimea. Spre deosebire de Orientul Mijlociu, bazarele din Kashmir nu erau de regulă scena atentatelor teroriste. Asta pentru că piețele reprezentau locuri unde musulmanii şi hinduşii se amestecau frecvent unii cu alții. De obicei țintele constau în locații cu specific hindus. Adică reşedințe ale oficialităților locale, sedii de firme, secții de poliție, instituții financiare şi baze militare. Chiar şi grupările paramilitare agresive, precum gherilele Hezb-ul Mujahedeen, de regulă nu-i atacau pe civilii localnici, mai ales

în orele programului de lucru. Nu doreau să întoarcă populația împotriva lor. Ei se războiau cu liderii hinduşi şi cu susținătorii acestora.

Cei doi pelerini îşi terminară ceaiul în grabă. Autobuzul lor trăsese în stație, la trei sute de metri în dreapta. Frânase zgomotos în fața micuței clădiri a stației, compuse dintr-o singură încăpere amplasată pe latura vestică a pieței. Autobuzul de culoare verde era vechi, dar curat. Pe acoperiş existau cadre metalice pentru depozitarea bagajelor. Şoferul, îmbrăcat în uniformă, ieşi pentru a-i ajuta pe pasageri să debarce, în timp ce un hamal aducea o scară din interiorul stației. Se apucă să descarce bagajele celor care coborau, în vreme ce pasagerii care aveau bilet se aşezau la coadă în spatele lui, pentru a se îmbarca. Acea linie de transport era extrem de ordonată. Când îşi terminară treaba, şoferul şi hamalul intrară în micuța clădire din lemn.

Pelerinii de la masa lui Ron Friday se opriră din citit şi îşi ridicară sacii voluminoşi. Cu efort, îi săltară pe umeri şi îşi croiră drum de-a lungul străzii aglomerate. Privindu-i cum se îndepărtează, Friday îşi puse întrebarea ce pedeapsă se aplica pentru furt. Cu atâția clienți înghesuiți laolaltă şi atenți la ce aveau de cumpărat, piața putea fi un paradis al hoților de buzunare. Mai ales dacă respectivii intenționau să ia autobuzul pentru a părăsi rapid zona.

Friday continua să soarbă din ceai în timp ce-şi consuma frigăruile de miel. Urmări cum alți pelerini se grăbeau spre stație. Unii erau îmbrăcați cu robe albe sau negre, alții purtau haine de stradă croite după moda occidentală. Bărbaților şi femeilor care nu purtau robele tradiționale li se îngăduia să se roage la templu, dar nu şi să intre în grota unde se afla altarul. Câțiva pelerini erau însoțiți de copii, pe care-i țineau de mână. Friday se-ntrebă dacă expresiile lor avide reprezentau nelinişte de-a prinde un loc în autobuz sau erau o manifestare fizică a fervorii religioase pe care-o simțeau. Probabil câte puțin din ambele variante.

Unul dintre poliţişti se-ndreptă către staţia de autobuz pentru a se convinge că procesul de îmbarcare se desfăşura în ordine. Trecu prin faţa secţiei de poliţie, care se afla în stânga lui. Era o clădire cu două etaje, din lemn, cu pereţi albi şi streşini verzi. Cele două ferestre ale faţadei aveau zăbrele. Dincolo de secţie, practic alături de ea, se afla un templu hindus vechi de zeci de ani. Friday îşi puse întrebarea dacă guvernul construise secţia de poliţie lângă templu în efortul de a-l proteja de terorişti. Friday fusese o dată la acel templu. Era un *dvibheda* – un locaş de închinăciune divizat în două secţiuni, care-l preamărea atât pe Shiva, zeul distrugerii, cât şi pe Vishnu, păstrătorul. Intrarea principală era încununată cu o structură înaltă de cinci etaje, Rajagopuram, Turnul Regal. Pe laterale, deasupra intrărilor secundare, se înălţau turnuri mai scunde. Aceste structuri din cărămidă albă erau vrâstate cu plăci aurii şi verzi, fiind ridicate în onoarea celor doi zei. Pereţii erau decoraţi cu umbrare din pânză, lei din piatră cu gurile deschise, fiinţe cu aspect omenesc, surprinse parcă-n timpul unui dans şi având menirea de-a păzi porţile, dar şi alte figuri sculptate. Friday nu prea avea cunoştinţe de iconografie. Oricum, îşi aducea aminte că interiorul templului fusese proiectat pentru a simboliza o zeitate care se odihneşte. Prima încăpere reprezenta creştetul capului, urmat de faţă, de abdomen, de genunchi, de picioare şi de tălpi. Întregul trup era important pentru hinduşi, nu doar sufletul şi inima. Orice fiinţă umană lipsită de-o parte a corpului era incompletă. Iar un individ neîmplinit nu putea atinge perfecţiunea supremă cerută de credinţă.

Oricât de mult s-a fi grăbit, fiecare pelerin găsea totuşi timp să se oprească în faţa templului şi să facă o plecăciune uşoară, continuându-şi apoi drumul. Indiferent de cât de importante erau ţelurile fiecărui individ, hinduşii înţelegeau că există ceva cu mult mai măreţ decât ele. Noi pelerini ieşeau din templu pentru a lua autobuzul. Alţi hinduşi, probabil localnici, intrau şi ieşeau pe porţile în arcadă alături de diverşi turişti.

La un cvartal distanță față de templu se găsea un cinematograf cu o marchiză de modă veche. India producea mai multe filme decât oricare altă națiune a lumii. Friday văzuse câteva dintre ele pe casete video, ca de exemplu *Apt de a fi rege* şi *Flori şi chinovar*. Socotea că visele unui popor – recte slăbiciunile sale – puteau fi regăsite în scenariile, subiectele şi personajele celor mai cunoscute filme produse de acea națiune. Indienii se concentraseră în special pe musicaluri contemporane de acțiune, care durau trei ore. Aceste filme întotdeauna aveau drept capete de afiş staruri atractive, numite simplu: „Eroul” sau „Eroina”. Aceştia reprezentau bărbatul obişnuit şi femeia obişnuită, angrenați în lupte epice, dar purtând întotdeauna muzica în inimile lor. Aceasta era percepția indienilor asupra lor înşişi. Realitatea era un neajuns deranjant, pe care ei alegeau să nu îl bage de seamă. Ca de exemplu sistemul deseori crud de împărțire a societății pe caste. Friday avea o teorie în privința acestui aspect. Conform părerii sale, castele reprezentau întruchiparea credinței religioase a indienilor. În societate, la fel ca în cazul corpului uman, trebuiau să existe un cap, picioare şi toate celelalte părți care le uneau. Toate componentele erau necesare pentru formarea întregului.

Friday aruncă o privire în spate, către piață. Vânzoleala continua neabătută. Aglomerația era chiar mai mare atunci, căci oamenii, înainte de cină sau în drumul lor de la slujbă către casă, se opreau acolo. Clienți pedeştri sau călare pe biciclete îşi croiau drum către tarabe. În piață continuau să sosească produse, cărate în coşuri, în roabe şi, uneori, în camionete. De obicei piața rămânea deschisă până cu puțin după apus. În Srinagar şi în împrejurimi, lucrătorii aveau obiceiul să se trezească foarte devreme. Soseau la muncă în fabricile din zonă, pe ogoare şi în magazine, în jurul orei şapte dimineața.

Friday îşi termină cina şi privi către autobuz. Şoferul revenise şi ajuta la îmbarcarea pasagerilor. Hamalul se întorsese şi el cu scara şi încărca bagajele pe acoperiş. Pe

Friday îl surprindea faptul că în mijlocul acelui haos aparent domnea totuşi o ordine internă. Fiecare sistem individual funcționa perfect, de la tarabe până la cumpărători, de la poliție până la autobuz. Până şi facțiunile religioase, presupuse a fi antagoniste, conviețuiau perfect.

Se pornise iarăşi o ploaie măruntă. Friday hotărî să se îndrepte către stația de autobuz. În locul acela i se părea că se văd nişte construcții noi şi era curios să afle ce se găsea în spatele lor. Pe când păşea în urma pelerinilor codaşi, îl urmărea pe şoferul autobuzului cum rupea biletele şi ajuta pasagerii să urce la bord.

Ceva părea să fie altfel.

Şoferul era diferit. Nu mai era un bărbat bine legat, ci mai curând unul zvelt. Poate că era un şofer nou. Lucru posibil, ținând cont că toți purtau aceeaşi uniformă. Apoi observă altceva. Hamalul care stivuia bagajele pe acoperiş le manipula cu mare grijă. Friday nu-l zărise bine pe hamal. Pasagerii care coborau îi blocaseră câmpul vizual. Nu putea fi sigur dacă era acelaşi bărbat.

De autobuz îl mai despărțeau două sute de metri. Americanul iuți pasul.

Brusc, universul aflat în stânga lui Friday dispăru, înghițit într-un fulger orbitor de lumină, însoțit de-o căldură infernală şi de-un zgomot asurzitor.

7

Washington D.C.

Miercuri, 7.10 a.m.

Paul Hood era singur în biroul său. Mike Rodgers şi unitatea Striker se aflau în drum spre India şi el nu avea alte probleme urgente de rezolvat. Uşa biroului era închisă, iar pe ecranul computerului apărea un fişier deschis, denumit „OCIS de lucru”. Partea „de lucru” din numele fişierului indica faptul că acela era o copie, nu originalul. OCIS reprezenta o schemă a structurii interne de organizare a Centrului de Comandă, care putea fi accesată electronic. Sub fiecare diviziune era o listă cu departamente şi cu personalul. Fiecare nume din listă avea ataşat un subfişier. Acela constituia un jurnal în care era consemnată activitatea zilnică a fiecărui angajat. Erau scoase în relief acțiunile fiecărui individ. Doar Hood, Rodgers şi Herbert aveau acces la acele jurnale. Ele erau ținute cu scopul de-a permite directorilor Centrului de Comandă să urmărească şi să verifice toate activitățile personalului, prin intermediul înregistrărilor apelurilor telefonice, al listelor de e-mailuri şi al altor mijloace de legătură. Dacă cineva întreprindea o activitate al cărei scop contravenea cu munca restului echipei – de exemplu coopera cu o altă agenție, ba chiar cu un guvern străin –, acele înregistrări constituiau prima linie de securitate. Computerul marca în mod automat orice activitate care nu avea nimic în comun cu cele din jurnalier sau pe care nu o putea corobora cu acelea.

Pentru moment, însă, Paul Hood nu căuta „cârtițe”. Căuta nişte miei. Unii buni de sacrificat. Dacă senatoarea Fox şi Comitetul de Supraveghere a Activității Serviciilor de Informații doreau să facă reduceri, el trebuia să fie pregătit a le pune în aplicare. Întrebarea era: unde să le facă?

Hood dădu un clic pe schema cu Departamentul de informații aflat în subordinea lui Bob Herbert. Trecu în revistă numele. Putea Herbert s-o scoată la capăt doar cu supravegherea pe timp de zi a comunicațiilor prin e-mail din Europa? Puțin probabil. Spionii lucrau douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Dar dacă ar lăsa doar o singură persoană de contact cu CIA şi cu FBI, în loc de una pentru

fiecare agenție? Era posibil. Urma să-l întrebe pe Herbert la care anume era dispus să renunțe. Hood mută cursorul spre departamentul tehnic. Ce va face Matt Stoll? Putea el să se descurce fără un specialist în domeniul sateliților sau fără un administrator de rețea responsabil cu modernizarea resurselor informatice? Matt putea prelua îndatoririle lor ori de câte ori vor avea nevoie să arunce un ochi asupra comunicațiilor internaționale via satelit sau să facă înlocuiri de echipamente şi programe. Îi va fi incomod, dar nu peste putință. Dădu dublu clic peste funcția de administrator de rețea şi aceasta dispăru.

Inima lui Hood îşi iuți bătăile când trecu la verificarea următorului departament. Biroul de relații cu presa. Avea oare nevoie Centrul de Comandă de cineva care să difuzeze comunicate şi să organizeze conferințe de presă? Dacă senatoarea Fox se temea că Centrul Național de Administrare a Situațiilor de Criză era prea vizibil, atunci ataşata de presă şi asistenta ei trebuiau să iasă primele din schemă.

Hood se uită țintă la ecranul computerului. Nu conta ce gândea senatoarea Fox. Conta ce gândea el.

Hood deja nu mai vedea lista afişată pe monitor. Zărea doar chipul lui Ann Farris. După un flirt care durase ani de zile, cei doi în sfârşit petrecuseră o noapte împreună. Fusese cea mai frumoasă şi mai răscolitoare dintre toate întâlnirile avute în viața sa. Frumoasă, fiindcă el şi Ann țineau profund unul la celălalt. Răscolitoare, pentru că Hood fusese nevoit să admită că între ei exista o legătură. Una chiar mai puternică decât cea avută în Germania cu fosta sa iubită, Nancy Jo Bosworth. Cu toate acestea, el încă era căsătorit cu Sharon. Trebuia să se gândească la binele copiilor săi, nemaivorbind de propriul său viitor. În plus, urma să se confrunte cu sentimentele lui Sharon, dacă ea afla de relația lui. Deşi lui Hood îi plăcea apropierea de Ann, acela nu era momentul potrivit pentru o nouă legătură amoroasă.

Dar ce-o să creadă Ann? După ce avusese ea însăşi parte de un divorț brutal, Ann Farris nu era o femeie prea sigură pe

sine. În cursul întâlnirilor cu presa afişa prestanţă şi era o mamă grozavă, care-şi creştea singură copilul. Însă acestea constituiau „calităţi reacţionale", după cum le numise psihologul Centrului, Liz Gordon, în cursul unui seminar pentru angajaţi intitulat „Slujba faţă în faţă cu meseria de părinte". Ann răspundea bine la stimulii externi datorită instinctelor naturale. Însă în sufletul ei, acolo unde-i îngăduise lui Hood să pătrundă, nu era decât o fetiţă speriată. Dacă Hood o concedia, ea putea considera că gestul lui era menit s-o ţină la distanţă faţă de el. Dacă o păstra în funcţie, putea crede că o favorizează, protejând-o.

Din punct de vedere personal şi profesional era o situaţie din care nu puteai ieşi decât în pierdere. Şi Hood nici măcar nu luase în consideraţie felul în care aveau să reacţioneze ceilalţi angajaţi ai Centrului de Comandă. Probabil că ştiau de legătura dintre el şi Ann. Reprezentau un colectiv având relaţii strânse, format din specialişti în informaţii secrete. Iar secretul lui era cu siguranţă cel mai prost păzit din întregul Centru.

Hood continua să se zgâiască la monitor. Dar acum nu mai vedea chipul lui Ann Farris. Îi zărea doar numele. După ce analizase toate posibilităţile şi trăsese linie, Hood concluzionase că trebuia să-şi facă datoria, indiferent de consecinţe. Şi nu putea face asta dacă se lăsa influenţat de sentimente.

Hood apăsă de două ori butonul mouse-ului. Nu selectase un nume, ci un întreg departament, alcătuit din două persoane.

O clipă mai târziu, serviciul de relaţii cu presa dispăruse.

8

Srinagar, India

Miercuri, 4.41 p.m.

Ron Friday avea senzaţia că cineva îi străpunsese timpanele cu un diapazon. Atât urechile, cât şi interiorul cutiei craniene păreau să vibreze. Era un ţârâit acut, iar în afară de acel sunet, el nu putea auzi nimic altceva. Avea ochii deschişi, dar nu putea descrie ce anume privea. Lumea din jurul său era un ghemotoc de vată, de parcă fusese cotropită de o ceaţă deasă.

Friday clipi. O pulbere albă îi căzu în ochi, provocându-i usturimi. Clipi mai cu putere, apoi îşi apăsă palma mai întâi peste un ochi, apoi peste celălalt. După care îi deschise larg şi privi din nou în jur. Încă nu era sigur la ce anume se uita, dar îşi dădu seama de ceva. Zăcea întins pe burtă, cu capul întors într-o parte. Puse un braţ sub el şi împinse. Braţele, părul şi coapsele îi erau acoperite cu pulbere albă. O scutură de pe el. În gură simţea un gust ca de cretă, aşa că scuipă. Saliva sa arăta precum o pastă. Gustul de cretă persista. Scuipă iarăşi.

Friday reuşi să-şi tragă genunchii sub el. Corpul îl durea de pe urma căzăturii, însă începea să-i revină auzul. Sau cel puţin dispărea ţârâitul; nu mai auzea nimic altceva. Privi spre stânga sa. Pentru o clipă avu senzaţia că se afla în interiorul unui nor vârât în alt nor. Apoi praful care se scuturase de pe hainele sale începu să se aşeze. Putea zări lucrurile la care se uitase cu câteva clipe în urmă, negăsindu-le nici o noimă.

Totul era o ruină. Acolo unde fuseseră templul şi secţia de poliţie se vedea acum, printre zidurile crăpate, un talmeş-balmeş de moloz. Prin norul de praf putea zări cerul.

Ţârâitul continua să descrească. Pe măsură ce acesta scădea, Friday începea să audă vaiete. Puse o mână pe

genunchi, împinse în ea şi dădu să se ridice. Îl durea spatele şi tremura din toate încheieturile. Apoi ameți şi privirea i se întunecă. Se aşeză iarăşi în genunchi. Privi în față şi, prin praful suspendat în atmosferă, zări autobuzul. Şi mai văzu nişte oameni venind către el.

Dintr-odată, în spatele oamenilor, zona din jurul autobuzului se transformă într-o sferă galbenă-roşiatică. Timpul păru să se oprească-n loc în vreme ce globul exploda în toate direcțiile. Deflagrația fu urmată de o nouă bubuitură asurzitoare, care se transformă rapid într-un huruit. Autobuzul părea că se desface în bucăți. Semăna cu un balon pe care cineva îl călca în picioare – ambele capete i se alungiră, apoi dispăru. Majoritatea bucăților fură aruncate în sus, la mare distanță. Unele fragmente alunecau razant cu solul, deplasându-se rapid şi în linie dreaptă, ca nişte şobolani aducători de molimă. Piese mai mari, precum scaunele şi cauciucurile, se rostogoleau. Cei aflați în preajma autobuzului fură înghițiți cu totul de flacără. Cei care se găseau la distanță ceva mai mare fură aruncați în stânga şi-n dreapta şi-n spate, asemenea fragmentelor mai voluminoase de autobuz.

Continuă să privească, în timp ce un nor negru ca tăciunele se rostogolea spre el, vârstat cu valuri de flăcări şi sânge, asemenea unor fulgere.

Friday îşi luă palmele de pe urechi. Se ridică încet. Se uită în jos, controlându-şi picioarele şi bustul, asigurându-se că nu fusese rănit. Corpul uman posedă un mecanism de suprimare a durerii în cazul traumelor extreme. Coastele şi brațul de pe partea dreaptă îl dureau, întrucât se lovise atunci când căzuse pe asfalt. Din pricina prafului, ochii îi erau încă lipicioşi şi trebuia să clipească des, pentru a-i curăța. Lăsând la o parte stratul de pulbere care-i acoperea hainele, părea a fi nevătămat.

Foi de hârtie provenind din cărți şi din dosarele secției de poliție fuseseră azvârlite în aer de către deflagrație. De-abia în acel moment începeau să revină pe sol. Multe dintre ele erau

simple bucățele, uşor pârlite sau făcute scrum. Câteva pagini cu aspect mai delicat păreau că aparținuseră unor cărți de rugăciune. Poate făceau parte din textul în sanscrită pe care-l citise pelerinul de lângă el, doar cu câteva minute în urmă.

Norul întunecat ajunse la Friday, învăluindu-l. Având cam trei metri înălțime, purta mirosul distinctiv şi nociv de cauciuc ars. Mai puțin înecăcios decât acesta, se simțea şi un alt iz, ceva mai dulceag. Duhoarea de carne şi oase umane arse. Friday scoase o batistă din buzunar, cu care îşi acoperi nasul şi gura. Apoi se răsuci, îndepărtându-se de norul înțepător. În spatele său bazarul era cufundat în nemişcare. Oamenii stăteau întinşi la pământ, neştiind dacă mai urma sau nu vreo altă explozie. Se adăpostiseră sub tarabe, sau în spatele roabelor şi al cărucioarelor. Pe măsură ce auzul i se limpezea, Friday putea distinge suspine, rugăciuni şi gemete.

Se-ntoarse iarăşi spre resturile templului şi ale secției de poliție. Ploaia măruntă contribuia la subțierea norului de fum şi la înăbuşirea celor câteva focare de incendiu care se aprinseseră. Scăpat de amețeală, o apucă în direcția grămezilor de moloz. Abia acum remarcă faptul că polițiştii care stătuseră în fața secției erau morți. Spatele uniformelor era însângerat şi presărat cu urme de schije. Indiferent ce anume cauzase dezastrul, fusese un dispozitiv cu mare putere explozivă, nu unul incendiar.

Era ciudat. Pe lângă explozia autobuzului, se părea că existaseră două trasee de propagare a suflului, judecând după urmele lăsate de resturile aruncate din epicentrul deflagrației. Una din urme ducea exact către fațada secției de poliție. Cealaltă ducea undeva, în interiorul templului. Friday nu putea pricepe de ce fuseseră două explozii separate. Oricum era destul de neobişnuit faptul că fuseseră aruncate în aer două ținte cu caracter religios: templul şi autobuzul încărcat cu pelerini. Atunci de ce fusese atacată şi secția de poliție?

Sirenele începură să sfâşie tăcerea apăsătoare, pe măsură ce echipajele de poliție aflate în patrulare începeau să

sosească la locul atentatului. Alți polițiști, care își făceau rondul pe jos, porniră să alerge către clădirile năruite. Oamenii prinseră să se ridice de pe jos şi să părăsească zona bazarului. Nu doreau să se afle acolo în cazul producerii unor noi explozii. Doar câteva persoane se îndreptară spre grămezile de moloz, pentru a vedea dacă puteau scoate afară vreun supraviețuitor.

Ron Friday nu se număra printre acele persoane.

Agentul o pornise înapoi, spre motelul la care se cazase. Intenționa să ia legătura cu contactele sale din India şi de la Washington. Să afle dacă aveau informații despre cele întâmplate.

Se auzi un zgomot precum cel al popicelor de bowling aflat în cădere. Friday privi în spate exact atunci când unul dintre zidurile posterioare ale templului, care supraviețuise exploziei, se prăbuşi peste moloz. Norii groşi de praf, zvârliți de noua demolare, îi siliră pe oameni să dea înapoi. După ce blocurile de piatră încetară să se mai rostogolească, oamenii se apropiară din nou. Mulți aveau fețele şi mâinile acoperite cu un strat alb de praf, arătând ca nişte stafii.

Friday continua să meargă. Mintea sa lucra în regim de suprasarcină.

O secție de poliție. Un templu hindus. Un autobuz încărcat cu pelerini. Două ținte cu caracter religios şi un loc cu o istorie seculară. Friday putea să-şi imagineze că templul fusese demolat accidental, fiind o victimă colaterală a atacului asupra secției de poliție. O mulțime de terorişti care se specializaseră în fabricarea de bombe nu aveau suficientă experiență pentru a dimensiona precis încărcăturile explozive. Mare parte din ei nici nu se sinchiseau dacă demolau o jumătate de oraş. Dar existau acele urme de propagare a deflagrației, care sugerau două explozii convergente. Iar autobuzul constituia o probă că atacul fusese plănuit împotriva hinduşilor, nu a indienilor în general. Friday nu-şi amintea să se fi produs până atunci un asemenea atentat. Cu siguranță, nu unul de o aşa amploare.

Totuşi, dacă hinduşii fuseseră ținta, atunci de ce teroriştii atacaseră şi secția de poliție? Prin faptul că loviseră două obiective religioase, era evident că nu intenționau să-şi deghizeze intențiile.

Friday se opri din mers.

Sau tocmai asta făceau? se gândi el subit. Dacă atacurile contra templului şi a autobuzului erau nişte diversiuni? Poate că acolo se petrecea cu totul altceva.

Exploziile aveau darul să atragă mulțimea. Dacă tocmai acesta era scopul? Să aducă oamenii într-un anumit loc, sau să-i țină departe de o locație.

Friday se frecă la ochi şi merse mai departe. În timp ce păşea, privea împrejurul său. Oamenii fie se grăbeau să ajungă la locul dezastrului, fie se îndepărtau de el. Spre deosebire de cele văzute mai devreme, acum nu mai era un du-te-vino continuu. Pentru că în acel moment opțiunile erau simple: fie ajuți, fie dai bir cu fugiții. Scrută cu privirea ferestrele clădirilor de pe marginea străzii. Căuta persoane care nu dădeau semne de panică. Era posibil să găsească astfel de oameni, dar la fel de posibil era să nu se-ntâmple asta. Sacul cu exploziv putea fi plasat pe acoperişul autobuzului la una dintre opririle anterioare. Sau putea fi o bombă cu ceas, amplasată într-un rucsac sau în vreun geamantan bine căptuşit, astfel încât să suporte zdruncinăturile provocate de drumul denivelat. Poate că pasagerul care transportase acel bagaj coborâse aici, depozitase o cantitate suplimentară de explozibil în incinta templului şi a secției de poliție, apoi plecase pe jos. Poate că atentatorul fusese cineva deghizat în pelerin sau în polițist. Poate fusese implicată chiar una dintre persoanele alături de care Friday stătuse, sau pe care o privise. Poate că unul sau mai mulți terorişti fuseseră ucişi în explozie. Orice era posibil.

Friday continua să cerceteze cu privirea împrejurimile. Dar nu avea cum să zărească vreun suspect. Momentul favorabil trecuse. Indiferent cine fuseseră făptaşii, fie erau morți, fie fugiseră de multă vreme. Şi nu zărea pe nimeni supraveghind

locul faptei de pe stradă, dintr-o cameră sau de pe acoperişul vreunei clădiri.

Cea mai bună modalitate de rezolvare a problemei rămânea, în acel moment, informaţia. Trebuia să culeagă date din exteriorul zonei-ţintă şi să le prelucreze pentru a localiza posibilii făptaşi. Apoi să pună mâna pe ei. Fiindcă deja lucrurile se clarificaseră: fiind atacate ţinte hinduse, dacă nu erau găsiţi şi pedepsiţi vinovaţii, situaţia în Kashmir urma să se deterioreze extrem de rapid. Iar un război nuclear nu mai părea o opţiune, ci o posibilitate bine întemeiată.

9

Srinagar, India

Miercuri, 4.55 p.m.

Sharab stătea pe scaunul din dreapta al bătrânei camionete. În stânga sa, şoferul îşi încleştase mâinile pe volan. Asuda abundent în timp ce conducea spre nord, pe Route 1A, acelaşi drum parcurs de autobuzul care venise în piaţă. Între ea şi şofer stătea Nanda, cu glezna dreaptă prinsă în cătuşe de unul dintre arcurile banchetei. Alţi doi bărbaţi erau urcaţi în spate, în bena camionetei, printre sacii plini cu lână. Se înghesuiau sub o prelată ca să se apere de ploaia ce devenea tot mai deasă.

Ştergătoarele de parbriz se agitau cu furie în faţa ochilor întunecaţi ai lui Sharab, iar instalaţia de dezaburire scotea un sunet asemănător unui urlet. Urla şi tânăra femeie. Iniţial strigase ordine echipei sale. Le spusese să scoată camioneta din piaţă şi să respecte planul, cel puţin până când vor obţine informaţii suplimentare. Acum ţipa în telefonul mobil,

punând întrebări. Tânăra nu țipa pentru a se face auzită, acoperind gălăgia din jur. Țipa din pricina frustrării.

— Ishaq, ai făcut deja anunțul telefonic? întrebă Sharab.

— Desigur, aşa cum procedăm mereu, o informă bărbatul de la celălalt capăt.

Sharab lovi bordul maşinii cu podul palmei stângi. Bruschețea loviturii o făcu pe Nanda să tresară, speriată. Sharab lovi iarăşi bordul, însă nu rosti nici un cuvânt şi nici nu înjură. Blasfemia constituia un păcat.

— E vreo problemă? întrebă Ishaq.

Sharab nu-i răspunse.

— Ai fost foarte clară în privința anunțului, continuă Ishaq. Ai vrut să sun exact la patruzeci de minute după ora patru. Întotdeauna fac ce-mi spui tu.

— Ştiu, zise tânăra femeie cu o voce joasă, monotonă.

— Ceva nu-i în ordine, rosti bărbatul de la telefon. Îți ştiu vocea asta. Despre ce-i vorba?

— Vorbim mai târziu, replică femeia. Am nevoie de timp să mă gândesc.

Sharab se sprijini de spătarul banchetei.

— Să dau drumul la radio? ceru sfios voie şoferul. Poate se difuzează ceva ştiri, sau o explicație.

— Nu, îi zise Sharab. N-am nevoie de radio. Ştiu care este explicația.

Şoferul se retrase în mutenie. Sharab închise ochii. Era uşor amețită. Gurile de aerisire ale camionetei trăseseră în interior puțin din fumul caustic al exploziei din piață. Femeia nu putea spune precis dacă o ardea pe gât din pricina fumului inhalat sau a urletelor pe care le scosese. Probabil din ambele motive. Îşi scutură capul. Nevoia de-a țipa nu dispăruse, era încă prezentă acolo, în gâtlej. Dorea să-şi descarce frustrarea.

Nu eşecul o deranja cel mai tare, ci gândul că ea şi echipa ei fuseseră manipulați. Şi doar fusese prevenită în această privință, încă de pe vremea când se afla în Pakistan, cu cinci ani în urmă, la şcoala pentru pregătire de luptă din Sargodha.

Agenții Grupului de Servicii Speciale care o antrenaseră îi spuseseră că reuşitele constituiau motiv de îngrijorare. Când o celulă de spionaj înregistra succes după succes, asta se putea datora nu numai faptului că agenții erau buni. Exista posibilitatea ca țara pe teritoriul căreia acționau să le permită îndeplinirea cu succes a misiunilor, astfel încât să-i țină sub observație şi să se folosească de ei într-o ocazie ulterioară.

De ani de zile, gruparea lui Sharab, Miliția Kashmirului Liber [16], finanțată de către Pakistan, ataca ținte specifice în toată provincia. Modul de operare în cazul fiecărui atac era întotdeauna acelaşi. Puneau stăpânire pe o casă, îşi plănuiau lovitura, apoi atacau ținta. În momentul producerii fiecărui atac, indiferent care membru al grupului rămânea la bază, dădea telefon la secția regională de poliție sau la comandamentul militar al regiunii. Revendica atacul în numele Miliției Kashmirului Liber. După acțiune, FKM se muta la altă casă. În definitiv, fermierii izolați ale căror locuințe şi identități ei le împrumutau pentru scurt timp se arătau mai preocupați de supraviețuire decât de politică. Oricum, mulți dintre ei erau musulmani. Deşi nu doreau să coopereze de teamă să nu fie arestați, nu se opuneau totuşi membrilor FKM.

Sharab şi oamenii săi atacau numai sedii ale armatei, poliției şi guvernului, niciodată obiective civile sau religioase. Nu doreau să şi-i înstrăineze pe locuitorii hinduşi ai provinciei Kashmir sau să zgândăre cetățenii Indiei, transformându-i astfel în adversari înverşunați. Nu intenționau decât să destabilizeze resursele şi mijloacele de reacție ale liderilor indieni, forțându-i să plece acasă şi să lase Kashmirul localnicilor.

Asta încercaseră să facă şi-n piață. Să-i ologească pe polițişti, fără a-i afecta pe comercianți. Să sperie oamenii, alungându-i de-acolo, şi să afecteze economia locală exact atât cât să-i îndemne pe fermieri şi pe negustori să lupte împotriva prezenței agasante a autorităților indiene.

Fuseseră foarte cu băgare de seamă ca lucrurile să decurgă astfel. Pe parcursul ultimelor nopți, unul dintre membrii echipei se dusese la bazarul din Srinagar. Intrase în templu deghizat în haine de preot, ieşise prin spate şi urcase pe acoperişul secției de poliție. Acolo, ridicase pe rând țiglele şi plasase sistematic explozibil plastic printre ele. Deoarece acțiunea se petrecea pe durata turei de noapte, când în acea parte a oraşului domnea în general calmul, poliția nu era atât de alertă precum în timpul zilei. În mod normal, atacurile teroriste nu aveau loc în timpul nopții. Ideea terorismului consta în destrămarea rutinei cursului firesc al lucrurilor provocându-le oamenilor obişnuiți teama de-a mai ieşi din case.

În acea dimineață, cu mult înaintea zorilor, ultimii explozivi fuseseră plasați pe acoperiş, împreună cu un declanşator cu ceas. Ceasul fusese reglat astfel încât să provoace explozia exact la ora cinci fără douăzeci după-amiaza. Sharab şi restul echipei opriseră la patru şi jumătate pe marginea drumului, ca să se asigure de producerea deflagrației.

Explozia avusese loc. Şi unda ei de şoc reverberase până în adâncul sufletului lui Sharab.

Încă de la prima detonație, Sharab îşi dăduse seama că ceva nu mergea cum trebuie. Explozivul plastic amplasat de ei nu avea suficientă forță să producă pagubele cauzate de acea deflagrație. Când avusese loc a doua explozie, ştiuse că fuseseră traşi pe sfoară. Totul pentru a părea că musulmanii atacaseră un templu hindus şi un autobuz încărcat cu pelerini. Sentimentele unui popor ce număra aproape un miliard de oameni aveau să se întoarcă împotriva lor şi a poporului pakistanez.

Însă musulmanii nu atacaseră ținte hinduse, gândi Sharab cu amărăciune. FKM atacase o secție de poliție. O altă grupare atacase obiectivele religioase şi îşi sincronizase lovitura pentru a coincide cu cea inițiată de FKM.

Nu credea că unul dintre membrii celulei sale trădase. Oamenii din camionetă îi erau alături de ani de zile. Le cunoştea familiile, prietenii, trecutul. Erau oameni de-o credință nestrămutată, care nu puteau face vreodată un rău cauzei.

Dar Apu şi Nanda? Cât se aflaseră în locuința lor nu-i scăpaseră niciodată din ochi, cu excepția orelor de somn. Dar chiar şi atunci uşa de la dormitor era întredeschisă şi o santinelă stătea în permanență trează. Bătrânul şi nepoata sa nu aveau un transmițător radio sau un telefon mobil. Casa fusese percheziționată. Nu existau prin preajmă vecini care să-i poată vedea sau auzi.

Sharab trase adânc aer în piept şi deschise ochii. Pentru moment, nu mai avea importanță. Întrebarea era ce urmau ei să facă începând de atunci.

Camioneta depăşi în viteză pelerini bărboşi îmbrăcați cu robe albe şi fermieri de la munte care veneau dinspre piață, mânându-şi caii. În zare, la poalele cețoase ale munților Himalaya, se vedeau culturi de orez. Mai multe camioane încărcate cu soldați trecură în goană pe lângă ei, îndreptându-se către piață. Poate că nu ştiau cine purta răspunderea atacului. Sau poate nu intenționau să-i prindă chiar atunci. Probabil că cine le înscenase toată povestea stătea în expectativă pentru a vedea dacă nu cumva luau legătura cu alți terorişti din Kashmir, înainte de a-i aresta.

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci îl aştepta o mare dezamăgire.

Sharab deschise cutia pentru acte din bord şi scoase o hartă a regiunii. Zona era împărțită în şaptesprezece careuri, fiecare fiind numerotat şi având repartizată o literă. Din motive de securitate, numerele şi literele erau inversate.

— În regulă, Ishaq, vorbi ea în telefon. Vreau să părăseşti casa acum şi să te deplasezi la poziția 5B.

Ceea ce îi transmisese cu adevărat Sharab era să se mute în poziția 2E. *E* rezulta din cifra *5*, iar *2* din litera *B*.

Indiferent cine le-ar fi putut asculta convorbirea şi ar fi avut o copie a hărţii lor, urma să meargă într-un loc greşit.

— Ne poţi aştepta acolo la ora şapte?

— Da, răspunse bărbatul. Ce fac cu bătrânul?

— Lasă-l acolo, spuse Sharab.

Aruncă o privire spre Nanda. Expresia fetei era sfidătoare.

— Adu-i aminte bătrânului că nepoata lui e tot la noi. Dacă autorităţile îi pun întrebări despre noi, să-şi ţină gura. Spune-i că-i vom elibera nepoata dacă ajungem teferi la graniţă.

Ishaq confirmă că aşa va face, urmând să se întâlnească mai târziu cu ei.

Sharab întrerupse legătura. Închise telefonul şi-l strecură în buzunarul hanoracului ei albastru.

Mai târziu vor avea destul timp pentru strângerea rândurilor şi pentru analiză. Însă acum un singur lucru conta.

Să iasă din ţară înainte ca indienii să-i folosească pe post de ţapi ispăşitori cu care să facă paradă în faţa întregii lumi.

10

Baza Siachen 3, Kashmir

Miercuri, 5.42 p.m.

Maiorul Dev Puri aşeză receptorul în furcă. Un fior rece îi străbătu şira spinării, de sus şi până jos.

Stătea dinapoia unui mic birou metalic, în postul său subteran de comandă. Pe zidul din faţa sa se afla o hartă detaliată a regiunii. Era împânzită cu stegulețe roşii, reprezentând poziţiile pakistaneze, şi cu stegulețe verzi, care

indicau bazele indiene. În spatele său se găsea harta Indiei şi a Pakistanului. În stânga avea o tablă de lemn pe care erau prinse în piuneze ordine, schițe, rapoarte şi liste de lucruri de făcut. Zidul din partea dreaptă era gol, acolo găsindu-se o uşă.

Poreclit cu afecțiune Groapa, adăpostul era o excavație de cinci metri lungime şi patru metri lățime, săpată în pământ dur şi-n granit. Pereții lambrisați cu plăci de lemn, dublate cu folii subțiri de plastic, țineau la distanță umezeala şi țărâna, dar nu şi frigul. Maiorul se întrebă cum ar fi putut să apere aceşti pereți de frig. Pământul întotdeauna era rece, ca un cavou, iar munții înconjurători împiedicau în permanență razele de soare să răzbată până la Groapă. Nu existau ferestre sau luminatoare. Singurele mijloace de aerisire erau uşa şi un ventilator de tavan.

Sau ceva ce se voia să pară un ventilator, îşi zise Puri. Era o făcătură. Exact ca toate celelalte lucruri din acea zi.

Însă nu frigurosul centru de comandă îi stârnea fiori maiorului Puri. Ci vestea pe care tocmai i-o dăduse telefonic ofițerul de legătură al Forței Speciale de Frontieră. Bărbatul, staționat în Kargil, rostise doar un cuvânt. Un cuvânt cu semnificații profunde.

— Executați, spusese ofițerul.

Operațiunea Vierme-de-Pământ primise undă verde.

Pe de-o parte, maiorul admira curajul arătat de SFF. Puri nu ştia pe la ce nivele înalte ale guvernului trecuse acel plan sau care îi erau originile. Probabil că la SFF. Posibil la Ministerul Afacerilor Externe sau la Comisia Parlamentară pentru Apărare. Ambele instituții aveau puterea de-a superviza activitățile grupurilor de informații nonmilitare. Cu siguranță SFF avusese nevoie de aprobarea lor pentru ceva atât de grandios. Însă Puri nu ştia că, în eventualitatea dezvăluirii adevărului asupra acelei acțiuni, SFF va fi făcut țap ispăşitor, iar coordonatorii complotului urmau să fie executați.

Pe de altă parte, o fărâmă din sufletul său simțea că persoanele aflate în spatele acțiunii meritau să fie pedepsite.

O „vaccinare”. Aşa caracterizase ofițerul de legătură al SFF operațiunea Vierme-de-Pământ, atunci când le-o descrisese întâia oară, în urmă cu trei zile. Inoculau în trupul Indiei o mică doză de microbi, pentru a preveni instaurarea unei maladii mult mai grave. Pe vremea când maiorul era copil, variola şi poliomielita constituiau boli de temut. Sora lui supraviețuise variolei, care-i lăsase urme pe corp. În acea vreme, „vaccinare” era un cuvânt minunat.

Acum înțelesul cuvântului fusese denaturat. Oricât de justificabilă şi de necesară părea, acțiunea de distrugere a templului şi a autobuzului reprezentase un act sălbatic, păgân.

Maiorul Puri luă pachetul de țigări aflat pe birou. Îl scutură, extrase o țigară şi o aprinse. Trase încet fumul în piept şi se lăsă pe spătarul scaunului. Fumatul era mai bun decât tutunul de mestecat. Îl ajuta să gândească mai limpede, fără a fi afectat de sentimente.

Fără judecăți de valoare.

„Totul este relativ”, îşi spuse ofițerul.

În anii 1940, părinții săi erau pacifişti. Nu primiseră deloc cu dragă inimă dorința lui de-a deveni soldat. Ar fi fost mult mai fericiți dacă el urma exemplul lor şi al altor cetățeni din Haryana, alăturându-se programului guvernamental de promovare a copiilor din diverse clase sociale. Actul Claselor Inferioare garanta acordarea de slujbe guvernamentale cu remunerație mică membrilor mai puțin favorizați ai societății din cuprinsul a şaptesprezece state. Însă Dev Puri nu îşi dorise acea soluție. El dorea să reuşească prin puterile sale.

Şi reuşise.

Puri trase mai cu sete din țigară. Brusc, se simți dezgustat de propriile judecăți de valoare. În mod evident, SFF tratase acea acțiune ca pe o extindere necesară a afacerilor sale, aşa cum făcea de obicei. Antrenați în comun de către CIA, din

America, şi de biroul RAW – Aripa de Analiză şi Cercetare [17] – al armatei indiene, ofiţerii SFF erau maeştri în depistarea şi în spionarea agenţilor străini şi a teroriştilor. În cele mai multe cazuri, agenţii operativi inamici şi cei bănuiţi a le fi colaboratori erau eliminaţi fără multă zarvă şi fără uz de armament greu. Ocazional, prin intermediul unei unităţi special recrutate, Reţeaua Operativă Civilă [18], SFF utiliza agenţi străini pentru a transmite informaţii false în Pakistan. În cazul lui Sharab şi al grupului ei, SFF petrecuse luni întregi punând la punct o schemă mult mai elaborată. Consideraseră că era necesar să-i acuze pe teroriştii pakistanezi de uciderea a zeci de hinduşi nevinovaţi. Apoi, după ce componenţii celulei pakistaneze erau arestaţi – aşa cum avea să se întâmple, graţie agentului CNO care călătorea împreună cu ei –, asupra lor se vor „descoperi" documente şi materiale. Acelea urmau să dovedească faptul că Sharab şi echipa ei străbăteau ţara amplasând marcatoare de ţintă pentru ghidarea rachetelor nucleare îndreptate împotriva oraşelor indiene. Lucru ce avea să ofere armatei indiene imperativul moral de-a întreprinde un atac preemptiv contra silozurilor cu rachete ale Pakistanului.

Maiorul Puri trase iarăşi din ţigară. Îşi privi ceasul de mână. Aproape sosise timpul să pornească.

În decursul ultimilor zece ani, mai bine de-un sfert de milion de hinduşi părăsiseră Valea Kashmir, plecând în alte zone ale Indiei. Cu o populaţie majoritar musulmană în creştere, autorităţile indiene aveau din ce în ce mai mari dificultăţi în a asigura securitatea regiunii în faţa actelor de terorism. Mai mult decât atât, Pakistanul se dotase recent cu arme nucleare şi lucra la sporirea arsenalului atomic cât mai rapid posibil. Puri ştia că pakistanezii trebuiau opriţi. Nu doar pentru a păstra provincia Kashmir, ci şi pentru a împiedica alte sute de mii de refugiaţi să se reverse în provinciile indiene învecinate.

Poate că cei de la SFF aveau dreptate. Poate atunci era momentul şi locul să oprească agresiunea pakistaneză. Singurul lucru pe care şi-l dorea maiorul Puri era să fi existat o altă modalitate de-a declanşa evenimentul.

Trase îndelung din țigară, apoi o strivi în scrumiera de lângă telefon. Recipientul din metal era plin cu țigări fumate pe jumătate. Reprezentau urmele a trei seri petrecute în brațele anxietății, ale îndoielii şi ale unei presiuni nedesluşite legate de rolul său în operațiune. Scrumiera ar fi fost golită de către ordonanța sa, dacă un proiectil de artilerie tras de pakistanezi nu i-ar fi spulberat brațul drept duminică noaptea, în timpul unei partide de dame.

Maiorul se ridică. Sosise momentul raportului informativ de seară, prezentat de celelalte avanposturi ale bazei. Raportul se dădea întotdeauna în buncărul rezervat ofițerilor, aflat ceva mai departe, în lungul tranşeei. Întâlnirea de-acum urma să fie diferită de celelalte, din pricina unui singur aspect. Puri le va cere ofițerilor să fie pregătiți pentru inițierea unui exercițiu nocturn de evacuare, cod galben. Dacă forțele aeriene indiene plănuiau să „aprindă” munții cu rachete nucleare, linia frontului trebuia eliberată de personal cu mult înaintea atacului. Evacuarea trebuia făcută noaptea, când era un risc mai redus ca pakistanezii să bage de seamă. Inamicului i se va da şi lui un avertisment, însă unul mult mai scurt ca timp. N-avea nici un rost să fie lansat atacul dacă rachetele inamicului erau instalate pe rampe mobile şi pakistanezilor li se oferea vreme să le mute.

În jurul orei şapte, după terminarea şedinței de informare, maiorul avea să ia cina şi să meargă la culcare, cu gând să se trezească foarte devreme pentru inițierea următoarei etape a operațiunii strict secrete. Era unul dintre puținii ofițeri care ştiau de sosirea unei echipe americane ce venea în Kashmir pentru a ajuta armata indiană să descopere silozurile cu rachete pakistaneze. Direcția de Informații a Forțelor Aeriene, care avea responsabilitatea atacului aerian, cunoştea în general locația silozurilor. Dar avea nevoie de informații mai

precise. Bombardarea la întâmplare a munților Himalaya nu constituia o utilizare eficientă a resurselor armatei. Şi datorită faptului că silozurile fuseseră probabil îngropate adânc în pământ, poate că se impunea ca atacul asupra lor să nu fie dat doar cu arme convenționale. India avea nevoie să cunoască şi această informație.

Fireşte, nu împărtăşiseră planul şi partenerilor de operație.

Statele Unite doreau să obțină informații asupra capacităților nucleare ale Pakistanului la fel de mult ca şi India. Americanii aveau nevoie să afle cine înarma guvernul de la Islamabad şi dacă rachetele pe care acesta le avea în dotare puteau atinge alte națiuni nonislamice. Atât conducerea de la Washington, cât şi cea din New Delhi ştiau că descoperirea unei unități americane în Kashmir putea provoca un conflict diplomatic, dar nu ar fi declanşat un război. În consecință, Guvernul SUA se oferise să trimită o echipă care nu se afla sub jurisdicția armatei. Anonimatul era important, de vreme ce Rusia, China şi alte națiuni aveau cârtițe infiltrate în structurile militare ale Statelor Unite. Acei spioni țineau sub observație plecările şi sosirile echipelor SEAL ale marinei militare americane, plus cele ale Detaşamentului Special de Operații nr.1 al Delta Force, care aparținea armatei terestre, plus cele ale altor unități de elită. Informațiile pe care le adunau erau folosite de obicei în interesul națiunilor de care aparțineau spionii, fiind însă vândute, şi altor state.

Unitatea aflată în drum spre ei, plecată din Washington, aparținea Centrului Național de Administrare a Situațiilor de Criză şi avea experiență în observarea silozurilor de rachete ascunse în munți, operațiunea lor cea mai cunoscută fiind cea întreprinsă în urmă cu câțiva ani în zona Munților de Diamant din Coreea de Nord. Trebuiau să ia legătura cu un agent NSA care mai colaborase cu guvernul indian şi cunoştea regiunea supusă cercetării.

Maiorul Puri avea sarcina de a se asigura că, imediat ce unitatea americană sosea, operațiunea de căutare-identificare urma să se desfăşoare rapid şi fără piedici. Americanii nu aveau să fie informați de capturarea celulei teroriste pakistaneze. Nu vor şti că un atac de amploare era deja pe cale să fie lansat. Informația urma să le fie dezvăluită atunci când avea să fie necesar, pentru a îndulci condamnarea internațională a acțiunii Indiei. Dacă va fi nevoie, participarea la operațiune a echipei Striker va fi dată la iveală. Iar atunci Statele Unite nu vor avea altă soluție decât aceea de a susține atacul indian.

Puri îşi aranjă ținuta, trăgând de poalele tunicii. Îşi luă turbanul, şi-l aşeză pe cap, apoi se-ndreptă către uşă. Cel puțin era mulțumit de-un lucru. Numele său nu era legat în nici un fel de acțiunea SFF-ului. Din punctul de vedere al comunicatelor oficiale, lui i se ordonase pur şi simplu să-i ajute pe americani în descoperirea silozurilor.

Îşi făcea doar datoria.

Îndeplinea ordinele şi atâta tot.

11

Washington D.C.

Miercuri, 8.21 a.m.

— Asta nu-i bine, zise Bob Herbert, fixând cu privirea ecranul computerului. Nu-i bine deloc.

Şeful Secției de informații revedea ultimele fotografii, luate din satelit, ale munților care mărgineau provincia Kashmir. Brusc, un buletin informativ de ultimă oră al Departamentului de Stat prinse să ruleze de-a latul

ecranului. Herbert dădu un clic pe titlul comunicatului. Abia începuse să parcurgă textul când telefonul de pe birou emise un ton de apel. Deranjat, aruncă o privire consolei negre din material plastic. Era o linie externă. Herbert apăsă butonul respectiv şi ridică receptorul. Continua să citească ştirea.

— Aici Herbert, rosti el.

— Bob, sunt Hank Lewis, se prezentă cel care apelase.

Numele îi suna familiar, dar, nu se ştie din ce motiv, Herbert nu putea să-l asocieze cu o anumită persoană. Pe deasupra, nici nu se străduia prea mult să-şi amintească. Se concentra asupra ştirii de pe monitor. Conform buletinului informativ, în Srinagar avuseseră loc două explozii puternice. Ambele îndreptate împotriva unor ținte hinduse. Asta urma să sporească tensiunea de-a lungul liniei de demarcație. Herbert avea nevoie să obțină mai multe informații, pentru a-i pune la curent pe Paul Hood şi pe generalul Rodgers cât mai curând posibil.

— Am tot vrut să vă sun de când am preluat conducerea NSA, spuse Lewis, însă am fost extrem de prins cu reorganizarea.

„Dumnezeule, gândi Herbert. Deci ăsta era Hank Lewis. Înlocuitorul lui Jack Fenwick la cârma Agenției Naționale de Securitate.” Lewis tocmai îşi dăduse acordul în privința participării NSA la misiunea unității Striker. Herbert ar fi trebuit să-şi dea imediat seama cu cine vorbea. Dar exista o scuză. Avea o echipă în drum spre o zonă fierbinte, care tocmai devenise incendiară. Mintea sa lucra pe pilot automat.

— Nu trebuie să dați explicații. Ştiu cât de multă muncă e acolo, la dumneavoastră, îl asigură Herbert. Presupun că apelul are legătură cu comunicatul Departamentului de Stat în privința Kashmirului?

— Încă n-am văzut acel raport, recunoscu Lewis. Dar am primit un telefon de la Ron Friday, omul care urmează să ia contact cu echipa Striker. Mi-a spus exact ceea ce probabil ați citit. Că în urmă cu o oră s-au produs trei explozii puternice într-o piață din Srinagar.

— Trei? replică Herbert. Departamentul de Stat zice c-au fost două.

— Domnul Friday avea zona zero în raza lui vizuală, îl informă Lewis. A spus că au avut loc explozii simultane în incinta secției de poliție şi a templului hindus. Ele au fost urmate de-o a treia explozie, care a avut loc la bordul unui autobuz plin cu pelerini hinduşi.

Auzind descrierea evenimentului, Herbert îşi aduse brusc aminte de atentatul asupra ambasadei din Beirut. Nu momentul exploziei îi rămăsese întipărit în memorie. Semănase cu senzația avută atunci când intri cu maşina într-un zid, o izbitură primită de întregul corp. Ceea ce-şi amintea cu acuratețe era durerea resimțită în momentul în care îşi venise în fire sub dărâmături şi pricepuse, într-o îngrozitoare străfulgerare, exact ce se întâmplase.

— Omul dumneavoastră a fost rănit? întrebă Herbert.

— În mod incredibil, nu, spuse Lewis. Domnul Friday zice c-ar fi fost mai rău dacă nu se folosea un dispozitiv cumulativ. Asta a restrâns la minimum raza de producere a pagubelor.

— A avut noroc, spuse Herbert.

Explozivii HiCon aveau tendința să producă un crater mare, unde de şoc de valoare normală şi foarte puține pagube colaterale.

— De ce este Friday atât de sigur că la primele două ținte au fost explozii distincte? A doua deflagrație putea fi produsă de explozia unei butelii cu gaz sau cu petrol. În cazul atentatelor de acest gen au loc deseori detonații secundare.

— Domnul Friday a precizat foarte clar că exploziile au fost simultane, nu succesive, replică Lewis. După atac a descoperit două urme de împrăştiere a resturilor, foarte asemănătoare între ele, însă separate, care veneau dinspre cele două clădiri. Asta sugerează două dispozitive identice, plasate în locații diferite.

— Posibil, spuse Herbert.

O expresie de pe vremea copilăriei lui Herbert răzbătea la suprafață: „Cui îi miroase, ăla a făcut-o”. Preț de-o clipă, şeful Secției de informații a Centrului de Comandă se-ntrebă dacă nu cumva Friday putea fi autorul exploziilor. Totuşi, nu vedea ce motiv ar fi avut Friday să comită o asemenea faptă. Şi nu devenise atât de cinic încât să-nceapă să caute motive. Nu încă, cel puțin.

— Să presupunem c-au fost trei explozii, zise Herbert. Ce vă spune flerul despre toată tărăşenia asta?

— Primul meu gând, fireşte, a fost că Pakistanul încearcă să ațâțe lucrurile atacând ținte religioase, răspunse Lewis. Dar nu avem destule informații pentru a susține această afirmație.

— Dacă plănuiau un atac direct împotriva hinduşilor, atunci de ce-au mai aruncat în aer secția de poliție? întrebă Herbert.

— Presupun că pentru a le diminua capacitatea de a-i urmări, sugeră Lewis.

— Poate, replică Herbert.

Tot ce spusese Lewis avea sens. Ceea ce însemna că existau două posibilități. Ori că avea dreptate, ori că răspunsul evident era cel pe care făptaşii doreau să-l creadă anchetatorii.

— Mai durează douăzeci şi două de ore până ajunge echipa Striker acolo, rosti Lewis. Îl voi pune pe domnul Friday să revină la locul atentatului şi să vadă ce poate afla. Mai există alte surse de informare la care puteți apela?

— Da, zise Herbert. Biroul de Informații Indian [19] şi Ministerul Apărării ne-au ajutat la organizarea misiunii detaşamentului Striker. Voi vedea ce informații au ei, apoi vă sun.

— Mulțam, spuse Lewis. Apropo, mă gândesc la o colaborare cu dumneavoastră. V-am studiat cariera încă de pe vremea când ați mers în Germania să eliminați grupul acela neonazist. Am încredere în bărbații care fac şi muncă de

teren. Asta înseamnă că pun datoria față de meserie şi țară mai presus de siguranța personală.

— Ori asta, ori sunt țăcăniți, zise Herbert. Vă mulțumesc oricum. Ținem legătura.

Lewis îi spuse că aşa va face. Herbert închise telefonul.

Era revigorant să discuți cu cineva din comunitatea închistată a spionilor dispus să facă schimb de informații. Şefii serviciilor de informații erau renumiți pentru secretomanie. Controlând informația, puteau controla persoane şi instituții. Herbert refuza să practice acest joc. Cu toate că era bun pentru siguranța meseriei, nu era bun pentru securitatea națională. Şi, aşa cum o demonstrase Jack Fenwick, un şef prea secretos al serviciilor de informații putea controla un preşedinte de stat.

Însă, cu toate că Ron Friday era un agent operativ cu experiență, Herbert nu se arăta gata să-şi pună averea rămăşag cu privire la corectitudinea raportului. Herbert nu avea încredere decât în oamenii cu care lucrase direct.

Îi dădu telefon lui Paul Hood, pentru a-l informa despre recenta evoluție a evenimentelor. Hood îi ceru să-l pună în legătură cu Mike Rodgers, indiferent de ora la care se realiza convorbirea. Apoi Herbert dădu telefon la Biroul de Informații Indian – IIB. Sujit Rani, director adjunct pentru operațiunile interne, îi spuse în linii mari lui Herbert exact ce se aştepta acesta să audă: că IIB făcea investigații în privința exploziilor, dar nu deținea informații suplimentare. IIB era la curent cu ipoteza că fuseseră trei explozii, nu două, şi făcea cercetări pe această temă. Acea informație îl răzbuna întru câtva pe Ron Friday în ochii lui Herbert. Persoana de contact din Ministerul Apărării îi spuse lui Herbert aceleaşi lucruri. Din fericire, rămăsese destul timp până când Striker avea să ajungă în India. Dacă era necesar, puteau anula misiunea.

Herbert accesă fişierele referitoare la Kashmir. Dorea să verifice şi alte atacuri teroriste care avuseseră loc în regiune. Poate găsea vreun indiciu, un tipar, ceva care să ajute la explicarea noului atac. Ceva nu era în regulă cu acest atentat.

Dacă Pakistanul intenţiona cu adevărat să pună regiunea pe jar, probabil c-ar fi atacat un loc cu o intensă semnificaţie religioasă, cum era altarul de la Pahalgam. Nu numai că era cel mai venerat loc din regiune, dar teroriştii nici nu trebuiau să-şi facă griji în privinţa pazei. Hinduşii credeau orbeşte în trinitatea lor sacră. Dacă era voinţa lui Vishnu, păstrătorul, să fie cruţaţi, atunci nu li se va întâmpla vreun rău. Dacă piereau de moarte violentă, atunci Shiva, distrugătorul, avea să-i răzbune. Şi dacă o meritau, atunci Brahma, creatorul, îi va reîncarna.

Nu. Flerul îi indica lui Herbert că templul hindus, autobuzul şi secţia de poliţie fuseseră atacate din alte motive. Doar că nu avea idee care erau acelea.

Însă urma să afle.

12

Cabina avionului Hercules C-130

Miercuri, 10.13 a.m.

Atunci când se alăturase unităţii Striker, caporalul Ishi Honda descoperise că nu era un loc în care să lenevești. Exerciţiile de antrenament abundau, mai ales în cazul lui. Honda se alăturase recent echipei, înlocuindu-l pe soldatul Johnny Puckett, care fusese rănit în cursul unei misiuni efectuate în Coreea de Nord. Pentru Honda, care pe-atunci avea douăzeci şi doi de ani şi avea grad de simplu soldat, era necesar să-i prindă rapid din urmă pe ceilalţi membri ai echipei.

Îndată ce ajunsese la acelaşi nivel cu ei, Honda nu mai coborâse vreodată ştacheta. Mama lui spunea că-i era menit

să nu aibă vreodată parte de odihnă. Ea punea asta pe seama celor două jumătăți diferite ale sufletului său. Bunicul pe linie maternă al lui Ishi fusese bucătar civil la baza aeriană Wheeler Field. Murise în cursul atacului japonez de la Pearl Harbor, pe când încerca să ajungă acasă, la familia sa. Bunicul pe linie paternă fusese un ofițer de rang înalt din cadrul statului-major al contraamiralului Takajiro Onishi, şeful de stat-major al Flotei Aeriene 11 a aviației japoneze. Onishi fusese arhitectul atacului asupra bazei americane. Părinții lui Ishi erau actori; se cunoscuseră şi se îndrăgostiseră în timpul unui turneu, nici unul neştiind ceva despre trecutul celuilalt. Deseori discutau, întrebându-se dacă viața lor ar fi urmat un curs diferit în caz că şi-ar fi cunoscut trecutul. Tatăl său susținea cu deplină convingere că nu. Cu o uşoară clătinare a capului şi cu privirea coborâtă în pământ, mama sa susținea contrariul.

Ishi nu putea răspunde la întrebare, poate tocmai de aceea nu înceta să se forțeze, ducând totul la limită. O parte din el considera că, dacă se va opri vreodată, va analiza în mod inevitabil întrebarea, dacă nu cumva un crâmpei de informație ar fi putut conduce la neaducerea lui pe lume. Şi nu dorea să se întâmple astfel, deoarece era o întrebare fără răspuns. Lui Honda nu-i plăceau problemele cărora nu le puteai găsi rezolvare.

Ce-i plăcea cu adevărat era stilul de viață al unui soldat Striker. Îl solicita nu numai mental, ci îi punea la încercare şi fizicul.

De când fusese recrutat în această unitate de elită, avusese parte zilnic de alergări pe distanțe lungi, de luptă corp la corp, de antrenamente cu diverse arme, de cursuri de supraviețuire şi de diverse aplicații. Pentru Honda, misiunile erau întotdeauna mai dure decât pentru ceilalți componenți ai echipei. Pe lângă echipamentul de supraviețuire, el trebuia să transporte stația radio TAC-SAT. Antrenamentul mai cuprindea şedințe de tactică şi educație politică, plus cursuri de limbi străine. Colonelul August insistase ca soldații Striker

să învețe fiecare în parte cel puțin două limbi străine, în eventualitatea foarte probabilă că într-o bună zi vor avea nevoie de acele deprinderi. La acest capitol Honda avea un avantaj. Pentru că tatăl său era japonez, Honda stăpânea deja una dintre limbile pentru care optase. Cealaltă era dialectul mandarin al limbii chineze. Sondra DeVonne alesese dialectul cantonez. Lui Honda i se părea fascinant faptul că cele două dialecte împărțeau aceleaşi caractere grafice. Şi totuşi, limbile vorbite erau total diferite. Deşi el şi DeVonne puteau citi aceleaşi texte, era imposibil să comunice verbal.

Cu toate că momentele petrecute la sol, alături de echipa Striker, erau foarte antrenante, Honda aflase cu timpul că nu la fel se întâmpla şi atunci când se găseau în aer. Striker rareori întreprindea voiaje scurte, iar călătoriile pe distanțe lungi puteau fi extrem de plictisitoare. Tocmai de aceea, caporalul descoperise modalități constructive de a-şi umple timpul.

De fiecare dată când plecau la drum, Honda aranja să-şi conecteze computerul personal la baza de date a lui Stephen Viens, de la Biroul Național de Recunoaştere[20], şi la cea a şefului Departamentului informatic al Centrului de Comandă, Matt Stoll. NRO era instituția care administra majoritatea sateliților americani de spionaj. Deoarece Viens era un fost coleg de facultate al lui Matt, el se dovedise a fi de mare ajutor, obținând informații pentru Centrul de Comandă atunci când instituții mult mai titrate, precum Secția de informații a armatei, CIA şi NSA se băteau pentru timpii de recepție a imaginilor luate de sateliți. Cu ceva vreme în urmă, Viens fusese acuzat de investirea a două miliarde de dolari din fondurile NRO într-o serie de operațiuni clandestine. Cu ajutorul Centrului de Comandă, fusese reabilitat şi, recent, se întorsese la îndatoririle sale.

De fiecare dată înainte ca detaşamentul Striker să plece în vreun colț al lumii, Viens programa sateliții de recunoaştere astfel încât să facă toate fotografiile aeriene de care avea

nevoie colonelul August. Acele imagini erau considerate a fi de importanţă capitală, fiind expediate chiar în cursul misiunii, sub formă de fişiere, în computerul colonelului. Stoll petrecea cât mai mult timp posibil adunând informaţii electronice din regiunea vizată. Secţiile de poliţie şi comandamentele militare nu dezvăluiau tot ceea ce ştiau, nici chiar aliaţilor. În multe ţări, dar mai ales în Rusia, în China şi în Israel, agenţii americani erau deseori supravegheaţi fără ştiinţa lor de către agenţii de informaţii ai statelor respective. Era responsabilitatea Centrului de Comandă să adune toate informaţiile posibile şi să-şi protejeze oamenii ţinând cont de datele obţinute. Realiza asta prin abaterea de la rutele şi orarele stabilite de comun acord cu ţara în care-şi trimitea agenţii, utilizând personal „de umplutură" pentru a crea piste false sau, ocazional, punând cu botul pe labe urmăritorii. Ţara gazdă nu se putea plânge dacă persoana trimisă să spioneze un aliat era găsită ulterior în dulapul unei camere de hotel, ameţită şi legată burduf.

Informaţiile ELINT strânse de Stoll acopereau o gamă largă, de la mesaje trimise prin fax şi e-mail până la numere de telefon şi frecvenţe radio. Adică tot ce provenea din surse oficiale sau de la grupări cunoscute ale opoziţiei şi forţelor de rezistenţă. Numerele de telefon, frecvenţele radio şi codurile utilizate erau analizate cu ajutorul computerelor, fiind comparate cu cele ale teroriştilor şi spionilor străini cunoscuţi. Dacă în regiune se găseau „câini de pază sau impedimente", aşa cum le numeau planificatorii misiunilor, acele analize puteau ajuta la depistarea şi identificarea lor. Ultimul lucru pe care şi-l doreau şefii serviciilor americane de informaţii era ca agenţii lor sub acoperire să fie desconspiraţi şi fotografiaţi, iar metodele lor de operare să fie ţinute sub observaţie de guvernele străine. Nu numai că acel gen de informaţie putea fi vândut unei a treia părţi, dar Statele Unite nu aveau deloc certitudinea că unul dintre guvernele prietene nu putea deveni într-o bună zi o ţintă informativă.

„Gândiți-vă la Iran”, le aducea aminte colonelul August ori de câte ori plecau într-o misiune comună cu unul dintre aliați.

Honda purta la el un laptop Striker. Computerul era dotat cu un modem wireless, cu mare viteză de transfer a datelor, pentru a descărca informațiile pe care Stoll încă le aduna. Honda trebuia să memoreze toate datele importante. Când echipa Striker avea să ajungă în India, computerul rămânea în avion şi se întorcea la bază. Colonelul August îşi păstra propriul laptop pentru descărcarea unor informații ulterioare. Caporalul Honda era fericit că nu trebuia să care şi acel bagaj suplimentar.

Când informațiile începură să fie stocate în computerul lui Honda, un semnal sonor prinse a se auzi. Îl alerta în privința unei anomalii pe care programele lui Stoll de la Centrul de Comandă o detectaseră. Honda accesă fişierul marcat.

Programul Bellhop, aparținând satelitului de spionaj „Sanctity” al forțelor aeriene, scana continuu frecvențele radio şi telefoanele celulare utilizate de poliție. Centrul de Comandă şi alte servicii de informații ale Statelor Unite se aflau în posesia acelor numere, pentru a ține legătura cu departamentele de poliție din străinătate. Nu reprezenta o mare problemă să pătrundă în rețeaua lor de computere şi să monitorizeze toate apelurile telefonice.

Programul Bellhop depistase o serie de apeluri date de pe un telefon mobil aparținând poliției indiene. În nomenclatorul Bellhop era înregistrat ca „telefon operativ”. Majoritatea apelurilor fuseseră date în cursul ultimelor cinci luni, din Kargil, către un post telefonic al comandamentul zonal de Poliție din Jammu, înregistrat ca „telefon bază”. În cursul acelei perioade fusese dat un singur apel de la telefonul bază către cel operativ. Programul computerizat al lui Stoll, care corobora informațiile Centrului de Comandă cu cele ale NRO, indica faptul că apelul fusese dat cu mai puțin de o secundă înainte ca satelitul de observație ClusterStar3, ațintit asupra

regiunii Kashmir, să înregistreze o explozie în bazarul din Srinagar.

— Fir-ar să fie, murmură Honda.

Caporalul se-ntrebă dacă generalul Rodgers sau colonelul August fuseseră informați despre un posibil atentat terorist. Faptul că un telefon mobil al poliției dăduse un apel către locul vizat chiar înainte de explozie putea fi o pură coincidență. Probabil că cineva îl sunase pe un polițist din trupele de pază. Pe de altă parte, putea exista o legătură între cele două evenimente. Honda se desprinse din chingile ce-l țineau fixat în scaunul incomod şi se duse în partea din față a aparatului, pentru a-şi informa comandanții. Trebuia să păşească încet, cu atenție, pentru a evita să fie azvârlit peste camarazii săi din pricina mişcărilor haotice ale aparatului, provocate de turbulențele atmosferice.

În clipa când îşi făcu apariția Honda, August şi Rodgers erau aplecați peste computerul generalului.

— Îmi cer scuze, domnilor, rosti Honda.

Era nevoit să strige pentru a acoperi urletul motoarelor.

August îşi ridică privirea.

— Ce veşti ai, caporale?

Honda le spuse celor doi ofițeri despre explozie. August îl informă că tocmai citeau un e-mail referitor la deflagrație, primit de la Bob Herbert. Conținea cele câteva detalii referitoare la atac pe care le cunoştea toată lumea. Apoi Honda îşi informă superiorii despre apelurile telefonice. Faptul acesta păru să capteze atenția generalului Rodgers.

— Timp de cinci luni au fost date zilnic două apeluri telefonice, întotdeauna la aceeaşi oră, spuse caporalul.

— Ca un fel de verificare de rutină, zise Rodgers.

— Exact, domnule general, confirmă Honda. Cu excepția zilei de azi. A fost dat un singur apel, către telefonul operativ. Apelul a plecat doar cu o clipă înainte de producerea exploziei care a spulberat templul.

Rodgers se lăsă pe spate în scaun.

— Caporale, vrei să verifici în fişierele din baza de date, ca să vezi dacă modelul acesta de apel se repetă, probabil de la telefoane operative cu numere diferite? Apeluri date către telefonul bază şi doar un singur răspuns ori nici unul?

— Da, domnule, răspunse Honda.

Caporalul se lăsă pe vine pe podeaua rece şi străbătută de vibrații, cu un genunchi sub el. Sprijini laptopul pe celălalt genunchi. Nu era sigur ce anume doreau ofițerii să afle mai exact, însă nu era treaba lui să întrebe. Introduse numărul telefonului bază şi ceru programului Bellhop să înceapă o căutare. Bănuiala colonelului August se dovedi a fi corectă. Le comunică ofițerilor că, în plus față de seria deja cunoscută de apeluri, mai existase una, cu o durată de şapte săptămâni, de la un alt telefon operativ din Kargil. Ambele telefoane operative făceau zilnic câte două apeluri, în acelaşi timp. Înainte de asta mai fusese o serie care ținuse şase săptămâni, de la un alt telefon operativ, care suna tot de două ori pe zi. Înregistrările din baza de date Bellhop nu acopereau o durată mai mare de treisprezece săptămâni.

— În mod cert, autoritățile din New Delhi au agenți civili care urmăresc o celulă teroristă, zise Rodgers.

— Cum poți fi sigur de asta? îl întrebă August. Telefoanele puteau fi date de către agenți operativi care raportau la bază.

— Nu cred, îi spuse Rodgers. În primul rând, un singur apel din cele aflate pe lista caporalului Honda a fost dat de pe telefonul bază către un telefon operativ.

— Cel dat exact în momentul producerii exploziei, zise August.

— Corect, replică Rodgers. Asta poate sugera faptul că ofițerii însărcinați cu misiunea de recunoaştere nu doreau ca telefoanele operative să sune în momente nepotrivite.

— Sunt de acord, zise August.

— Totuşi, cred că e mai mult de-atât, spuse Rodgers. Când pakistanezii au fost alungați din Kargil în 1999, Forța Specială de Frontieră a Indiei ştia că diverse celule de spionaj ale inamicului vor fi lăsate în urmă. Nu le puteau vâna cu

armata. Localnicii ar fi băgat de seamă străinii care le treceau prin sate. Şi dacă localnicii ar fi băgat de seamă, atunci ar fi aflat şi membrii celulelor de spionaj. Aşa că SFF a recrutat o grămadă de localnici care să servească în Rețeaua Operativă Civilă. Generalul bătu cu palma peste laptopul său. Am totul aici, în informațiile de ansamblu. Însă nu-i puteau dota pe recruți cu stațiile radio standard folosite de armată, pentru că, fiind atât de aproape de Pakistan, frecvențele lor erau deseori interceptate de specialiştii ELINT ai inamicului. Aşa că SFF le-a dat recruților telefoane mobile. Agenții sunau la comandamentele regionale, plângându-se de spargerea locuințelor, copii dispăruți, animale din gospodărie furate şi alte chestii de genul ăsta. În realitate, reprezentau mesaje codate prin care SFF era ținută la curent cu mişcările şi activitățile teroriştilor suspectați.

— În regulă, rosti August. Dar ce te face să crezi că apelurile din listă nu erau doar simple rapoarte operative de rutină?

— Deoarece agenții CNO nu fac rapoarte operative de rutină, explică Rodgers. Ei nu raportează decât atunci când au ceva de adus la cunoştință. În felul acesta există mai puține riscuri să le fie interceptate convorbirile. Sunt dispus să pariez că există atentate teroriste care coincid cu încheierea fiecărei astfel de serii de apeluri. După atacarea țintei, celula teroristă se muta în alt punct şi apelurile telefonice încetau.

— Poate, zise August. Dar asta nu explică de ce apelul ăla a avut loc exact înainte ca templul să sară în aer.

— De fapt, ar putea explica, îi spuse Rodgers.

— Nu înțeleg, zise August.

Rodgers privi către Honda.

— Caporale, vrei te rog să aduci stația TAC-SAT?

— Am înțeles, domnule general.

Rodgers se răsuci iarăşi spre August.

— Îl voi ruga pe Bob Herbert să verifice datele atentatelor teroriste din regiune, zise el. Vreau să văd dacă rapoartele

venite prin intermediul telefoanelor mobile încetau să mai fie trimise după consumarea atacurilor teroriste. Totodată, vreau ca Bob să mai verifice ceva.

— Ce anume? întrebă August.

Honda îşi închise laptopul şi se ridică în picioare. Zăbovi în loc suficient timp pentru a prinde răspunsul lui Rodgers.

— Vreau să ştiu ce fel de detonatoare foloseşte SFF în cadrul operaţiunilor antiteroriste, replică generalul.

— De ce? se interesă August.

— Pentru că Mossadul, Al Amn al-Khas din Irak, gruparea lui Abu Nidal şi organizaţia spaniolă Grapo folosesc dispozitive PDE, zise Rodgers. Detonatoare activate prin telefon.

13

Srinagar, Kashmir

Miercuri, 6:59 p.m.

Aproape se întunecase când Ron Friday reveni la bazar. Deşi curios să vadă cum desfăşurau autorităţile locale investigaţia, agentul era interesat mai ales de ceea ce ar fi fost capabil să afle în legătură cu atacul. Viaţa lui putea depinde de acea informaţie.

Ploaia încetase, şi un vânt rece se rostogolea de pe culmile munţilor. Friday era bucuros că purta o şapcă de baseball şi o scurtă de fâş, deşi nu din pricina scăderii temperaturii se echipase astfel. Chiar şi din camera sa putea auzi cum se roteau elicoptere în zona bazarului. Când ajunse, Friday constată că două elicoptere ale poliţiei zburau jos, la cel mult şaizeci de metri înălţime. În plus faţă de sarcina de-a căuta

supravieţuitori, ele contribuiau, prin zgomotul rotoarelor ce răsuna puternic prin piaţă, la alungarea privitorilor ce zăboveau prea mult. Însă elicopterele nu se aflau acolo doar din acest motiv. Friday bănuia că menţineau o altitudine joasă pentru a fotografia mulţimea, în eventualitatea că teroriştii se mai aflau încă în zonă. Cabinele aparatelor erau probabil echipate cu dispozitive GRR – camere de înregistrare cu reconstrucţie geometrică. Acelea erau camere video digitale care puteau lua imagini sub orice unghi, ulterior reconfigurându-le geometric pentru a deveni imagini frontale de mare acurateţe. Interpolul şi majoritatea agenţiilor naţionale de securitate dispuneau de un fişier cu „amprente de chipuri” ce consta în fotografii ale delicvenţilor şi portrete-robot ale persoanelor dovedite sau bănuite a fi terorişti. Ca şi amprentele digitale, imaginile frontale puteau fi analizate de un computer, fiind comparate cu fotografiile din dosar. Computerul suprapunea imaginile cu semnalmentele. Dacă potrivirea era de cel puţin 70 de procente, faptul era considerat suficient pentru a-l prinde şi interoga pe individ.

Friday purta şapca de baseball deoarece nu dorea să fie fotografiat de elicoptere. Nu ştia care guvern ar fi putut avea semnalmentele sale, nici din ce motiv. Însă cu siguranţă nu voia să le ofere o fotografie cu care să deschidă un dosar.

Locaţiile exploziilor fuseseră încercuite cu bandă de culoare roşie. În jurul perimetrului fuseseră instalate proiectoare aşezate pe trepiede înalte de trei metri. Din punct de vedere fizic, zona principală a pieţei îi amintea lui Friday de o sală de sport a unui liceu după o noapte de bal. Spectacolul se încheiase, locul era pustiu, lipsit de viaţă, iar peste tot rămăseseră urmele evenimentului. Numai că, aici, în loc de pete de băutură erau dâre de sânge. În locul ghirlandelor de hârtie erau umbrare sfâşiate. Şi în locul scaunelor goale erau cărucioare abandonate. O parte dintre vânzători îşi luaseră cu ei cărucioarele, lăsând în şirurile de boxe spaţii de teren gol, pe care nu se aşternuse praful. În lumina puternică, aduceau cu umbrele întunecate ale

copacilor şi ale oamenilor imprimate pe ziduri de exploziile nucleare de la Hiroshima şi Nagasaki. Alte cărucioare fuseseră pur şi simplu părăsite. Probabil că proprietarii lor nu se aflau acolo atunci când avuseseră loc exploziile, iar angajații nu doriseră să rămână prin preajmă. Poate că unii dintre vânzători fuseseră răniți sau ucişi.

Militari ai armatei regulate erau postați în jurul perimetrului. Purtau pistoale mitralieră MP5K, foarte vizibile în lumina strălucitoare. Polițiştii patrulau prin piață purtând revolverele lor distinctive, Webley 455. Lăsând la o parte faptul că se dorea descurajarea jefuitorilor – ceea ce nu prea necesita etalarea armelor – nu exista decât un singur motiv pentru a scoate artileria în stradă după un atac. Era o metodă de a repara mândria rănită şi de a reasigura populația că oamenii aflați la conducere încă reprezentau o forță. Ce trist că toate acelea erau atât de previzibile.

Reporterilor li se dăduse voie să-şi transmită reportajele sau să facă fotografii, apoi li se ceruse să părăsească zona. Un ofițer explicase unei echipe de la CNN că supravegherea celor puşi pe prădat ar fi fost mult îngreunată de mulțimea adunată în jur.

Sau poate nu doreau ca aparatele de luat vederi să înregistreze propriile lor jafuri, se gândi Friday. Era în stare să parieze că multe dintre mărfurile ce fuseseră părăsite urmau să dispară până în zori.

Câțiva oameni veniseră până în piață doar ca să caşte gura. Indiferent ce se aşteptau ei să zărească – trupuri mutilate, spectacolul distrugerii, cum îşi realiza ştirile mass-media –, se părea că priveliştea nu-i satisfăcea. Mulți plecară cu un aer dezamăgit. Deseori, locurile unde explodau bombe, zonele de luptă şi epavele de maşini accidentate aveau un astfel de efect asupra oamenilor. Erau atraşi către ele, apoi oripilați. Poate erau dezamăgiți de subita conştientizare a propriei sete de sânge. Câțiva oameni veniseră cu flori, pe care le aşternuseră pe jos, în dreptul împrejmuirilor cu

bandă. Alții lăsaseră în urmă doar rugăciuni pentru prietenii decedați, pentru rude ori străini.

La secția distrusă de poliție şi la templu specialiştii în siguranța clădirilor inspectau structurile din jur, pentru a stabili dacă fuseseră fie slăbite, fie avariate în urma exploziilor. Friday îi recunoscu după căştile lor albe şi după ecometrele de dimensiunea palmei. Acele dispozitive emiteau o undă sonoră, uni- sau multidirecțională, care putea fi reglată în funcție de compoziția unui obiect, de la piatră până la beton sau lemn. Dacă undele sonore întâlneau ceva care nu era compatibil cu structura materialului – ceea ce de regulă însemna o fisură –, o alarmă începea să sune, iar oficialii examinau zona mai atent.

Pe lângă ingineri, se mai aflau acolo obişnuitele echipe de recuperare a probelor aparținând poliției şi personal medical, care lucrau în toate cele trei locații. Însă Friday fu surprins de un singur lucru. În mod obişnuit, atacurile teroriste din India erau investigate de poliția locală şi de Garda Națională de Securitate[21]. NSG fusese înființată în 1986 pentru a acționa ca o forță antiteroristă. Aşa-numitele Comandouri ale Felinelor Negre se ocupau de situații ce porneau de la deturnări şi răpiri aflate în plină desfăşurare, ajungând până la anchete criminalistice efectuate la locațiile atentatelor cu bombă. Cu toate acestea, acolo nu se afla nici un lucrător operativ purtând uniforma neagră a celor din NSG. Scenele atentatelor se aflau sub controlul militarilor în uniforme cafenii aparținând Forței Speciale de Frontieră. Friday nu mai fusese la fața locului în nici un caz de atentat cu bombă din Srinagar. Poate că astfel era împărțită responsabilitatea pentru anchetele antiteroriste, SFF obținând regiunea cea mai apropiată de linia de demarcație.

Unul dintre agenții de poliție îi făcu semn lui Friday să se îndepărteze. Nu avea cum să pătrundă printre dărâmături. Totuşi, putea veni cu câteva presupuneri solide legate de modalitatea de execuție a atacului. În timp ce se-ndrepta spre

locul în care explodase autocarul, Friday apelă la telefonul mobil pentru a o contacta pe Samantha Mandor de la arhivele foto ale NSA. O rugă să caute prin fişierele cu fotografii digitale ale AP, UPI, Reuters şi ale altor agenţii de presă care înfăţişau imagini ale locaţiilor din Kashmir atacate de terorişti. O rugă totodată să adune orice fişier de analiză ce era ataşat fotografiilor. Probabil că şi el avea o parte din aceste fişiere în propriul său computer, lăsat în camera de hotel. Însă dorea să aibă informaţii specifice fiecărui incident. Friday îi spuse să-l sune imediat ce adunase fotografiile şi fişierele cu comentarii.

Agentul american se apropie de zona exploziei autobuzului, de asemenea înconjurată cu bandă roşie. Spre deosebire de cele două clădiri, unde zidurile reţinuseră în interior trupurile oamenilor şi fragmentele de obiecte, resturile autobuzului fuseseră împrăştiate pretutindeni de către explozia puternică. Cadavrele fuseseră îndepărtate, însă strada era acoperită cu bucăţi de metal, de piele şi de sticlă provenite de la autobuz. Mai puteai găsi cărţi şi camere de filmat ce fuseseră purtate de către pasageri, plus accesorii de voiaj, haine şi obiecte religioase care stătuseră împachetate în bagaje. Spre deosebire de clădiri, acea scenă reprezenta un instantaneu al momentului atacului.

Telefonul mobil al lui Friday emise un ton scurt de apel pe când agentul se apropia de banda roşie. Americanul se opri din mers şi răspunse.

— Da? rosti el.

— Domnule Friday? Aici Samantha Mandor. Am fotografiile şi informaţiile pe care mi le-aţi cerut. Vreţi să vă expediez imaginile într-o locaţie anume? Sunt aproximativ patru duzini de poze color.

— Nu, zise Friday. Când a fost ultimul atac în Srinagar?

— Acum cinci luni, îi spuse Samantha. A fost îndreptat contra unui transport de proiectile de artilerie aflat în drum spre linia de demarcaţie. Atacul a provocat o explozie a dracului de mare.

— A fost un atentat sinucigaş cu bombă? o întrebă el.

— Nu, răspunse Samantha. Există o poză cu fragmente microscopice de cristale lichide care-au fost găsite aproape de locul detonației. Analizele de laborator arată că făceau parte dintr-o bombă cu ceas. S-a mai precizat că un dispozitiv de detonare de la distanță a fost găsit printre sfărâmături, dar după toate aparențele nu fusese activat.

Probabil făcea parte dintr-un plan de rezervă, socoti Friday. Adeseori, profesioniştii includeau o telecomandă cu rază mică de acțiune pentru declanşarea explozivului în caz că ceasul nu ar fi funcționat sau bomba ar fi fost descoperită înaintea momentului setat pentru detonare. Prezența unui receptor de mică putere însemna că cel puțin unul dintre terorişti se aflase aproape sigur în zonă atunci când bomba explodase.

— Dar forțele de ordine aflate la locul atentatului? se interesă Friday. Ce fel de uniforme poartă?

— La fața locului au fost ofițeri ai Gărzii Naționale de Securitate şi polițişti, îl informă femeia.

— Nici un membru al Forței Speciale de Frontieră? o întrebă Friday.

— Nici unul, zise ea. Au mai existat atacuri împotriva țintelor militare în Srinagar. S-au petrecut cu şase, respectiv cu şapte săptămâni înaintea atacului actual. Şi-atunci, la fața locului au fost prezenți tot ofițerii Gărzii Naționale de Securitate.

— A revendicat cineva responsabilitatea pentru aceste atentate? o chestionă Friday.

— Conform bazei de date, cele două atentate plus cel de-acum au fost revendicate de-aceeaşi grupare, îi spuse Samantha. Miliția Kashmirului Liber.

— Mulțumesc, rosti Friday.

Auzise de acea grupare. Conform rapoartelor, beneficiau de sprijinul Guvernului din Pakistan.

— Mai aveți nevoie de ceva? îl întrebă Samantha.

— Pentru moment, nu, răspunse el şi întrerupse legătura.

Friday îşi agăță telefonul mobil la centură. Urma să-şi sune noul şef ceva mai târziu, când va avea ceva solid de raportat. Privi împrejur. Acolo nu se aflau comandouri ale Felinelor Negre. Poate că era ceva semnificativ, sau poate nu. Absența lor putea fi o problemă de ordin teritorial. Ori poate că NSG nu se dovedise capabilă să stopeze teroriştii şi problema fusese transferată la SFF. Sau poate că un fost ofițer al SFF fusese numit într-un post guvernamental de rang înalt. Numirile de felul acesta duceau în mod curent către reorganizări.

Desigur, întotdeauna exista posibilitatea ca situația prezentă să nu fie una de rutină. Ce soi de circumstanțe excepționale ar fi condus la încetarea responsabilității unui departament în a efectua ancheta? Asta s-ar fi întâmplat cu certitudine dacă securitatea constituia un subiect de litigiu. Friday se întrebă dacă nu cumva NSG ar fi putut fi compromisă de agenți pakistanezi. Sau poate SFF făcuse în aşa fel încât să dea impresia că organizația Felinelor Negre fusese penetrată. Deoarece în India bugetele erau mult mai mici, rivalitatea dintre agențiile guvernamentale era mai mare decât în Statele Unite.

Friday execută cu încetineală un tur de orizont. Împrejurul pieței erau câteva clădiri cu două şi cu trei etaje. Oricum, nu ar fi putut constitui puncte de observație bune pentru terorişti. Dacă ar fi fost nevoiți să folosească telecomenzi pentru detonare, tonetele de marfă, cu firmele lor înalte, cu copertinele şi cu umbrelele lor de soare ar fi blocat câmpul vizual. Dacă în zonă s-ar fi aflat şi standuri care pregăteau gustări, fumul acestora ar fi putut de asemenea să le obtureze câmpul de observație. În plus, teroriştii ar fi avut probleme cu închirierea camerelor. Era periculos să laşi probe scrise, aşa cum făcuseră teroriştii care achitaseră dubița utilizată în atentatul de la World Trade Center din New York. Şi numai teroriştii amatori plăteau o cameră cu bani gheață. De regulă, asta reprezenta un semnal de alarmă care-i trimitea pe proprietari direct la poliție. Nici cel mai lacom dintre

proprietari nu dorea ca-n clădirea lui să locuiască cineva care-ar fi putut fi fabricant de bombe artizanale.

Pe deasupra, nici nu era nevoie să te ascunzi în locul acela. În piața gemând de lume zi de zi ar fi fost foarte uşor pentru un terorist să rămână anonim şi să studieze țintele, să plaseze explozivii şi să supravegheze locul atentatului. Însă Friday se mira de-un singur lucru. De ce secția de poliție şi templul săriseră în aer concomitent, pe când autocarul explodase abia câteva secunde mai târziu? Era extrem de probabil ca atacurile să aibă legătură între ele. S-ar fi putut ca bombele să fi avut mecanismele cu ceas uşor desincronizate. Sau poate fusese un alt motiv.

Friday continuă să meargă spre locația în care fusese parcat autobuzul. Traficul fusese deviat de pe Route 1A spre alte străzi. Putea să stea în mijlocul bulevardului lat şi să privească înapoi către locul atentatului. Strada aceea era cel mai direct traseu de părăsire a pieței. Se ramifica într-o mulțime de străduțe. O urmărire ar fi fost extrem de dificilă, chiar dacă poliția ar fi cunoscut numărul sau marca vehiculului căutat. Descoperi punctul de observație în care-ar fi fost ideal să stai pentru cazul în care detonatorul cu ceas ar fi dat greş. Se afla în curbă, aproape de locul unde fusese parcat autocarul. Până la țintă erau aproape patru sute de metri, distanță ce constituia aproximativ bătaia maximă a unui detonator acționat prin telecomandă. Evident, dacă un terorist aşteptase acolo producerea exploziei, şi-ar fi dorit ca autobuzul să nu sară în aer în acelaşi timp. Ar fi aşteptat să explodeze templul, apoi s-ar fi mutat la o distanță sigură. Explozia autobuzului fusese programată astfel încât să-i dea timp să se îndepărteze. Dacă nu s-ar fi produs deflagrația, ar fi declanşat el însuşi bomba folosind aceeaşi telecomandă pe care-ar fi utilizat-o la templu.

Dar asta tot nu-i spunea de ce fuseseră două explozii separate în cazul secției de poliție şi al templului. O singură mare explozie ar fi doborât ambele structuri.

Friday făcu cale-ntoarsă către capul celălalt al pieței. Când ajungea înapoi în camera sa, urma să sune la NSA. Nu-l preocupa atentatul în sine. Nu-l interesa câtuşi de puțin cine avea să fie desemnat la conducerea anchetei. Pe el îl preocupau Felinele Negre. Acei oameni puteau avea acces la informații legate de el şi Striker atunci când ei aveau să ajungă în munți. Dacă exista până şi cea mai mică posibilitate ca NSG să aibă scurgeri de informații, dorea să se asigure că organizația urma să fie menținută pe tuşă.

14

Kargil, Kashmir

Miercuri, 7.00 p.m.

În timp ce motocicleta sa străbătea în viteză ținutul aflat la poalele munților Himalaya, Ishaq Fazeli îşi dorea mai mult decât orice să fi avut asupra sa un anumit lucru. Părăsise ferma lui Apu fără să fi luat cina şi acum îi era foame. Dar nu hrană dorea el. Condusese cu gura deschisă – un obicei prost – şi limba îi era uscată. Însă nu dorea apă. Ceea ce-şi dorea el mai presus de orice era o cască.

Pe când uşoara motocicletă Royal Endfield Bullet străbătea în viteză trecătoarea montană, pietre mici şi plate țâşneau de sub roțile subțiri. De câte ori drumul se îngusta, cum se întâmpla chiar în acel moment, iar Ishaq trecea prea aproape de coasta muntelui, pietricele cu muchiile ascuțite veneau spre el asemenea unor gloanțe. Chiar şi un turban i-ar fi putut rezolva problema, dar nu avea materialul necesar pentru confecționarea lui şi nici timp să oprească. În loc de asta, Ishaq îşi ajustă poziția de condus astfel încât fața să-i fie

uşor întoarsă către stânga. Atâta timp cât micile proiectile nu-i atingeau ochii, totul era în regulă. Şi chiar dacă l-ar fi atins, urma totuşi să-şi păstreze ochiul stâng, filosofă el. Crescut în partea de apus a țării, lângă trecătoarea Khyber, învățase cu mult timp în urmă că viața în munții de pe aceste meleaguri nu era făcută pentru cei slabi.

Un prim motiv îl constituia faptul că vremea se putea schimba rapid, chiar şi-n cursul unei călătorii scurte, precum a sa, de numai două ore. Soarele arzător putea face loc unei furtuni de zăpadă în doar câteva minute. Lapovița se putea transforma în ceață groasă chiar mai rapid. Călătorii prinşi nepregătiți puteau să degere, să se deshidrateze ori să se rătăcească înainte de-a ajunge la un adăpost. Soarele, vântul, precipitațiile, căldura şi frigul care sălăşluiau în râpe, în peşteri şi-n stâncile de pe înălțimi – toate goneau nebuneşte în jurul piscurilor neclintite, ciocnindu-se şi războindu-se în moduri imprevizibile. Sub acest aspect, munții îi aduceau aminte lui Ishaq de califii din trecut. Şi ei erau la fel de violenți şi de aroganți, dând socoteală numai în fața lui Allah.

Un alt motiv consta în aceea că înălțimile de la poalele Himalayei erau extrem de dificil de abordat până şi cu pasul, darămite călare pe motocicletă. Lanțul muntos era relativ tânăr, cu pante încă ascuțite şi abrupte. Aici, în Kashmir, puținele poteci ce puteau fi întâlnite fuseseră prima oară construite de britanici, în 1845, la debutul războaielor dintre Anglia şi populația sikh din Punjab. Forțele montane de elită ale reginei Victoria utilizaseră aceste trasee, cunoscute sub numele de „scurtături”, pentru a învălui trupele inamice care făcuseră tabără în depresiuni. Prea înguste pentru camioane, automobile sau artilerie şi prea nesigure pentru cai ori alte animale de povară, scurtăturile căzuseră în paragină la începutul Primului Război Mondial, rămânând în general puțin circulate până în 1947, când pakistanezii le redescoperiseră. Pe când indienii foloseau elicoptere pentru a transporta trupe şi materiale de-a lungul şi de-a latul regiunii, pakistanezii preferau aceste trasee, mult mai lente,

dar mai ferite de priviri indiscrete. Scurtăturile urcau până la două mii patru sute de metri altitudine, unde temperatura era prea scăzută în cursul nopții şi aerul prea rece pentru a permite marşuri susținute sau camparea în saci de dormit.

Numai că Ishaq, în acele momente, nu era preocupat de riscuri şi de disconfort. Avea de îndeplinit o misiune, avea un conducător de urmat. Nimic nu-l putea opri. Nici precipitățiile, nici pietricelele asmuțindu-se spre el ca un roi de viespi, nici scăderea bruscă a temperaturii.

Din fericire, motocicleta se comporta eroic, pe măsura reputației sale. Cu mai bine de-un an în urmă, Ishaq furase motocicleta Royal Endfield Bullet din spatele unei cazărmi. Era un vehicul frumos. Nu făcea parte dintre acele prețuite motociclete de colecție din anii 1950, produse atunci când compania britanică pusese bazele fabricii sale din India. Însă vehiculul constituia dotarea standard a forțelor locale de poliție şi a trupelor militare din regiune. În felul acesta, nu bătea la ochi. Şi aducea o serie de avantaje tactice. Precum toate produsele Royal Endfield Bullet, motocicleta vopsită în roşu şi negru avea o autonomie de drum excepțională şi o viteză maximă de aproape o sută treizeci de kilometri pe oră. Era rezistentă, iar motorul de 22 de cai-putere se dovedea a fi relativ silențios. Cântărind cu puțin sub o sută optzeci de kilograme, motocicleta exercita o presiune redusă asupra drumului. Iar faptul că producea un nivel mic de zgomot se dovedea important atunci când îşi croia drum printre munți, unde sunetele puternice puteau provoca avalanşe.

Ishaq observă câteva cifre micuțe, săpate în stânca muntelui. Indicau faptul că altitudinea era de o mie două sute de metri. Membrul Miliției Kasmirului Liber era în întârziere. Apăsă pe accelerație, mărind puțin viteza motocicletei. Vântul îl izbea în față, făcându-i obrajii să fluture. Zgomotul scos de ei semăna cu cel produs de motorul motocicletei. Cu îndurarea Profetului, el şi vehiculul deveniseră un tot unitar. Surâse, gândindu-se la multele căi ale lui Allah.

Careul 2E se afla aproape de punctul cel mai înalt, undeva la mijlocul scurtăturii. Soldații pakistanezi cheltuiseră ani de zile pentru a cartografia regiunea. Când se retrăseseră din Kargil, trupele lăsaseră în urma lor o ascunzătoare de mari dimensiuni, plină cu arme, explozivi, haine, paşapoarte şi materiale medicale; era amplasată într-o peşteră din cel mai înalt punct al sectorului. Sharab şi echipa ei se retrăgeau deseori în acea locație, pentru reaprovizionare.

În timp ce-şi continua urcuşul, Ishaq stătea cu ochii pe ceas. Nu dorea s-o facă pe Sharab să-l aştepte. Asta nu din cauză că lidera grupării ar fi fost intolerantă sau nerăbdătoare, ci pentru că-şi dorea să-i fie aproape – oricând, oriunde şi indiferent pentru ce ar avea ea nevoie de el. Fostă profesoară de ştiințe politice, fără nici un fel de experiență operativă prealabilă, Sharab câştigase repede respectul şi supunerea deplină a tuturor componenților echipei prin devotamentul ei şi prin ingeniozitatea tactică de care dădea dovadă. Ishaq era şi puțin îndrăgostit de ea, cu toate că avea grijă să nu-şi arate sentimentele. Ei îi plăcea să lucreze alături de patrioți, nu alături de admiratori. Totuşi, Ishaq îşi pusese deseori întrebarea dacă nu cumva liderii Miliției Kashmirului Liber îi încredințaseră comanda celulei tocmai din pricină că era femeie. Când medicii din vechime obişnuiau să cauterizeze rănile unui războinic, era nevoie de cel puțin cinci bărbați pentru a-l ține pe rănit – sau de o singură femeie. Din dragoste pentru Sharab sau de teamă să nu-şi facă de ruşine bărbăția în fața ei, nu exista vreun ordin pe care bărbații din celulă să refuze a-l executa.

Sub puloverul de lână avea un revolver Smith & Wesson de calibrul .38, vârât într-un toc de piele. Arma ajunsese la FKM prin intermediul forțelor de poliție însărcinate cu paza aeroportului din Karachi, care cumpăraseră din Statele Unite, în urmă cu trei decenii, aproape o mie de asemenea pistoale. Ishaq prindea încredere simțind greutatea revolverului încărcat ce-i apăsa coastele. Credința sa îl învăța că un bărbat poate deveni puternic numai cu ajutorul Profetului şi

al lui Allah. Iar Ishaq credea cu fervoare în acele învățături. Rugăciunile şi Coranul îi dădeau tărie. Dar faptul că avea asupra lui o armă îi oferea un plus de putere. Religia era precum un prânz sățios care-i dădea energie de-a lungul unei întregi zile. Revolverul Smith & Wesson constituia o gustare care-l ajuta să treacă peste momentele dificile.

Drumul devenise mai accidentat din pricina unei recente alunecări de stânci de pe coastele muntelui. Pe lângă asta, în exteriorul curbelor cărării marginale deveniseră mult mai fragile. Pentru a înrăutăți lucrurile, se pornise şi o burniță rece. Îi râcâia fața asemenea nisipului purtat de vânt. În ciuda acestor condiții, acceleră şi mai tare. Dacă burnița continua să cadă şi apuca să-nghețe la nivelul solului, cărarea ar fi devenit îngrozitor de alunecoasă. Trebuia să fie atent şi la iepuri sau la alte animale ce-i puteau tăia calea. Dacă lovea unul, motocicleta intra în derapaj. Însă, nu-şi permitea să încetinească. Dorea să ajungă în zona stabilită la timpul potrivit. Întotdeauna se-ntâlneau acolo după o misiune, dar niciodată nu o făcuseră în aşa grabă. Înainte de toate, Sharab obişnuia să treacă mai întâi pe la casa, coliba sau şopronul pe care puseseră stăpânire şi să aibă o ultimă discuție cu gazdele. Dorea să se asigure, că indiferent pe cine lăsau în urmă, respectivele persoane pricepeau că avea să rămână în viață atâta vreme cât îşi țineau gura. Unii componenți ai echipei nu erau de acord cu inima ei largă, mai ales când gazdele erau hinduşi, precum Apu şi nepoata sa. Însă Sharab nu intenționa să şi-i întoarcă pe oameni împotrivă. Pentru ea, majoritatea acelor fermieri, păstori şi muncitori, indiferent că erau sau nu musulmani, reprezentau deja cetățeni ai Pakistanului. Nu dorea să ucidă compatrioți nevinovați, nici atunci şi nici pe viitor.

Cerul se întunecase, aşa că Ishaq aprinse luminile. Un far puternic mătură drumul până la distanța de aproape două sute de metri în față. La viteza lui curentă, avea vizibilitate doar atât cât să-şi poată continua cursa. Virajele îi apăreau aşa de brusc în față, încât în două rânduri mai că era să iasă

de pe cărare. În răstimpuri, încetinea doar atât cât să-şi alunge impresia că urma să-şi ia zborul. La acea altitudine şi cu acea viteză, senzația de zbor nu era chiar o iluzie. Îşi făcea totodată timp să arunce o privire peste umăr. Dorea să se asigure că nu era urmărit. Din pricina huruitului motorului care răsuna în cuprinsul văii, a zbaterii obrajilor săi împroşcați de apă şi a ciocănitului pietrelor care-l izbeau, Ishaq n-ar fi putut auzi zgomotul vreunui vehicul de urmărire sau al vreunui elicopter. Îl prevenise pe Apu să stea în casă şi îi tăiase firul de la telefon. Şi totuşi, nu se putea şti cum reacționează un om care are o rudă captivă.

Ishaq observă un alt indicator. Se afla la o mie trei sute cincizeci de metri altitudine. Nu ştia cât de departe vor putea ajunge cu camioneta Sharab şi restul echipei. Ei urcau pe o altă scurtătură. Poate reuşeau să ajungă la o mie cinci sute de metri înainte ca drumul să devină prea îngust pentru camionetă. Traseele se uneau la doar câteva sute de metri în fața sa. Când va ajunge acolo, fie le va zări urmele de pneuri, fie va merge la peşteră pentru a-i aştepta. Spera că ei ajunseseră deja la destinație. Era nerăbdător să afle ce se petrecuse, ce anume mersese prost.

Se rugă să nu existe vreun motiv care să-i împiedice pe ceilalți să ajungă la întâlnire. Dacă dintr-o pricină oarecare restul echipei nu-şi făcea apariția în decurs de douăzeci şi patru de ore, ordinele lui Ishaq îi cereau să meargă la peşteră şi să pună în funcțiune stația radio pe care-o căra în micul compartiment de bagaje. Urma să apeleze baza FKM din Abbottabad, aflată dincolo de granița cu Pakistanul. Ei îi vor spune ce să facă. Adică ori să aştepte sosirea unei echipe de înlocuire, ori să încerce să revină la bază pentru a da raportul.

Dacă se va ajunge la acea situație, Ishaq spera să i se ordone să aştepte. Drumul spre casă implica escaladarea munților pe direcția ghețarului Siachen. Altfel, ar fi fost nevoit să-şi croiască drum de-a latul liniei de demarcație. Şansele lui de-a supraviețui unei asemenea călătorii nu erau prea

mari. Comandanții FKM îi puteau ordona mai curând să-şi tragă un glonț în cap chiar acolo, în peşteră.

Când Ishaq se apropie de punctul de convergență al celor două trasee, observă camioneta. Era parcată în mijlocul drumului. Bena era acoperită cu o prelată de culoare pământie, iar cabina era ascunsă sub mănunchiuri de lăstăriş. Pe chip îi apăru un zâmbet, în ciuda vântului ce-l izbea din față. Era bucuros că ei reuşiseră să ajungă. Dar starea de spirit i se modifică brusc atunci când lumina farului căzu peste echipa aflată la două sute de metri distanță. Ca un singur om, ceilalți se răsuciră şi puseră un genunchi pe sol, gata să deschidă focul.

— Nu trageți, sunt Ishaq! strigă el. Sunt Ishaq!

Membrii echipei îşi coborâră armele şi îşi văzură de drum fără să-şi aştepte camaradul. Sharab mergea în frunte, împreună cu fata. Nanda era împinsă de la spate cu țeava armei.

Asta nu semăna deloc cu stilul lui Sharab.

Era semn rău. Extrem de rău.

15

Washington D.C.

Miercuri, 10.51 a.m.

Bob Herbert era în general un om destul de fericit.

În primul rând deoarece îşi iubea meseria. Avea o echipă straşnică, ce lucra cot la cot cu el. Era capabil să furnizeze agenților Centrului de Comandă informații de primă mână, de care el şi soția sa nu putuseră niciodată dispune pe vremea când se găseau în Liban. În al doilea rând, era mulțumit de

sine însuşi. Nu semăna cu birocraţii din Washington. Punea adevărul înaintea diplomaţiei, şi binele NCMC – înaintea carierei sale. Asta însemna că noaptea putea dormi liniştit. Se bucura de respectul unor oameni care însemnau ceva, precum Paul Hood şi Mike Rodgers.

Însă în acel moment Bob Herbert nu era deloc fericit.

Hank Lewis de la NSA îl sunase pentru a-i comunica faptul că ultimele informaţii trimise prin e-mail de către Ron Friday erau în curs de analiză. În câteva minute urmau a-i fi expediate lui Herbert. În timp ce aştepta sosirea informaţiilor, Bob Herbert întreprinse un lucru pe care intenţionase să-l facă încă din momentul în care misiunea de recunoaştere a echipei Striker fusese aprobată de CIOC. Transferă în computerul său dosarul de la NSA al lui Ron Friday. Până în clipa aceea, Herbert şi echipa sa fuseseră prea ocupaţi să-i ajute pe Mike Rodgers şi pe soldaţii Striker în pregătirea misiunii pentru a mai face şi altceva.

Lui Herbert nu-i plăcu ceea ce văzu în dosarul lui Ron Friday. Ori, mai curând, ceea ce nu putea vedea în dosar.

Fiind un centru de administrare a situaţiilor de criză, Centrul de Comandă nu păstra o colecţie completă de hărţi şi informaţii militare în ceea ce angajaţii lui numeau „cutia fierbinte”. Singurele fişiere revizuite şi actualizate de câte patru ori pe zi ţineau de evenimentele şi locurile unde erau direct implicate ori afectate fie interesele Statelor Unite, fie persoane din America. Kashmir reprezenta în mod cert o zonă de criză. Însă, dacă făcea explozie, nu era un punct în care Centrul de Comandă să se implice automat. De fapt, chiar acesta fusese motivul pentru care i se ordonase echipei Striker să meargă în regiune şi să caute armele nucleare pakistaneze. Serviciile de informaţii ale Pakistanului nu se aşteptau să fie trimisă tocmai echipa Centrului de Comandă.

Ron Friday constituia un adaos foarte tardiv în schema misiunii. Participarea sa fusese cerută la finalul săptămânii anterioare de către Satya Shankar, ministru de stat, şef al Ministerului Energiei Atomice. Una dintre îndatoririle oficiale

ale lui Shankar consta în vânzarea de tehnologie nucleară statelor în curs de dezvoltare. Neoficial, era responsabil cu sprijinirea forurilor militare în eforturile de urmărire a tehnologiei nucleare pe teritoriul statelor inamice. Shankar şi Friday mai lucraseră o dată împreună, când Shankar era secretar al Comitetului de Explorare din cadrul Ministerului Petrolului şi Gazelor Naturale. Friday fusese solicitat de către un concern petrolier european să rezolve problemele legale privitoare la forajul într-o regiune disputată de India şi de Pakistan, mărginită de Marele Deşert Indian din provincia Rajasthan şi de deşertul Thar din Pakistan. În mod evident, Shankar fusese impresionat de serviciile avocatului american.

De când Centrul de Comandă se pricopsise cu Friday, citirea dosarului acestuia nu constituise o prioritate pentru Bob Herbert. Cu atât mai mult cu cât CIOC deja îşi dăduse aprobarea în privința lui Friday, pe baza catalogării sale cu Scut Albastru. Asta însemna că Ron Friday avea voie să ia parte la acțiuni operative dintre cele mai delicate, pe teritoriul unor țări străine. Scut Roşu însemna un agent care se bucura de încrederea unui guvern străin. Scut Alb însemna că agentul beneficia de încrederea propriului guvern, neexistând dovezi că ar face joc dublu. Scut Galben însemna că fusese dovedit a fi agent dublu, dar era utilizat de guvernul său pentru a furniza informații false, adeseori fără ştirea agentului, ori cu cooperarea acestuia în schimbul unei pedepse mai blânde. Scut Albastru însemna că se bucura de încrederea ambelor state.

Ceea ce semnificau cu adevărat clasificările Roşu, Alb şi Albastru era faptul că nu se obținuseră vreodată date care să sugereze că agentul ar fi corupt. Lucru ce se dovedea de cele mai multe ori suficient pentru ca un coordonator de proiect să-şi dea aprobarea în privința participării individului într-o misiune. Mai ales dacă era vorba despre un coordonator nou în branşă şi suprasolicitat, precum Hank Lewis de la Agenția Națională de Securitate. Sistemul de clasificare Scut nu era însă infailibil. Putea însemna pur şi simplu că un agent

fusese foarte atent şi nu se lăsase prins. Ori că avea pe cineva în interiorul sistemului care-i spăla constant dosarul.

Dosarul lui Friday era extrem de sărac. Conținea foarte puține rapoarte operative din Azerbaidjan, unde activase cel mai recent, în cadrul ambasadei americane din Baku, ca asistent al ambasadorului adjunct Dorothy Williamson. Din partea lui sosiseră zero comunicate în cursul recentei crize din fosta Uniune Sovietică. Asta era ceva neobişnuit. Herbert aruncă o privire în dosarele celor doi agenți CIA staționați la ambasada americană din Baku. Erau pline de rapoarte zilnice. Ca o coincidență, probabil, ambii bărbați fuseseră ucişi.

Dosarul firav al lui Friday şi aparenta sa tăcere pe parcursul crizei constituiau un motiv de îngrijorare. Unul dintre superiorii săi de la NSA, Jack Fenwick, fusese cel care-l angajase pe teroristul numit Harponierul pentru a precipita lucrurile în confruntarea din zona Mării Caspice între Azerbaidjan, Rusia şi Iran. Herbert nu citise toate amănuntele legate de acea situație de criză. Nu avusese vreme. Însă tăcerea lui Friday de dinaintea şi din timpul evenimentelor îl făcea pe Herbert să-şi pună întrebarea: fusese cu adevărat inactiv, ori rapoartele sale fuseseră adresate direct unei persoane care le distrusese ulterior?

O persoană ca Jack Fenwick, de exemplu.

Dacă era adevărat, însemna că Ron Friday colaborase cu Jack Fenwick şi cu Harponierul în vederea declanşării unui război. Fireşte, exista posibilitatea ca Friday să fi colaborat cu Fenwick fără a şti ce avea de gând şeful NSA. Dar părea ceva puțin probabil. Ron Friday fusese avocat, un negociator de mare clasă al drepturilor de foraj şi un bun consilier diplomatic. Nu părea un naiv. Şi asta îl speria al naibii de rău pe Herbert.

Fişierul decodificat de la NSA sosi în sfârşit şi Herbert îl deschise. Conținea atât observațiile lui Friday, cât şi date relevante asupra acțiunilor antiteroriste precedente, întreprinse de Garda Națională de Securitate şi de Forța

Specială de Frontieră. Lui Herbert nu i se păru deloc ciudat că SFF înlocuise Felinele Negre după acest ultim atentat. Poate că SFF avea jurisdicție asupra atentatelor contra locațiilor cu caracter religios. Ori poate că guvernul se săturase de ineficiența Felinelor Negre. Era clar că o celulă teroristă umbla în voie prin Kashmir. În mod evident, orice agenție de securitate care eşua în a-şi face datoria nu-şi putea păstra atribuțiile prea mult timp.

Atât el, cât şi Paul Hood puteau să-şi sune omologii din cadrul serviciilor indiene de informații şi să obțină o explicație în legătură cu schimbarea. Temerile lui Herbert legate de Ron Friday nu puteau fi însă alungate la fel de uşor.

Herbert tastă numărul 008 la telefonul încorporat în scaunul său cu rotile. Era interiorul lui Paul Hood. Cu puțin timp înainte de deschiderea Centrului de Comandă, Matt Stoll pătrunsese clandestin în sistemul informatic pentru a fi sigur că obținea el interiorul 007. Herbert nu fusese deloc mulțumit de acțiunea lui Stoll, însă Hood apreciase respectiva inițiativă. Atâta timp cât Stoll îşi limita sabotajul intern la o singură intruziune în directorul cu numere telefonice, Hood era decis să treacă totul cu vederea.

Telefonul sună o singură dată.

— Aici Hood.

— Şefule, aici Bob. Îmi acorzi un minut?

— Sigur, rosti Hood.

— Vin imediat, zise Herbert. Tastă o adresă în computer şi apăsă „enter”. Între timp, aş vrea să te uiți la fişierul pe care ți-l trimit. Prima parte este un raport al NSA în legătură cu atentatul produs de dimineață în Srinagar. Partea a doua este dosarul cam subțirel al lui Ron Friday.

— În regulă, spuse Hood.

Herbert închise şi îşi propulsă căruciorul de-a lungul coridorului, către biroul lui Hood. Pe când se afla pe drum primi un telefon de la Matt Stoll.

— Zi-i pe scurt, îi spuse Herbert.

— Tocmai treceam în revistă ultimele numere de telefon obținute de la Bellhop, îi comunică Stoll. Ştii numărul ăla pe care-l urmărim, telefonul operativ din Srinagar? Dă nişte apeluri foarte ciudate.

— Ce vrei să zici? întrebă Herbert.

— Telefonul operativ continuă să apeleze telefonul bază din Jammu, de la comandamentul poliției, rosti Stoll. Însă apelurile durează doar o secundă.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot, îi zise Stoll. Înregistrăm o conectare, o pauză de o secundă, apoi o deconectare.

— Se întâmplă cu regularitate? se interesă Herbert.

— Înregistrăm câte un apel la fiecare minut cu începere de la ora locală 4.00 p.m., adică 6.30 a.m. după fusul nostru orar, spuse Stoll.

— Asta înseamnă mai mult de patru ore, zise Herbert. Impulsuri scurte, regulate, de-a lungul unei lungi perioade de timp. Seamănă cu un semnal de urmărire.

— E posibil să fie aşa, acceptă Stoll, ori poate însemna că cineva a atins din greşeală butonul de reformare automată a numărului. Un robot telefonic de la postul de poliție răspunde la apelurile care nu constituie un caz de urgență. Telefonul operativ e posibil să fi fost programat să interpreteze asta drept o deconectare, aşa că se închide şi apelează din nou numărul.

— Asta sună mai puțin probabil, rosti Herbert. Există vreun mod de-a stabili dacă telefonul operativ se deplasează?

— Nu direct, răspunse Stoll.

— Şi indirect? îl întrebă Herbert în vreme ce ajungea la biroul lui Paul Hood.

Uşa era deschisă, aşa că ciocăni în cadrul de lemn. Hood studia ceva afişat pe monitorul computerului. Îi făcu semn lui Herbert să intre.

— Dacă telefonul mobil e un dispozitiv de ghidare, atunci Poliția din Kashmir aproape sigur îl urmăreşte, probabil prin triangulație, îi spuse Stoll lui Herbert. Totul se rulează cu

ajutorul computerelor. O să ne ia ceva timp, dar putem pătrunde în sistemul lor.

— Fă-o, îi zise Herbert.

— Sigur, spuse Stoll. Dar de ce nu-i sunăm pur şi simplu să-i întrebăm ce se petrece? Nu sunt aliaţii noştri? Nu trebuia ca operaţiunea asta s-o întreprindem în comun?

— Ba da, răspunse Herbert. Însă dacă există vreo cale să afli ceva fără ca ei să bage de seamă, aş fi mult mai fericit. Poliţia indiană o să vrea să afle de ce le punem acea întrebare. Felinele Negre şi câţiva oficiali atent selecţionaţi sunt singurii care ar trebui să ştie de sosirea echipei Striker.

— Înţeleg, rosti Stoll. Bine. Vom încerca să pătrundem în sistemul lor.

— Mulţam, zise Herbert şi întrerupse legătura, pătrunzând în biroul lui Hood.

Blocă roţile căruciorului cu frâna şi închise uşa în urma sa.

— O dimineaţă agitată? se interesă Hood.

— Numai de când nişte lunatici s-au hotărât să aprindă un foc de artificii în Srinagar, replică Herbert.

Hood făcu un gest de încuviinţare.

— Încă n-am terminat de studiat dosarele, zise el, însă este evident că Ron Friday e neliniştit de faptul că noi vom intra-n contact cu Felinele Negre. Iar tu se pare că eşti îngrijorat că vom avea de-a face cu Ron Friday.

Paul Hood nu petrecuse mult timp lucrând în domeniul informaţiilor şi avea o serie de puncte slabe. Oricum, unul dintre cele mai mari atuuri ale sale consta în faptul că anii petrecuţi în lumea politicii şi a finanţelor îl învăţaseră să intuiască frământările asociaţilor săi, indiferent de ce gen ar fi fost acestea.

— Asta din pricina mărimii dosarului său, admise Herbert.

— Vorbeşte-mi de apelul ăla scurt dat pe o linie telefonică a poliţiei, îl îndemnă Hood, în vreme ce continua să citească.

— Ultima legătură între telefonul bază şi cel operativ a avut loc cu o clipă înaintea exploziei, spuse Herbert. Însă

Matt tocmai mi-a comunicat faptul că apeluri regulate de la telefonul operativ la cel bază au început abia imediat după aceea. În domeniul ELINT vrem să se-ntâmple trei lucruri înainte să anunțăm o posibilă legătură cu un atentat terorist: sincronizarea, proximitatea şi sursa probabilă. Le avem pe toate trei.

— Sursa probabilă pare a fi o celulă care acționează în Srinagar, spuse Hood.

— Corect, admise Herbert. Tocmai i-am cerut lui Matt să-ncerce să obțină mai multe informații în legătură cu apelurile scurte şi regulate.

Hood dădu din cap şi continuă să citească.

— Problema pe care o ai cu Friday e puțin mai delicată.

— De ce? întrebă Herbert.

— Pentru că el se află în zonă la cererea guvernului indian, spuse Hood.

— La fel şi detaşamentul Striker, sublinie Herbert.

— Da, însă indienii au mai lucrat cu Friday, zise Hood. Vor acorda echipei Striker mai multă libertate de mişcare fiindcă au încredere în Friday.

— E ceva ironic în toată povestea asta, spuse Herbert.

— Uite ce-i, înțeleg de unde provine îngrijorarea ta, îi zise Hood. Friday a lucrat pentru Fenwick. Fenwick şi-a trădat patria. Însă noi trebuie să fim atenți să nu învinuim pe cineva doar prin asociere.

— Dar dacă îl învinuim pe motiv de activități criminale? întrebă Herbert. Indiferent ce-a făcut Friday în Baku, a fost îndepărtat din dosarul său.

— Asta presupunând că lucra pentru NSA, zise Hood. Tocmai am dat instrucțiuni să se ia legătura telefonic cu ambasadorul adjunct Williamson, în Baku. În dosarul ei scrie că Friday lucra pe post de asistent al său. Era împrumutat de la NSA pentru a strânge informații referitoare la situația rezervelor de petrol. N-avem nici un motiv să presupunem că CIA l-a implicat în vânarea Harponierului. Iar Jack Fenwick

se juca cu focul. Se poate să nu-i fi spus lui Friday ce făcea NSA în realitate în zona Mării Caspice.

— Sau poate tocmai Fenwick l-a trimis acolo, zise Herbert. Acreditările lui Friday din lumea petrolului îl făceau omul perfect pentru o infiltrare.

— Va trebui să dovedeşti treaba asta, îi spuse Hood.

Lui Herbert nu-i plăcu răspunsul. Când instinctul îi spunea ceva, ținea seama de el. Pentru el, cea mai mare slăbiciune a lui Hood era obiceiul acestuia de-a fi avocatul diavolului. Totuşi, din perspectiva responsabilității, Hood făcea ceea ce se cuvenea. Tocmai din acest motiv la conducerea Centrului de Comandă se afla Hood, nu Herbert. Nu se puteau duce în fața CIOC pentru a declara că anulaseră misiunea – sau că erau îngrijorați de rolul jucat de Friday, doar pe baza intuiției lui Herbert.

Telefonul prinse să sune. Era Dorothy Williamson. Hood puse aparatul pe speaker. În timp ce tasta ceva la computer, făcu prezentările. Apoi îi explică diplomatei că erau implicați într-o operațiune comună, la care participa şi Ron Friday. Hood o întrebă dacă n-avea nimic împotrivă în a le împărtăşi impresiile ei legate de agentul NSA.

— Era foarte eficient, un bun avocat şi negociator şi îmi pare rău că l-am pierdut, le spuse ea.

— A interacționat mult cu cei doi agenți ai Companiei, cei care-au fost ucişi de omul Harponierului? întrebă Hood.

— Domnul Friday a petrecut foarte mult timp alături de domnii Moore şi Thomas, răspunse Williamson.

— Pricep, rosti Hood.

Herbert se simțea răzbunat. Contactele lui Friday cu cei doi bărbați ar fi trebuit să apară în rapoartele sale către NSA. Acum ştia că dosarul îi fusese curățat.

— Domnule Hood, vreau să subliniez, în mod oficial, un lucru, zise Williamson. Cei doi agenți ai Companiei n-au fost ucişi de-un singur asasin, ci de doi.

Afirmația îl luă prin surprindere pe Herbert.

— La spital au fost doi asasini, continuă diplomata. Unul din ei a fost ucis. Celălalt a scăpat. Poliția din Baku încă îl caută.

— Nu ştiam asta, spuse Hood. Vă mulțumim.

Instinctul lui Herbert dădu semne de revoltă. Cei doi oameni ai CIA fuseseră ucişi în timp ce obțineau îngrijire medicală pentru un agent aflat în vizită care fusese otrăvit de către Harponier. Planul lui Fenwick de-a porni un război în regiunea Mării Caspice depindea de asasinarea tuturor celor trei agenți la spital. Cu certitudine Fenwick îi ceruse lui Friday informații referitoare la mişcările celor doi agenți CIA. Şi la fel de cert era că respectivele informații fuseseră şterse din dosarul lui Friday. Însă după asasinarea celor doi bărbați Friday trebuie să fi suspectat că era ceva în neregulă. Ori se bizuise pe Williamson, ori se asigurase că avea un alibi mai bun.

Doar dacă nu era cumva un membru al echipei lui Fenwick, acționând în cunoştință de cauză.

— Vă vorbeşte Bob Herbert, doamnă ambasador adjunct. Ne puteți spune unde se afla domnul Friday în noaptea crimelor?

— În apartamentul său, din câte-mi amintesc, îl informă Williamson.

— A avut domnul Friday ceva de declarat după ce-a aflat de crime? insistă Herbert.

— Nu prea, spuse Williamson.

— Era îngrijorat pentru propria siguranță? întrebă Herbert.

— Nu şi-a exprimat niciodată vreo temere, răspunse Williamson. Dar nici nu aveam timp să stăm la discuții. Munceam din greu să stopăm un război.

Hood îi aruncă o privire tăioasă lui Herbert. Şeful Secției de informații bătu în retragere, exasperat, în timp ce Hood o felicita pe ambasadoare pentru eforturile depuse pe durata crizei.

Acesta era Paul Hood. Indiferent de situație, avea prezența de spirit să fie diplomat. Nu şi Herbert. Dacă Harponierul asasina agenți americani, el dorea să ştie de ce nu-i dăduse prin minte doamnei Williamson să afle din ce motiv nu fusese şi Friday vizat.

Diplomata mai adăugă câteva lucruri referitoare la Friday, elogiind în special rapida sa înțelegere a litigiilor dintre Azerbaidjan şi statele vecine, litigii la a căror stingere el contribuise cu succes. Williamson îl rugă pe Hood să-i transmită salutările ei lui Friday, în caz că avea să discute cu agentul.

Hood promise că aşa va face şi închise. Privi către Herbert.

— N-ai fi obținut nimic pistonând-o pe ambasadoare, îi zise Hood.

— De unde ştii? întrebă Herbert.

— În timp ce discutam, m-am uitat în CV-ul ei, răspunse Hood. Numirea în post a lui Williamson a fost făcută pe criterii politice. În cursul ultimei campanii electorale pentru senat, a tras sforile în favoarea senatorului Thompson.

— Manevre murdare? întrebă, dezgustat, Herbert. La asta se reduce toată experiența ei în materie de informații?

— În linii mari, da, rosti Hood. Cu doi agenți CIA în rândurile personalului ambasadei din Baku, presupun că preşedintele a gândit că totul e în siguranță şi că poate câştiga ceva puncte de popularitate numind în post un reprezentant al majorității din senat. Şi ca să trec la subiect, cred că întreaga poveste ți se pare un pic prea imaculată.

— Ca nasturii de alamă de la uniformă, în ziua inspecției.

— Nu ştiu ce să zic, Bob, spuse Hood. Nu-i vorba doar de Williamson. Hank Lewis a avut suficientă încredere în Friday cât să-l trimită în India.

— Asta nu înseamnă nimic, zise Herbert. Ceva mai devreme am vorbit cu Hank Lewis. Are tot atâta capacitate de-a lua decizii precum maimuțele trimise cu primele capsule spațiale.

Hood făcu o grimasă.

— E un om pe cinste...

— Poate, şefule, şi totuşi aşa stau lucrurile, insistă Herbert. Lewis primeşte un şoc electric şi apasă nişte butoane. Nu are timp să se gândească la Ron Friday şi nici la altcineva. Uite ce-i, în momentul de faţă n-ar trebui să ne batem capul nici cu Hank Lewis, nici cu Dorothy Williamson...

— De acord, rosti Hood. Bine. Să admitem că Ron Friday nu-i genul de om pe care să ni-l dorim în echipă. Cum dovedim asta? Jack Fenwick nu va divulga nimic, nimănui.

— De ce nu? îl întrebă Herbert. Poate că şobolanul ăla nemernic va vorbi în schimbul imunităţii...

— Preşedintele a obţinut ce şi-a dorit, demisiile lui Fenwick şi ale conspiratorilor săi, spuse Hood. Nu vrea un proces naţional în care se va pune întrebarea dacă el a fost sau nu în pragul unei căderi nervoase pe durata crizei, chiar dacă asta înseamnă să lase în interiorul sistemului câţiva acoliţi de-ai conspiratorilor. Fenwick a avut mare baftă. El nu va risca să divulge ceva ce-ar putea schimba hotărârea preşedintelui.

— Grozav! exclamă Herbert. Vinovatul e pus în libertate, iar preşedintele nu va avea parte de-un examen psihologic, deşi i-ar fi al naibii de necesar unul.

— Iar bursa nu va înregistra o cădere, armata nu-şi va pierde încrederea în comandantul ei şef, şi o spuzeală de tirani din Lumea a Treia nu vor începe să-şi vadă de propriile interese atunci când atenţia naţiunii e atrasă în altă parte, zise Hood. Sistemele sunt afurisit de interdependente, Bob. Binele şi răul nu mai contează deloc. Totul constă în echilibru.

— Aşa stau lucrurile? spuse Herbert. Ei bine, echilibrul meu este puţin cam zguduit în momentul de faţă. Nu-mi place să risc viaţa echipei mele, a prietenilor mei, doar pentru a-i asigura fericirea unui nabab indian.

— Nu se pune problema să riscăm, rosti Hood. Vom proteja acea parte a sistemului care ne-a fost încredinţată.

Şeful Centrului de Comandă îşi privi ceasul. Nu ştiu dacă la Baku Ron Friday şi-a trădat țara. Chiar dacă a făcut-o, asta nu înseamnă că a mai pariat pe o altă echipă atunci când a luat drumul Indiei. Mai avem la dispoziție cam optsprezece ore până când ajunge echipa Striker în India. Ce putem face pentru a obține mai multe informații despre Friday?

— Îi pot pune pe subordonații mei să arunce o privire în înregistrările convorbirilor sale de pe telefonul mobil şi în poşta lui electronică, zise Herbert, poate obținem şi ceva imagini luate de camerele de securitate ale ambasadei, să vedem dacă apare ceva suspect.

— În regulă, fă-o, fu Hood de acord.

— Sursele acestea s-ar putea să nu ne dezvăluie totul, îl preveni Herbert.

— N-avem nevoie de tot, spuse Hood. Avem nevoie de un motiv probabil, altceva decât posibilitatea ca Friday să-l fi ajutat pe Fenwick. Dacă obținem motivul, ne putem înfățişa dinaintea senatoarei Fox şi a CIOC şi le spunem că nu vrem ca detaşamentul Striker să lucreze alături de cineva care s-a arătat dispus să declanşeze un război pentru profitul personal.

— Totul în termeni foarte politicoşi, bombăni Herbert. Ne purtăm cu mănuşi față de-un individ care-ar putea fi un nenorocit de trădător.

— Nu, zise Hood. Presupunem că-i nevinovat până când suntem siguri că nu-i. Tu adu-mi informațiile. Mă ocup eu de livrarea mesajului.

Herbert acceptă, cam fără tragere de inimă.

În timp ce rula cu căruciorul spre biroul său, şeful Secției de informații reflectă asupra faptului că singurul lucru pe care-l izbutise vreodată diplomația fusese amânarea inevitabilului. Dar Hood era şeful, şi Herbert făcea ce-i spunea el.

Deocamdată.

Pentru că, mai presus de loialitatea față de Paul Hood şi de Centrul de Comandă, dincolo de grija pentru propriul viitor,

Herbert se simțea responsabil pentru securitatea echipei Striker şi a vieților prietenilor săi. Ziua în care lucrurile urmau să devină atât de interdependente încât Herbert să nu poată realiza acest deziderat va fi ziua în care el va deveni un om tare nefericit. Şi atunci i-ar mai rămâne doar un lucru de făcut.

Să tragă pe dreapta.

16

Baza Siachen 2E, Kashmir

Miercuri, 9.02 p.m.

Sharab şi grupul ei abandonaseră camioneta camuflată şi îşi petrecuseră următoarele două ore croindu-şi drum către panta stâncoasă unde era localizată peştera. Ishaq se repezise înaintea lor, călare pe motocicletă. Merse atât cât putu de mult cu vehiculul său, apoi parcurse restul drumului pe jos. După ce ajunse la peşteră, adună micile felinare camuflate pe care le păstrau acolo şi le aranjă afară. Luminițele galbene îi ajutară pe Sharab, Samouel, Ali şi Hassan s-o aducă sus pe Nanda, până la terasa de sub buza peşterii. Ostatica nu încercase să fugă, însă era evident că ascensiunea n-o făcea să fie în apele ei. Cărarea ce ducea până la acel punct era îngustă şi mărginită de pante adânci, verticale. Urcuşul final, deşi măsura mai puțin de cincisprezece metri, se făcea aproape la verticală.

O ceață fină se târa pe creştetele stâncilor, reducând vizibilitatea, pe când îşi începură urcuşul. Bărbații deschideau drumul, cu Nanda poziționată între ei. Sharab încheia coloana. Palma dreaptă i se umflase rău şi o durea, ca

urmare a loviturii date ceva mai devreme în bordul camionetei. Sharab rareori își ieșea din fire, însă câteodată era necesar s-o facă. Asemenea armăsarilor de luptă pomeniți în Coran, care aruncau flăcări cu copitele, ea trebuia să-și lase furia să răbufnească în doze calculate. Altfel, ar fi izbucnit devastator când ți-era lumea mai dragă.

Nanda era nevoită să găsească pe pipăite punctele de sprijin pe care Sharab și ceilalți le săpaseră în stâncă în urmă cu un an. Bărbații o ajutau cât de mult puteau.

Sharab insistase s-o ia cu ei pe fata din Kashmir, cu toate că de obicei nu luau ostatici. Oamenii capabili să-și arunce în aer concetățenii nu ezitau să împuște unul în plus dacă asta le era de folos. Sharab o luase ostatică pe Nanda dintr-un singur motiv. Urma s-o interogheze.

Celelalte două explozii din piața orașului Srinagar nu fuseseră simple coincidențe. Cineva trebuie să fi fost la curent cu ce plănuiau Sharab și grupul ei. Probabil era vorba despre un grup extremist, proindian. Mult mai posibil era să fie vorba de cineva din guvern, căci pentru coordonarea exploziilor aveau nevoie de o planificare atentă. Indiferent cine fuseseră autorii, cauzaseră deflagrații suplimentare, astfel încât Miliția Kashmirului Liber să fie învinuită fără să vrea de atacul împotriva hindușilor.

Pe Sharab n-ar fi surprins-o dacă indienii și-ar fi omorât compatrioții în scopul de-a întoarce populația împotriva FKM. Anumite guverne construiau fabrici de producție a armelor bacteriologice în școli și amplasau comandamentele militare sub spitale. Altele arestau vagoane de disidenți sau testau arme chimice, pe care le eliberau în atmosferă și în apă fără știrea populației. Securitatea celor mulți era pusă de regulă înaintea binelui celor puțini. Pe Sharab o scotea din fire faptul că indienii se folosiseră atât de eficient de complotul celulei sale. Știau unde și când urma să atace grupul FKM. Știau că grupul revendica întotdeauna atentatul doar cu câteva momente înainte de explozie. Indienii făcuseră imposibilă continuarea activității celulei. Chiar dacă oficialitățile nu

cunoşteau identitatea membrilor celulei şi unde locuiau ei, subminaseră credibilitatea grupului. De-acum înainte ei nu vor mai fi priviți ca o forță ce se opunea guvernului de la New Delhi. Vor fi percepuți ca antiindieni, antihinduşi.

Sharab nu mai putea face nimic pentru a contracara asta. Pentru moment se simțea în siguranță. Dacă autoritățile ar fi avut cunoştință despre peşteră, i-ar fi aşteptat acolo. Îndată ce echipa urma să fie reînarmată şi să termine de strâns echipamentul călduros, va decide dacă rămâneau acolo peste noapte sau îşi continuau marşul. Deplasarea în condiții de frig şi de întuneric, în munți, era periculoasă. Însă la fel de periculos ar fi fost să le ofere indienilor o ocazie de-a le lua urma. Nu va permite ca grupul ei să fie capturat, viu sau mort. Chiar şi cadavrele lor le-ar fi oferit indienilor radicali o țintă cu ajutorul căreia să ralieze de partea lor majoritatea populației, una de orientare moderată.

De asemenea, Sharab mai avea un motiv pentru a-şi dori să supraviețuiască. Pentru binele următoarelor celule, trebuia să afle cum de ştiuseră autoritățile indiene ce anume făceau ea şi echipa ei. Poate că cineva îi zărise la lucru pe acoperişul secției de poliție. Însă acel fapt ar fi condus la arestarea şi la interogarea lor, nu la acest complot elaborat. Bănuia că se aflaseră sub supravegherea cuiva de ceva vreme. Atâta timp cât aproape nici una dintre comunicațiile FKM nu se desfăşurau prin telefon sau prin computer, şi nimeni din Pakistan nu cunoştea amplasamentul lor exact, însemna că cineva îi spiona din apropiere.

Îi cunoştea pe toți componenții echipei şi avea încredere în ei. Doar alte două persoane mai fuseseră în preajma celulei: Nanda şi bunicul ei. Apu era prea fricos pentru a se ridica împotriva lor, iar Sharab nu vedea cum ar fi putut Nanda să ia legătura cu altcineva. Practic, îi supravegheaseră pe tot parcursul zilei, zi după zi. Şi totuşi, cumva, unul dintre ei reuşise să trădeze grupul.

Ishaq stătea aplecat în gura peşterii, cam la trei metri deasupra lor. Întinse mâna şi-l ajută pe fiecare în parte să

urce. Sharab aşteptă până când Ishaq şi Ali, cu un brânci, o săltară pe Nanda în interior. Stânca era rece; femeia îşi lipi obrazul de ea. Închise ochii. Deşi atingerea pietrei îi dădea o senzaţie de bine, nu se afla acasă.

Pe când era fetiţă, povestea favorită din Coran a lui Sharab se referea la cei şapte Adormiţi din Peşteră. Un anumit paragraf îi revenea în minte de fiecare dată când vizita acel loc: „I-am făcut să doarmă în peşteră timp de mulţi ani, apoi i-am trezit pentru a afla cine putea aprecia cel mai bine lungimea somnului lor”.

Lui Sharab îi era cunoscut acel sentiment de dezorientare. Ruptă de tot ceea ce iubise, separată de toate lucrurile familiare, timpul îşi pierduse esenţa. Însă femeia ştia ce învăţaseră Adormiţii din Peşteră. Că Stăpânul Divin ştia cât stătuseră în repaus. Dacă aveau credinţă în El, atunci niciodată nu aveau să fie pierduţi.

Sharab avea un Dumnezeu şi avea o patrie. Şi totuşi, nu aşa dorise să revină în Pakistan. Întotdeauna se imaginase întorcându-se acasă triumfătoare, nu fugind de inamic.

— Haide! strigă de deasupra ei Samouel.

Sharab deschise ochii. Îşi continuă urcuşul spre peşteră. Momentul de pace trecuse. Începea din nou să simtă furia. Folosindu-se de braţe, se trase înăuntrul micii peşteri şi apoi se ridică în picioare. Vântul se tânguia în jurul ei, pătrunzând în caverna îngustă, apoi şuiera pe lângă ea atunci când refăcea circuitul spre ieşire. Două felinare atârnau de tavanul scund, prinse cu cârlige. Dedesubtul lor erau stivuite lăzi cu arme, explozivi, hrană conservată, haine şi diverse alte echipamente.

Cu excepţia lui Ishaq, bărbaţii stăteau rezemaţi de-a lungul pereţilor peşterii. Ishaq reaşeza o prelată mare la gura cavernei. Exteriorul acesteia era pictat în aşa fel încât să semene cu suprafaţa muntelui. Nu numai că ajuta la camuflarea grotei naturale, dar contribuia şi la păstrarea căldurii în interior, atunci când ei se aflau acolo.

Nanda se afla aproape de capătul cavernei. Privea spre Sharab. Tavanul cobora în unghi abrupt şi spinarea tinerei femei din Kashmir era uşor aplecată, astfel încât să poată sta în picioare. O dâră de sânge îi păta pantalonul în dreptul gleznei. Cătuşele probabil că roseseră carnea, însă Nanda nu se plânsese. Colțurile buzelor îi tremurau, respirația agitată i se transforma în norişori de abur, brațele şi le ținea încrucişate peste piept. Sharab ajunse la concluzia că era o poziție menită să-i mențină căldura corporală, nu o atitudine sfidătoare. Toți transpiraseră din pricina urcuşului, iar aerul rece le înghețase hainele asudate.

Sharab se îndreptă încet către prizoniera ei.

— Astăzi au murit oameni nevinovați, zise Sharab. Nu va fi nici o pedeapsă, nici un alt omor, însă trebuie să ştiu. Ați spus tu sau bunicul tău cuiva despre activitățile noastre?

Nanda păstra tăcerea.

— Nu noi am distrus templul şi autobuzul, iar tu ştii bine asta, adăugă Sharab. Ați locuit cu noi şi trebuie să fi auzit cum ne făceam planul. Ştii că noi atacăm doar obiective guvernamentale. Indiferent cine i-a atacat pe hinduşi, acela este inamicul tău. Trebuie scos la iveală şi dat pe mâna justiției.

Nanda continua să stea în acelaşi loc, cu brațele petrecute în jurul trupului. Însă exista o schimbare în alura şi-n expresia ei. Îşi trăsese uşor umerii înapoi, iar privirea şi linia buzelor se înăspriseră.

În acel moment îi sfida.

Sharab se întrebă de ce se întâmpla asta. Fiindcă o pakistaneză îndrăznise să-i sugereze că indienii pot fi inamicii indienilor? Nanda nu putea fi chiar atât de naivă. Şi, deşi nu-şi exprimase acordul la sugestia lui Sharab, nici nu luase apărarea compatrioților ei.

— Samouel? rosti Sharab.

Tânărul bărbos se ridică în picioare.

— Da?

— Te rog să te ocupi de cină, fără s-o uiți pe invitata noastră, îi spuse Sharab. Va avea nevoie de putere.

Samouel deschise o cutie de carton acoperită cu un strat superficial de gheață; conținea pachete cu rații militare. Începu să distribuie cutiile de tablă cu capac detaşabil. Fiecare recipient roşu, destul de plat, de cincisprezece centimetri lungime şi zece lățime, conținea orez, fâşii de carne de capră semipreparată şi două batoane de scorțişoară. O a doua cutie de carton adăpostea conserve cu lapte praf. În timp ce Samouel le împărțea oamenilor, Ali aduse un ceainic cu apă din spatele grotei. Adăugă lichidul peste laptele praf, turnând cu îndemânare în reprize mici, pentru a evita ca gheața ce se formase în vas să-i înfunde gâtul.

Sharab continua s-o privească pe Nanda.

— Vei veni cu noi în Pakistan, o informă ea. Îndată ce vei sosi acolo, le vei spune colegilor mei ceea ce refuzi să-mi spui mie.

Nanda tot nu răspundea. Faptul i se părea ciudat lui Sharab. Femeia cu ochi întunecați se arătase destul de vorbăreață în decursul lunilor petrecute la fermă. Se plânsese de intruziunea lor, de restricțiile care-i fuseseră impuse, de liderii militari ai Pakistanului şi de acțiunile teroriste ale FKM. Era straniu ca de data asta să nu spună nici un cuvânt.

Poate că tânăra femeie era doar ostenită din pricina ascensiunii. Dar nici în camionetă nu vorbise. Poate că se temuse pentru viața ei. Însă nu încercase să evadeze atunci când străbătuseră cărarea de munte şi nici să pună mâna pe una dintre armele care stăteau la vedere în peşteră.

În acel moment avu o revelație. Ştia din ce motiv nu dorea Nanda să vorbească. Sharab se opri la câțiva paşi în fața femeii din Kashmir.

— Lucrezi cu ei, rosti deodată Sharab. Fie ei vor ca noi să te ducem în Pakistan, ori…

Îşi curmă vorba şi-l chemă pe Hassan. Măsurând aproape un metru nouăzeci şi cinci şi având treizeci şi şase de ani, fostul lucrător într-o carieră de piatră era cel mai solid bărbat

din echipa ei. Trebuia să se aplece pentru a încăpea în cavernă.

— Ține-o, îi ordonă Sharab.

Abia acum se mişcă Nanda. Încercă s-o ocolească pe Sharab. Pare-se că voia să ajungă la una dintre armele aflate în lăzi. Însă Hassan se poziționă în spatele ei. Îi apucă brațele chiar de sub umeri şi i le prinse la spate. Femeia din Kashmir gemu şi încercă să se elibereze. Însă uriaşul o strânse şi mai tare. Femeia îşi arcui spatele, apoi încetă să se mişte.

Hassan o duse pe Nanda în fața lui Sharab. Pakistaneza pipăi buzunarele pantalonilor purtați de Nanda, apoi trecu la puloverul de lână al tinerei. Îşi trecu palmele peste coastele şi spatele femeii din Kashmir.

Găsi îndată ceea ce căuta. Se afla pe partea stângă a bustului, aproape de subsuoară. Pe când Nanda începea din nou să se zbată, Sharab îi ridică puloverul, dezvelind mijlocul tinerei.

Era o mică borsetă din piele, prinsă cu o bandă elastică. În interiorul ei se afla un telefon mobil. Sharab îl scoase şi se dădu mai aproape de unul dintre felinare. Examină cu atenție telefonul minuscul, negru, de mărimea palmei. Ecranul cu cristale lichide era gol. Cu toate că funcția de afişaj fusese deconectată, telefonul funcționa. Vibra abia simțit, emițând o pulsație de o secundă, apoi se închidea timp de-o secundă. Făcea asta în mod repetat. Mai exista totodată un bulb din material plastic întunecat la culoare, pe marginea superioară a telefonului. Semăna cu beculețul de la telecomanda unui televizor.

— Ali, Samouel, adunați arme şi provizii, ordonă Sharab. Rapid!

Bărbații îşi lăsară baltă cina şi făcură ceea ce li se spusese. Hassan continua s-o țină pe Nanda. Ishaq urmărea scena de pe-o latură a grotei. Aştepta ca Sharab să-i spună ce avea de făcut.

Sharab se uită la Nanda.

— E mai mult decât un simplu telefon mobil, aşa-i? E un dispozitiv de urmărire.

Nanda nu răspunse. Sharab făcu un gest de încuviințare către Hassan şi acesta strânse puternic brațele femeii. Nanda slobozi un suspin, dar nu vorbi. După câteva clipe, Sharab îi făcu semn bărbatului să slăbească strânsoarea.

— N-ai fi putut vorbi cu colaboratorii tăi fără ca noi să te auzim, continuă Sharab. Ai folosit în mod sigur tastatura telefonului pentru a-ți transmite informațiile. Probabil că acum te-au urmărit până la baza noastră. Cine sunt?

Nanda nu răspunse.

Sharab se apropie cu paşi apăsați şi îi aplică o lovitură dură cu dosul palmei peste ureche.

— Cine-i în spatele afacerii? țipă femeia. SFF? Armata? Lumea întreagă trebuie să afle că nu noi am comis asta!

Nanda refuză să vorbească.

— Ai măcar idee ce-ai făcut? întrebă Sharab, dându-se înapoi.

— Da, rosti în sfârşit femeia din Kashmir. Am oprit poporul tău de la comiterea unui genocid.

— Genocid?

— Împotriva poporului hindus din Kashmir şi din tot restul Indiei, zise Nanda. De ani de zile vă ascultăm la televizor făgăduielile de exterminare, urlate din minaretele moscheilor.

— Ai auzit părerile unor radicali, nişte preoți fundamentalişti care strigă idei extremiste, insistă Sharab. Noi nu dorim decât libertate pentru musulmanii din Kashmir.

— Prin asasinate…

— Suntem în război! spuse Sharab. Însă nu atacăm decât ținte militare ori ale poliției. Ridică telefonul mobil şi bătu cu degetul în calota lui. Vrei să vorbeşti de exterminare? Ăsta-i un senzor pentru activare de la distanță, nu-i aşa? Noi te-am adus în apropierea locului atentatului şi tu l-ai folosit pentru a activa explozivii puşi de către partenerii tăi.

— Ceea ce-am făcut eu a fost un act de iubire de ţară, pentru a-mi proteja restul poporului, replică Nanda.

— A fost un act de trădare, îi întoarse vorba Sharab. Cetăţenii se deplasează liberi pentru că ştiu că noi nu le facem rău. Voi v-aţi folosit tocmai de această încredere.

Compatrioţii lui Sharab luau parte la acţiuni teroriste mai ales în Orientul Mijlociu, unde-şi foloseau trupurile pe post de bombe vii. Diferenţa consta în faptul că poporul lui Nanda nu alesese să se sacrifice. Nanda şi partenerii ei luaseră acea decizie în locul său.

Dar în acel moment, pe Sharab nu o preocupau moralitatea şi învinuirile. Nanda nu era destul de experimentată pentru a fi la originea acelui plan. Indiferent de identitatea celor aflaţi în spatele complotului, veneau spre peşteră şi erau bine înarmaţi. Sharab nu avea de gând să se mai afle acolo la sosirea lor.

Se răsuci către Ishaq. Cel mai tânăr membru al echipei şedea în preajma cutiilor de carton, mâncând orez şi carne de capră. Buzele îi erau livide din cauza frigului şi pielea feţei îi fusese tăbăcită de curentul de aer suportat în timpul drumului cu motocicleta. Însă privirea îi era alertă, nerăbdătoare. Sharab încercă să nu se gândească la ceea ce urma să-i spună tânărului. Totuşi, era ceva ce trebuia făcut.

Îi întinse lui Ishaq telefonul mobil.

— Am nevoie ca tu să rămâi aici, cu telefonul ăsta, îi comunică ea.

Tânărul se opri din mestecat.

— Ai auzit ce s-a întâmplat, continuă Sharab. Noi plecăm, dar complicii ei trebuie să creadă că suntem încă aici.

Ishaq puse jos cutia de tablă şi luă telefonul. În spatele său, ceilalţi bărbaţi încetaseră să se mişte.

— E foarte greu aparatul, rosti încetişor Ishaq. Ai avut dreptate. Cred că i-au mai adăugat unele lucruri. O privi pe Sharab. Vrei ca indienii să nu părăsească acest loc, corect?

— Corect, răspunse cu glas scăzut Sharab.

Vocea i se frânse. Femeia însă continuă să privească în ochii lui Ishaq.

— Atunci nu vor mai pleca de-aici, făgădui el. Însă pentru voi ar fi mai bine s-o faceți.

— Îți mulțumesc, rosti Sharab.

Femeia se răsuci pe călcâie pentru a-i ajuta pe ceilalți bărbați, care oricum nu aveau nevoie de asistență, însă în felul acesta Ishaq nu-i putea zări lacrimile. Dorea ca el să păstreze în memorie imaginea ei de femeie puternică. Tânărul avea nevoie de asta pentru a-şi duce la bun sfârşit sarcina. Şi totuşi, lacrimile îşi făcură apariția. Lucraseră împreună timp de doi ani, zi de zi, atât în Pakistan, cât şi în Kashmir. Tânărul îi era credincios şi era devotat cauzei. Dar nu avea cunoştințele de alpinism şi de supraviețuire ale celorlalți bărbați. Fără aceste deprinderi nu aveau cum să treacă munții, să străbată linia de demarcație şi să revină în Pakistan.

Restul membrilor echipei îşi îmbrăcară hainele groase pe care le păstrau pentru perioadele mai lungi de şedere în peşteră. Pe umărul drept îşi agățară armele automate, iar pe cel stâng – colaci de frânghie. În buzunare îşi îndesară lanterne şi chibrituri. Ali luă în spinare un rucsac pe care-l umpluse cu hrană. Hassan o înşfăcă pe Nanda, după ce Samouel îi dăduse rucsacul ce conținea pitoane, un ciocan, lanterne de rezervă şi hărți.

Apoi, pe rând, fiecare component al echipei îl îmbrățişă pe Ishaq. El le zâmbea, cu lacrimi în ochi. Sharab fu ultima care-l luă în brațe.

— Mă voi ruga lui Allah să-ți trimită în ajutor cinci mii de îngeri, îi şopti ea.

— Mai curând aş vrea ca El să-i trimită în sprijinul vostru, să ajungeți acasă, răspunse Ishaq. Atunci voi fi sigur că n-a fost totul în zadar.

Ea îl strânse şi mai tare în brațe, apoi îl bătu pe spinare, se răsuci şi păşi dincolo de prelată.

17

Srinagar, Kashmir

Miercuri, 10.00 p.m.

Ron Friday se afla în mica lui cameră de hotel atunci când telefonul de pe noptiera şubredă începu să sune. Deschise ochii şi se uită la ceas.

Exact la timp.

Telefonul data din anii 1950, având aspectul unei nicovale negre la care fusese ataşat un fir gros, de culoare maro. Sunetul de apel aducea mai curând a dangăt de clopot decât a țârâit. Friday stătea pe pat; după ce îi trimisese lui Hank Lewis mesajul cifrat, pornise televizorul alb-negru. Se transmitea un film vechi. Chiar şi subtitrat în engleză, lui Friday îi era greu să urmărească intriga, mai ales că tot moțăia.

Friday nu răspunse imediat după primul sunet de apel. Nici după al doilea. Nu ridică receptorul până la al zecelea apel. În felul acesta ştia că persoana care suna era omul de contact din cadrul Felinelor Negre. Zece sunete de apel la ora zece.

Omul care-l suna, căpitanul Prem Nazir, îi zise lui Friday că dorea să-l întâlnească peste cincisprezece minute, în afara hotelului.

Friday îşi puse pantofii, îşi înhăță fâşul şi se îndreptă către singurul rând de scări. La Binoo's Palace erau numai douăsprezece camere, majoritatea ocupate de piețari, de femei de proveniență îndoielnică şi de bărbați care rareori ieşeau

din camerele lor. Evident, poliția închidea ochii nu numai în privința salonului pentru jocuri de noroc.

Hotelul nu avea un hol de intrare mare. Recepția era amplasată în stânga scărilor. Binoo stătea la ghişeu ziua, iar sora lui pe durata nopții. Pe podeaua de scânduri fusese întins un covor persan, flancat de canapele uzate. Ferestrele ofereau o priveliște a străduței înguste şi întunecate din fața hotelului. În hol domina mirosul țigărilor tari Juari, fabricate cu tutun de proveniență locală. Salonul de jocuri era amplasat într-o cameră din spatele tejghelei de la recepție. O perdea de fum atârna literalmente asemenea unei cortine în spatele neştiutoarei surori a lui Binoo.

Femeia cea solidă stătea sprijinită de tejghea. Nici nu ridică privirea din revista ilustrată pe care-o citea atunci când Friday coborî scările. Exact asta-i plăcea bărbatului cel mai mult la acel hotel. Nimănui nu-i păsa ce se petrecea în jur.

Holul era pustiu. La fel şi strada. Friday se sprijini de zidul hotelului şi începu să aştepte.

Agentul american nu-l mai întâlnise niciodată pe căpitanul Nazir, în vârstă de cincizeci şi trei de ani. Shankar, ministrul energiei atomice, îl cunoştea şi avea mare încredere în el. Friday, în ceea ce-l privea, n-avea încredere în nimeni, nici măcar în Shankar. Însă bogatele antecedente în domeniul spionajului ale căpitanului Nazir, care debutau în 1960 cu misiuni în spatele liniilor inamice, pe teritoriul Pakistanului, apoi activitatea din armata indiană şi, mai recent, din cadrul Gărzii Naționale de Securitate, sugerau faptul că aceşti doi bărbați puteau avea o foarte bună relație profesională.

Mai puțin în cazul existenței unor probleme între NSG şi Forța Specială de Frontieră. Era primul subiect de discuție pe care Friday intenționa să-l abordeze cu Nazir, înaintea convorbirilor despre misiunea echipei Striker de căutare a rachetelor nucleare pakistaneze. Friday nu se sfia să plece într-o misiune delicată, în beneficiul Felinelor Negre, chiar dacă acea organizație nu se bucura de încrederea deplină şi de sprijinul total al guvernului. O particularitate a muncii de

informații era aceea că uneori îndeplineai anumite lucruri fără aprobarea guvernului. Însă, dacă Felinele Negre şi SFF se aflau în conflict, fiecare grup căutând să-i pună bețe-n roate celuilalt, Friday se codea să plece-n misiune. Absența totală de la locul atentatului a oamenilor NSG nu reprezenta o dovadă în acest sens. Dar Friday dorea să fie sigur.

Căpitanul Nazir fu cât se poate de punctual. Păşea măsurat, fără grabă şi nepărând a avea o destinație anume, fumând o Juari. O mişcare inteligentă. Ofițerul era originar din New Delhi, însă nu fuma una dintre mărcile mai fine, atât de populare în capitală. O țigară din partea locului îl ajuta să se integreze în peisaj.

Ofițerul purta un tricou gri, pantaloni sport de culoare kaki şi pantofi sport Nike. Era înalt de un metru şaptezeci, avea păr negru, tuns scurt şi o cicatrice care-i brăzda fruntea. Tenul îi era fin şi smead. Arăta exact ca în fotografiile pe care le văzuse Friday.

Evident că şi Ron Friday arăta precum în fotografiile sale. Căpitanul Nazir nu se mai deranjă să se prezinte. Cei doi agenți nici măcar nu aveau să-şi rostească numele. În bazar încă îşi desfăşurau activitatea angajați ai SFF. Se putea ca ei să fi instalat în zona adiacentă un sistem electronic de supraveghere, în încercarea de a-i prinde pe atentatori. Dacă aşa stăteau lucrurile, cineva le putea asculta discuția.

Ofițerul îi întinse cu un gest firesc mâna lui Friday şi rosti cu o voce joasă, răguşită:

— Mergi cu mine.

Cei doi bărbați o apucară în direcția spre care se îndrepta căpitanul Nazir, lăsând în urmă strada principală, Shervani Road. Strâmta străduță secundară unde era amplasat hotelul abia dacă depăşea ca mărime o alee. Pe ambele laturi se aflau magazine cu luminile stinse. Vindeau mărfuri care de obicei nu-şi aveau locul în piață: biciclete, costume bărbăteşti, mici aparate de uz casnic. Străduța sfârşea într-un zid înalt de cărămidă, la trei sute de metri depărtare.

Nazir trase un fum din mucul de țigară.

— Ministrul are o părere foarte bună despre dumneavoastră.
— Mulțam, spuse Friday. Îşi coborî privirea şi vorbi foarte încet. Spuneți-mi un lucru. Ce s-a petrecut astăzi în piață?
— Nu ştiu sigur, răspunse Nazir.
— Dacă ştiați sigur, mi-ați fi spus? îl întrebă Friday.
— Nu sunt sigur, admise Nazir.
— De ce ancheta o întreprinde SFF, în loc de oamenii dumneavoastră? continuă Friday.
Nazir se opri din mers. Scoase un pachet de țigări de sub tricou şi o folosi pe cea fumată pentru a aprinde una nouă. Îl privi pe Friday la lumina țigaretei abia aprinse.
— Nu cunosc răspunsul la această întrebare, răspunse ofițerul pornind din nou la drum.
— Dați-mi voie să vă ofer un indiciu, zise Friday. SFF are jurisdicție specială asupra oraşului Srinagar sau a obiectivelor religioase?
— Nu, replică Nazir.
— Dar personalul lor este la locul atentatului, iar oamenii voştri nu, repetă Friday.
— Da, rosti Nazir.
Începea să devină enervant. Friday se opri. Îl apucă de braț pe Nazir. Ofițerul nu reacționă în nici un fel.
— Înainte de-a pleca în nord, unde-mi voi risca viața, trebuie să ştiu dacă există o scurgere de informații în agenția voastră, zise Friday.
— De ce credeți c-ar exista? întrebă Nazir.
— Pentru că la locul atentatului nu era nici un component al Comandourilor Felinele Negre, îi spuse Friday. Din ce alt motiv vi s-ar interzice efectuarea anchetei, rațiuni de securitate?
— Umilire, sugeră Nazir. Şi la dumneavoastră există conflicte între serviciile de informații. Merg până-n pânzele albe pentru a se submina reciproc, chiar dacă lucrează pentru un țel comun.

Friday socoti că în privința asta n-avea cum să-l contrazică. Nu cu multă vreme în urmă, ucisese cu mâna lui un agent CIA.

— Adevărul este că SFF a fost extrem de discret în legătură cu activitățile sale din ultima vreme, iar noi am fost foarte discreți în legătură cu operațiunile noastre, inclusiv cu cea la care luați parte, continuă Nazir. Ambele grupuri au aliații lor la New Delhi şi, în cele din urmă, toate informațiile pe care le adunăm sunt amestecate de către sistem şi utilizate.

— Ca la abator, remarcă Friday.

— Un abator, rosti Nazir. Dădu aprobator din cap. Îmi place comparația. Îmi place foarte mult.

— Mă bucur, replică Friday. Acum spuneți-mi şi dumneavoastră ceva care să-mi placă. De exemplu, de ce-ar trebui să ne lăsăm noi pe mâna unei agenții de informații care ar putea să ne rişte viețile doar pentru a-şi spori propria influență la New Delhi?

— Asta e părerea dumneavoastră? îl chestionă Nazir.

— Nu ştiu, răspunse Friday. Convingeți-mă de contrariu.

— Ştiți ceva despre hinduism? îl întrebă căpitanul pe Friday.

— Îmi sunt cunoscute noțiunile de bază, răspunse americanul. Nu pricepea ce legătură avea asta cu problemele lor.

— Ştiți că „hinduism” nu este termenul folosit de noi pentru a ne numi credința? Este inventat de occidentali.

— Nu ştiam asta, recunoscu Friday.

— Suntem divizați în nenumărate secte şi caste, fiecare în parte având propriul nume şi interpretări foarte diferite în privința scrierii sacre, Veda, spuse Nazir. Cea mai mare problemă a națiunii noastre este că divizarea se aplică şi în rândurile guvernului. Fiecare îşi apără propria unitate, propriul departament sau consulat, de parcă ar fi întruchiparea credinței personale. Facem asta fără să ne gândim la modul cum acțiunile noastre afectează întregul. Şi eu sunt vinovat de această meteahnă. „Zeul” meu, dacă-mi

dați voie să-i spun așa, e cel care mă ajută să-mi duc la îndeplinire sarcinile. Nu neapărat cel care poate face ce este cel mai bine pentru India. Căpitanul Nazir trase din țigară. Tragedia e că în momentul de față întregul este amenințat cu distrugerea şi noi tot nu ne unim rândurile. Avem nevoie de mai multe informații legate de amenințarea nucleară pakistaneză. Nu putem merge noi înşine să culegem acele informații din teamă să nu declanşăm exact lucrul pe care încercăm să-l evităm: un conflict nuclear. Dumneavoastră şi grupul vostru de comando sunteți singurii care ne puteți ajuta. Nazir îl privi pe Friday prin fumul ce se ridica în volute din țigara sa. Dacă sunteți dispus în continuare să preluați această misiune, eu voi fi avangarda dumneavoastră. În zona de operații vă voi ajuta pe cât îmi va sta în puteri, furnizând hărți, permise de trecere şi informații legate de recunoaşterea terenului. Eu şi ministrul ne vom asigura că nimeni nu vă va stânjeni acțiunile. Nu-i cunoaşte pe oamenii care vor sosi de la Washington, însă are un mare respect față de dumneavoastră. Vă consideră un membru al „sectei sale". Asta-i mai mult decât o simplă onoare. Înseamnă că în cadrul unor acțiuni viitoare de-ale dumneavoastră, veți putea apela la el. Pentru el, membrii echipei sale sunt mai presus de orice. Însă trebuie să punem mâna pe informațiile de care avem nevoie pentru ca echipa să dăinuie. Unitatea americană oricum vine încoace. Mă aflu aici pentru a mă asigura că încă sunteți dornic să mergeți cu ea. Sper că voi avea prilejul să transmit un răspuns favorabil la minister.

Friday nu putea avea încredere în cineva care pretindea că pune binele echipei înaintea binelui său personal. Un ministru care desfăşura o operațiune secretă cu Felinele Negre urmărea să întărească legăturile sale cu comunitatea serviciilor de informații şi să-şi construiască o poziție de forță. Dacă astăzi putea să-i spioneze pe pakistanezi, era posibil ca mâine să-i spioneze pe cei din SFF sau pe prim-ministru.

Faptul că un politician avea ambiții personale nu-l deranja pe Friday. Înțelesese adevăratul sens al vorbelor căpitanului

Nazir. Ministrul Shankar dorea ca agentul NSA să meargă cu echipa Striker pentru a se asigura că americanii lucrează în folosul Indiei şi nu doar pentru Washington. Iar dacă Friday îndeplinea misiunea, urma să dispună de un aliat cu rang înalt în Guvernul Indiei.

Bărbaţii ajunseră la zidul de cărămidă din capătul străduţei şi Nazir aprinse o nouă ţigară. Apoi se întoarseră, îndreptându-se spre hotel. Nazir privea în jos. Era evident că spusese ceea ce venise să spună. Acum totul depindea de Friday.

— Încă nu m-aţi convins că nu există scurgeri de informaţii în organizaţia dumneavoastră, i se adresă americanul. Cum pot să ştiu că, odată intraţi în Pakistan, nu ne trezim în belea până la gât?

— S-ar putea întâmpla, îl asigură Nazir. Tocmai din această pricină nu ne putem duce chiar noi. În privinţa scurgerilor, îi cunosc pe toţi componenţii Felinelor Negre. De-a lungul timpului n-au existat trădări. Mai mult de-atât nu vă pot da asigurări. Nazir surâse pentru întâia oară. E posibil chiar ca vreo persoană din Washington să le divulge pakistanezilor informaţia despre misiune. În meseria noastră pericolul e mereu prezent. Singura întrebare care se pune este dacă răsplata merită riscul. În opinia noastră, merită… atât pentru noi, cât şi pentru voi.

Vorbele acelea semănau tare mult cu discursul unui guru în ashram, cu care-şi întâmpina învăţăcelul. Friday se aşteptase totuşi la aşa ceva.

— În regulă, zise agentul NSA. Merg în misiune… cu o condiţie.

— Care anume?

— Vreau să ştiu mai multe despre atentatul de azi, rosti Friday. Ceva legat de el nu se potriveşte.

— Îmi puteţi spune cu precizie ce anume vă sâcâie? se interesă Nazir.

— Faptul că atacatorul a detonat două încărcături separate pentru a culca la pământ secţia de poliţie şi templul,

explică Friday. N-avea rost să se procedeze aşa. O singură explozie, de putere mai mare, ar fi făcut treaba foarte bine. Şi ar fi fost mult mai simplu de aranjat.

Nazir încuviință din cap.

— Şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare. Bine. Voi vedea ce pot să aflu şi o să vă informez atunci când ne vom vedea iarăşi… asta însemnând mâine, pe la amiază. Ne putem întâlni aici, apoi mergem să luăm prânzul. Voi aduce materialele care trebuie înmânate echipei dumneavoastră.

— Mi se pare un târg cinstit, aprecie Friday.

Cei doi bărbați ajunseră la hotel. Friday îi aruncă o privire căpitanului.

— Încă o întrebare, spuse americanul.

— Desigur.

— De ce nu mi-ați oferit o țigară? întrebă Friday.

— Pentru că nu sunteți fumător, răspunse Nazir.

— Ministrul v-a spus asta?

— Nu, zise căpitanul.

— Atunci înseamnă că ați făcut verificări în privința mea, spuse Friday. I-ați întrebat pe oamenii cu care-am lucrat despre obiceiurile mele şi posibilele slăbiciuni.

— Este adevărat, admise Nazir.

— Aşadar n-ați avut deplină încredere în hotărârea ministrului de-a mă lua în misiune, sublinie Friday.

Nazir zâmbi din nou.

— Am zis că-i cunosc pe toți cei din Felinele Negre. Ministrul nu-i unul dintre membrii forței mele de comando.

— Înțeleg, răspunse Friday. Totuşi, ați dat dovadă de neglijență. Mi-ați spus ceva despre dumneavoastră, despre metodele de lucru, despre persoanele în care aveți încredere. Un profesionist n-ar trebui să procedeze astfel.

— Aveți dreptate, replică Nazir cu franchețe. Dar de unde ştiți că nu v-am testat pentru a vedea dacă remarcați? Căpitanul îi întinse mâna. Noapte bună!

— Noapte bună, spuse Friday.

Simți cum roşeşte de jenă, şi în timp ce strângea mâna lui Nazir încercă o urmă de îndoială.

Componentul forței de comando Felinele Negre se-ntoarse pe călcâie şi dispăru în noapte, târând în urma sa un nor gros de fum de țigară.

18

Alconbury, Marea Britanie

Miercuri, 7.10 p.m.

Mike Rodgers tocmai studia fişierele expediate prin e-mail de către Bob Herbert de la Centrul de Comandă atunci când giganticul aparat Hercules C-130 ateriză la baza Forțelor Aeriene Regale din Alconbury. Dacă decolarea lentă păruse a fi un chin pentru avion, aterizarea abia dacă fu remarcată. Asta poate din pricină că în cursul zborului transatlantic aeronava se zguduise aşa de tare, încât Rodgers nici nu mai băgase de seamă că în sfârşit aterizase. Oricum, înțelese limpede acest fapt atunci când motoarele fură oprite. Trepidațiile avionului încetară, dar nu şi ale sale. După peste şase ore de zbor, se simțea de parcă un curent electric de mică intensitate îi străbătea trupul din creştet până-n tălpi. Ştia din proprie experiență că vor trece aproximativ treizeci sau patruzeci de minute până să înceteze acea senzație. Fireşte, în acel moment echipa Striker va fi iarăşi în aer, aşa că senzația va reapărea. Undeva în acel proces exista un întreg microcosmos de înălțări şi de căderi, plus senzațiile tipice vieții, însă în clipa respectivă era prea distras ca să le identifice.

Echipa părăsi aeronava, însă rămase staționată pe pistă. Nu stăteau la sol decât cel mult o oră, timp suficient pentru ca două motostivuitoare care-i aşteptaseră să descarce câteva lăzi cu piese de schimb.

Referitor la baza Alconbury, ofițerii RAF foloseau apelativul Really American Field [22]. De la finalul celui de-al Doilea Război Mondial, aceasta fusese efectiv placa turnantă a operațiunilor forțelor aeriene americane staționate în Europa. Era un aerodrom mare şi modern, cu sisteme de comunicație de ultimă oră, cu utilități pentru repararea materialului volant şi cu depozite de muniție. De vreme ce fiecare bază, fiecare cazarmă şi fiecare aerodrom aveau nevoie de o poreclă, americanii botezaseră aerodromul „A1”. Mulți dintre militarii americani se învârteau pe-acolo fredonând melodia lui Paul Simon *You Can Call Me Al.* Britanicii nu prea aveau eterna fascinație a americanilor de-a pune porecle la orice, de la preşedinți până la nave spațiale şi arme – Honest Abe [23], Friendship 7 [24], Old Betsy [25]. Însă Mike Rodgers înțelegea rostul acestui obicei. Făcea ca maşinăriile formidabile şi instituțiile guvernamentale să pară mai puțin intimidante. Şi implica o doză de familiaritate, o legătură cu obiectul sau cu locul respectiv, senzația că acel bărbat, acel lucru sau acea instituție îți era cumva egal.

Era ceva foarte americănesc.

Componenții forței Striker coborâră rampa de încărcare din coada aparatului şi ajunseră pe asfaltul pistei. Doi dintre ei îşi aprinseră țigările şi stătură unul lângă celălalt în apropierea unui stand cu fleacuri. Alți soldați îşi dezmorțeau oasele, săreau pe loc sau pur şi simplu se tolăniseră pe pistă, privind cerul negru-albăstrui. Brett August utiliză un telefon public aflat în apropierea unui depozit. Probabil îşi suna una dintre prietenele pe care le avea în acea localitate de escală. Poate că în cursul drumului de întoarcere va părăsi echipa ca să-i facă o vizită. Cu siguranță avea să vină şi vremea pentru cele personale.

Mike Rodgers preferase să rămână singur. Se îndreptă către botul aparatului de zbor. Vântul sufla cu putere de-a latul vastului spațiu degajat, purtând cu el mirosurile familiare ale unei baze aeriene: motorină, lubrifianți şi cauciuc ars de la frecarea pneurilor avioanelor cu asfaltul pistei. Pe măsură ce soarele apunea şi asfaltul se răcea, mirosurile păreau a fi cumva stoarse, eliberate din el. Indiferent de numele aeroportului de pe glob vizitat de Rodgers de-a lungul vieții, cele trei mirosuri erau întotdeauna prezente. Îl făceau să se simtă acasă. Aerul răcoros şi pavajul solid îi dădeau o senzație minunată.

Rodgers stătea cu mâinile vârâte în buzunare şi cu ochii ațintiți la suprafața pătată de ulei a aerodromului. Se gândea la datele trimise de către Friday la NSA şi la fişierele pe care Herbert i le transmisese lui. Totodată, se gândea şi la Ron Friday. Şi la toți indivizii gen Ron Friday cu care lucrase de-a lungul deceniilor de activitate.

Lui Rodgers întotdeauna îi ridicau semne de întrebare misiunile ce implicau participarea altor guverne sau a altor agenții care cooperau cu propriul lui guvern. Datele oferite unui agent operativ nu reprezentau întotdeauna o informare corectă. Uneori erau eronate, fie accidental, fie din ineficiență, fie din concepție. Singurul mod de-a afla sigur câte parale făceau era să pleci în misiune. Dar în toiul misiunii nişte informații proaste sau nişte concluzii greşite extrase din date incomplete puteau să te omoare.

Alte semne de întrebare pe care i le ridicau lui Rodgers misiunile multinaționale țineau de problema autorității şi administrării resurselor. Agenții operativi semănau din mai multe puncte de vedere cu copiii. Le făcea plăcere să se joace afară şi se supărau dacă erau nevoiți să asculte de „părinții” altor copii. Se putea ca Ron Friday să fie un om bun şi responsabil. Dar, înainte de orice, Friday trebuia să răspundă în fața conducătorului NSA şi, probabil, a susținătorului său din cadrul guvernului indian. Satisfacerea doleanțelor şi atingerea obiectivelor cerute de cei doi oameni aveau

prioritate față de ajutorarea lui Rodgers, liderul misiunii. Ideal era ca țelurile tuturor să coincidă pe deplin, ca urmare neexistând conflicte. Dar asta se întâmpla rareori. Iar uneori era chiar mai rău. Câteodată, unei misiuni îi erau afectați agenți sau ofițeri al căror singur rol era acela de a se asigura că acțiunea eşuează, în scopul de-a zădărnici eforturile unui grup care putea să se lupte fie pentru atragerea atenției preşedintelui, fie pentru favoruri din partea unui lider de talie mondială, fie pentru obținerea de finanțare sporită din bugetele limitate.

În situația în care echipa s-ar trezi înconjurată de adversari, Mike Rodgers nu dorea să aibă sentimentul că nu putea conta pe oamenii săi. Mai ales dacă viețile membrilor detaşamentului Striker erau puse în primejdie.

Fireşte, Rodgers nu-i întâlnise vreodată pe Ron Friday sau pe ofițerul de legătură al Felinelor Negre, căpitanul Nazir. Urma să procedeze aşa cum făcea întotdeauna: să-i evalueze imediat ce dădea ochii cu ei. De regulă, putea spune pe loc dacă un om era sau nu de încredere.

Totuşi, pe moment, lucrul care-l tulbura cel mai mult pe Rodgers n-avea de-a face cu Ron Friday. Era legat de explozia din Srinagar. În special de acel ultim apel de pe telefonul bază către telefonul operativ.

Alte state foloseau în mod curent telefoanele mobile ca parte a eforturilor de spionaj şi de colectare de informații. Nu supravegheau doar convorbirile de pe telefoanele mobile, ci utilizau aparatele în sine. Articolele electronice nu declanşau alarmele de securitate din aeroporturi; majoritatea oficialilor guvernamentali, a personalului militar şi a oamenilor de afaceri dețineau telefoane mobile; iar din construcție acestea aveau deja încorporate o serie de conectori şi de microprocesoare de care aveau nevoie sabotorii. De asemenea, telefoanele mobile erau minunat poziționate în vederea comiterii unui asasinat. Nu trebuia să apelezi la mai mult de-o feliuță de exploziv C-4, ambalată între piesele funcționale

ale unui celular, pentru a spulbera jumătate din capul țintei atunci când aceasta răspundea la telefon.

Rodgers își aducea aminte de un caz anume, petrecut în fosta colonie portugheză Timor, care prezenta similarități cu atentatul din Srinagar. Citise despre incident într-un document nesecretizat al armatei australiene, pe când se afla în Melville Island ca observator la manevrele navale întreprinse în Marea Timor, în 1999. Armata indoneziană invadatoare oferise, în ceea ce părea a fi un gest de bunăvoință, telefoane mobile cetățenilor săraci din Timorul de Est. Civililor li se permisese să folosească rețeaua de comunicații mobile a armatei indoneziene pentru a da apeluri telefonice. Aparatele oferite nu erau simple telefoane, ci stații radio cu emisie-recepție. Civilii care aveau acces la grupările profund loiale liderului Xanana Gusmao, aflat în arest, erau folosiți fără știrea lor ca spioni, pentru a supraveghea activitățile naționaliștilor. Din curiozitate, Rodgers îl întrebase pe-un coleg din cadrul Departamentului de Strategii Defensive și Informații australian dacă indonezienii dezvoltaseră acel proiect pe cont propriu. I se răspunsese că nu. Tehnologia provenea de la Moscova. Or, rușii erau mari furnizori de tehnologie și pentru India.

Pentru Rodgers semnificativ era faptul că modul de funcționare radio al telefoanelor se activa prin semnale emise de avanpostul militar indonezian din Baukau. Semnalele fuseseră trimise după ce apelurile telefonice le indicaseră indonezienilor că un anume individ sau altul urma să ajungă într-un punct strategic.

Rodgers se văzu nevoit să se-ntrebe dacă telefonul bază nu semnalase cumva telefonului operativ să detoneze a doua încărcătură explozivă. Diferența de timp între cele două evenimente era prea mică pentru a fi o banală coincidență. Iar continuarea semnalului cu o asemenea regularitate sugera faptul că teroriștii erau urmăriți.

„La naiba, sugerează mai mult de-atât”, își spuse Rodgers. Cu cât stătea mai mult să se gândească, cu atât își dădea mai

limpede seama că o situație foarte urâtă, aflată în plină evoluție, căzuse pe umerii lor. Echipa de savanți de elită a Pentagonului, purtând inofensivul nume Departamentul de Teorie a Efectelor, botezaseră acest proces „calcul cu echipamente nălucă”. Rodgers întotdeauna fusese bun la aşa ceva, încă din vremea când Pentagonul încă intitula procesul de analiză „gândire domino”.

Trebuia să discute cu Herbert în legătură cu întreaga tărăşenie.

Rodgers îl strigă pe Ishi Honda. Transmisionistul stătea lungit pe asfalt, cu stația TAC-SAT lângă el. Veni în fugă, aducând cu sine echipamentul securizat de comunicație. Rodgers îi mulțumi, apoi se lăsă pe vine lângă cutia lunguiață a stației şi îl contactă pe Bob Herbert. Se folosi de căşti pentru a putea auzi în tot acel vacarm făcut de avioanele care aterizau şi decolau.

Herbert răspunse imediat.

— Bob, aici Mike Rodgers, spuse generalul.

— Sunt bucuros să te-aud. Ai ajuns la Al? întrebă Herbert.

— Tocmai am aterizat, zise Rodgers. Ascultă, Bob. M-am gândit la ultimele date pe care mi le-ai trimis. Am o presimțire că atentatorii au o codiță, poate chiar cineva dintre ei.

— Şi eu am aceeaşi impresie, admise Herbert. Mai ales de când am reuşit să localizăm apelurile date de pe telefonul operativ către cel bază înainte de atentat. Provin de la o fermă din Kargil. I-am anunțat pe cei din SFF. Au trimis un polițist din zonă ca să verifice locul. Fermierul refuză să spună ceva şi nepoata sa nu e de găsit. Mâine-dimineață la prima oră, Ron şi tipul de la SFF vor merge acolo, să vadă dacă nu cumva pot afla mai multe de la fermier.

— Nimic din toate astea nu miroase a bine, rosti generalul.

— Da, aşa-i, întări Herbert. Şi mai e ceva. Fiica fermierului şi ginerele său au făcut parte din mişcarea de rezistență, şi au murit luptând contra pakistanezilor.

— Deci fermierul are cu certitudine un motiv să fie părtaş la conspirația împotriva Miliției Kashmirului Liber, spuse

Rodgers.

— Teoretic, da, zise Herbert. În momentul de față facem cercetări pentru a vedea dacă e vorba de-o conspirație şi în ce fel ar putea fi implicat comandamentul de poliție unde se află amplasat telefonul bază. Matt Stoll le-a pătruns în banca de date şi oamenii mei studiază dosarul fiecărui ofițer. Vrem să vedem dacă vreunul dintre ei are legături cu grupurile antiteroriste.

— Sper că-ți dai seama, Bob, că dacă descoperi o legătură între poliție şi celula teroristă pakistaneză s-ar putea să ne pricopsim cu un caz de incident internațional fără precedent, îi spuse Rodgers.

— Nu-ți înțeleg raționamentul, replică Herbert. Doar pe baza faptului că puteau avea ştire despre atac şi au decis să nu îl prevină…

— Eu cred că-i mai mult de-atât, îl întrerupse Rodgers. Au fost trei atentate separate. Doar unul dintre ele corespunde modului de operare al FKM, cel îndreptat contra secției de poliție.

— Stai puțin, spuse Herbert. Ai făcut un salt cam mare. Vrei să zici că poliția putea plănui chiar ea atentatele? Că indienii şi-au atacat propriul templu…

— Ca să coincidă cu atentatul FKM, da, îi luă Rodgers vorba din gură.

— Dar într-o operațiune de genul ăsta ar trebui să fie implicate şi alte forțe, nu doar poliția din Kashmir, zise Herbert. Mai ales dacă urmăresc celula pakistaneză şi intenționează capturarea ei, după cum se pare că este şi cazul.

— Ştiu asta, răspunse Rodgers. Nu cumva e posibil să fi primit ajutor? De la un grup antiterorist care este implicat ceva mai mult decât în mod normal?

— SFF, îi duse Herbert ideea la capăt.

— De ce nu? Poate că din acest motiv au izolat piața şi îi țin la distanță pe cei din Felinele Negre, zise Rodgers.

Herbert stătu pe gânduri câteva clipe.

— E posibil, admise el. Dar la fel de posibil este ca noi să fi mers prea departe cu ipotezele.

— Mai bine aşa decât să batem pasul pe loc, zise Rodgers.

— Ai dreptate, rosti Herbert. Uite ce facem. Haide să vedem mai întâi ce obţin mâine-dimineaţă Ron Friday şi partenerul său. Mă duc să-l informez pe Paul despre ultimele evoluţii ale situaţiei şi-ţi voi da de ştire dacă aflăm ceva nou.

— Bine, zise Rodgers. Dar dacă tot am ajuns aşa departe, hai să mai facem un pas.

— În regulă, spuse Herbert, cu o urmă de teamă.

— Striker va pătrunde în Pakistan pentru a căuta rachete nucleare, zise generalul. Ce-ar fi dacă n-am găsi decât foarte puţine sau nici măcar una? N-am putea presupune că Guvernul Indiei a autorizat atentatul din Srinagar doar ca să atragă de partea sa populaţia şi să pună de-un conflict? Un conflict din care Pakistanul n-are cum să iasă învingător.

— Crezi că vor răspunde la atentat cu un atac nuclear? spuse Herbert.

— De ce nu? răspunse Rodgers cu o întrebare.

— Restul lumii nu va accepta în ruptul capului aşa ceva! replică Herbert.

— Şi ce-ar putea face restul lumii? îl întrebă generalul. Să pornească la război contra Indiei? Să lanseze rachete asupra oraşului New Delhi? Să impună sancţiuni? De care fel? Şi cu ce rezultat? Şi ce-o să se-ntâmple atunci când sute de mii de indieni vor începe să moară de foame? Bob, aici nu-i vorba de Irak sau de Coreea de Nord. E vorba de-un stat care are un miliard de locuitori şi a patra armată din lume ca efective. Aproape un miliard de hinduşi care se tem că vor deveni victimele unui război sfânt al musulmanilor.

— Mike, nici o naţiune de pe pământ nu ar trece cu vederea un atac nuclear asupra Pakistanului, spuse Herbert. Punct.

— Problema n-o constituie trecutul cu vederea, zise Rodgers. Problema e cum răspundem în caz că se-ntâmplă. Ce va face America de una singură?

— Singură?

— Mai mult sau mai puțin, spuse Rodgers. Pun pariu că Moscova şi Beijingul nu se vor plânge prea tare, cel puțin nu în primă fază. Bombardarea Pakistanului de către India cu arme nucleare îi dă mână liberă Moscovei să izbească orice republică vrea ea cu atacuri nucleare limitate. S-a zis cu războaiele îndelungate din Afganistan sau Cecenia. Iar China n-o să facă mare scandal deoarece i se oferă un precedent pentru a porni contra republicii Taiwan.

— N-ar face asta, zise Herbert. E nebunie curată!

— Nu, e supraviețuire, îl corectă Rodgers. Israelul are deja pregătit planul unui atac nuclear în cazul unei ofensive arabe unite. Şi ei vor face uz de plan, doar ştii asta. Dacă India are acelaşi tip de plan? Cu aceeaşi puternică motivație, aş putea adăuga. Persecuția religioasă.

Herbert nu răspunse în nici un fel.

— Bob, nu vreau să spun decât că întreaga afacere seamănă cu o casă construită din cuburi, zise Rodgers. Un mic amănunt duce la altul, apoi la altul. Poate lucrurile nu stau chiar aşa rău, însă nici bune nu sunt.

— Nu, nu sunt deloc bune, admise Herbert. Încă sunt de părere că reacționăm exagerat, dar voi lua legătura cu tine imediat cum aflăm ceva. Între timp, vreau să-ți fac o singură sugestie.

— Care-ar fi? întrebă Rodgers.

— Ai grijă să dormi pe drumul către India, îi zise Herbert. Oricum ar sta lucrurile, vei avea nevoie să fii odihnit.

19

Kargil, Kashmir

Joi, 6.45 a.m.

Ron Friday era iritat că apelul telefonic nu venise din partea lui Hank Lewis. Venea din partea căpitanului Nazir. Pentru Friday însemna că din acea fază a misiunii el raporta la New Delhi, nu la Washington. Fapt ce sugera că Felinele Negre aveau să-l supravegheze îndeaproape. Probabil guvernul indian nu dorea ca el să le dezvăluie celor de la NSA sau din oricare altă parte ceea ce ar fi putut descoperi acolo. Nu înainte de-a pleca în misiune, cel puțin.

Trebuiau să meargă la o fermă de păsări din Kargil, aflată la poalele munților. Se pare că un ofițer de informații de la Centrul de Comandă descoperise o posibilă legătură între acea locație şi atentatul din bazar. Centrul de Comandă nu le spusese lui Hank Lewis sau ofițerului de legătură al Felinelor Negre de ce credea că ferma ar fi semnificativă pentru anchetă şi nici în ce consta acea semnificație. Tot ce li se comunicase era că situația din bazar era „atipică" şi că teroriştii trebuiau capturați în viață. Pentru Friday, interpretarea vorbelor era: „Nu suntem siguri că teroriştii au comis atentatul şi vrem să stăm de vorbă cu ei".

Cei doi bărbați zburau către fermă la bordul unui elicopter rapid, extrem de maniabil, Kamov Ka-25. La comenzile aparatului se afla căpitanul Nazir. Elicopterul compact, de culoarea cerului era unul dintre cele peste douăzeci de aparate Ka-25 pe care India le cumpărase de la Rusia atunci când Uniunea Sovietică se prăbuşise şi armata ei începuse să facă reduceri de buget. Friday nu era surprins că foloseau un elicopter aparținând armatei. Un elicopter negru al Gărzii Naționale de Securitate ar fi bătut la ochi. Însă spațiul aerian din zonă era ințesat cu aparate de zbor aparținând armatei indiene. În mod ironic, folosirea unei aeronave militare reprezenta cel mai bun mijloc de-a deveni invizibili pentru radarele pakistaneze.

Cuplul de agenți zbura către nord la cel mult şaizeci de metri altitudine, urmărind neregularitățile solului, care

deveneau din ce în ce mai ascuțite şi mai abrupte. Deşi zborul la o înălțime neobişnuit de joasă provoca panică printre turmele de oi şi printre hergheliile de cai, atrăgând blestemele proprietarilor, Nazir îi explică lui Friday că era necesar să procedeze astfel. Curenții de aer de la altitudine mare erau dificil de abordat în acea regiune, mai ales în zorii zilei. Pe măsură ce soarele se înălța, straturile inferioare ale atmosferei se încălzeau. Ele se amestecau violent cu aerul înghețat ce curgea la vale pe versanții munților, dând naştere unei zone cu turbulențe, foarte periculoasă pentru navigația aeriană, situată între o sută cincizeci şi şase sute de metri altitudine. Pe Friday îl tulbura gândul că un singur agent pakistanez, dotat cu un lansator portabil de rachete, putea doborî fără probleme aparatul Ka-25. Spera că, indiferent ce fel de informații obținuse Centrul de Comandă, nu erau ceea ce în branşa lor se numea „inducere tactică în eroare”, adică o minciună aruncată în dorința de-a încetini o urmărire prin stârnirea stării de confuzie şi eliminarea urmăritorilor.

Cei doi bărbați ajunseră fără incidente la fermă. Înainte de aterizare, căpitanul Nazir survolă micul hambar şi clădirea din piatră şi lemn a fermei. Un fermier bătrân ieşi afară pentru a vedea ce se petrecea. Păru să aibă o expresie surprinsă pe când îşi umbrea ochii cu mâna, pentru a putea privi către elicopter. Nazir coborî aparatul, până ajunse exact deasupra acoperişului.

— Ce părere aveți? întrebă Nazir. Fermierul e singur?

— Cel mai probabil, răspunse Friday.

Cei care erau ținuți ostatici pentru o scurtă perioadă de timp aveau tendința să fie extrem de agitați, chiar panicați. Doreau să ajungă la cineva care să-i poată proteja. Chiar dacă mai existau ostatici aflați în primejdie, inclusiv rude apropiate, autoconservarea era primul instinct, unul irezistibil. De obicei, ostaticii care înduraseră o captivitate mai îndelungată se comportau exact invers. Stabiliseră deja o legătură cu cei care-i capturaseră şi se arătau foarte trufaşi,

deseori chiar ostili. Bărbatul de jos nu era panicat, dar nici ostil.

Nazir mai ținu puțin elicopterul în aer, apoi ateriză pe un câmp din apropiere. După un zbor zgomotos de patruzeci de minute, era reconfortant să poți auzi numai foşnetul vântului. Briza răcoroasă le dădea şi ea celor doi bărbați o senzație plăcută, pe când îşi croiau drum către fermă. Nazir purta un revolver de calibrul .38 într-un toc de sub braț. Friday ducea un pistolet minuscul în buzunarul drept al scurtei de fâş şi un cuțit cu arc în buzunarul stâng. Pistoletul de calibrul .22 nu producea mare efect asupra țintei, însă putea fi ascuns în palmă şi, în caz de nevoie, putea fi utilizat cu uşurință pentru a orbi un atacator.

Fermierul îi aştepta. Friday socoti că Apu Kumar avea în jur de şaizeci şi cinci de ani. Era scund, cu umerii aduşi şi cu ochi înguşti. Trăsăturile sale păreau să păstreze ceva din moştenirea strămoşilor mongoli. Pentru locuitorii din Himalaya nu era ceva ieşit din comun. Vreme de mii de ani acea regiune fusese străbătută în lung şi-n lat de nomazii multor rase ale Asiei, populația din zonă fiind una dintre cele mai metisate din întreaga lume. Una dintre tristele ironii ale conflictului care se purta acolo era faptul că mulți dintre combatanți aveau acelaşi sânge.

Agenții se opriră la câțiva paşi de fermier. Ochii întunecați, suspicioşi ai bătrânului îi măsurau de sus şi până jos. În spatele fermei se găsea cotețul păsărilor. Găinile cotcodăceau de pe plimbelele lor.

— Bună dimineața, salută Nazir.

Fermierul răspunse înclinând grav din cap.

— Sunteți Apu Kumar? întrebă căpitanul.

Fermierul făcu acelaşi gest. De astă dată mai puțin stăpân pe sine, iar privirea i se mută de la Nazir la Friday.

— Mai locuieşte cineva aici? îl chestionă Nazir.

— Nepoata mea, răspunse fermierul.

— Nimeni altcineva?

Kumar scutură din cap.

— Nepoata dumneavoastră este acasă acum? continuă Nazir.

Fermierul scutură iarăşi din cap. Atitudinea sa se modificase puţin. Expresia feţei sugerase mai devreme teamă pentru propria-i siguranţă, însă acum limbajul trupului sugera tensiune, anxietate. Ascundea ceva. Probabil ceva legat de nepoata sa.

— Unde-i nepoata? îl presă Nazir.

— A ieşit, replică Apu. Are nişte comisioane de făcut.

— Pricep. Vă deranjează dacă aruncăm o privire prin jur? ceru voie Nazir.

— Pot să ştiu ce anume căutaţi? îi întrebă fermierul.

— Nici eu nu ştiu, admise căpitanul.

— Foarte bine, căutaţi, zise Apu. Dar aveţi grijă cu găinile mele. Le-aţi speriat deja cu maşinăria voastră.

Făcu un gest dispreţuitor către elicopter.

Nazir dădu din cap a încuviinţare şi se răsuci pe călcâie. Friday rămase pe loc.

— E ceva în neregulă? îl întrebă căpitanul pe american.

Friday continua să se uite la fermier.

— Nepoata dumneavoastră e una dintre ei, nu-i aşa?

Apu nu se clinti. Nici nu zise: „Dintre cine-i nepoata mea?” Nu scoase o vorbă. Asta îi spunea multe lui Friday.

Americanul se apropie de fermier. Apu începu să dea înapoi. Friday ridică mâinile, cu dosul palmelor înspre indian. Pistoletul îl ţinea în palma dreaptă, astfel că fermierul nu-l putea vedea. Friday era atent atât la bătrân, cât şi la uşa şi ferestrele fermei din spatele acestuia. Nu avea certitudinea că înăuntru nu mai era nimeni sau că Apu nu putea încerca să ia de după uşă o puşcă, o secure sau orice altă armă.

— Domnule Kumar, totul este în ordine, spuse Friday încet, cu blândeţe. N-am nimic cu dumneavoastră. Absolut nimic.

Apu încetini, apoi se opri. Friday se opri la rândul lui.

— Bun, zise agentul NSA. Îşi coborî mâinile şi le introduse în buzunare. Pistoletul era aţintit către Apu. Vreau să vă pun

o întrebare, una foarte importantă. Bine?

Apu făcu un semn afirmativ din cap.

— Vreau să ştiu dacă nu doriţi să ne vorbiţi din pricină că dumneavoastră, împreună cu nepoata, îi susţineţi pe terorişti, sau pentru că ei o ţin ostatică pe nepoată, îi spuse Friday.

Apu şovăia.

— Domnule Kumar, au fost ucişi mulţi oameni ieri, când o bombă a explodat în Srinagar, zise căpitanul Nazir. Poliţişti, pelerini aflaţi în drum spre Pahalgam şi credincioşi care se rugau într-un templu. Nepoata dumneavoastră are sau nu legătură cu fapta?

— Nu! Apu pe jumătate ţipase şi pe jumătate se jelise. Nu îi susţinem. Au forţat-o să meargă cu ei! Au plecat ieri. Mi-au zis să-mi ţin gura, altfel o omoară. Unde este? Unde mi-e nepoata?

— Nu ştim, îi spuse Nazir. Însă vrem s-o găsim şi s-o ajutăm. S-au întors aici după explozie? întrebă căpitanul.

— Nu, răspunse Apu. Un bărbat a rămas aici când ceilalţi au plecat. A sunat ca să revendice atentatul. L-am auzit. Pe urmă a plecat brusc, în jurul orei cinci.

— Brusc? întrebă Nazir.

— Părea foarte supărat după ce-a vorbit cu cineva la telefon, îi zise Apu.

— Ca şi cum lucrurile mergeau rău? interveni Friday.

Asta putea confirma raţionamentul celor de la Centrul de Comandă.

— Nu ştiu, zise Apu. De obicei individul era foarte calm. Uneori l-am auzit spunând glume. Dar ieri era altfel. Poate chiar se petrecuse ceva rău.

— Dacă veniţi cu noi la Srinagar, ni i-aţi putea descrie pe indivizi? îl întrebă Nazir.

Apu făcu semn că da.

Friday îl apucă pe Nazir de braţ.

— S-ar putea să n-avem timp de asta, zise agentul NSA.

Indiferent ce se întâmpla, părea că evenimentele decurgeau foarte rapid.

— Domnule Kumar, vizitatorii erau pakistanezi? întrebă Friday.

— Da.

— Câți au fost şi cât timp au stat aici? mai întrebă americanul.

— Au fost cinci şi-au stat cinci luni, îl informă Apu.

— Ați auzit vreun nume de-al lor? interveni Nazir.

— Da, răspunse Apu. Am auzit „Sharab”, însă nu şi numele de familie.

— V-au lăsat vreodată singuri? întrebă Friday.

— Numai în dormitorul nostru, zise Apu. Unul dintre ei întotdeauna stătea de gardă, la intrare.

— V-au molestat vreodată? vru americanul să afle.

Apu scutură din cap. Era ca un boxer care tot primea lovituri în figură. Dar aşa trebuia purtat un interogatoriu. Îndată ce ținta începea să se descopere, persoana care-o interoga trebuia s-o mențină în continuare descoperită. Friday privi în direcția cotețului din piatră.

— Cine avea grijă de găini? se interesă agentul NSA.

— Dimineața eu, iar Nanda – aşa o cheamă pe nepoata mea – se ocupa de ele seara, răspunse Apu.

— Pakistanezii vă însoțeau când vă duceați la păsări? zise Nazir.

— Da.

— Cum vă duceați ouăle la piață? întrebă Friday.

— Pakistanezii le duceau, răspunse Apu.

Asta lămurea cum făcuseră pakistanezii recunoaşterea obiectivului din Srinagar fără a fi remarcați. Dar nu explica semnalele telefonului mobil, care proveneau din acel loc.

— Dumneavoastră sau nepoata dumneavoastră dețineți un telefon mobil, domnule Kumar? îl întrebă Friday.

Apu făcu semn că nu.

— Cu ce se ocupa nepoata în timpul liber? îl presă Friday.

— Citea şi scria poezii.

— Scrie tot timpul poezii? se interesă Friday.

Apu spuse că nu. Friday simțea că descoperise ceva.

— Aveți vreo poezie de-a ei? întrebă americanul.

— Da, în cameră, răspunse Apu. Obişnuia să şi le recite sieşi atunci când muncea.

Cu siguranță Friday descoperise ceva. El şi căpitanul Nazir avură un schimb de priviri. Cerură voie să vadă poeziile.

Apu îi conduse înăuntru. Toate simțurile lui Friday erau în alertă atunci când pătrunseră în locuința cu două încăperi. În casă nu era nimeni şi nici nu exista loc în care se putea ascunde cineva. Cele câteva scaune plus o masă cu greu puteau fi numite mobilier. Interiorul mirosea a cenuşă şi a mosc. Izul de cenuşă provenea de la soba cu lemne care folosea şi ca plită pentru gătit. Moscul, după cum suspecta Friday, provenea de la oaspeți.

Apu îi conduse în dormitor. Luă un teanc de foi din sertarul noptierei. Le înmână căpitanului Nazir. Poeziile erau scurte şi scrise cu creionul. Se refereau la orice, de la flori până la nori şi ploaie. Nazir o citi pe cea mai timpurie.

Plouă cinci zile şi florile cresc.
Rămân proaspete şi nu se ofilesc.
În căruț păstrez câteva
Să le vând toate cuiva.

— Nu-i foarte profundă, aprecie căpitanul.

Friday nu comentă. Nu era sigur că lucrurile stăteau aşa cum spusese Nazir.

Căpitanul frunzări printre celelalte poezii. Structura părea a fi aceeaşi în cazul tuturor compozițiilor, în ritmul „Mary avea un mieluşel”.

— Reveniți la prima poezie, ceru Friday.

Nazir frunzări în sens invers foile, ajungând la prima.

— Domnule Kumar, spuneați că Nanda recita aceste poezii în timp ce lucra? întrebă Friday.

— Da.

— E cumva activist politic?

— Este o patrioată declarată, în memoria părinților ei, rosti Apu. Fiica mea şi ginerele meu au fost ucişi opunându-se pakistanezilor.

— M-am prins! exclamă Friday.
— Nu înțeleg, spuse căpitanul Nazir.
Agentul american îl rugă pe Apu să rămână în dormitor. Îl conduse pe Nazir afară.
— Domnule căpitan, erau cinci pakistanezi, îi zise Friday. Tânăra menționează cifra cinci în primul vers al primei poezii. Pakistanezii au rămas aici... este menționat şi cuvântul „rămân". Zice ceva despre cărutul cu care vinde marfa la piață. Pakistanezii vindeau ouăle în locul ei. Să presupunem că cineva i-a dat un telefon mobil. Să presupunem că linia era deschisă şi monitorizată douăzeci şi patru de ore pe zi. Spuneați că poeziile nu par prea inteligente. Vă contrazic.
— Scotea în evidență anumite cuvinte pentru a trimite cuiva un mesaj, spuse Nazir.
— Corect, aprobă Friday. Nu întreținea SFF un grup de voluntari recrutați din populația majoritară? Rețeaua Operativă Civilă?
— Da.
— Cum funcționează acest sistem? se interesă Friday.
— Agenții sunt recrutați din regiuni sensibile sau din mediul afacerilor şi vizitați conform unui program regulat, fie la locul lor de muncă, fie acasă, explică Nazir. Raportează activitățile ieşite din comun sau furnizează alte informații pe care le vor fi strâns.
— Şi dacă un agent ratează o întâlnire? întrebă americanul. Dacă Nanda n-a reuşit să apară la piață?
Nazir încuviință.
— Înțeleg ce vreți să spuneți, rosti el. SFF ar fi venit s-o caute.
— Exact, zise Friday. Să ne imaginăm că la un moment dat această femeie, Nanda, a fost recrutată de SFF. Poate s-a întâmplat atunci când Pakistanul stăpânea regiunea Kargil, sau poate după aceea. Dacă cineva îşi făcea apariția în piață cu căruciorul ei, atunci omul ei de contact din SFF ar fi ştiut că e ceva în neregulă. S-ar putea ca ei să fi aranjat să-i lase

un telefon operativ în coteţul păsărilor, unde erau siguri că ea îl va găsi.

— Da, piesele încep să se lege între ele, admise căpitanul. Femeia e în solda SFF. Le furnizează informaţii despre celula teroristă şi cei din SFF decid să-i lase să execute atentatul asupra secţiei de poliţie. În acelaşi timp, SFF lărgeşte obiectivul atentatului, astfel încât Pakistanul să fie învinuit de atacarea unor ţinte religioase. Totodată, SFF sigilează locul faptei pentru a înlătura orice probă materială care ar putea face legătura între ei şi celelalte două explozii.

— Dar încă n-au terminat treaba, spuse Friday. Teroriştii au înţeles că sunt victimele unei înscenări şi acum probabil că încearcă să ajungă în Pakistan. Au luat-o pe Nanda cu ei pentru eventualitatea în care vor avea nevoie de-un ostatic.

— Mai curând de-un martor, zise Nazir. Teroriştii au revendicat responsabilitatea atentatului, probabil înainte de-a cunoaşte proporţia reală a daunelor provocate de explozii. Nanda ştie că nu ei sunt răspunzători pentru atacul templului. Au nevoie de ea pentru a susţine asta.

— Bună observaţie, aprecie Friday. Între timp, dacă mai are asupra ei telefonul mobil, poate să le semnaleze celor din SFF locul unde se află.

Nazir rămase tăcut preţ de câteva secunde.

— Dacă-i adevărat, atunci probabil că nu i-au prins încă pe terorişti, zise el. Aş fi aflat. Ceea ce-nseamnă că noi trebuie să ajungem primii la ei. Dacă SFF îi execută pe terorişti înainte ca aceştia să poată fi audiaţi, atunci vor reuşi să întoarcă aproape un miliard de hinduşi împotriva Pakistanului. Va fi război, unul total, un război sfânt cu flăcări aruncate pe nări de către Shiva.

— Shiva – distrugătorul, rosti Friday. Un război nuclear.

— Provocat de către SFF şi de susţinătorii lui radicali din guvern şi din conducerea armatei, înainte ca Pakistanul să se poată echipa corespunzător pentru a răspunde pe potrivă, zise Nazir.

Friday deja alerga înspre elicopterul Kamov.

— Voi lua legătura cu Centrul de Comandă ca să verific dacă ei ştiu mai multe decât ne-au spus, zise el peste umăr. Aţi face mai bine să-l luaţi pe domnul Kumar şi să-l urcaţi în elicopter. S-ar putea să fie nevoie de cineva care să ne-ajute s-o convingem pe Nanda că se află de partea greşită a baricadei.

În timp ce străbătea câmpul în goană, Friday îşi mai dădu seama de-un lucru. Era vorba de ceva care-i oferea o mică satisfacţie, un mic îndemn.

Căpitanul Nazir nu era aşa deştept precum pretinsese în cursul întâlnirii de la hotel.

20

Washington D.C.

Miercuri, 8.17 p.m.

Pe parcursul celei mai mari părţi a istoriei sale, tenebrosul Birou Naţional de Recunoaştere fusese cea mai puţin cunoscută dintre toate agenţiile americane de informaţii. Imboldul pentru înfiinţarea NRO îl reprezentase doborârea deasupra Uniunii Sovietice a avionului de spionaj U-2, pilotat de Gary Powers. Preşedintele Eisenhower îi ordonase Secretarului Apărării Thomas Gates să întocmească o listă de specialişti care să cerceteze posibilitatea de folosire a sateliţilor în misiuni de recunoaştere fotografică. Scopul era reducerea probabilităţii ca Statele Unite să mai sufere vreodată o umilinţă precum cea din scandalul Powers.

Încă de la început avuseseră loc dezbateri furtunoase între Casa Albă, forţele aeriene, Departamentul Apărării şi CIA legate de cine va fi responsabil pentru administrarea noii

agenții. În momentul constituirii NRO, pe 25 august 1960, se căzuse de acord că forțele aeriene vor asigura condițiile utilitare de lansare a sateliților de spionaj, Departamentul Apărării urma să dezvolte tehnologiile necesare spionării din spațiu, iar CIA va interpreta datele obținute. Din nefericire, încă din start apăruseră conflicte. Miza o constituiau nu numai problemele legate de finanțare şi resurse umane, dar şi nevoile specifice de informare ale diferitelor agenții civile şi compartimente ale armatei. Pe parcursul următorilor cinci ani, relațiile dintre Pentagon şi CIA deveniseră atât de tensionate, încât efectiv îşi sabotau reciproc accesul la datele culese de noua rețea de sateliți. În 1965, Secretarul Apărării înaintase o propunere ca timpii de recepție şi resursele să fie dirijate de un comitet executiv compus din trei persoane. EXCOM era compus din directorul CIA, secretarul adjunct al Departamentului Apărării şi consilierul pe probleme ştiințifice al preşedintelui. EXCOM raporta Secretarului Apărării, deşi acesta nu putea anula sau modifica deciziile adoptate de comitet. Noul aranjament slăbise puțin lupta care se dădea pentru timpii de recepție, însă nu reuşise să aplaneze rivalitatea acerbă dintre diversele grupuri pentru aşa-numitul „produs informațional”. Din când în când, trebuia ca Biroului Național de Recunoaştere să i se acorde autonomie sporită pentru a hotărî în ce fel să fie distribuite resursele.

De-a lungul celei mai mari părți din activitate, operațiunile NRO fuseseră dispersate de-a lungul şi de-a latul întregului teritoriu al Statelor Unite. Coordonarea managerială era executată de către Biroul de Sisteme Spațiale al Forțelor Aeriene din cadrul Pentagonului. Problemele legate de tehnologie cădeau în responsabilitatea Centrului Forțelor Aeriene pentru Rachete şi Sisteme Spațiale, cu sediul la baza aeriană Los Angeles din California. Cercetările în domeniul informaților erau dirijate de Biroul pentru Dezvoltare şi Inginerie al CIA din Reston, Virginia. Inițial, evoluțiile orbitale ale sateliților NRO erau controlate de către tehnicienii de la baza aeriană Onizuka din Sunnyvale, California, iar ulterior

centrul de control fusese mutat la baza aeriană Falcon din Colorado. Informațiile obținute prin alte mijloace decât fotografierea din spațiu erau administrate de către Garda Națională la Complexul Programului de Apărare pentru Susținerea Informațiilor Aerospațiale, din incinta bazei aeriene Buckley a Gărzii Naționale din Aurora, Colorado. Activitățile NRO legate de Marina Militară a Statelor Unite se axau mai ales pe modernizări ale tehnologiei şi pe îmbunătățirea echipamentelor de calcul şi a programelor de operare. Aceste activități erau împărțite între două grupuri ale marinei militare care se concurau reciproc: Sisteme de Comandă pentru Operațiuni Navale şi Spațiale – SPAWAR – din Crystal City, Virginia şi Secțiunea Directoratului Tehnologiei Spațiale a SPAWAR, numită SPAWAR-40, localizată în Laboratoarele de Cercetare ale Marinei, pe malul fluviului Potomac, în incinta ultrasecurizatului Bloc A59.

Cu toate că NRO se dovedise a fi de neprețuit în privința aducerii la sol a informațiilor din spațiu, administrarea propriu-zisă a agenției devenise un coşmar de convulsii şi lupte interne. Deşi guvernul nu recunoştea oficial existența organizației, dezmințirile sale ajunseseră subiect de glumă printre reprezentanții corpului de presă din Washington. Nimeni nu putea explica de ce atât de mulți oameni se luptau în mod fățiş, cu multă ranchiună, pentru controlul a ceva ce nu exista.

Lucrurile se schimbaseră în 1990, odată cu construirea unui complex NRO permanent în Fairfax, Virginia. Şi cu toate că existența NRO fusese în fine făcută publică, doar puțini oameni aveau cunoştințe exacte despre activitățile sale de zi cu zi şi despre spectrul complet al operațiunilor sale.

Unul dintre aceşti oameni era directorul operațiunilor de recunoaştere fotografică, Stephen Viens.

Comasarea activităților NRO sub un singur acoperiş nu pusese capăt competiției pentru timpii de acces la satelit. Însă Viens îi era loial colegului său de facultate, Matt Stoll. Şi era capabil să facă orice pentru Paul Hood, care îl susținuse în

cursul unor audieri dificile la CIOC, referitoare la implicarea NRO în operațiuni clandestine. Drept rezultat, nici o agenție, civilă sau militară, nu obținea prioritate înaintea Centrului de Comandă.

Bob Herbert telefonase la ora patru după-amiaza. Dorea de la Viens supravegherea video a unui anumit punct din Himalaya. Viens trebuise să aştepte două ore până să poată elibera satelitul Asian OmniCom aparținând Marinei militare, aflat pe o orbită geostaționară deasupra Oceanului Indian. Deşi cei de la marină îl utilizau exact în acea perioadă, Viens le transmisese că avea o situație LAD [26] şi că îi trebuia satelitul în regim de urgență. În mod obişnuit, OmniCom asculta semnalele sonar provenite de la submarinele ruseşti şi chinezeşti, suplimentate cu recunoaştere video atunci când navele de luptă ieşeau la suprafață. Acest fapt permitea marinei americane să studieze tonajul submarinelor şi caracteristicile carenei, ba chiar să arunce o privire în interiorul vasului, atunci când un tambuchi era deschis. Imaginile luate de satelit puteau fi focalizate, fără a afecta claritatea, până la treizeci şi cinci de centimetri de țintă, rata de succesiune a cadrelor fiind de 0,8 secunde. Dacă OmniCom se afla într-un unghi potrivit, putea focaliza imaginea astfel încât să se poată citi de pe buze ce rosteşte o anumită persoană.

Operând de la consola de comandă a OmniCom, aflată la nivelul patru al subsolului clădirii NRO, lui Viens şi micii sale echipe le-a fost relativ uşor să repoziționeze satelitul pentru a urmări semnalul telefonului operativ către sursa acestuia. Îl localizară cu precizie într-un punct situat la poalele munților, la 2 472 de metri altitudine. Când Viens şi asistenții săi repoziționaseră satelitul pentru a observa respectiva zonă, în Kashmir abia mijeau zorile. Soarele care răsărea ilumina pantele de est ale munților, razele sale căzând pe o structură izolată. Semăna mai curând cu o stalagmită subțire decât cu

un pisc de munte. Indiferent ce aspect avea, ceva remarcabil se petrecea acolo.

Pe versantul răsăritean se zăreau mai mult de douăsprezece siluete echipate în scurte de blană de culoare albă. Păreau a purta arme automate. Unii oameni se cățărau spre vârf, alții coborau în rapel pe versantul muntelui. Toate acele siluete convergeau către o gură mică de peşteră, amplasată aproape de baza conului stâncos.

Cu repeziciune, Viens filtră semnalul audio, pentru a-i stabili poziția. Nu provenea de la indivizii zăriți pe panta muntelui, ci de la o sursă staționară. Probabil de la una sau mai multe persoane aflate în interiorul grotei.

Viens îi telefonă imediat lui Bob Herbert şi redirecționă semnalul către Centrul de Comandă.

21

Baza Siachen 2E, Kashmir

Joi, 7.01 a.m.

Nimic nu se putea compara cu un răsărit de soare în Himalaya.

Altitudinea mare şi aerul rarefiat, nepoluat, făceau să răzbată o lumină mai pură. Ishaq nu ştia cum să descrie altfel fenomenul. Odinioară, în Islamabad, un fotograf îi spusese că atmosfera acționa precum o prismă optică. Pe măsură ce te aflai la o altitudine mai joasă, cu atât mai groasă devenea pătura de aer, iar lumina tindea să capete o tentă roşiatică. Ishaq nu era savant. Nu ştia dacă aşa stăteau lucrurile în realitate.

Toți pakistanezii ştiau că lumina de sus era precum îşi închipuiau ei că trebuia să arate privirea lui Allah. Albă, caldă şi intensă. Tânărul se-ntrebă dacă povestea cu muntele care venise la Mohamed luase naştere pe-un pisc asemenea celui unde se afla el. Pentru că, pe măsură ce soarele urca tot mai sus deasupra culmilor şi umbrele deveneau mai scurte, înălțimile stâncoase păreau că se deplasează cu adevărat. Şi pe măsură ce se mişcau, pantele lor înzăpezite străluceau din ce în ce mai tare. Părea că întreg ținutul se ilumina. Poate tocmai acela era tâlcul poveştii Profetului. Lumina lui Allah şi a Profetului său erau mai puternice decât orice lucru de pe pământ. Iar cine-şi deschidea mintea şi sufletul pentru ea devenea la fel de puternic şi etern.

Pentru Ishaq era un gând reconfortant. Dacă acela urma să fie ultimul său răsărit, măcar murea mulțumit că se afla mai aproape de Dumnezeu. Privindu-şi retrospectiv viața, avea, practic, un singur regret: că urma să moară atunci şi acolo. Îşi dorea să fie alături de camarazii săi atunci când vor ajunge în patrie. Însă aleseseră în mod intenționat pentru arsenalul lor o grotă care nu permitea o altă vedere către şi dinspre exterior. Pentru oricine altcineva ar fi fost dificil să repereze micuțul avanpost sau să-i supravegheze atunci când se aflau înăuntru.

Ishaq stătuse treaz peste noapte, pregătindu-se. Apoi admirase răsăritul şi luase micul dejun. Nu dorise să doarmă. Urma să aibă destul timp pentru somn. În acea clipă, pe când stătea în obscuritate, în capătul din spate al grotei, Ishaq auzi de-afară zgomote de piatră râcâită.

Sharab avusese dreptate. Îi urmăriseră până aici.

La început indienii fuseseră silențioşi. Însă în acel moment nu se mai arătau preocupați să-şi camufleze apropierea. Probabil că erau echipați cu bocanci cu crampoane, căci se auzeau precum şoarecii care zgreapțănă un perete, croindu-şi drum prin el. Sunetele crescură în intensitate, de la simple zgârieturi la zgomote constante de mişcare. După felul cum sunetele îşi schimbau poziția, putea aprecia că indienii

ajunseseră deja în zona gurii de peşteră. Probabil urmau să arunce înăuntru grenade lacrimogene înainte de-a da asaltul. În spaţiul închis al grotei, cu tavanul jos, nu avea şanse de scăpare.

Ishaq hotărî că era timpul să-şi pună masca de gaze. Îşi trase pe faţă masca de fabricaţie iraniană, îi strânse chingile de fixare şi ataşă tubul de filtrare. Începu să respire sacadat, în mici rafale. Era neliniştit, dar nu din pricina lucrurilor ce urmau să se petreacă. Era preocupat să facă totul aşa cum trebuia. Pakistanezul aruncă o privire la cutiile din lemn, acoperite cu folie de plastic. Le adunase în jurul său, ca pe soţiile din harem, pregătite pentru o ultimă îmbrăţişare. Fusese simplu să ataşeze un detonator radio la câte un calup de explozibil, să pună explozibilul pe capacele cutiilor şi să se asigure că receptoarele erau orientate spre el. Dar nu avusese timp să le verifice pe toate. Explozivii stătuseră depozitaţi acolo aproape doi ani. Deşi în peşteră era frig şi o atmosferă uscată, deci umezeala n-ar fi trebuit să constituie o problemă, dinamita avea toane. Batoanele de dinamită folosite de ei în Srinagar prezentau semne de aglutinare. Umezeala pătrunsese în interior.

Cu toate astea, n-avea de ce să nu meargă. Ishaq cablase şapte calupuri de C-4, echipate cu detonatoare radio. Era suficient să explodeze unul singur. Îşi scoase mănuşile groase şi luă declanşatorul în mâna dreaptă. Se lipi cu spatele de peretele de piatră.

Stătea cu picioarele întinse în faţă, iar fundul îi îngheţase. Prelata pe care stătea aşezat era un izolator prost. Dar nu conta. Nu urma să mai stea mult aşezat.

Râcâiturile de-afară încetară. De dinapoia vizorului verzui al măştii, Ishaq urmărea prelata ce acoperea gura grotei. Dâre de lumină atârnau de pereţii cavernei. Se mişcau, ondulându-se, de fiecare dată când vântul agita prelata. Aceasta pocnea întinzându-se, trăgând de cârligele de fixare.

Brusc, prelata căzu la pământ. Cristale de gheaţă, adunate pe partea din afară, zburară în interior, strălucind în lumina

soarelui. Bobițele lucitoare păliră atunci când două canistre cilindrice fură aruncate înăuntru. Recipientele scoaseră un sunet metalic la impactul cu podeaua grotei, apoi se rostogoliră spre Ishaq. Deja şuierau, scoțând nori groşi de fum, care se răspândeau în aer şi se-ntindeau pe sol. O parte a gazului se dispersă în lateral, o altă parte fu proiectată în direcția sa.

Pakistanezul stătea calm, aşteptând. Norul mişcător de gaz verde se afla încă la o distanță de cincisprezece metri. Câmpul de vedere către cel mai apropiat detonator rămânea neobstrucționat. Mai avea doar câteva clipe.

Începu să se roage.

Ishaq aşteptă ca zgomotele de-afară să-nceapă din nou. După un moment, acestea se făcură auzite, precipitându-se către gura grotei. Pakistanezul privi cum vălătucii de fum începeau să scadă şi să se rostogolească în lateral pe măsură ce erau străbătuți de oameni. Norul de gaz aproape ajunsese la explozivi.

Sosise momentul.

Musulmanul îşi continuă ruga tăcută în timp ce apăsa butonul albastru de activare. O luminiță din capul dispozitivului de control începu să clipească. Ishaq apăsă rapid butonul roşu de detonare.

Vreme de-o secundă, soarele străluci a binecuvântare în jurul lui Ishaq şi bărbatul se simți ca şi cum ar fi fost îmbrățişat de Allah.

22

Washington D.C.

Miercuri, 9.36 p.m.

— Ce naiba s-a petrecut, Stephen? întrebă Bob Herbert.

Şeful Secției de informații a Centrului de Comandă îşi trăsese scaunul cu rotile mult sub birou. Stătea aplecat deasupra microfonului în timp ce urmărea pe monitor imaginile transmise de OmniCom. Ceea ce tocmai rostise fusese mai curând o observație decât o întrebare. Herbert ştia precis ce se-ntâmplase.

— Versantul muntelui tocmai a sărit în aer, îi comunică Viens prin telefon.

— Pur şi simplu s-a evaporat, nu doar a explodat, sublinie Herbert. Explozia aia trebuie să fi avut o forță echivalentă cu detonarea a cinci sute de kilograme de TNT.

— Cel puțin cinci sute, fu Viens de acord.

Herbert se bucura că imaginile nu erau însoțite de sunet. Simplul fapt că urmărea masiva şi neaşteptata explozie îi deştepta amintiri. Trupul îi fu străbătut de-un val de tensiune şi de durere, rememorând explozia produsă la sediul ambasadei americane din Beirut.

— Tu ce crezi, Bob? Explozia a fost declanşată de-un detector de mişcare sau de-un alt gen de senzor? întrebă Viens.

— Mă-ndoiesc, spuse Herbert. În zona aia se produc frecvent avalanşe. Ele ar fi declanşat în mod prematur explozia.

— La asta nu m-am gândit, recunoscu Viens.

Herbert se străduia să rămână concentrat asupra prezentului, nu asupra trecutului. Şeful Secției de informații a Centrului de Comandă reîncărcă imaginile captate de satelit care redau momentele premergătoare deflagrației. Îi comandă computerului să mărească imaginile soldaților, cadru cu cadru.

— Mi se pare că oamenii care se cățărau au aruncat înăuntru grenade lacrimogene, zise Herbert. În mod evident, au crezut că puteau întâmpina rezistență din partea cuiva aflat în peşteră.

— Au avut dreptate, spuse Viens.

— Întrebarea este: câți indivizi erau înăuntru? continuă Herbert. Oare cei din peşteră se aşteptau la un atac? Sau au fost luați prin surprindere şi au hotărât să nu fie capturați în viață?

Monitorul lui Herbert fu ocupat în întregime de imaginea primului dintre soldați. Era un instantaneu clar, care înfățişa brațul drept al bărbatului. În partea superioară, chiar sub umărul costumului alb de schi, se găsea un ecuson circular, roşu, cu o insignă de culoare neagră ce înfățişa un cal alergând pe coada unei comete. Emblema Forței Speciale de Frontieră.

— Ei bine, cel puțin un lucru e cu certitudine mort, zise Viens.

— Care anume? întrebă Herbert.

— Matt Stoll tocmai mi-a telefonat ca să-mi comunice că nu mai recepționează semnalul telefonului mobil, îi spuse Viens lui Herbert. Se interesa dacă şi noi l-am pierdut. Am verificat acum. L-am pierdut.

Herbert continua să privească monitorul. Salvă cadrul cu imaginea mărită a emblemei de pe umăr.

— Mă-ntreb dacă nu cumva telefonul mobil i-a atras acolo pe soldați pentru a-i elimina din urmărirea grupului, spuse el.

— Posibil, zise Viens. Avem idee din ce direcție a venit trupa indiană de comando?

— Dinspre sud, răspunse Herbert. Cât timp îți ia să porneşti o cercetare a munților aflați la nord de locul exploziei?

— O să-mi ia cam o jumătate de oră să repoziționez satelitul, zise Viens. Totuşi, mai întâi vreau să mă asigur că nu ne pierdem timpul degeaba. Dacă cineva a părăsit peştera, a fost nevoit să se cațăre înainte de-a putea reveni iarăşi pe potecă. Vreau să-l pun pe OmniCom să arunce o privire mai de-aproape.

— Cauți urme de paşi în zăpadă? rosti Herbert în vreme ce telefonul securizat din brațul scaunului cu rotile începu să sune.

— Exact, răspunse Viens.

— Dă-i drumul. Aştept să termini, spuse Herbert, retrăgând căruciorul de sub birou ca să poată ajunge la telefon. Smulse receptorul din furcă. Herbert aici.

— Bob, sunt Hank Lewis, îl informă cel care făcuse apelul. Îl am la aparat pe Ron Friday. Zice că-i ceva important. Vreau să inițiem o teleconferință cu el.

— Faceți legătura, spuse Herbert.

Se întreba ce descoperise Friday la fermă. Spera să nu le fie confirmate temerile referitoare la implicarea poliției sau a guvernului în atentatul din Srinagar. Implicațiile erau prea sumbre pentru a fi luate în calcul.

— Dă-i drumul, Ron, zise Lewis. Îl avem pe linie pe directorul de informații Bob Herbert.

— Foarte bine, spuse Friday. Domnule Herbert, mă aflu la ferma lui Kumar din Kargil, împreună cu ofițerul de legătură al Felinelor Negre. Am nevoie să ştiu ce alte informații dețineți referitoare la fermier şi la nepoata sa.

— Ce ați descoperit acolo? îl chestionă Herbert.

— Poftim? replică Friday.

— Ce ați descoperit la fermă? repetă Herbert.

— Ce joc e ăsta, „Ți-arăt doar dacă-mi arăți şi tu”? întrebă Friday, furios.

— Nu, răspunse Herbert. Este un raport operativ. Spuneți-mi ce informații aveți.

— Eu îmi pun fundul la bătaie pe linia frontului, iar dumneavoastră stați bine mersi la Washington! se stropşi Friday. Am nevoie de informații!

— Stau bine mersi la Washington pentru că picioarele mele nu mai merg, răspunse cu calm Herbert. Mi-au paralizat deoarece prea mulți oameni au avut încredere în cine nu trebuia. Domnule Friday, am o întreagă echipă de comando care se-ndreaptă spre dumneata şi care ar putea fi în mare primejdie. Nu sunteți decât o mică piesă din jocul meu de puzzle, un simplu agent operativ. Îmi veți spune ce ați descoperit, apoi eu vă voi da informațiile de care aveți nevoie.

Friday nu răspunse. Herbert trăgea speranța că agentul analiza vorbele cu care să-şi prezinte scuze.

După câteva clipe, Friday rupse tăcerea.

— Aştept informația cerută, domnule Herbert, spuse el.

Herbert fu prins cu garda jos. În regulă. Schimbau pase între ei, folosind o grenadă pe post de minge. Era capabil de-o asemenea partidă.

— Domnule Lewis, spuse Herbert, vă rog să-i mulțumiți agentului dumneavoastră operativ pentru misiunea de recunoaştere a fermei. Aduceți-i la cunoştință că va primi informațiile de la noi direct de la Felinele Negre şi că operațiunea noastră comună s-a încheiat.

— Birocrat nenorocit…! țipă Friday.

— Friday, domnul Herbert are autoritatea de-a pune capăt acestei alianțe, îl informă Lewis. Şi, sincer vorbind, nu-mi dai nici măcar un singur motiv ca să lupt pentru menținerea ei.

— Aici avem nevoie unii de alții! zise Friday. Putem fi în pragul unei catastrofe internaționale!

— E prima informație utilă de la fața locului pe care mi-o dați, rosti Herbert. Puteți continua?

Friday scăpă o înjurătură.

— N-am timp de-un concurs în care să ne arătăm muşchii, Herbert. O să facem asta mai târziu. Am aflat că o celulă pakistaneză, parte componentă a Miliției Kashmirului Liber, a stat aproximativ cinci luni la ferma lui Apu Kumar. Nepoata fermierului, Nanda, este unicul copil al unui cuplu care-a pierit luptând contra pakistanezilor. Tot timpul cât celula a stat aici, fata a scris poezii. Se pare că ele conțineau cuvinte-cod care raportau despre activitatea celulei. Obişnuia să-şi recite poeziile cu voce tare în timp ce avea grijă de găini. Bănuim că membri ai Forței Speciale de Frontieră auzeau ce spune ea, probabil prin intermediul unui telefon mobil. Fata era împreună cu pakistanezii atunci când a avut loc atentatul din Srinagar şi credem că-n spatele atacului asupra templului se află SFF. De asemenea, credem că fata este în continuare

cu celula pakistaneză, transmițând prin telefon poziția lor celor din SFF.

— Le transmitea celor din SFF, replică Herbert.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Friday.

Sosise timpul ca Friday să primească un crâmpei de informație, ca o mică dovadă de încredere.

— Echipa indiană de urmărire tocmai a fost eliminată de-o puternică explozie, în munții Himalaya, îl informă Herbert.

— Cum de-ați aflat? se interesă Lewis.

— Avem resurse ELINT în regiune, spuse Herbert.

Făcuse o referire vagă legată de informații electronice culese din zonă deoarece nu dorea ca Lewis să afle că aveau supraveghere video prin satelit a acelei regiuni. Noul şef al NSA îi putea presa pe cei de la NRO să-i dea la rândul lui acces neoficial la rețeaua de sateliți.

— Câți oameni au fost uciși? întrebă Lewis.

— Treisprezece sau paisprezece, răspunse Herbert. Se apropiau de ceea ce părea a fi un avanpost, amplasat în munți, la două mii patru sute de metri altitudine. Oamenii, avanpostul şi toată coasta muntelui au dispărut.

— Ați fost în stare să-i identificați pe cei din forța de urmărire? se interesă Friday. Purtau uniforme?

— Erau din SFF, răspunse Herbert.

— Ştiam eu! exclamă triumfător Friday. Şi celula pakistaneză?

— Nu ştim nimic de ea, recunoscu Herbert. Încercăm să aflăm dacă a reuşit să scape.

Herbert aruncă o privire spre monitorul computerului. Stephen Viens tocmai finalizase focalizarea cu încetinitorul asupra versantului de nord. Rezoluția era de trei metri, suficient de bună pentru a localiza urme de paşi. Lumina soarelui cădea încă sub un unghi mic. Asta era de ajutor, fiindcă lungea umbrele generate de pereții laterali ai oricărei amprente lăsate în zăpadă. Viens începu să scaneze zonele mai degajate şi mai late de pe panta muntelui. Erau locurile

cele mai favorabile trecerii unui grup de oameni care călătorise prin întuneric.

— Dacă grupul terorist a scăpat, SFF nu se va da bătută, continuă Friday. E posibil ca SFF să fi înscenat totul, pentru ca vina aruncării în aer a templului din Srinagar să cadă asupra pakistanezilor.

— Aveți dovezi care să susțină asta? îl întrebă Herbert.

Era interesant că Friday ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi generalul Rodgers.

— Nu, admise agentul NSA. Dar în mod normal Felinele Negre ar fi trebuit să conducă ancheta, iar ele au fost date deoparte de cei din SFF. În plus, pare evident faptul că SFF ştia de existența celulei.

— Asta nu înseamnă că SFF e implicată în distrugerea templului, spuse Herbert. FKM e o organizație teroristă cunoscută. Conform celor spuse la postul indian de radio, Miliția Kashmirului Liber a revendicat deja atentatul...

— Indiferent cine a telefonat ca să revendice atentatul, se prea poate să nu fi avut ştire de amploarea acestuia, zise Friday.

— E posibil, admise Herbert. Dar încă nu sunt pregătit să-i declar nevinovați pe membrii celulei. Poate cineva din interior i-a trădat şi a pus mai mult explozibil. Însă, pe moment, haideți să admitem că aveți dreptate şi că SFF a organizat atentatul pentru a demara un plan. Care este acel plan?

— Partenerul meu din Felinele Negre crede că e vorba de-un război sfânt, spuse Friday. Posibil un război sfânt nuclear.

— Un atac preemptiv, zise Hank Lewis.

Din nou, Herbert fu încurajat de faptul că Ron Friday şi ofițerul de legătură al Felinelor Negre ajunseseră la aceeaşi concluzie pe care o trăsese Rodgers. Putea însemna că temerile lor se dovedeau într-o oarecare măsură justificate. De asemenea, aceleaşi motive aveau darul să-l descurajeze.

— Credem că soldații SFF au utilizat gaze împotriva refugiului pakistanezilor, îi informă Herbert. Asta înseamnă că intenționau să-i prindă vii.

— Pentru a-i face să mărturisească fapta, rosti Friday.
— Probabil. Însă eu cred că principalul motiv pentru care celula pakistaneză fuge în momentul de față nu ține de salvarea vieții membrilor ei, zise Herbert. Chiar dacă ar reuşi să revină în Pakistan, nimeni din India nu va crede în declarațiile lor de nevinovăție.
— Au nevoie de fată, se dumiri Friday.
— Exact, replică Herbert. Dacă ea a colaborat cu SFF la înscenarea atentatului, pakistanezii au nevoie să obțină o confesiune publică din partea fetei. Una care să nu arate sau să sune a mărturisire forțată.
— Mie îmi scapă ceva aici, interveni Lewis. Dacă avem bănuieli că aşa s-au petrecut lucrurile, atunci de ce să nu ne verificăm suspiciunile cu cei din SFF, sau cu o persoană din Guvernul Indiei? Să-i implicăm şi pe ei.
— Pentru că nu ştim cine ar putea fi deja implicat în operațiune şi la ce nivel ajunge implicarea, explică Herbert. Dacă vorbim cu cei din New Delhi, am putea accelera procesul.
— Să-l accelerăm? se miră Lewis. Dar oare cât de repede ar mai fi posibil să meargă?
— Într-o situație de criză de acest gen, dacă nu eşti precaut, zilele pot deveni ore, spuse Herbert. Nu vrem să panicăm persoanele răspunzătoare de operațiune. Dacă avem dreptate, SFF va încerca în continuare să captureze celula teroristă.
— Sau cel puțin pe Nanda, interveni Friday. Poate că ea este unica țintă a urmăritorilor. Gândiți-vă la o femeie hindusă înlăcrimată care apare la televizor spunând publicului cum au complotat cei din FKM să arunce în aer templul, fără să le pese de câți hinduşi, fie ei bărbați, femei sau copii, urmau să ucidă.
— O sugestie interesantă, admise Herbert. Dar bunicul fetei? Dacă membrii celulei sunt în viață şi îi putem descoperi înaintea celor din SFF, credeți că va accepta să-i vorbească fetei? S-o convingă să declare public ceea ce ştie?

— Mă voi asigura că este dornic să comunice cu ea, rosti Friday.

În timp ce vorbeau, camera de luat vederi a satelitului se opri asupra a ceea ce păreau a fi câteva urme de paşi. Viens începu să mărească imaginea.

— Ce intenţionaţi să faceţi, domnule Herbert? se interesă Hank Lewis.

— Deja avem în teren doi oameni şi o forţă operativă în drum spre acea zonă, zise Bob Herbert. Dacă-l pot convinge pe Paul să-şi dea aprobarea, îi voi ordona generalului Rodgers să-ncerce interceptarea celulei pakistaneze.

— Şi ce să facă? îl chestionă Lewis. Să-i ajute pe acei terorişti mărturisiţi să ajungă acasă în siguranţă?

— De ce nu? replică Friday. Ne-am putea câştiga aliaţi în lumea islamică. Ne putem folosi de ei.

— America nu „câştigă” aliaţi în lumea islamică. Am fi norocoşi să obţinem măcar puţină toleranţă, spuse Herbert.

— Un om inteligent ştie cum să se folosească şi de asta, zise Friday.

— Poate ne veţi arăta şi nouă cum se face acest lucru, replică Herbert.

— Poate, răspunse Friday.

De-a lungul anilor, şeful secţiei informaţii lucrase cu sute de agenţi operativi. Odinioară fusese şi el unul dintre ei. Agenţii operativi erau o specie aparte, dură, dificil de abordat şi independentă. Însă Friday îi surclasa. Herbert îşi putea da seama din tonul său, din vorbele sale ascuţite şi din încrederea în propriile afirmaţii. De obicei, bărbaţii care vorbeau precum Friday erau numiţi de către spionii aflaţi în funcţii de comandă „vulpoi bătrâni şi flămânzi”. Lucrând an după an pe cont propriu, ajungeau să se simtă invizibili pentru autorităţile ţării pe teritoriul căreia operau şi dincolo de sfera de influenţă a propriului guvern. Stătuseră atât de mult timp în sălbăticie, încât aveau tendinţa să muşte pe oricine se apropia de ei.

Numai că Friday nu lucrase mult timp de unul singur. Avusese un post în cadrul unei ambasade. Asta îi sugera altceva lui Herbert: un individ de tipul „Eu spionez”. În lumea spionajului era echivalentul unui polițist corupt, care intrase în joc doar pentru propriile interese. Indiferent de tipul misiunii ce urma să fie trasată echipei Striker, dacă ea implica participarea lui Ron Friday Herbert avea de gând să-i ceară lui Mike Rodgers să-l supravegheze foarte, foarte de aproape.

— Bob? îl apelă Viens din difuzorul computerului. Mai eşti acolo?

— Sunt aici, răspunse Herbert.

Le comunică lui Lewis şi lui Friday să rămână pe fir.

— Te uiți pe monitor? întrebă Viens.

— Mă uit, răspunse Herbert.

— Ai văzut chestiile alea? se interesă Viens.

— Văzut, veni răspunsul lui Herbert.

Erau urme de paşi; şi fuseseră lăsate în timpul nopții precedente. Soarele nu avusese timp să le topească. Celula părăsise în mod evident peştera şi se-ndrepta către nord, spre Pakistan. Din nefericire, nu puteau aprecia, din învălmăşeala de urme, câți oameni cuprindea grupul.

— Bună treabă, Stephen, îl lăudă Herbert. Şeful Secției de informații a Centrului de Comandă arhivă acea imagine, ca şi pe cele anterioare. Ai timp să vezi unde duc urmele?

— Le pot urmări o vreme, însă n-o să-ți dezvăluie mare lucru, zise Viens. M-am uitat la o imagine care înfățişează un cadru general. Urmele se pierd dincolo de piscul aflat la un sfert de kilometru spre nord-vest. Din acel punct nu mai avem de examinat decât o grămadă de munți.

— Înțeleg, spuse Herbert. Bun, cel puțin hai să ne asigurăm că au mers până acolo. Şi vezi dacă reuşim să ne facem o idee în privința numărului de persoane care-au trecut pe-acolo şi, poate, a lucrurilor cărate de ele.

— Bănuiesc că nu duc greutăți mari, aprecie Viens. Stratul de zăpadă e gros de vreo opt centimetri, iar urmele au cinci

centimetri adâncime. Exact adâncimea potrivită pentru un individ obişnuit, care cântăreşte optzeci de kilograme. În plus, pe lângă pitoni şi frânghie, nu cred să care altceva, într-o regiune ca aia.

— Probabil că ai dreptate, zise Herbert.

— Dar voi vedea dacă pot obține un număr al componenților grupului, adăugă Viens.

— Mulțam, Stephen, îi spuse Herbert.

— Îți stau oricând la dispoziție, răspunse Viens.

Herbert închise difuzorul computerului şi reveni la teleconferință.

— Domnilor, avem informații clare că celula se-ndreaptă spre nord, anunță el. Sugerez să amânăm dezbaterile politice şi să ne concentrăm pe administrarea situației de criză. Voi avea o discuție cu Paul, pentru a vedea dacă e de acord să ne implicăm în povestea asta sau dacă anulăm misiunea echipei Striker şi pasăm problema Departamentului de Stat. Domnule Lewis, propun ca dumneavoastră şi domnul Friday să aveți o discuție pentru a stabili nivelul de implicare pe care doriți să-l aibă NSA. Indiferent dacă ne axăm pe misiunea inițială sau pe cea nou apărută, poate ieşi ceva urât de tot.

— Mai trebuie să discutăm şi ce le vom spune preşedintelui şi senatorilor din CIOC, adăugă Lewis.

— Vreau să fac o sugestie referitor la asta, îi spuse Herbert. Dacă începând din acest moment îl desemnați pe domnul Friday ca un agent împrumutat pe termen nedeterminat echipei Striker, NSA nu va putea fi implicată în luarea deciziei de-a schimba obiectivele misiunii.

— Negativ, răspunse Lewis. Sunt nou în postul de director al agenției, Bob, dar nu sunt un novice în meserie. Îmi veți spune care sunt planurile lui Paul, iar eu voi face propriile aranjamente în numele NSA.

— Mi se pare corect, rosti Herbert.

Surâdea. Îi respecta pe bărbații care nu pasau pisica altora. Mai ales ditamai pisica, precum cea cu care se confruntau.

— Ron, spuse Lewis, vreau să discuți cu fermierul şi cu căpitanul Nazir. Vezi dacă poți să-i racolezi într-o posibilă misiune tip „caută-şi-capturează”. Sunt de acord cu ce-a zis Bob. Domnul Kumar poate fi extrem de util dacă reuşim s-o localizăm pe nepoata sa.

— Aşa voi face, promise Friday.

— Bun, zise Herbert. Domnule Lewis, noi doi vom discuta după ce voi vorbi cu Paul şi cu generalul Rodgers. Domnule Friday… vă mulțumesc pentru ajutor.

Friday nu răspunse.

Herbert închise telefonul. Îl blestemă în gând pe Ron Friday, apoi şi-l scoase din minte – deocamdată. Avea probleme mult mai mari de rezolvat.

Îl anunță pe Paul Hood că trebuiau să se întâlnească imediat.

23

Kargil, Kashmir

Joi, 7.43 a.m.

Înainte de-a părăsi elicopterul, Ron Friday deschise cutia poziționată între scaune. Descoperi înăuntru o veche mapă cu hărți de rezervă. Traiectul de zbor al elicopterului era trasat pe hărți digitale. Imaginile cartografice animate erau afişate pe un monitor amplasat deasupra ecranului principal al computerului de bord, pe o consolă dintre postul pilotului şi cel al copilotului. O tastatură de la baza monitorului era utilizată pentru introducerea coordonatelor. Friday rupse din mapă harta pe care-o dorea şi o îndesă în buzunarul scurtei.

Pe drumul de înapoiere către fermă, Friday izbi cu pumnii în aer. Dezlănțuise o serie de upercuturi puternice, furioase, care aveau menirea nu doar să atingă bărbia unui Bob Herbert imaginar, ci treceau prin acea piază rea, izbind cerul. Cine naiba se credea Herbert ăla? Fusese rănit în timp ce-şi făcea datoria. Asta atrăgea după sine compensații materiale pentru handicap fizic, dar nu şi respect.

Nimic altceva decât o furnică lucrătoare, îl etichetă Friday. Bob Herbert nu era decât un salariat înrobit de sistem, un roboțel din interiorul muşuroiului.

Agentul NSA puse capăt seriei de pumni. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi mâinile îi transpiraseră. Gâfâind din greu, îşi pocni degetele ca să le dezmorțească, în timp ce mergea cu paşi mari pe terenul accidentat, presărat cu stânci.

Totul era cum nu se putea mai bine, îşi spuse Friday. Se afla exact în miezul evenimentelor, stăpân pe propriul destin, pe când Bob Herbert era în Washington, de unde lătra ordine. Iar ordinele puteau fi ignorate cu uşurință de vreme ce Lewis nu acceptase să fie trecut sub comanda Centrului de Comandă. Friday îl izgoni din mintea sa pe acel birocrat care-şi plângea de milă şi se concentră asupra lucrurilor ce trebuiau îndeplinite.

Căpitanul Nazir intrase în casă, împreună cu Apu Kumar. Ofițerul de la Felinele Negre arunca o privire prin locuință, în timp ce Kumar stătea tăcut pe canapeaua uzată. Amândoi bărbații îşi răsuciră capetele spre uşă atunci când intră Friday.

— Ce ți-au zis? îl chestionă Nazir.

— Celula pakistaneză e vie şi nevătămată, îndreptându-se către nord prin Himalaya, după toate aparențele, îl informă Friday. Centrul de Comandă şi NSA iau în calcul o misiune comună care să încerce interceptarea celulei, laolaltă cu nepoata domnului Kumar. Vor să împiedice ca teroriştii şi fata să cadă în mâinile Forței Speciale de Frontieră. Comandoul Felinelor Negre şi susținătorii lui din guvern ar

avea ceva împotrivă dacă America inițiază o misiune de căutare şi recuperare?

— Guvernul vostru crede că există posibilitatea să izbucnească un conflict nuclear? întrebă Nazir.

— Dacă n-ar crede, de ce-ar mai pune la cale o operațiune secretă? replică Friday. Se pare că amicii voştri din SFF şi-i doresc tare mult pe membrii celulei. Resursele noastre ELINT au surprins o subunitate de-a lor în munți, când îi vânau pe pakistanezi.

— Unde este acum subunitatea SFF? se interesă Nazir.

— Îşi aşteaptă rândul la reîncarnare, răspunse americanul.

— Poftim?

— Din câte-am priceput eu, comandoul a fost luat prin surprindere de către un atentator sinucigaş pakistanez, transformat în bombă umană, îi comunică agentul NSA.

— Înțeleg, rosti căpitanul. Rămase pe gânduri preț de câteva clipe. Apoi zise: Prezența celor din SFF întăreşte presupunerile făcute de noi, cum că ei au înscenat totul.

— Sunt sigur că aşa stau lucrurile, spuse Friday.

— În acest caz, continuă Nazir, comandoul Felinele Negre vă va ajuta cu tot ce-i va sta în puteri.

— Bine, rosti americanul. Se apropie de Kumar. Vom avea nevoie şi de ajutorul dumneavoastră, îi zise Friday fermierului. După toate aparențele, nepoata lucrează pentru SFF. Mărturia ei constituie hotarul între război şi pace. Dacă ajungem la ea înaintea celor din SFF, trebuie convinsă să spună adevărul.

Apu Kumar îşi îndreptă umerii pricăjiți.

— Este o fată cinstită. Nu ar minți.

— Dar în acelaşi timp este şi patrioată, nu-i aşa? întrebă agentul american.

— Fireşte, admise Apu.

— Patriotismul are darul de a-ți toci instinctele, îi spuse Friday. Acesta-i motivul pentru care, uneori, soldații se aruncă peste o grenadă de mână amorsată. Dacă nepoata

dumneavoastră i-a ajutat pe cei din SFF în încercarea de învinovățire a pakistanezilor de distrugerea unui templu hindus, va trebui să spună asta poporului indian.

Apu se arătă şocat şi cuprins de o profundă îngrijorare.

— Credeți că asta a făcut? întrebă Kumar.

— Credem, zise Friday.

— Biata Nanda, rosti bătrânul.

— Nu-i vorba numai de Nanda, interveni căpitanul Nazir. Dacă nu dezvăluie ceea ce ştie, ar putea muri milioane de oameni.

Apu se ridică în picioare.

— Se poate ca Nanda să nu fi ştiut ce face. N-ar fi fost în veci de acord cu un asemenea deznodământ. Însă vă voi ajuta, spuse fermierul. Ce vreți să fac?

— Pentru moment, să strângeți nişte haine călduroase şi să aşteptați, îl instrui Friday. Dacă aveți ceva mănuşi şi izmene de prisos, adunați-le.

Apu spuse că aşa va face şi plecă grăbit către dormitor. Friday merse până la o măsuță şi scoase hărțile din buzunar.

— Domnule căpitan? rosti el.

Era mai curând o comandă, nu o întrebare.

— Da? răspunse Nazir.

— Trebuie să facem nişte planuri, zise americanul.

— Traiecte de zbor? intui Nazir, zărind hărțile.

— Da, răspunse Friday.

Acela era doar începutul. Indiferent de turnura pe care o luase misiunea sa, Friday îşi făcuse relații bune în rândurile Felinelor Negre şi ale susținătorilor forței de comando din cadrul guvernului indian. Era sigur că Hank Lewis îi va permite să rămână în India după ce toată afacerea va lua sfârşit. Iar atunci Ron Friday va avea libertatea să-şi îmbunătățească legăturile din domeniul energiei nucleare şi industriei petrolului. Pentru că viitorul națiunii se baza tocmai pe acele domenii ale economiei.

Şi tot ele constituiau propriul său viitor.

24

Baza Siachen 3, Kashmir

Joi, 9.16 a.m.

Telefonul primit din partea comandantului San Hussain nu-l surprinsese pe maiorul Dev Puri. Încă din momentul în care fusese informat despre planul strict secret de manipulare a celulei pakistaneze, maiorul se aşteptase să fie apelat de către directorul Forţei Speciale de Frontieră. Totuşi, ceea ce îi spusese comandantul Hussain constituise o surpriză totală. După ce închise telefonul, maiorul Puri mai zăbovi câteva clipe în buncărul său. Săptămâni întregi aşteptase, ştiind că urma să joace un rol important în acea operaţiune: evacuarea rapidă şi în linişte a liniei de demarcaţie.

Însă Puri nu anticipase că urma să joace un nou rol. Un rol care se aşteptase să fie jucat de detaşamentul MEAN [27] din cadrul SFF. În trecut, MEAN era numele grupării de rezistenţă care lucrase la înlăturarea stăpânirii britanice din peninsulă.

Era cel mai important rol.

Puri cotrobăi printr-o cutiuţă aflată pe birou. Extrase un cocoloş de tutun de mestecat, pe care-l plasă în gură, lângă guma de mestecat. Începu să mestece lent. Puri se aşteptase să audă vestea că gruparea pakistaneză fusese capturată în cartierul ei general din munţi. După aceea, unităţile maiorului puteau începe pregătirile pentru evacuare. Planul prevedea ca pregătirile să fie făcute în linişte şi fără pripeală, utilizarea staţiilor radio şi a telefoanelor mobile fiind interzisă. Pe cât de mult posibil, activităţile trebuiau executate în interiorul adăposturilor subterane sau pe fundul tranşeelor. Pakistanezii nu trebuiau să remarce că se petrecea ceva ieşit din comun. Cele patru sute de soldaţi ai lui Puri trebuiau să-şi finalizeze pregătirile la ora 11.00 a.m., dar nu urmau să se

pună în mişcare decât după ordinul direct al comandantului Hussain.

Numai că-n loc să dea ordinul de evacuare, Hussain sunase să le încredințeze o misiune total diferită. Maiorul Puri urma să ia jumătate din cele patru sute de militari aflați sub comanda sa şi să se deplaseze către sud, în munți. Soldații trebuiau să care setul complet de supraviețuire şi să fie îmbrăcați în echipamentul de camuflaj pentru iarnă. Hussain dorea ca ei să pornească spre ghețarul Siachen, cercetând terenul desfăşurați în formație largă, urmând să strângă rândurile pe măsură ce ghețarul se îngusta, în apropierea piscului. Prin „formație largă” de căutare se-nțelegea faptul că militarii erau dispuşi în linie, distanțați astfel încât fiecare să-şi aibă vecinii în raza vizuală. Asta însemna că unitatea se putea întinde pe aproximativ trei kilometri şi jumătate. De vreme ce pakistanezii le monitorizau frecvențele radio, Hussain le ordonase să comunice folosind semnale de campanie. Acestea constau într-o serie standard de gesturi, puse la punct în anii 1930 de către MEAN şi adoptate de către armata indiană în 1947. Semnalele transmiteau ordine simple: înaintați, retragerea, aşteptați, continuați, încetiniți, măriți viteza şi atacați. Direcțiile de atac erau indicate prin semne executate cu degetele: arătătorul desemna nordul, mijlociul însemna sudul, inelarul reprezenta vestul, iar degetul mic – estul. Degetul mare era rezervat pentru „porniți”. De regulă, acele semnale se dovedeau suficiente. Comenzile erau transmise de către subofițeri postați în centrul fiecărui pluton. Ordinele lor puteau fi modificate de locotenenții comandanți de companie şi de către Puri, care urma să conducă operațiunea exact din centrul liniei de căutare. În caz de urgență, soldații aveau stații radio pe care le puteau utiliza.

Puri apucă receptorul telefonului. Îi ordonă aghiotantului să-i adune pe locotenenți în camera de instructaj. Maiorul îi transmise că va fi prezent acolo în cinci minute. Dorea ca întâlnirea să se desfăşoare în cel mai strict secret: era

interzisă prezența stațiilor radio şi a telefoanelor mobile, a computerelor portabile şi a agendelor.

Puri mai zăbovi puțin înainte de-a se ridica, mestecându-şi tutunul. Hussain îi spusese că gruparea pakistaneză scăpase din capcană şi se presupunea că se-ndreaptă către Pakistan. Alte patru baze militare aflate de-a lungul liniei de demarcație detaşau unități în efortul de-ai intercepta pe terorişti. Fiecărui comandant de bază i se dăduse acelaşi ordin: să-i prindă pe pakistanezi, vii sau morți.

Prima opțiune nu includea şi singurul ostatic al celulei, o femeie indiană din Kashmir. Comandantul Hussain spusese că SFF nu credea că femeia avea să supraviețuiască încercărilor la care fusese supusă. Nu spusese că fusese maltratată. Tonul său lăsase să se-nțeleagă altceva.

Nu dorea ca femeia să supraviețuiască.

Maiorul Puri se-ndreptă către uşă şi părăsi adăpostul. Dimineața era rece şi cețoasă. Ceva mai devreme verificase rapoartele meteo. Sus în munți, la altitudine mare, ningea. Întotdeauna când se petrecea asta, în depresiunile mai joase, precum aceea în care se aflau ei, se lăsa ceața. Nimic nu se mai zărea clar, nici măcar pereții tranşeei prin care mergea.

Nici propriile gânduri nu mai erau limpezi.

Maiorul Puri nu se aşteptase să joace rolul de asasin. În timp ce se îndrepta către camera de instructaj, îl izbi ciudățenia faptului că viața unei singure femei mai putea prezenta importanță. Ce întreprindea el în acele momente urma să contribuie, peste numai o zi sau două, la moartea a milioane de oameni. Ce mai conta una în plus?

Oare îl zgândărea faptul că femeia era indiancă? Nu. În viitoarea conflagrație urmau să moară mulți indieni. Îl deranja faptul că era femeie? Nu. Aveau să moară, în mod cert, o mulțime de femei.

Îl supăra faptul că – probabil – el se va afla la fața locului atunci când ea avea să moară. Poate chiar el va fi cel care va duce la îndeplinire ordinul comandantului Hussain.

Va fi nevoit s-o privească în ochi. Se va uita la femeie în clipa în care ea îşi va da seama că urmează să moară.

În 1984, când India era zguduită de conflicte între diferitele caste, prim-ministrul Indira Gandhi ordonase o serie de atacuri împotriva facțiunilor înarmate ale separatiştilor sikh din Amritsar. Mai mult de o mie de oameni fuseseră ucişi. Acele morți fuseseră considerate rezultatul nefericit şi inevitabil al conflictului armat. Câteva luni mai târziu, doamna Gandhi era asasinată de etnici sikh din cadrul propriei gărzi de corp. Asasinarea ei fusese considerată un act premeditat, comis cu sânge-rece, o adevărată tragedie.

Fiindcă victima avea un chip.

Maiorul Puri era conştient că femeia trebuia ucisă. În acelaşi timp era conştient că nu voia să fie el persoana care ducea la îndeplinire asasinatul. Traiul cazon şi cariera militară puteau fi lăsate în urmă la un moment dat. Meseria de combatant era doar temporară. Dar odată ce comitea o crimă, chiar şi în numele patriotismului, amintirea acelei fapte urma să-l însoțească pentru tot restul vieții actuale.

Plus în viața următoare.

25

Washington D.C.

Miercuri, 11.45 p.m.

Paul Hood era bucuros că Bob Herbert venise să-l vadă.

Hood stătuse cu uşa închisă întreaga după-amiază, mâncând biscuiți şi lucrând la reducerile de buget ale Centrului de Comandă. Lăsase vorbă prin intermediul lui Bugs Benet să nu fie deranjat decât dacă apărea o urgență.

Hood nu era în dispoziția necesară unei şuete de sfârşit de zi de muncă. Nu dorea să-şi arboreze fața de om de lume. Dorea să se ascundă, să se piardă în munca la vreun proiect… orice fel de proiect.

Mai presus de orice, Hood nu avea chef să se ducă acasă. De fapt, la ceea ce-i servea în acele zile drept casă, adică un apartament banal aflat la etajul cinci al hotelului Days Inn de pe Mercedes Boulevard. Hood avea sentimentul că va trece mult timp, poate chiar o veşnicie, înainte de-a începe să considere şi alte locuri în afară de reşedința familiei Hood din Chevy Chase, Maryland – drept cămin. Dar el şi soția sa, Sharon, erau separați, iar prezența lui acasă isca dispute. Sharon spunea că prezența lui constituia o amintire a mariajului lor eşuat, a obligației ei de a înfrunta viitorul fără un tovarăş de viață. Cei doi copii ai lor nu aveau nevoie de astfel de tensiuni, mai ales Harleigh. Hood îşi petrecea sfârşiturile de săptămână cu Harleigh şi cu fratele ei mai mic, Alexander. Făceau lucruri care nu stăteau în firea locuitorilor Washingtonului: vizitau monumentele istorice. Într-un rând, Hood le aranjase o vizită exclusivă la Pentagon. Pe Alexander îl impresionaseră toate acele saluturi cu care fuseseră întâmpinați pretutindeni. Îl făcuseră să se simtă important, mai ales că nu trebuia să răspundă la ele. Totodată îi plăcuse morga arborată de soldații aflați în posturi de gardă.

Harleigh spusese că-i plăcuse plimbarea, însă la atât se rezumaseră vorbele ei. Hood nu ştia dacă de vină era stresul posttraumatic, separarea dintre el şi Sharon, sau amândouă la un loc. Medicul psiholog Liz Gordon îl sfătuise să nu abordeze nici una dintre aceste teme, cu excepția situației în care însăşi Harleigh le-ar fi adus în discuție. Sarcina lui era să fie exuberant şi îndatoritor. Însă era un lucru greu de realizat neexistând nici o reacție din partea lui Harleigh. Totuşi, se străduia din răsputeri să facă aşa cum îl sfătuise Liz.

Pentru binele lui Harleigh.

Cu toate acele preocupări, neglija tocmai nevoile lui personale. Cea mai mare şi stringentă lipsă o constituia căminul familial. În camera de hotel nu exista scârțâitul de podele, huruitul țevilor de apă şi toate acele zgomote exterioare pe care ajunsese să le cunoască. Nu exista păcănitul scos de boiler la pornire şi la oprire. Camera de hotel avea un iz nefamiliar, efemer, comun tuturor acestor locuri. Apa avea o presiune mai scăzută, săpunul şi şamponul erau mici şi impersonale. Lumina de veghe din tavan era diferită. Până şi cafetiera pocnea şi bolborosea altfel decât cea de-acasă. Îi lipsea confortul căminului conjugal. Ura schimbările.

În special schimbările majore. Precum enorma groapă pe care singur şi-o săpase întreținând o relație cu Ann Farris, ofițerul de presă al Centrului de Comandă. Practic, ea îl vânase încă din ziua când sosise la Centru. El considerase strădania ei atât flatantă, cât şi stânjenitoare. Flatantă, deoarece Paul şi soția sa nu mai erau pe aceeaşi lungime de undă de ani de zile. Stânjenitoare, pentru că lui Ann Farris îi lipsea subtilitatea. Indiferent ce mască insondabilă arbora ea în cursul conferințelor de presă, în preajma lui Paul nu o afişa defel. Probabil reprezenta o problemă de echilibru, de Yin şi Yang, de pasivitate în public şi agresivitate în cadru intim. Felul în care îl curta pe față Ann Farris, fără a-i păsa de cei din jur, constituia un prilej de destindere pentru Hood şi persoanele care îi erau apropiate, Mike Rodgers şi Bob Herbert.

Aşa că Hood comisese – bineînțeles – grava eroare de-a face dragoste cu Ann Farris. Gestul avusese drept rezultat sporirea tensiunii dintre ei, căci ea se considera mult mai apropiată față de el, iar Paul se simțea mai vinovat decât oricând. De-atunci nu mai dorise să facă dragoste cu ea. Cel puțin, atâta vreme cât încă nu era divorțat. Ann îi spusese că-l înțelege, şi totuşi interpretase refuzul lui ca pe o respingere personală. Asta le afectase şi relațiile de muncă. În prezent,

femeia era distantă cu el în intimitate şi exuberantă faţă de presă, în public.

Oare cum de reuşise să se transforme Paul Hood din bărbatul care reuşise, încă de la o vârstă relativ tânără, să atingă nivelul cel mai de sus al câtorva profesiuni în omul care-şi complicase atât propria viaţă, cât şi vieţile celor apropiaţi lui? Cum naiba se petrecuse asta?

Ann era, în realitate, unica persoană cu care Hood nu dorea să dea ochii în acea noapte. Însă nu-i putea spune lui Bugs s-o ţină doar pe ea la distanţă. Chiar dacă femeia îi putea citi intenţiile, nu avea de gând s-o insulte făţiş.

Ca o ironie, munca pe care-o făcea în acel moment Hood implica desfiinţarea postului lui Ann Farris şi a întregului ei departament.

Hood nu fu surprins să constate că Herbert lucra la ore atât de târzii. Şeful Secţiei de informaţii prefera munca activităţilor sociale. Un punct de vedere nu tocmai conform moralei sociale, dar care îl caracteriza la fix pe Herbert: el susţinea că este mult mai dificil să pătrunzi în mintea unui spion decât în patul unei femei. Iar recompensele erau cu mult mai mari, mai susţinea Herbert. Spionul îşi sfârşea zilele fie ucis, fie în închisoare, fie într-un cărucior cu rotile. Era o lecţie pe care Hood ar fi trebuit s-o înveţe de la prietenul său.

Hood se bucură atunci când Herbert îi trecu pragul. Avea nevoie de-o situaţie de criză cu care să se confrunte, una care să nu fie iscată de el însuşi. Cu toate acestea, lucrurile pe care i le aduse la cunoştinţă Herbert nu constituia mica destindere la care spera Hood. În orice caz, perspectiva unui război nuclear între India şi Pakistan goni toate celelalte gânduri din mintea lui Paul.

Herbert îl puse rapid în temă despre discuţiile avute cu Mike Rodgers şi cu Ron Friday. Când şeful Secţiei de informaţii îşi termină expunerea, Hood se simţea revigorat. Problemele personale nu dispăruseră. Însă măcar o parte din el ieşise din ascunzătoare. Acea parte care avea responsabilitatea oamenilor din subordine.

— O afacere tare împuțită, aprecie Hood.
— Mda, confirmă Herbert. Instinctul tău ce are de zis?
— Zice să luăm situația asta de criză şi să i-o aruncăm în brațe preşedintelui, replică Hood.
Herbert îl studie preț de câteva clipe pe şeful său.
— În vocea ta citesc un mare „dar”, zise Herbert.
— De fapt sunt trei de „dar”, îi spuse Hood. Primul: noi doar bănuim ce se petrece. Sunt bănuieli elaborate, dar încă nu avem vreo dovadă. Doi: să presupunem că informațiile tale sunt corecte. Că există un complot pentru iscarea unui război. Dacă-i spunem preşedintelui, el îi va spune Secretarului de Stat. Îndată ce-i va spune Secretarului de Stat, întregul mapamond va afla de afacere prin intermediul cârtițelor din Departamentul de Stat, a scurgerilor de informații sau a mijloacelor electronice de supraveghere. Asta i-ar putea speria pe complotişti… sau ar accelera programul lor, indiferent care ar fi acela.
— De acord, spuse Herbert. Cei din SFF şi aliații lor ar avea probleme de insecuritate în loc de probleme de securitate. Tipic pentru situația în care le ascunzi anumite informații compatrioților.
— Exact, îl aprobă Hood.
— În regulă. Care-i al treilea „dar”? întrebă Herbert.
— Faptul că am reuşi să demonstrăm iminența unui atac nuclear, rosti directorul Centrului de Comandă. Dacă Statele Unite dezvăluie acest plan, s-ar putea să-i dăm, practic, elan.
— Nu înțeleg, zise Herbert.
— În probleme de ajutor militar şi asistență în domeniul informațiilor, India întotdeauna s-a îndreptat către Rusia, spuse Hood. O întreagă generație de indieni consideră Statele Unite drept inamic. Să presupunem că noi dezvăluim un plan patriotic. Crezi că asta îi va face pe indieni să-i pună capăt?
— Dacă implică un conflict nuclear, da, rosti Herbert. Rusia se va da de partea noastră. La fel şi China.
— Nu ştiu dacă să-ți dau dreptate, replică Hood. Rusia se confruntă, de-a lungul a câtorva dintre frontierele sale, cu

amenințări islamice. Centrul de Comandă tocmai a detensionat o situație de criză în care Rusia era îngrozită de accesul Iranului la petrolul din Marea Caspică. Moscova s-a războit cu mujahedinii în Afganistan. Ruşii sunt speriați de activitățile de tip „coloana a cincea" în propriile oraşe şi în republicile aliate. Nu putem fi siguri că Rusia va sprijini un stat islamic împotriva vechii sale prietene, India. Iar în ce priveşte China, ea caută aliați pentru un atac împotriva republicii Taiwan. Să presupunem că India le oferă sprijinul, un soi de „te ajut, mă ajuți".

Herbert clătină din cap.

— Paul, sunt băgat în jocul ăsta de mulți ani. L-am văzut pe Saddam utilizând gaz de luptă şi elicoptere de atac împotriva propriului popor. Am asistat în China la o execuție în cadrul căreia cinci bărbați au fost împuşcați în ceafă pentru că exprimaseră idei politice în dezacord cu cele ale partidului. Dar nu pot să cred că indivizi sănătoşi la minte ar putea face o înțelegere în privința unui atac nuclear care ar provoca milioane de victime.

— De ce nu? îl întrebă Hood.

— Pentru că un război nuclear va ridica ştacheta tuturor conflictelor umane, insistă Herbert. Ar sugera că totul e permis. Nu vor exista câştigători de pe urma unui astfel de lucru.

— O apreciere destul de bună, zise Hood.

— Eu încă mai cred că avem de-a face doar cu un grup radical de oficialități indiene care vor să atace Pakistanul cu arme nucleare, spuse Herbert.

— Atunci, bune sau rele, toate cele trei puncte care-mi stârnesc îngrijorarea converg către acelaşi lucru, zise Hood.

— Avem nevoie de mai multe informații înainte de-a merge la preşedinte, spuse Herbert.

— Corect, îl aprobă Hood. Există vreun mijloc electronic prin care le putem culege sau vreo sursă în interiorul guvernului indian?

— Ar putea exista, dacă am dispune de suficient timp să le dăm de cap, răspunse Herbert. Însă avem în munți o celulă pakistaneză care fuge să-şi scape pielea, iar în urma ei o grupă de comando a SFF făcută pulbere. Indienii n-o să stea cu mâinile în sân.

— Încă nu s-a difuzat nimic pe DD-1? se interesă Hood.

DD-1 National era stația principală de emisie a rețelei naționale de televiziune din India, amplasată la Doordarshan. Canalul se găsea totodată în strânsă legătură cu Prasar Bharati, postul național de radio al Indiei, care era condus şi finanțat de către Ministerul Informației şi Telecomunicațiilor.

— Unul dintre asistenții lui Matt înregistrează toate programele de ştiri, răspunse Herbert. Îmi va da o apreciere privind cât de pornită e populația Indiei împotriva atentatorilor şi cât de mult contribuie mass-media la agitarea spiritelor.

— Putem să intervenim amuțindu-le satelitul de telecomunicații? sugeră Hood.

Herbert rânji.

— Utilizează cinci sateliți, zise el. INSAT-2E, 2DT, 2B, PAS-4 şi ThaiCom. Dacă va trebui, îi putem bruia pe toți cinci.

— Bun, zise Hood. Se uită lung la Herbert. Ai de gând să trimiți echipa Striker în zonă, să-i înhațe pe pakistanezi, nu?

— Ce naiba, răspunse Herbert, doar nu intenționez să-i desantez pe Mike şi pe băieții lui în Himalaya şi-atât…

— Cunosc asta, îl asigură Hood.

— Însă nu ştiu dacă avem de ales, Paul, continuă Herbert. Indiferent ce credem noi că au făcut pakistanezii, trebuie ca ei să scape de-acolo pentru a spune ce n-au făcut.

— Ce facem dacă indienii nu direcționează echipa Striker spre acea regiune? întrebă Hood.

Herbert stătu câteva momente pe gânduri, apoi ridică din umeri.

— Procedăm la fel cum am făcut în Coreea, în Rusia şi-n Spania, zise Herbert. Îi trimitem noi pe băieți.

Hood dădu din cap, cu un aer gânditor.

— Probabil chiar aşa vom face. I-ai comunicat asta şi lui Mike?

— Nu atât de clar, răspunse Herbert. Însă i-am spus să doarmă pe parcursul etapei de zbor dintre Alconbury şi Chushul. Pentru orice eventualitate.

— Cât durează etapa asta? întrebă Hood.

Herbert îşi privi ceasul.

— Mai au circa şase ore de zbor, estimă el. Patru şi ceva dacă vor beneficia de vânt puternic din coadă şi dacă nu-i reținem mai mult de câteva minute la sol în cursul escalei din Turcia.

Hood dădu un clic pe schema organizatorică a Centrului de Comandă. Deschise un fişier.

— Matt este încă aici, anunță el, urmărind indicatorul orar de conectare la rețea.

— Studiază împreună cu Stephen Viens fotografiile aeriene luate de satelitul spion, îi spuse Herbert. De când a-nceput afacerea asta, nu s-a mai dezlipit de computer.

— Ar trebui să ia o pauză, zise Hood. Vom avea nevoie de el pentru a opera cu resursele ELINT necesare nouă din acea regiune.

— O pot pune pe Gloria Gold să-l înlocuiască o bucată de vreme, spuse Herbert.

Gold era directoarea Departamentului tehnic pe timpul turei de noapte. Avea calificarea necesară pentru a desfăşura orice operațiune cu profil tehnic, însă nu beneficia de experiența lui Stoll în materie de analiză a informațiilor.

— De asemenea, am face bine să-i cooptăm în operațiune pe Lowell şi pe Liz Gordon, zise Hood.

Lowell Coffey era expertul Centrului în probleme de drept internațional.

— Trebuie să fim la curent cu legislația indiană şi cea pakistaneză în caz că ai noştri sunt prinşi. Totodată, realizarea profilului psihologic al membrilor celulei pakistaneze ne-ar putea fi de ajutor. Avem o hartă detaliată

cu jurisdicția regiunii în care efectua Striker misiunea de căutare a rachetelor?

— Nu, răspunse Herbert. Misiunea trebuia să se desfăşoare aproape în totalitate pe teritoriu pakistanez.

— Atunci, cu siguranță vom avea nevoie de-o asemenea hartă, zise Hood. Ne-am ars dacă Striker nimereşte în zona de influență a Chinei şi echipa este capturată.

— Dacă Al George nu are o hartă de genul ăsta în arhivă, o voi obține de la Departamentul de Stat, spuse Herbert. Am acolo un prieten care ştie să-şi țină gura.

— Văd că ai prieteni peste tot, surâse Hood.

Era fericit că făcea parte dintr-o echipă care avea în componență oameni precum Bob Herbert. Oameni profesionişti până la capăt, care sprijineau echipa şi pe liderul ei. În acelaşi timp, era fericit că reuşise să zâmbească.

— Ce face Viens? Câți sateliți de spionaj sunt prezenți în regiune?

— Trei, răspunse Herbert.

— Va fi capabil să-i rețină pentru noi?

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, îi spuse Herbert lui Hood. În prezent nu cere nimeni altcineva informații din acea zonă. Viens şi-a pus întregul personal să lucreze prin rotație, astfel încât toate terminalele de monitorizare a sateliților să fie încadrate cu operatori. Pot desfăşura trei recunoaşteri separate în acelaşi timp.

— Foarte bine, zise Hood.

Continua să privească monitorul computerului. Mai erau şi alte persoane pe care le putea apela în caz de nevoie. Totuşi, pentru moment, se gândea să păstreze la nivel minim numărul oamenilor implicați în operațiune. Urma să-i dea telefon lui Hank Lewis de la NSA pentru a-i recomanda să procedeze în acelaşi mod. Spera ca nou numitul director să accepte să lase Centrului de Comandă conducerea acelei „operațiuni discrete” – adică genul de acțiune în care lanțul de comandă era extrem de scurt, pentru a nu-l implica pe preşedinte.

Herbert părăsi biroul pentru a-şi face propriile aranjamente şi a obține harta. Hood îl sună acasă pe Coffey, smulgându-l din fața televizorului. Cum postul telefonic de la locuința lui Coffey nu se afla pe o linie securizată, Hood nu-i putea spune pentru ce-l convoacă în toiul nopții la o şedință. Tot ce-i putea spune era că titlul show-ului de televiziune vizionat de el, *Incorect din punct de vedere politic*, ilustra foarte bine situația cu care se confruntau. Coffey îi zise că va veni la Centru cât de repede putea.

Hood îi mulțumi expertului pe probleme de legislație internațională. Apoi pescui din cutia aflată pe birou câțiva biscuiți şi se lăsă pe spate în scaun. Mai erau încă multe de făcut înainte să-şi dea acordul pentru demararea misiunii. Mai presus de orice, Stephen Viens trebuia neapărat să localizeze celula teroristă. Fără acea informație, orbecăiau în necunoscut. Abia după ce aflau unde se găseau pakistanezii Hood şi Herbert puteau decide dacă Striker va ateriza la destinația stabilită, conform planului inițial, urmând să fie transportată cu elicopterul până în apropierea celulei, sau dacă pur şi simplu echipa va sări cu paraşuta din avion. Desantul aerian în acea zonă muntoasă era extrem de primejdios, din cauza gerului, a vântului şi a vizibilității scăzute. Poate că mai întâi îl vor trimite în zona de aterizare pe Ron Friday, ca s-o marcheze cu torțe de semnalizare. Însă aterizarea normală în Srinagar, aşa cum fusese ea planificată, ridica la rândul ei probleme, căci detaşamentul Striker era aşteptat acolo pentru o cu totul altă misiune. Se putea dovedi dificil ca forța de comando să se desprindă de sub supravegherea gazdelor ei indiene pe cât de rapid îşi dorea Centrul de Comandă.

În plus, socoti Herbert, cu cât vor veni mai puține persoane în contact cu Striker, securitatea misiunii va spori. Lowell sau Herbert puteau inventa un motiv care să justifice desantarea echipei. Forțele aeriene indiene trebuiau să se împace cu acea explicație, ori să se confrunte cu ideea că întreaga misiune planificată de ele se ducea de râpă.

Hood se gândea la generalul Rodgers şi la echipa sa. Era mândru că lucra alături de ei. Indiferent de cum urmau să evolueze lucrurile, pentru detaşamentul Striker avea să fie o sarcină extrem de dificilă. Faptul că se gândea la oamenii săi nu însemna că problemele personale păreau mai puțin presante sau importante. Principiul relativității nu funcționa deloc astfel. Harleigh era traumatizată din pricina celor petrecute la sediul Organizației Națiunilor Unite. Şi întrucât era conştientă de faptul că alte persoane îşi pierduseră viața acolo, acest gând n-o ajuta deloc să depăşească starea de stres posttraumatic.

Însă gândul la echipa Striker şi la situația de criză de la ONU îi aduseră aminte lui Hood ce însemna de fapt curajul. Şi nu avea să uite asta pe parcursul orelor şi zilelor încordate care îl aşteptau.

26

Washington D.C

Joi, 1.12 a.m.

— S-ar părea că am găsit ceva! anunță Stephen Viens.

Gloria Gold se aplecă în scaun, trăgându-se mai aproape de monitor. Prin intermediul conexiunii audio, surescitarea din vocea lui Viens se desluşea clar. Avea dreptate. După ore întregi de scanare metodică a terenului, camerele de luat vederi ale satelitului de spionaj detectaseră o imagine promițătoare.

— Aşteaptă puțin, zise Viens. Bernardo comută pe camerele de luat vederi în infraroşu. Schimbarea ne va lua aproximativ trei minute.

— Aştept, îi spuse Gloria Gold. Excelentă treabă, adăugă ea.

— Mai încet cu laudele, replică Viens. Poate fi totuşi doar un şir de stânci sau o cireadă de capre negre.

— Vrei să spui o turmă de capre negre, îl corectă femeia în vârstă de cincizeci şi şapte de ani.

— Pardon? se miră Viens.

— O cireadă e formată din animale domestice, explică ea. Turmele sunt compuse din animale care trăiesc în sălbăticie.

— Pricep. Dacă ai fost cândva profesor, rămâi profesor toată viața, o tachină Viens. Dar cine-o să râdă la urmă dacă se va dovedi că acele capre sunt mânate cu bățul de către un muntean?

Gloria zâmbi.

— Tu vei râde.

— Poate ar trebui să facem pariu, o provocă Viens. Microcamera ta de luat vederi în schimbul acului meu de cravată.

— Nu merge, îi zise Gloria.

— De ce? o întrebă Viens. Microfonul are o rază de acțiune foarte mare.

— Da, numai că imaginile au substanță, replică Gloria.

Expertul în recunoaştere aeriană de la NRO îi arătase cu ceva vreme în urmă acul de cravată realizat de către el la MIT. Conținea un microfon de mărimea vârfului unui bold, compus din molecule care rezonau una cu alta. Putea emite sunete către sistemul de înregistrare audio al computerului său de la o distanță de până la trei sute douăzeci de kilometri. Microcamera ei de luat vederi era şi mai performantă. Transmitea imagini digitale cu o rezoluție de un milion de pixeli de la o distanță maximă de şaisprezece kilometri. Era mai bună şi mult mai utilă.

— Bine, rosti Viens. Atunci să pariem pe o cină? Cine pierde găteşte. Chiar se potriveşte cu situația noastră. Imagini în infraroşu, hrană pregătită la microunde…

— Nu ştiu să gătesc, îl informă Gloria.

— Eu da.

— Mersi de propunere, dar răspunsul e nu, îi spuse femeia cu trei divorțuri la activ.

Din nu se ştie care motiv, Viens nutrise întotdeauna o adevărată pasiune pentru ea. Şi ea îl plăcea, însă el era mult mai tânăr, i-ar fi putut fi copil.

— Hai să facem un pariu reciproc avantajos, propuse ea. Dacă descoperi celula pakistaneză, amândoi câştigăm.

Viens oftă.

— O soluție diplomatică. Accept, dar cu reținere.

Gloria Gold zâmbi, aşezându-şi trupul înalt şi zvelt într-o poziție mai confortabilă. Stătea la biroul ei acoperit cu placă de sticlă, în sectorul tehnic al Centrului de Comandă. Luminile din birou erau stinse. Singura sursă de lumină o reprezenta monitorul cu diagonala de cincizeci şi trei de centimetri. Coridoarele erau cufundate în linişte. Luă o înghițitură de apă minerală din sticla pe care-o ținea pe podea. În prima ei tură de noapte la Centrul de Comandă, răsturnase o sticlă de apă peste computer, scurtcircuitându-l. De-atunci se învățase să nu păstreze nimic lichid pe birou. Din fericire, şeful ei de pe vremea aceea, directorul adjunct Curt Hardaway – poreclit de subalterni Comandantul de noapte – recunoscuse că şi el pățise o dată acelaşi lucru. Indiferent dacă o pățise sau nu cu adevărat, fusese drăguț din partea lui s-o consoleze.

Gluma cu pariul căzuse cum nu se putea mai bine. Ea intrase în tură abia cu o oră în urmă, însă Viens lucrase toată ziua. Iar elementele din imaginile furnizate de către satelitul NRO arătau tare promițător. Rezoluția era de cinci metri, ceea ce însemna că orice obiect cu dimensiuni mai mici decât acest prag era vizibil. Un computer analiza simultan cadrele recepționate, cu ajutorul programului PAP[28]. Programul tocmai identificase ceea ce considera el a fi umbrele unor trupuri umane. Distorsionate de forma terenului şi de unghiul de incidență al razelor solare, umbrele veneau de sub

o terasă stâncoasă. Diagramele termale, în infraroşu, urmau să stabilească precis dacă umbrele erau generate de către ființe vii sau de către formațiunile stâncoase. Faptul că între două cadre consecutive umbrele îşi schimbaseră poziția nu spunea mare lucru. Putea fi o simplă iluzie creată de lumina soarelui aflat în mişcare.

Veterana Centrului de Comandă aşteptă ca imaginile în infraroşu să apară pe monitor. Liniştea specifică turei de noapte făcea ca aşteptarea să pară mai lungă.

Sectorul tehnic era compus dintr-un şir de trei birouri, amplasate cât mai departe posibil față de aglomeratul şi zgomotosul sector administrativ al clădirii. Dar posturile de lucru erau atât de interconectate unele cu altele prin intermediul computerelor, al camerelor web şi a tehnologiilor de comunicații fără fir, încât angajații se întrebau de ce nu demolau pur şi simplu pereții ca să se strige unii pe alții, realizând un contact mai uman. Însă Matt Stoll se opusese mereu acestei idei. Probabil pentru că Matt făcea anumite lucruri, în cadrul său intim, de care nu dorea să afle şi alți oameni. Însă Gloria Gold îi aflase secretul. Într-o noapte îl spionase cu ajutorul microcamerei de luat vederi, ascunsă pe mânerul micuțului frigider din biroul lui Matt.

De patru sau cinci ori pe zi, Matt Stoll mânca o pereche de batoane Twinkies, stropite cu băutură energizantă Gatorade.

Asta explica energia nelimitată şi cingătorile din ce în ce mai largi ale expertului tehnic numărul unu al Centrului de Comandă. De asemenea, explica şi de ce cămaşa lui prezenta, uneori, nişte pete gălbui. Sorbea băutura direct din sticlă. Probabil chiar în acele clipe, deşi lumea credea că se odihnea pe canapeaua din birou, Stoll citea ultimul număr al revistei *NuTech* sau se distra cu vreun joc video. Spre deosebire de fostul lui coleg de facultate Viens, Stoll, cu mania lui pentru dulciuri şi Gatorade, reda fidel înțelesul expresiei „băgat în priză”.

Atenția Gloriei se îndreptă din nou spre monitorul computerului, pe măsură ce transmisia datelor de la NRO era

reactualizată. Imaginile preponderent albe de până atunci fuseseră înlocuite de unele care aveau culoarea focului. Existau distorsiuni atmosferice cu nuanțe de alb şi galben, care radiau dintr-o serie de obiecte fierbinți, roşii, aflate în partea inferioară a monitorului.

— Arată bine, rosti Viens. Indiferent ce anume produce umbrele, este cu siguranță ceva viu.

— Cu certitudine, aprobă Gloria.

Aşteptară să apară cadrul următor. Punctele roşii deveniră şi mai fierbinți atunci când se deplasară de sub terasa stâncoasă. Umbrele pâlpâitoare aveau o formă vag umană.

— La naiba! exclamă Viens. Bernardo, revino la lumină naturală.

— Alea nu sunt capre, spuse Gloria.

— Şi pun pariu că nici vreun păstor, adăugă Viens.

Gloria continuă să studieze imaginea în timp ce satelitul îşi schimba setul de lentile. Schimbarea păru să dureze mai mult decât cea precedentă. Întârzierea nu era dată de procesul mecanic al schimbării, ci de analiza optică rulată de programul computerului de bord al satelitului de fiecare dată când îşi schimba setul de lentile. Era important să se asigure de corectitudinea focalizării şi a poziționării. Datele eronate – imagini descentrate, focalizare incorectă, rezoluție modificată cu câteva zecimi – erau total nefolositoare.

Imaginea reapăru pe monitor în spectrul normal de vizibilitate. Era o porțiune plată de teren, albă, străbătută transversal de-o terasă cenuşie de stâncă. Drept în centru Gloria putea distinge o siluetă care nu era nici capră, nici vreun muntean. Era o femeie. În spatele ei se zărea ceva ce aducea cu capul unei alte persoane.

— Cred că i-am găsit! exultă Viens.

— Cu siguranță, întări Gloria, ducând mâna spre telefon. Îi dau de ştire lui Bob Herbert.

Bob Herbert ajunse în biroul ei înainte să apară următorul cadru.

Imaginea arăta cu claritate cinci persoane care-şi croiau drum de-a lungul unei terase înguste.

27

Kargil, Kashmir

Joi, 12.01 p.m.

Lui Ron Friday îi plăcea să fie pregătit pentru orice situaţie.

Dacă intra într-o clădire, prefera să dispună de cel puţin două căi de ieşire. Când se ducea în vreo ţară întotdeauna avea deja ochii puşi pe următorul punct de pe glob unde urma să fugă, în caz de necesitate. Când avea o misiune planificată, verifica întotdeauna echipamentul aflat la dispoziţie, dacă obţinuse toate actele şi vizele necesare şi dacă în zona respectivă poate găsi aliaţi, în caz de nevoie. În opinia sa, pregătirile nu însemnau pierdere de timp.

După ce vorbise cu Bob Herbert, Friday realizase că el şi căpitanul Nazir vor trebui să meargă în munţi. Ştia că elicopterul era proiectat să zboare la o altitudine de maximum patru mii de metri şi la temperaturi nu mai mici de -11°C. Mai aveau suficient combustibil pentru o distanţă de zbor de o mie două sute de kilometri. Asta însemna că puteau pătrunde în regiunea muntoasă aproximativ şase sute cincizeci de kilometri şi le rămânea combustibil şi pentru drumul de întoarcere. Fireşte, mai exista problema găsirii unui loc de aterizare pentru elicopter, plus pericolul îngheţării fluidelor hidraulice şi de ungere ale aparatului. În funcţie de destinaţie, se puteau confrunta cu neplăcerea de-a face pe jos lungul drum de întoarcere.

Friday scoase din locaşul ei stația radio detaşabilă şi o păstră asupra lui. Apoi verifică echipamentul aflat la bordul aparatului de zbor. Exista materialul de bază pentru escaladări, însă nu aveau deloc haine pentru temperaturi joase. Oricum, acel aspect nu constituia un impediment. Verificase lucrurile adunate de Apu. Printre ele erau şi haine groase, plus căciuli şi mănuşi, deci nu-şi făcea griji în acea privință. Cel mai mult îl preocupa problema oxigenului. Dacă el şi căpitanul Nazir erau nevoiți să execute escaladări lungi, la altitudine înaltă, epuizarea cauzată de lipsa de oxigen urma să fie un factor de risc.

Probabil cei din echipa Striker vor aduce cu ei aparate de respirat. Însă Friday nu avea de unde să ştie asta şi nici care va fi zona vizată de ei până ce nu vorbea cu Bob Herbert sau cu Hank Lewis.

Până atunci, agentul NSA verifică din nou hărțile împreună cu căpitanul Nazir, pentru a se familiariza cu regiunea. Apu era împreună cu ei, în mica bucătărie a fermei, îmbogățind din cunoştințele sale personale informațiile furnizate de hărți. Cunoştea regiunea, căci în tinerețe obişnuia să facă ascensiuni montane.

Friday trasă un curs de la bazarul din Srinagar până la locul unde se petrecuse explozia din munți. De asemenea, marcă pe hartă o rută de la fermă până la locul deflagrației. Atât celula, cât şi bărbatul care plecase de la fermă avuseseră destul timp să ajungă în acel punct din munții Himalaya cu mult înainte de producerea exploziei. Întrebarea era: în ce direcție plecaseră din acea locație? Până la granița cu Pakistanul, celula avea de parcurs un traseu montan de maximum treizeci şi doi de kilometri lungime. Însă urma să fie un traseu dificil, care includea traversarea liniei de demarcație şi a ghețarului Siachen. Ajungând la o altitudine de aproape şase mii de metri, ghețarul era dificil de escaladat chiar şi în condiții favorabile. Obosiți şi urmăriți, probabil, atât de pe sol cât şi din aer, pakistanezii aveau nevoie de-un miracol să poată trece granița.

Stația radio a elicopterului emise un sunet de apel pe când Friday studia harta topografică a regiunii. Căpitanul Nazir fu cel care răspunse. La aparat erau Bob Herbert şi Hank Lewis. Indianul îi pasă stația agentului NSA.

— Am descoperit celula, anunță Herbert.

— Unde se află? întrebă cu nerăbdare Friday. Se aplecă asupra hărților răspândite pe masă. Dispun de câteva hărți tactice de pilotaj, fiecare dintre ele reprezentând regiunea de graniță Muzaffarabad, regiunea de graniță Srinagar şi zona cuprinsă între Srinagar şi Kargil.

— Sunt în regiunea de graniță Srinagar, îl lămuri Herbert. Chiar lângă Jaudar.

— Care sunt coordonatele? întrebă Friday, selectând setul potrivit de hărți şi începând să răsfoiască planşele, în căutarea satului menționat.

— Ron, vrem să vă deplasați imediat în poziția treizeci şi patru de grade, treizeci de minute nord, şaptezeci şi cinci de grade est, zise Lewis.

— Ăsta-i Jaudar, spuse Friday, privind harta. Acolo se află celula? În interiorul satului?

— Nu, zise Lewis. Acolo vă veți întâlni cu echipa Striker.

Friday se ridică.

— Domnilor, am un elicopter la dispoziție. Pot ajunge acolo în mai puțin de-o oră. Detaşamentul Striker nu va ateriza decât abia peste patru ore. Până sosesc ei, eu aş putea deja ajunge la celulă.

— La fel se va întâmpla şi cu partenerul tău, îi aminti Lewis.

— Şi? insistă Friday.

— Încă n-am finalizat verificările de securitate în privința Felinelor Negre, rosti directorul NSA. Nu ne putem asuma riscul ca partenerul tău să-i dea pe pakistanezi pe mâna colegilor săi.

— Asta n-o să se-ntâmple, îşi asigură Friday şeful. Mă voi încredința că nu se va petrece aşa ceva.

— Nu poți garanta asta, spuse Lewis. Am căzut totodată de acord ca domnul Kumar să vă însoțească, însă nici de acțiunile sale nu putem fi siguri. Eu şi domnul Herbert am discutat problema şi am ajuns la o înțelegere. Vă veți întâlni cu Striker în Jaudar. Echipa va dispune de coordonatele permanent actualizate ale celulei pakistaneze şi va avea resursele necesare pentru a vă duce şi pe voi trei în munți. Dacă apar schimbări, vă informăm noi.

— Pierdem timp, protestă Friday. Până soseşte Striker, eu pot să mă duc în zonă şi să mă-ntorc cu pakistanezii.

— Vă admir entuziasmul, interveni Herbert. Însă liderul celulei este evaziv. Se deplasează folosind zonele de umbră şi acoperirile naturale ale terenului ori de câte ori este posibil. Nu ştim cu exactitate ce fel de armament poartă asupra lor. Ar putea dispune de-un lansator portabil de rachete. Dacă veți porni în căutarea lor la bordul unui elicopter cu însemne indiene, s-ar putea să vă doboare.

— Dacă ne spuneți precis unde se află, putem face un ocol larg, apoi le ieşim în față, insistă Friday.

— Mai există posibilitatea ca un aparat de zbor pakistanez să se strecoare peste graniță, încercând salvarea celulei, continuă Herbert. Nu vrem să prilejuim un schimb de focuri între el şi un aparat indian. Asta le-ar da şi mai multă apă la moară indienilor pentru pornirea unei ofensive majore.

Friday strânse stația radio în pumni. Îşi dorea să-l sugrume pe birocratul acela. Nu-i înțelegea deloc pe agenții operativi. De fapt, nici un birocrat nu era capabil să-i înțeleagă. Cei mai buni agenți nu se simțeau în largul lor stând locului. Iar cei mai buni dintre cei buni erau aceia care puteau improviza, găsind căi de ieşire din situații cât mai diverse. Friday era capabil să improvizeze. Mai mult de-atât, era chiar dornic s-o facă. Dacă reuşea să intercepteze celula şi s-o ducă acasă, i s-ar fi ivit posibilitatea de a intra în contact cu pakistanezii care răspundeau de ea. Având contacte strânse la New Delhi, Islamabad şi Washington, urma să fie cel mai valoros agent din regiune.

— Ne uităm la aceeaşi hartă? îl chestionă Herbert.

Agentul american aruncă o privire planşei de pe masă.

— Da, zise el.

În timp ce se uita, îşi aduse aminte că Herbert pomenise un amănunt legat de explozie. Se produsese la o altitudine de aproximativ două mii patru sute de metri. Asta poziţiona celula pe partea de sud-vest a lanţului muntos. Orice se afla la nord de acel punct, până la gheţar şi la linia de demarcaţie, se situa la o înălţime mult mai mare. Degetele lui Friday se descleştară puţin de pe staţia radio. Îi blestemă în gând pe toţi hârţogarii în general şi pe Bob Herbert în particular.

— Te vom contacta din nou atunci când vom cunoaşte cu precizie ce ETA[29] are Striker şi care va fi zona de aterizare, spuse Herbert. Aveţi întrebări?

— Nu, răspunse calm Friday.

— Mai aveţi ceva de adăugat, domnule Lewis? întrebă Herbert.

Hank îi spuse că nu. Directorul NSA îi mulţumi lui Friday, apoi întrerupse legătura. Agentul puse aparatul înapoi în locaşul său.

— Ce se petrece? se interesă Nazir.

— Exact ce ne aşteptam, îi zise Friday.

— Au descoperit celula? îl chestionă căpitanul.

Americanul făcu un gest afirmativ.

— Şi nepoata mea? interveni Apu.

— Este cu ei, îi comunică Friday.

Fireşte că n-avea de unde să ştie dacă era sau nu cu ei. Dar avea nevoie ca Apu să-i însoţească. Fermierul adăpostise celula inamicului. Dacă doreau să blocheze orice acţiune din partea Indiei, mărturia lui Apu, transmisă de televiziunea pakistaneză, urma să dea rezultate bune.

Friday cercetă harta. Herbert spusese că grupul terorist urma traseul unei terase stâncoase. Asta însemna că, dacă vor ţine din elicopter linia lanţului muntos, la înălţimea de două mii patru sute de metri, zburând la ducere pe partea

unui versant, iar la întoarcere pe latura celuilalt versant, vor găsi cu siguranță celula. Friday aruncă o privire asupra scalei hărții şi a muntelui desenat pe hârtie, apoi zâmbi. Călătoria dus-întors nu depăşea trei sute douăzeci de kilometri.

Le va face figura la toți. Mai ales nimicului aceluia de Herbert.

— Să mergem, îl îndemnă pe Nazir.

— Unde? ceru lămuriri ofițerul.

— La prins de terorişti, replică Friday.

28

Washington D.C.

Joi, 4.02 a.m.

Biroul lui Paul Hood era situat la doar câțiva paşi distanță de camera, special protejată, pentru şedințe secrete. Poreclită Tancul, încăperea era înconjurată de un câmp de unde electromagnetice, care generau descărcări statice, împiedicând ascultarea celor discutate în interior, indiferent dacă se foloseau microfoane plantate în interior, ori antene de recepție parabolice, în exterior.

Hood îşi făcu intrarea abia după ce se adunaseră toți cei convocați. Uşile masive erau acționate electric, comanda fiind dată cu un buton aflat pe laterala mesei ovale de şedință. Hood îl apăsă după ce se aşezase în scaunul din capul mesei.

Mica încăpere era iluminată cu tuburi fluorescente, atârnate deasupra mesei. Pe peretele opus scaunului lui Hood se afla un cronometru digital, al cărui afişaj era stins. Când aveau o situație de criză şi un termen-limită, cronometrul era pornit pe numărătoare inversă.

Pereții, podeaua, uşa şi tavanul Tancului erau acoperite cu material fonoabsorbant Acoustix. Materialul tărcat era compus din benzi negre şi cenuşii, fiecare lată de aproape opt centimetri şi cu marginile suprapuse una peste cealaltă, astfel încât să nu rămână vreun gol la îmbinări. Sub acele benzi se găseau două straturi de plută, treizeci de centimetri de beton, apoi încă un strat de Acoustix. În mijlocul stratului de beton, pe toate cele şase fețe ale încăperii, existau câte două cabluri electrice care generau unde electromagnetice cu salturi de frecvență. Din punct de vedere electronic, nimic nu putea părăsi camera fără a suferi puternice distorsiuni. Dacă vreun dispozitiv de interceptare reuşea într-un mod oarecare să prindă o conversație din interior, modificările absolut aleatorii de frecvență ale câmpului ce înconjura încăperea făceau imposibilă redarea în clar a discuției.

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit, îi întâmpină Hood.

Ajustă luminozitatea monitorului de computer încastrat în tăblia mesei şi începu să transfere fişierele din biroul său. În acelaşi timp, Bugs Benet încerca să ia legătura prin TAC-SAT cu colonelul August. Pentru asigurarea permanenței la comandă, August şi Rodgers dormeau cu rândul pe parcursul zborului către Turcia.

— N-a fost greu, zise Lowell Coffey.

Turna apă dintr-un ibric în cafetiera aşezată pe-o măsuță dintr-un colț al camerei. Maşina de făcut cafea începu să bolborosească.

— Străzile erau pustii, continuă Lowell. Am reuşit să dorm pe drum. S-a gândit careva să aducă gogoşi?

— Asta intra în sarcina ta, îi atrase atenția Herbert. Erai singurul care nu se afla aici.

Îşi manevră scaunul cu rotile pentru a-şi ocupa locul din dreapta lui Hood.

— Am nişte rații militare în birou, dacă ți-e foame, îi spuse Liz Gordon, în timp ce-şi ocupa locul din stânga lui Hood.

— Nu, mersi, dădu Coffey din umeri, aşezându-se în partea opusă față de Hood. Rămân la cafea.

— Ai rații militare oficiale la tine în birou? se miră Herbert.

— Un pachet pentru trei mese, răspunse Liz. Caise deshidratate şi ananas, carne uscată şi biscuiți. Mi l-a dat un prieten de la Langley. Cred că ai colaborat cu el. Căpitanul McIver?

— Am lucrat împreună la nişte detalii ale unor operațiuni acoperite, zise Herbert. Surâse. Mamă, rații militare! N-am mai mâncat de ani de zile. Întotdeauna îți dădeau crampe în timpul orelor de somn.

— Asta pentru că erai obosit şi nu alegeai cum trebuie mâncarea, spuse diletantul autorecunoscut Coffey.

Hood termină de transferat datele cu numai câteva secunde înainte să sune Bugs Benet. Hood expedie datele şi către computerele amplasate în jurul mesei. Liz şi Coffey începură să studieze informațiile, în timp ce asistentul lui Hood îşi punea la curent şeful că era gata să-i dea legătura cu colonelul Brett August, aflat la bordul aparatului C-130 Hercules. Hood comută telefonul pe speaker şi aruncă o privire cercetătoare în jurul mesei.

— Suntem pe punctul de-a începe, îi anunță Hood pe ceilalți.

Toți cei prezenți deveniră atenți.

— Colonele August, mă auzi? întrebă Hood.

— La fel de clar ca şi cum ați fi împreună cu noi, în cabina pasagerilor, domnule, răspunse ofițerul comandant al echipei Striker.

— Perfect, replică Hood. Bob, tu ai vorbit cu cei din New Delhi. Vrei, te rog, să-i pui pe toți în temă?

Herbert privi monitorul computerului ataşat scaunului său cu rotile.

— În urmă cu douăzeci şi una de ore a avut loc un atentat într-o piață din Srinagar, Kashmir, zise Herbert. Vorbea suficient de tare ca să poată fi auzit prin intermediul microfonului de la telefonul dat pe speaker. O secție de poliție, un templu hindus şi un autobuz plin cu pelerini hinduşi au fost distruse. Cu informațiile obținute de la NRO şi

de la persoana noastră de contact din cadrul NSA, care din întâmplare se afla exact la locul atacului, avem motive să credem că atentatul asupra secției a fost opera Miliției Kashmirului Liber, o organizație militantă cu baza în Pakistan. Totuşi, avem suspiciuni că atentatele asupra țintelor hinduse ar fi fost organizate chiar de către indieni. Credem că anumite facțiuni din cadrul Forței Speciale de Frontieră, al guvernului şi al armatei încearcă să-şi atragă astfel sprijinul populației pentru un atac nuclear rapid şi decisiv împotriva Pakistanului.

Nimeni nu se clinti. Bâzâitul aerului condiționat şi şuieratul cafetierei care terminase de preparat băutura erau singurele sunete ce se mai auzeau.

— Ce ştim despre teroriştii pakistanezi? întrebă Coffey.

— În momentul de față, celula încearcă din răsputeri să străbată zona muntoasă din Himalaya… către Pakistan, după cum bănuim, răspunse Herbert. Au luat cu ei un prizonier. E vorba de-o femeie indiană care, pare-se, a coordonat acțiunile SFF astfel încât vina în atentatele asupra obiectivelor hinduse să cadă-n spinarea musulmanilor pakistanezi. Este imperios necesar ca ei să treacă granița în Pakistan şi prizoniera lor să fie determinată să mărturisească tot ce ştie.

— Pentru a potoli înfuriatul popor indian, care țipă după sânge de pakistanezi, spuse Liz.

— Corect, zise Herbert. Prima încercare de a-i captura pe terorişti a eşuat. Un comando al SFF a fost trimis în munți. Toți soldații au fost ucişi. Nu ştim ce alte opțiuni au indienii pentru urmărirea celulei şi nici dacă teroriştii au contactat Pakistanul. Nu ştim dacă ne putem aştepta ca autoritățile din Islamabad să pună la cale o misiune de salvare.

— Vor trimite probabil elicoptere în misiuni HAP, sugeră August.

— Explică ce-nseamnă HAP, îi ceru Hood.

— Vânătoare şi sondaj [30], spuse colonelul. Celula nu va risca trimiterea unui semnal radio de ghidare către Pakistan,

ori indicarea unui loc de întâlnire. Pentru un post indian de ascultare amplasat pe linia de demarcație ar fi foarte uşor să-i localizeze. Pakistanul nu dispune de sateliți de spionaj care să-l ajute la descoperirea celulei, aşa că va trebui să facă zboruri deasupra regiunii, intersectând bănuitele căi de exfiltrare ale celulei. Şi va folosi elicoptere în loc de avioane cu reacție, pentru că pot zbura sub nivelul de detecție al radarelor indiene.

— Bune presupuneri, aprecie Hood.

— Paul, e ceva care mă sâcâie, îi spuse Coffey. Ştim cu certitudine că agentul operativ NSA a fost doar observator, nu şi participant la eveniment? Acțiunea ar fi putut fi pregătită de complotiştii NSA cu vreo câteva săptămâni în urmă şi programată să fie declanşată pentru a distrage atenția de la plănuita lor lovitură de stat din Washington.

Ipoteza lui Coffey era demnă de luat în seamă. Fostul şef al NSA, Jack Fenwick, complotase în vederea înlocuirii preşedintelui Statelor Unite, Michael Lawrence, cu mult mai combativul Cotten, vicepreşedintele republicii. Era plauzibilă presupunerea că Fenwick ar fi putut ajuta la orchestrarea actualei crize ca o manevră diversionistă față de anticipata demisie a preşedintelui Lawrence.

— Bănuim că Friday este curat, deşi în momentul de față l-am pus sub carantină, atât pe el, cât şi pe ofițerul indian care-l însoțeşte, replică Hood. Presupun că dacă ar fi avut vreun amestec în operațiune, Friday ar fi părăsit zona şi s-ar fi străduit să ne țină şi pe noi departe de ea.

— Ceea ce poate însemna la fel de bine că este implicat, sublinie Liz.

— În ce fel? ceru lămuriri Hood.

— Dacă vei sugera, aşa cum bănuiesc că o să faci, ca echipa Striker să ajute celula pakistaneză să revină în patrie, atunci ar fi în interesul domnului Friday să stea în preajma lor şi să se asigure că nu reuşesc să-şi ducă misiunea la bun sfârşit.

— Situația poate să stea şi invers, zise Herbert. Dacă echipa Striker pleacă în căutarea celulei, şi ei pot să-l țină pe Friday sub observație.

— Vreau să scot în evidență faptul că încă n-am luat o decizie finală în privința misiunii, colonele, spuse Hood. Însă, dacă vrem cu adevărat să-i ajutăm pe pakistanezi, cheia succesului o constituie intervenția rapidă. Bob, eşti permanent în legătură cu cartierul general al Comandamentului Aerian Central din India.

— Da, răspunse Herbert. Colaborăm direct cu mareşalul-şef al aviației, Chowdhury, şi cu aghiotantul lui şef. I-am spus deja mareşalului că am vrea să modificăm metoda de inserție în zonă a echipei Striker.

— Vă gândiți la un desant aerian, zise August.

— Corect, replică Herbert. I-am cerut mareşalului echipamentul de salt necesar. A spus că-l vom găsi cu certitudine la escadrila lor de avioane de desant AN-12, Vulturii Himalayeni. Însă nu l-am informat ce fel de operațiune urmează să executați în acea regiune. Vestea bună este că, indiferent ce acțiune veți întreprinde, va fi foarte bine acoperită. Forțele armate ale Indiei continuă să păstreze un secret absolut în legătură cu implicarea voastră. Cei din SFF şi restul persoanelor aflate în culisele atentatului din Srinagar nici nu ştiu că Striker e-n drum către regiunea respectivă.

— Dar ofițerul indian care este cu domnul Friday? întrebă August. Sunteți siguri că putem avea încredere în el?

— Păi, nimic pe lumea asta nu e sigur, zise Herbert. Dar conform celor relatate de Friday, căpitanul Nazir nu priveşte cu încântare perspectiva unui atac nuclear. Mai ales că el şi agentul NSA se-ndreaptă către Pakistan.

— Mă gândeam şi eu la chestia asta, spuse colonelul. Credeți că pe lista de rechiziții înaintată armatei indiene putem include şi nişte izmene căptuşite cu plumb?

— Aşază-te pur şi simplu în spatele lui Mike, îl sfătui Herbert. De el nu trece nimic. Nici măcar radiațiile de mare intensitate.

Gluma fu răsplătită cu câteva chicote nervoase. Râsul era o bună modalitate de alungare a tensiunii.

— Friday şi Nazir sunt la bordul unui elicopter, în drum către o aşezare numită Jaudar, îl informă Herbert pe liderul Striker.

— Ştiu unde este, răspunse ofițerul. La sud-est de regiunea planificată pentru cercetarea noastră.

— Dacă vom lua decizia să demarăm o operațiune de căutare şi salvare, va trebui să escaladezi munții aflați la nord de acea localitate, zise Herbert. Acolo am localizat celula pakistaneză.

— Colonele August, dacă vom aproba misiunea asta, va trebui să-ți deplasezi oamenii în munții Himalaya, aproape de ghețarul Siachen, să iei contact cu celula şi s-o treci dincolo de linia de demarcație, îi spuse Hood. Este o operațiune extrem de riscantă. Vreau un răspuns cinstit. Poate Striker s-o îndeplinească?

— Miza este pe măsura riscului, replică August. Va trebui să facem față.

— Un om de ispravă, murmură Herbert. Un om al naibii de bun.

— Oameni buni, trebuie să subliniez faptul că indienii n-o să fie singurii voştri inamici potențiali, interveni Liz. Trebuie să vă faceți griji legate şi de starea psihică a componenților celulei pakistaneze. Acționează în condiții extreme de constrângere fizică şi psihică. S-ar putea să nu vă creadă că le sunteți aliați. În situații precum cea de față, indivizii au tendința să nu creadă pe nimeni altcineva din afara grupului.

— Sunt observații foarte pertinente, pe care va trebui să le discutăm, îi zise Hood.

— Mai este un aspect care trebuie luat în discuție, Paul, interveni Coffey. Conform datelor tale, Miliția Kashmirului Liber a recunoscut implicarea sa parțială în acest atentat şi în toate celelalte care-au avut loc anterior în regiune. Striker va ajuta nişte terorişti autodeclarați. E inutil să mai spun că asta ne lasă descoperiți din punct de vedere legal.

— Asta-i o porcărie! se enervă Herbert. Indivizii care mi-au aruncat în aer soția încă se mai ascund prin nişte găuri de şobolani, undeva în Siria. Terorişti de diverse nații nu sunt extrădați în veci. Iar indivizii care-i ajută pe terorişti nu-şi văd numele pe primele pagini ale ziarelor.

— Asta li se întâmplă numai grupurilor de gherilă sponsorizate de națiuni teroriste, răspunse Coffey. Statele Unite au un sistem juridic diferit. Chiar dacă Striker reuşeşte să ducă celula în Pakistan, India va avea dreptul să ceară extrădarea tuturor celor care au legătură cu atentatul din bazar, cu uciderea comandoului SFF şi cu evadarea celulei. Dacă New Delhi nu reuşeşte să pună gheara pe FKM, atunci vor vrea echipa Striker.

— Lowell, India nu are vreun temei moral solid, ripostă Herbert. Nu uita că plănuieşte un afurisit de atac nuclear!

— Nu. După toate aparențele, un element disident din cadrul guvernului plănuieşte asta, îl corectă Coffey. Guvernul de drept al Indiei îl va renega şi-l va judeca şi pe el.

Enervat, avocatul se ridică şi se duse să-şi ia o cană cu cafea. După ce reveni la masă şi sorbi o gură din băutura fierbinte, păru a se mai calma. Hood păstra tăcerea. Îl privea pe Herbert. Şeful Secției de informații nu-l agrea pe Lowell Coffey, iar dezgustul lui pentru subtilități juridice era celebru. Din nefericire, Hood nu putea ignora problema ridicată de avocat.

— Domnilor? ceru voie August să intervină în discuție.

— Da, colonele, te rog, îi spuse Hood.

— Aici vorbim de-o posibilă conflagrație nucleară, rosti ofițerul. Regulile obişnuite par să nu se aplice în acest caz. Dacă vreți, pot aduna băieții din echipă să-şi exprime părerea prin vot, dar pot să pariez că vor spune exact ce am eu de gând să zic. Având în vedere miza, merită să ne asumăm riscul.

Hood ar fi dorit să-i mulțumească, însă vorbele i se înțepeniseră în gât. Însă Bob Herbert nu avea acest gen de problemă.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, colonele August, exclamă cu putere Herbert, aruncând o căutătură peste masă, în direcția lui Coffey.

— Mulțumesc, Bob, răspunse August. Domnule Coffey? Dacă asta e de vreun ajutor, să ştiți că Striker poate juca față de pakistanezi rolul Călărețului Singuratic.

— Ce vrea să-nsemne asta, colonele? ceru lămuriri Coffey.

— Am putea să-i lăsăm acasă şi apoi s-o ştergem în galop către apus înainte ca ei să ne poată mulțumi sau să ne identifice, explică August.

Herbert zâmbi. Hood făcu la fel, însă în sinea lui. Fața îi era împietrită de greutatea deciziei pe care-o avea de luat.

— Vom discuta mai târziu despre toate astea, rosti Hood. Colonele, vreau să-ți mulțumesc.

— Pentru ce? Că-mi fac datoria?

— Pentru entuziasmul şi curajul arătate, îl lămuri Hood. Ne-au ridicat tuturor moralul.

— Vă mulțumesc, domnule, zise August.

— Încearcă să te odihneşti, îl povățui Hood. Închise telefonul şi aruncă o privire în jurul mesei. Bob, vreau să te-asiguri că cineva de la NRO supraveghează în permanență granița cu Pakistanul. Dacă e traversată de-un elicopter plecat în căutarea celulei, vreau să fim capabili să-i avertizăm din timp pe băieții din Striker. Nu doresc să fie confundați cu o forță ostilă şi mitraliați.

Herbert încuviință.

— Lowell, găseşte-mi câteva temeiuri legale pentru operațiune, continuă Hood.

Avocatul clătină din cap.

— Nu există aşa ceva, zise Coffey. Cel puțin, ceva care să stea în picioare în cazul unui proces internațional.

— Nu vreau ceva care să țină într-un tribunal, spuse Hood. Am nevoie de-un motiv care să împiedice extrădarea echipei Striker, dacă se va ajunge la asta.

— Cum ar fi să pretindem că erau într-o misiune umanitară, sugeră Coffey.

— Mda, făcu Herbert. Pun pariu că vom găsi o porcărie de regulament ONU al forțelor de menținere a păcii care să se potrivească.

— Fără a informa Națiunile Unite? se miră Coffey.

— Ştii ceva, Lowell, ideea lui Bob ar putea fi bună, zise Hood. În cazuri de urgență, secretarul-general al ONU dispune de puteri discreționale care-i permit să declare o regiune „zonă de risc" în eventualitatea unei probabile şi copleşitoare amenințări militare. Asta îi dă dreptul să trimită o echipă a Consiliului de Securitate, cu scopul de-a investiga zona.

— Nu văd în ce fel ne-ar ajuta asta pe noi, zise Coffey.

— Nu trebuie ca echipa să fie compusă din personalul Consiliului de Securitate, explică Hood. Ci doar din agenții națiunilor membre ale Consiliului.

— Posibil, zise Coffey. Dar nimeni nu va accepta prezența unei echipe formată exclusiv din americani.

— Nu va fi exclusiv americană, spuse Hood. India este membră a Consiliului de Securitate. Iar în echipă există indieni.

— Căpitanul Nazir şi Nanda Kumar, continuă Herbert ideea. Concetățeni de-ai secretarului-general al ONU.

— Exact, replică Hood. Chiar dacă Nanda e un observator ostil, măcar va fi prezentă în echipă.

— Mda, sigur. De când îşi dă Consiliul de Securitate acceptul pentru orice? întrebă Liz.

— Trebuie s-o punem în temă pe secretarul-general Chatterjee de îndată ce echipa Striker ajunge la sol, spuse Hood. Apoi îi vom transmite ce informații avem.

— Şi dacă refuză să facă uz de puterile sale? întrebă Coffey.

— Nu va refuza, zise Hood.

— Cum poți fi sigur? îl chestionă Coffey.

— Deoarece încă mai avem un departament de relații cu presa, spuse Hood. Şi atât timp cât îl mai avem, mă voi asigura ca toate ziarele de pe glob să afle că secretarul-

general Chatterjee a stat cu brațele în sân în timp ce India se pregătea să lanseze rachete nucleare asupra Pakistanului. Atunci vom vedea de-al cui sânge va fi însetat publicul. De-al ei sau de cel al soldaților Striker?

— Nu mi-aş pune averea la bătaie pariind pe planul vostru, îi avertiză Coffey.

— Atunci oferă-mi o alternativă, contraatacă Hood.

Coffey şi Herbert căzură de acord să arunce o privire asupra statutului Națiunilor Unite şi apoi să-l sfătuiască pe Hood. Paul acceptă să amâne o vreme contactarea lui Chatterjee. Herbert părăsi camera pentru a studia ultimele rapoarte informative. Numai Liz rămase în urmă, alături de Hood. Îşi ținea mâinile împreunate pe tăblia mesei şi le fixa încruntată.

— Probleme, Liz? o abordă Hood.

— Ai mai avut nişte ciocniri cu Mala Chatterjee, spuse Liz, fixându-l cu privirea.

— Adevărat, recunoscu Hood. Însă nu am de gând să-i forțez mâna sau s-o pun într-o situație jenantă. Nu mă interesează decât protejarea echipei Striker.

— Nu aici doream s-ajung, îi zise Liz. Te-ai războit cu Chatterjee, te-ai certat cu Sharon şi i-ai dat cu piciorul lui Ann Farris. Expresia femeii se mai îmblânzi puțin. Mi-a spus de relația voastră.

— Bine, rosti Hood, cu o urmă de iritare. Unde vrei să ajungi?

— Ştiu ce părere ai despre flecăreala cu un psiholog, însă vreau să mă asigur că poți ține sub control toate problemele cu care te confrunți, rosti Liz. Eşti foarte tensionat din pricina femeilor. Nu lăsa frustrarea să se transmită de la o femeie la alta, apoi la o alta.

Hood se ridică de pe scaun.

— N-o las, îți promit.

— Aş vrea să te cred, zâmbi Liz. Dar în momentul de față eşti supărat şi pe mine.

Hood rămase nemişcat. Liz avea dreptate. Spinarea lui era țeapănă ca o scândură, gura i se transformase într-o linie subțire, iar pumnii şi-i ținea strânşi. Îşi destinse umerii şi descleştă degetele de la mâini. Lăsă privirea în pământ.

— Paul, e datoria mea să veghez asupra angajaților Centrului şi să scot în evidență posibilele probleme, continuă Liz. Exact asta fac. Nu te judec. Însă, de când cu situația de criză din sediul ONU, ai fost tot timpul sub tensiune. De asemenea, eşti foarte obosit. Eu mă străduiesc să te păstrez în acea stare de bărbat imparțial, cu mintea limpede, pe care tocmai l-am urmărit mai devreme rezolvând conflictul dintre Bob Herbert şi Lowell Coffey.

Pe chipul lui Hood înflori un zâmbet timid.

— Mulțam, Liz. Nu cred că reprezint un pericol pentru secretarul-general, însă apreciez faptul că-mi ridici moralul.

Liz îl bătu încurajator pe umăr, apoi ieşi din cameră. Hood privi spre cronometrul pentru situații de criză.

Ecranul de afişaj era încă întunecat. Însă, în interiorul organismului, ceasul lui Hood deja ticăia. Iar arcul era dureros de încordat, întocmai cum spusese Liz.

Chiar şi aşa, îşi reaminti că el stătea la Washington, într-un loc sigur, pe când Mike Rodgers şi echipa Striker se-ndreptau către o regiune unde acțiunile lor puteau salva sau condamna la moarte milioane de vieți… inclusiv pe ale lor.

Comparativ cu acest gând, orice alt motiv cauzator de stres era egal cu zero.

29

New Delhi, India

Joi, 2.06 p.m.

John Kabir, bărbatul de şaizeci şi nouă de ani care ocupa funcția de ministru al apărării, stătea în biroul său cu pereți de culoare albă. Cele două coridoare ocupate de birourile Ministerului Apărării făceau parte din complexul guvernamental de clădiri, vechi de optzeci de ani, amplasat în New Delhi, pe Gurdwara Rakabganj Road, numărul 36. Dincolo de şirul lung de ferestre care acopereau întreaga fațadă, lumina strălucitoare a soarelui cădea pe vastele peluze, pe micile lacuri artificiale şi pe fântânile cu elemente decorative din piatră. Zgomotul traficului citadin abia dacă se făcea auzit în spatele zidului înalt, ornamental, din gresie roşie, care împrejmuia întinsul complex. Pe latura dreaptă a terenului ocupat de complex, Kabir putea zări marginea uneia dintre cele două camere ale Parlamentului, Lok Sabha, Camera Poporului. Pe latura opusă a complexului guvernamental se afla Rajya Sabha, Consiliul Statelor. Spre deosebire de reprezentanții din compunerea Lok Sabha, care erau aleşi de către popor, membrii Rajya Sabha erau aleşi fie de către preşedinte, fie selectați de adunările legislative ale statelor ce alcătuiau națiunea.

Ministrul Kabir îşi iubea patria şi guvernul ei. Însă nu mai avea răbdare pentru guvernanți. Sistemul îşi pierduse rostul de-a fi.

Demnitarul cu păr alb tocmai terminase de citit un e-mail transmis pe-o linie securizată, din partea maiorului Dev Puri, care raporta despre dislocarea de trupe în munți. Puri şi subordonații săi erau combatanți veterani, cu experiență de front. Ei urmau să reuşească acolo unde comandoul SFF dăduse greş.

Kabir şterse fişierul din computer, apoi stătu să reflecteze asupra faptului că adusese țara într-o situație de cumpănă. Urma să fie ori triumful, ori dezastrul lungii sale cariere. O carieră începută în rândurile armatei, cu rangul de căpitan, la vârsta de treizeci şi şapte de ani. Kabir fusese frustrat de slăbiciunile programelor sociale şi militare adoptate de către prim-ministrul Indira Gandhi. Fusese în special supărat de

faptul că India, după ce învinsese Pakistanul în războiul din 1971, eşuase în a-şi desăvârşi solidificarea stăpânirii asupra regiunii Kashmir prin înființarea unei zone demilitarizate dincolo de linia de demarcație. El înaintase un plan care prevedea crearea unei „zone de securitate”. Intenționase ca satele aflate de partea pakistaneză a zonei să fie folosite drept poligon de antrenament pentru artilerie, pentru elicopterele de atac şi pentru avioanele de bombardament. Dorise să le țină pustii, neocupate. Care era țelul unui război încununat de triumf dacă prin victoria obținută nu se putea menține securitatea de-a lungul graniței?

Nu numai că planul său fusese respins, dar căpitanul Kabir îndurase şi mustrările ministrului apărării. Demisionase şi scrisese o carte, *Imbolduri pentru o națiune şovăitoare*, care devenise un bestseller controversat. Urmase apoi *Plan pentru viitorul nostru sigur*. La mai puțin de trei luni după publicarea celei de-a doua cărți, fusese rugat să devină secretar-general al Partidului Socialist Samyukta. În trei ani ajunsese preşedinte al Partidului Socialist Indian. Tot în aceeaşi perioadă fusese numit preşedinte al Federației Camionagiilor din India. În 1974 inițiase o grevă care paralizase şoselele, ba chiar şi trecerile la nivel peste calea ferată, unde camioanele se „stricau” subit. Greva contribuise la declanşarea stării de urgență, instaurată de prim-ministrul Gandhi în iunie 1975. Legea îi permitea premierului să suspende libertățile civile şi să-şi încarcereze oponenții. Kabir fusese arestat şi ținut mai bine de-un an în detenție. Asta nu-l împiedicase să-şi continue, dintre zidurile celulei, campania de influențare în vederea reformării sistemului. Sprijinit de către sindicalişti şi de către grupările socialiste susținute din umbră de Rusia, Kabir fusese amnistiat. Rusia, în special, era încântată de faptul că John Kabir pleda pentru o prezență indiană mult mai puternică la granița cu China. Kabir se folosise de susținătorii săi tot mai numeroşi şi mai răspândiți în diverse domenii pentru a fi numit ministru adjunct al industriei. Se folosise de acel post pentru a-şi extinde

suportul în rândul castelor muncitoreşti şi pentru a-şi reface, simultan, vechile relații din cadrul armatei. Asta dusese la numirea sa în postul de ministru al relațiilor cu provincia Kashmir şi la obținerea statutului de membru al Comitetului Afacerilor Externe. Acolo ajunsese bun prieten cu Dilip Sahani. Sahani era ofițerul comandant al Forței Speciale de Frontieră din Kashmir. Bărbații descoperiseră că nutresc aceleaşi temeri în privința amenințării etalate atât de către fundamentaliştii islamici, cât şi de cercetările nucleare inițiate de Pakistan.

Cu doi ani în urmă, ofițeri cu rang înalt din cadrul armatei şi oficialități guvernamentale care priveau cu respect planul referitor la Zona de Securitate se aliaseră şi făcuseră presiuni asupra prim-ministrului ca John Kabir să fie numit ministru al apărării. Kabir îi ceruse comandantului-şef al SFF să vină şi să lucreze în cadrul ministerului, apoi aranjase ca postul rămas liber să-i fie încredințat lui Dilip Sahani. Împreună, cei doi bărbați începuseră să comploteze în secret. Guvernul de la New Delhi se mulțumea să-şi dezvolte propriul arsenal nuclear ca mijloc de intimidare şi să adune informații pentru a domoli amenințările venite de peste graniță. Kabir şi Sahani nu se mulțumeau doar cu atât. Doreau să fie siguri că guvernul de la Islamabad nu va mai avea vreodată oportunitatea să se folosească de amenințarea cu un război sfânt – jihad – sau cu folosirea armelor de distrugere în masă. Cu ajutorul neştiutoarei celule FKM şi a unei tinere membre a Rețelei Operative Civile din cadrul SFF, erau pe punctul de a-şi vedea realizate visurile. Dacă forțele de comando reuşeau să captureze şi să distrugă celula FKM, atingerea obiectivului final nu se mai afla decât la o distanță de câteva zile, poate chiar ore. Acum tot ce aveau de făcut era să aştepte.

Maiorul Puri nu-i va trăda încrederea. Urma să strângă cercul în jurul celulei teroriste, apoi să-i ucidă pe componenții acesteia într-un schimb de focuri. Tânăra din Rețeaua Operativă Civilă urma să descrie cele văzute de ea. Chiar dacă va pieri în urma luptei, cu ultima suflare o să-i relateze

maiorului Puri cum atacase FKM templul şi autobuzul. Cum fuseseră vieţile acelor hinduşi primele sacrificii ale noului jihad. Poporul Indiei va crede povestea ei pentru că în străfundul inimilor toţi ştiau că fata rostise adevărul. Bunicul va confirma, cu lacrimi de jale, tot ceea ce relatase fata. Atunci guvernul indian va da un răspuns.

Fireşte, preşedintele şi prim-ministrul vor ataca Pakistanul aşa cum o făceau de fiecare dată. Cu vorbe. Ăsta era felul obişnuit de-a acţiona al puterilor nucleare. Dacă răspundeau cu armele, rezultatul ar fi fost de neimaginat. Cel puţin astfel gândeau oamenii cu bun-simţ.

Ceea ce nu înţelegea restul globului era faptul că liderii Pakistanului se arătau dispuşi să îndure anihilarea nucleară. Şi-ar sacrifica propriul popor, dacă prin asta ar obţine distrugerea totală a Indiei şi a poporului hindus. Islamul va continua să aibă milioane de aderenţi. Credinţa lor urma să supravieţuiască. Iar morţii din Pakistan îşi vor continua viaţa în paradis.

Kabir nu intenţiona să-i ofere Pakistanului şansa să atace India. Totuşi, era întru totul de acord să-i trimită pe pakistanezi în Paradis. Avea de gând să realizeze asta lansând un atac preemtiv.

Echipa care răspundea de Centrul Nuclear Subteran de Comandă [31] era loială ministrului Kabir. Personalul-cheie fusese atent selecţionat din rândurile armatei şi ale SFF. Vor răspunde dublei comenzi lansate de către ministrul Kabir şi comandantul Sahani. Când vor sosi ordinele, nimic de pe pământ nu-i va putea întoarce din drum.

Planul lui Kabir era să lovească Pakistanul înainte ca acesta să-şi poată desfăşura complet arsenalul nuclear. India urma să folosească un total de şaptezeci şi nouă de SRBM [32]. Fiecare rachetă avea o autonomie de zbor de opt sute de kilometri. Constituiau jumătate din arsenalul nuclear al Indiei şi erau adăpostite în silozuri amplasate exact în spatele liniei de demarcaţie. Unsprezece dintre ele urmau să lovească

Islamabadul, ştergându-l de pe fața pământului şi ucigând aproape 20 de procente din populația Pakistanului, estimată la 130 de milioane de oameni. În zilele şi săptămânile ce vor urma, încă 40 milioane de pakistanezi vor pieri din pricina radiațiilor degajate de exploziile nucleare. Restul rachetelor vor lovi instalațiile militare pakistaneze. Printre ele erau incluse şapte locații din Himalaya, suspectate a adăposti silozuri de rachete nucleare. Poate că echipa americană programată să sosească în India urma să le descopere. Sau poate că nu. Indiferent de rezultatul misiunii de recunoaştere, prezența americanilor va constitui o puternică unealtă propagandistică aflată la dispoziția lui Kabir. Va dovedi lumii că India avea motive să se teamă de proliferarea armelor nucleare în Pakistan. Moartea americanilor va reprezenta un incident regretabil, dar de neevitat.

Ministrul Kabir afişă pe computer lista celorlalte ținte ale atacului. Pe lângă locațiile silozurilor de rachete din munți, vor fi lansate SRBM-uri împotriva fiecărei baze aviatice pakistaneze. Zece baze ale Forțelor Aeriene Pakistaneze[33] erau operaționale non-stop. Acelea erau „bazele operaționale majore" PAF Sargodha, PAF Mianwali, PAF Kamra, PAF Rafiqui, PAF Masroor, PAF Faisal, PAF Chaklala, PAF Risalpur, PAF Peshawar şi PAF Samungli. Fiecare bază avea să fie lovită de câte două rachete. Apoi urmau unsprezece „baze operaționale înaintate", care deveneau complet operaționale numai în timp de război. Şi acelea aveau să fie lovite. Țintele erau PAF Sukkur, PAF Shahbaz, PAF Multan, PAF Vihari, PAF Risalewala, PAF Lahore, PAF Nawabshah, PAF Mirpur Khas, PAF Murid, PAF Pasni şi PAF Talhar. La final veneau cele nouă baze auxiliare folosite pentru aterizări de urgență: PAF Rahim Yar Khan, PAF Chander, PAF Bhagtanwala, PAF Chuk Jhumra, PAF Ormara, PAF Rajanpur, PAF Sindhri, PAF Gwadar şi PAF Kohat. Acestea nu erau decât nişte piste de aterizare, neîncadrate cu personal de deservire. Totuşi, urma să fie rase de pe hartă. Cu puțin

noroc, PAF se va dovedi incapabilă să lanseze măcar o rachetă sau un avion de bombardament. Chiar dacă Pakistanul reuşea să înregistreze câteva explozii nucleare pe teritoriul inamicului, India putea absorbi pierderile. Liderii urmau să fie mutaţi în buncăre subterane. Vor conduce scurtul conflict şi apoi reconstrucţia ţării din interiorul UNCC.

Când totul se va termina, Kabir va căpăta laudele sau învinuirile pentru cele întâmplate. Dar, indiferent de felul cum va reacţiona lumea, Kabir era sigur de un lucru.

Avea să facă ce se cuvine.

30

Ankara, Turcia

Joi, 11.47 a.m.

Avionul de transport şi desant AN-12 al forţelor aeriene indiene era vărul celui mai mare aparat de zbor din lume, AN-225 Mriya, construit de uzinele Antonov din Rusia[34]. Aparatul AN-12 nu avea decât jumătate din dimensiunile acelui monstru echipat cu şase motoare. Avion de transport cu rază mare de acţiune, era cu o treime mai mic decât aparatul Hercules C-130 care adusese echipa Striker până la Ankara. Cu un compartiment de marfă în partea posterioară şi o cabină de pasageri etanşă, izolată, spre partea frontală, avionul aparţinând forţelor aeriene indiene era mult mai silenţios. Mike Rodgers mulţumea Cerului pentru asta.

Generalul apucase cinci ore de somn sănătos în cursul porţiunii finale a zborului cu C-130. Reuşise acea performanţă numai cu ajutorul unor dopuri de ceară vârâte în urechi, obiecte pe care le purta cu sine special în acest scop.

Totuşi, diminuarea nivelului de zgomot şi de vibrații la bordul avionului indian era bine-venită. Mai ales în clipa în care caporalul Ishi Honda îşi părăsi scaunul şi se duse în partea din spate a cabinei destinate echipajului. Se ghemui pentru a-şi face loc prin unicul şi îngustul culoar de trecere care străbătea centrul cabinei. Echipamentul de escaladă destinat echipei, hainele de iarnă şi paraşutele erau stivuite în baloți şi fixate cu o plasă de tavan, deasupra culoarului de trecere.

Specialistul în comunicații îi întinse generalului aparatul TAC-SAT.

— E domnul Herbert, explică Honda.

Colonelul August stătea aşezat în scaunul din fața celui ocupat de Rodgers. Cei doi bărbați avură un schimb de priviri.

— Mulțumesc, îi spuse generalul lui Honda.

Caporalul se-ntoarse la locul său. Rodgers apucă receptorul.

— Bob, avem nişte paraşute la bord, zise generalul. Sunt pentru noi?

— Paul şi-a dat acordul pentru o misiune expeditivă de căutare şi recuperare a celulei, îl informă Herbert.

În limbajul spionilor, „expeditivă" echivala cu „ilegală". Însemna că operațiunea trebuia să se desfăşoare în mare grabă, înainte să prindă careva de veste şi s-o blocheze. Totodată, mai însemna ceva. Urmau probabil să fie desantați în Himalaya. Rodgers cunoştea implicațiile acestui lucru.

— Am localizat ținta, continuă Herbert. Viens le urmăreşte traseul prin munți. Se află la aproximativ două mii şapte sute de metri altitudine, îndreptându-se către nord-vest, spre linia de demarcație. Actualmente se află la cincizeci şi unu de kilometri nord față de satul Jaudar.

Rodgers scoase unul dintre cele trei „caiete cu scheme de joc" aflate sub scaun. De fapt era o mapă din plastic pe care se găseau legate, cu o spirală metalică, toate hărțile regiunii. Descoperi localitatea şi îşi mişcă degetul mai sus de ea. Dădu o pagină în spate, acolo unde se continua desenul hărții. În

loc de maroniul munților, dădu peste o mare pată albă, în formă de pumnal curbat, cu vârful orientat în partea din stânga jos.

— Sunt pe un curs care-i duce direct la ghețarul Siachen, spuse Rodgers.

— Exact asta au văzut şi oamenii noştri, confirmă Herbert. Nu pot avea mult armament asupra lor. De aceea, pare logic să se-ndrepte către un loc unde elementele naturii le-ar putea fi de ajutor. Frig, viscole, avalanşe, crevase... este o fortăreață sau un bun mediu în care să-ți pierzi urma, dacă e necesar.

— Presupunând că acel mediu nu-i ucide, remarcă Rodgers.

— Dacă ar încerca să străbată zona la o înălțime ceva mai mică, şi-ar găsi cu siguranță moartea, replică Herbert. NSA a interceptat un raport SIG-INT provenind de la un satelit rus de spionaj care monitorizează comunicațiile din zona liniei de demarcație. Câteva subunități au fost dislocate de pe linie şi se pare că se-ndreaptă către ghețar.

— Timpul estimat de sosire în zonă? se interesă Rodgers.

— Nu-l cunoaştem, răspunse Herbert. Nu ştim dacă subunitățile sunt aeropurtate, motorizate sau pedestre. Vom vedea ce altceva putem prinde de la satelitul rusesc.

— Generalul Orlov ne poate da o mână de ajutor? întrebă Rodgers.

Serghei Orlov era şeful Centrului de Comandă rus, cu baza la Sankt-Petersburg. Generalul Orlov şi Paul Hood aveau o relație foarte apropiată, atât personal, cât şi profesional. Fostul comandant al echipei Striker, locotenent-colonelul Charles Squires, murise în cursul unei acțiuni comune ce avea ca scop eliminarea amenințării unei lovituri de stat în Rusia.

— L-am rugat pe Paul să se intereseze, zise Herbert. Însă nu vrea să-i implice pe ruşi. Tehnologia furnizată de Rusia stă la baza puterii militare a Indiei. Indienii se revanşează față de generalii ruşi. Orlov nu poate garanta că toți ofițerii superiori

cu care va lua legătura vor respecta regulile de păstrare a secretului.

— Acelaşi lucru îl putem spune noi despre tipii de la NSA, replică Rodgers.

— Sunt de acord cu tine în privința asta, spuse Herbert. Nu sunt sigur că Hank Lewis a astupat toate găurile lăsate de Jack Fenwick în urma sa. Tocmai de aceea îi dau lui Ron Friday numai minimum de informații. Se deplasează către Jaudar împreună cu un ofițer al Felinelor Negre şi cu bunicul informatoarei CNO care călătoreşte împreună cu celula pakistaneză.

— O manevră bună, aprecie Rodgers.

— Totodată, încercăm să obținem rapoarte meteo actualizate de la escadrila Vulturii Himalayeni, completă Herbert. Însă rapoartele pot fi deja depăşite la sosirea voastră acolo. Apropo, cum vă tratează noile gazde?

— Grozav, răspunse generalul. Ne-au dat rații de hrană, tot echipamentul se află la bord şi ne încadrăm în graficul orar.

— În regulă, zise şeful Secției de informații. Îți voi da coordonatele zonei de desant la ora H minus cincisprezece minute.

— Confirmat, spuse Rodgers.

Generalul îşi privi ceasul. Mai aveau trei ore de zbor. Exact timpul necesar pentru distribuirea materialului, verificarea lui, echiparea oamenilor şi o nouă studiere a hărților împreună cu toată echipa.

— Voi reveni cu un apel atunci când o să am mai multe informații pentru voi, zise Herbert. Mai aveți nevoie de ceva?

— Acum nu-mi trece nimic prin minte, Bob, îi răspunse Rodgers.

Urmă un scurt moment de tăcere. Mike Rodgers ştia ce-o să audă în continuare. În timpul ultimei întrebări, sesizase uşoara schimbare de ton din glasul lui Herbert. Trecuse de la hotărâre la melancolie.

— Mike, ştiu că nu mai e nevoie să-ți spun că ai o sarcină împuțită, zise Herbert.

— Da, nu-i nevoie, fu de acord Rodgers.

Răsfoia paginile cu fotografiile mărite ale zonei în care urmau să se paraşuteze. Nu-i păsa de forma terenului. Căuta hărțile cu reprezentarea curenților de aer. Vânturile erau de-a dreptul sălbatice, suflând printre versanți cu viteze cuprinse între optzeci şi o sută de kilometri pe oră. Aveau tăria unei furtuni.

— Însă trebuie să scot în evidență faptul că tu nu eşti parte componentă a echipei Striker, continuă Herbert. Eşti ofițer superior în cadrul NCMC.

— Treci la subiect, i-o reteză Rodgers. Paul o să-mi ordone să rămân în avion?

— N-am discutat asta cu el, spuse Herbert. Ce rost are? I-ai mai încălcat ordinele şi-n alte ocazii.

— Aşa am făcut, recunoscu Rodgers. Am salvat Tokio de la un atac nuclear, dacă mă ajută memoria, la vârsta mea înaintată.

— L-ai salvat, zise Herbert. Însă m-am gândit că ne-ar fi de folos să avem pe cineva la fața locului, pe post de ofițer de legătură cu guvernul indian.

— Trimite pe unul dintre băieții de la FBI staționați la ambasadă, sugeră Rodgers. Ştiu că sunt acolo şi sunt sigur că şi guvernul indian ştie.

— Nu prea cred, ripostă Herbert.

— Uite, voi fi fericit să vorbesc cu orice oficialitate va fi nevoie, însă de pe teren, spuse generalul. Se aplecă în față, cuprinzând microfonul în căuşul palmei şi vorbind cu voce scăzută. Bob, ştii al naibii de bine cu ce ne confruntăm aici. M-am uitat pe hărți. Când ne vom paraşuta în munți, vântul ne va izbi ca un baros. Avem şanse mari să pierdem oameni doar încercând să-i aducem la sol.

— Ştiu, rosti Herbert.

— Ce naiba, dacă n-ar fi nevoie de ei la comenzile avionului, i-aş lua cu mine şi pe piloții indieni. Să dea o mână

de ajutor la salvarea propriei țări, continuă Rodgers. Aşa că nu-ncerca să-mi spui mie să nu fac ceea ce le cer băieților din Striker să facă. Mai ales când în joc e o miză atât de mare.

— Mike, nu mă gândeam la Striker şi la restul lumii, replică Herbert. Mă gândeam la un vechi prieten, în vârstă de patruzeci şi şapte de ani, cu genunchii afectați de practicarea fotbalului american. Un prieten care, în loc să ajute echipa, i-ar provoca mai mult rău dacă se răneşte la aterizarea pe ghețar.

— Dacă se-ntâmplă una ca asta, le ordon să mă lase acolo unde am aterizat, îl asigură Rodgers.

— Nu te vor părăsi.

— Ba o vor face, îl contrazise Rodgers. Trebuie procedat astfel indiferent cine s-ar putea răni la aterizare. Închise receptorul şi-i făcu semn caporalului Honda să vină să-şi recupereze stația. Apoi se ridică. Revin imediat, îi spuse lui August.

— E ceva de care trebuie să ştim şi noi? întrebă colonelul.

Rodgers îi aruncă o privire. August era într-o postură inconfortabilă. Rodgers se număra printre cei mai vechi şi mai apropiați prieteni ai colonelului. În acelaşi timp, îi era superior în grad. Tocmai din acel motiv refuzase prima oară August oferta pentru acel post. De multe ori îi venea greu să găsească echilibrul între prietenie şi subordonare. Exact cu un asemenea moment se confrunta atunci. August cunoştea, de asemenea, la ce riscuri se supuneau prietenul său şi întreaga echipă Striker.

— Te voi pune la curent în câteva minute, îi promise Rodgers, îndreptându-se către cabina de pilotaj.

Păşea cu genunchii săi şubrezi, care însă erau pregătiți să dea câteva şuturi în dosul cuiva.

31

Jaudar, Kashmir

Joi, 3.33 p.m.

Când zburai într-o misiune LAHR[35] printr-o regiune muntoasă precum Himalaya, nu aveai voie să comiți erori.

Din punct de vedere al pilotajului, elicopterul era imposibil de menținut într-o poziție stabilă. Aparatul executa mişcări de ruliu şi de tangaj, atât pe orizontală, cât şi pe verticală, cu ocazionale salturi în diagonală. De asemenea, se dovedea problematic să menții elicopterul astfel încât zona-țintă să rămână în raza vizuală. Deseori era necesar ca pilotul să se deplaseze brusc şi să parcurgă distanțe considerabile pentru a ocoli violentele goluri de aer, norii care apăreau din senin şi reduceau vizibilitatea sau vijeliile de zăpadă şi gheață. Simpla menținere în zbor a aparatului reprezenta o adevărată performanță. Orice informație care putea fi culeasă de către observator era considerată un dar ceresc, nu o garanție.

Purtând ochelari de soare pentru a diminua strălucirea orbitoare a zăpezii şi un set de căşti radio ca să comunice cu căpitanul Nazir în gălăgia din jur, Ron Friday scruta terenul când prin parbriz, când prin ferestrele laterale ale cabinei. Agentul american ținea în poală un pistol mitralieră MP5K. Dacă-i reperau pe terorişti, era posibil ca ei să deschidă focul. Spera că două sau trei rafale trase în aer îi vor convinge să înceteze focul şi să asculte. În caz contrar, plănuia să se retragă şi să doboare de la distanță pe unul sau doi dintre ei, cu ajutorul puştii semiautomate cu lunetă 1ASL, aflate în rastelul din spatele scaunului. Dacă Nazir reuşea să mențină elicopterul nemişcat, puternica armă de precizie îşi va spune cuvântul, având o bătaie mult mai mare decât armele pe care le purtau probabil teroriştii. Odată ce câțiva dintre ei erau răniți, ceilalți componenți ai celulei s-ar fi arătat mult mai

înclinați să-l lase pe Friday să aterizeze şi să se apropie de ei. Mai ales după ce le va promite că-i va duce cu elicopterul în Pakistan, unde vor primi asistență medicală.

Apu stătea pe un scaun rabatabil, în vastul compartiment de transport. Nu aducea chiar a scaun, fiind mai degrabă o simplă bucată de plastic prinsă în balamale şi având o pernă pe fața superioară. Fermierul avea corpul aplecat în față, trăgând cu ochiul prin trapa de acces dintre compartimentul de marfă şi cabina de pilotaj. Avea o căutătură nerăbdătoare în timp ce scruta terenul prin ferestrele cabinei. Friday se pricepea să citească expresia de pe chipul unui om. Bătrânul nu era doar preocupat să-şi găsească nepoata. În ochii lui se vedea un soi de disperare, ca şi în arcuirea tristă a colțurilor gurii, îndreptate în jos. Poate că-n tinerețe Apu fusese în munți. Avea o oarecare idee despre ce se afla în spatele înălțimilor de la poalele lanțului muntos. Însă, cu certitudine nu pătrunsese vreodată atât de departe în inima munților şi nici nu urcase la o asemenea altitudine. Nu privise niciodată piscurile golaşe de undeva de sus. Nu auzise în viața lui urletul aerului agitat de puternicul rotor propulsat de-un motor de 671 KW [36], nici nu simțise vântul ce izbea cu putere fuzelajul sau frigul care trecea prin pereții metalici, căptuşiți cu material textil. Fermierul ştia că, dacă n-o găseau pe Nanda, şansele ei de supraviețuire erau extrem de mici.

Elicopterul îşi continua zborul către linia de demarcație fără ca vreunul dintre ocupanții săi să zărească gruparea teroristă. Friday îşi făcea mai puține griji. Ştia că le rămânea de cercetat versantul de pe partea opusă a lanțului muntos.

Brusc, avu loc un eveniment la care Friday nu se aşteptase. Auzi o voce în căşti. O voce care nu aparținea căpitanului Nazir.

— Negativ zona trei, spunea o voce foarte slabă, distorsionată. Repet: negativ zona trei.

O clipă mai târziu vocea dispăruse.

Friday se asigură că butonul căştilor radio de pe panoul de comunicații era reglat pe „intern”, nu pe „extern”. Asta însemna că puteau comunica doar cu cineva aflat în interiorul cabinei, nu în exteriorul ei.

— Ce-a fost asta? se miră Friday.

Nazir clătină încet din cap.

— Nu era o comunicație de la centrul de control al traficului aerian.

Manşa se agita violent. Ofițerul o ținea strâns, cu ambele mâini.

— Vedeți butonul acela galben de sub panoul de comunicații? întrebă el.

— Da, răspunse Friday.

— Comandă antena din botul aparatului, explică Nazir. Apăsați-l o singură dată, apoi apăsați iarăşi pe comutatorul de semnal extern.

Friday făcu ce i se spusese. Imediat ce-şi luă degetul de pe buton, se auziră clar mai multe voci. Erau verficări radio din diverse sectoare. De asemenea, apăruse un spot verde pe micul ecran direcțional de navigație. Semnalul venea dinspre nord-vest. Friday trecu din nou pe comunicație internă.

— Am face bine să verificăm, opină Friday.

— Nu poate fi o misiune pakistaneză de cercetare, zise Nazir. Nu ar transmite pe frecvența asta.

— Ştiu, replică Friday. Linia de demarcație nu-i departe. Mă-ngrijorează faptul că ar putea fi o unitate indiană care se deplasează spre celulă.

— O operațiune de măturare concentrică a terenului, spuse Nazir. O manevră standard de cercetare şi salvare. Să facem o trecere pe deasupra lor?

— De ce? îl întrebă Friday.

— Ar putea avea informații asupra poziției celulei pe care noi nu le deținem, îl lămuri ofițerul. Direcția spre care merg ne-ar putea oferi un indiciu.

— Nu, decise Friday. Continua să privească prin fereastră. Nu vreau să cheltuim timp şi combustibil.

— Ce facem în caz că ne contactează? vru Nazir să ştie. Radarele amplasate pe linia de demarcație ne pot detecta atunci când ne vom apropia de capătul lanțului muntos. S-ar putea să ne ceară să-i asistăm în operațiunea de căutare.

— Le vom spune că suntem într-o misiune normală de recunoaştere şi tocmai ne pregătim să revenim la Kargil, zise Friday.

Apu îşi trecu brațul uscățiv, dar puternic prin deschizătură şi-l bătu pe umăr pe american.

— E totul în ordine? strigă bătrânul.

Friday dădu din cap că da. Exact în acel moment, la circa treizeci de metri sub ei, agentul văzu cum se vălurea stratul de zăpadă aflat dedesubtul unei surplombe de stâncă.

— Stai! răcni Friday către Nazir.

Elicopterul încetini şi începu să zboare la punct fix. Agentul NSA se aplecă într-o parte. Rotocoalele de zăpadă erau concentrate pe o arie mică şi orientate către nord. Puteau proveni de la nişte animale care-şi croiseră drum de-a curmezişul versantului sau pur şi simplu puteau fi rezultatul unui vârtej de vânt. Îi era imposibil, din cauza surplombei, să-şi poată da seama cu certitudine. Soarele se găsea în spatele crestei, aşa că nu avea cum să risipească penumbra din partea frontală a muntelui.

— Ați observat şi dumneavoastră? întrebă Friday.

Nazir făcu un gest afirmativ.

— Duceți încet elicopterul mai jos şi puțin în lateral, îi ceru Friday.

Elicopterul începu să piardă din înălțime, luând în acelaşi timp distanță față de versant. Pe când creasta luată ca obiectiv umplea din ce în ce mai puțin cadrul ferestrei, întreaga vastitate a lanțului muntos se dezvălui în spatele său. Rândurile nesfârşite de munți cu stânci cenuşii-purpurii constituiau un peisaj spectaculos. Piscurile erau acoperite cu zăpadă, iar americanul putea zări limpede cum ningea asupra unor munți aflați în apropiere, în perdele imaculate asemănătoare unor cortine de teatru. Soarele dăduse naştere

unui curcubeu care intersecta centrul furtunii de zăpadă. Era un arc masiv de lumină, cel mai strălucitor curcubeu văzut vreodată de către Friday. Deşi agentul nu avea timp să se bucure de privelişte, aceasta îl făcu pentru câteva clipe să se simtă precum un zeu.

Coborâseră aproape treizeci de metri. În timp ce pierdeau altitudine, în fața ochilor le apărură trei oameni. Se aflau la cel mult şaizeci de metri distanță. Cei trei mergeau în grup compact. Fiecare individ purta haine groase, de culoare neagră, un rucsac şi o armă. Nu se opriră şi nici nu priviră în direcția elicopterului până când suflul rotorului portant nu agită zăpada aşternută pe traseul străbătut de ei. Datorită căciulilor groase din blană care le acopereau capetele şi vântului care şuiera, nu era de mirare că nu auziseră aparatul de zbor.

— E şi Nanda acolo? întrebă Apu.

Friday nu-şi putea da seama cine erau cele trei persoane. Constata cu dezamăgire că numai trei dintre terorişti reuşiseră să răzbată până aici. Numai dacă...

— Luați altitudine şi îndreptați-vă către nord! urlă el.

Căpitanul Nazir trase către el manşa în formă de U şi elicopterul începu să se ridice. În timp ce executa manevra, rotorul anticuplu din coadă şi partea stângă a compartimentului de marfă fură izbite de o serie scurtă de lovituri dure. Friday nu putea auzi impactul, însă simțea aparatul scuturându-se. Putea de asemenea să observe micile găuri apărute în partea de jos a cabinei de marfă, prin care lumina se strecura înăuntru.

— Ce-i asta? țipă ofițerul indian.

— Ne consideră inamici! strigă Apu.

— E o capcană! zbieră Friday. S-au împărțit în două grupuri!

Elicopterul se clătină şi americanul auzi distinct zdrăngănitul rotorului anticuplu. Focurile de armă venite din spate îi avariaseră în mod evident palele. Dacă nu s-ar fi ridicat la timp, în acel moment elicopterul probabil că plonja

cu coada înainte spre văile stâncoase, învăluite în ceață, de sub ei. Chiar şi aşa, căpitanul Nazir avea mari probleme în a ține elicopterul Ka-25 într-o poziție stabilă şi în mişcare, dovedindu-se aproape imposibil să mai câştige altitudine. O secundă mai târziu elicopterul încetă să mai urce.

— Pierd controlul! anunță Nazir. Şi avem o scurgere de combustibil!

Friday aruncă o privire indicatorului de nivel al carburantului şi slobozi o înjurătură. Deja descărcaseră la fermă tot echipamentul transportat de aparat. Singurul obiect rămas era troliul de ridicare. Nu exista nici un alt obiect care să fie aruncat pentru a scăpa de greutate. Oricum, probabil că nici nu aveau timp să arunce ceva.

Friday se uită prin fereastră în vreme ce aparatul de zbor începu să se clatine violent. Curcubeul dispăruse, din cauza modificării unghiului de incidență al razelor soarelui. Nu se mai simțea precum un zeu, ci ca un fraier de primă clasă. Dintre toate şmecheriile posibile, se lăsase păcălit de cea mai elementară. Să cazi lovit de-un simplu bobârnac. Agentul se lăsase prins de studierea grupului care nu constituia o amenințare, în timp ce un grup de susținere, fie ascuns, fie de pe alt versant, îi făcuse strecurătoare.

— Va trebui să aterizați oriunde puteți! zise precipitat Friday.

— Caut un loc de aterizare, răspunse Nazir, însă nu reuşesc să reperez unul.

O pală bruscă de vânt îi răsuci cu aproape patruzeci şi cinci de grade, aşa că de-acum se aflau cu fața spre versant. O a doua rafală de gloanțe, de data asta venită dinspre primul grup, izbi trenul de aterizare. Elicopterul se poticni, apoi începu căderea. Se aflau în partea superioară a unei văi. Din pricina stratului gros de ceață, Friday nu putea vedea ce se afla sub ei. Însă nu dorea să coboare acolo jos. Nu intenționa să piardă contactul cu celula şi nici nu avea de gând să se afle în zonă când erau lansate rachetele nucleare.

— Trebuie să cobor atâta timp cât mai am posibilitatea unei aterizări controlate, zise Nazir.

— Nu încă, îi comunică Friday. Îşi desprinse centura de siguranță. Apu, dă-te din calea mea.

— Ce-aveți de gând să faceți? întrebă ofițerul.

— Mă târăsc până în partea din spate, răspunse Friday. Aveți capacitate de manevră în plan orizontal?

— Limitată, răspunse Nazir. Unul dintre rotoarele din coadă încă funcționează.

— În regulă, spuse Friday. Dacă puteți răsuci coada elicopterului în direcția versantului, eu şi Apu am putea folosi troliul pentru a coborî în rapel pe una dintre terase.

— Pe vântul ăsta? exclamă Nazir. Veți fi luați pe sus!

— Vântul suflă spre sud-est, către panta muntelui, spuse americanul. Ar trebui să ne ajute.

— La fel de bine ar putea să vă zdrobească de stânci…

— Trebuie să ne asumăm riscul! îi strigă Friday. Trebuie să ajung la celulă şi să-i previn în legătură cu soldații care vin din față.

— Chiar dacă veți putea ajunge pe terasă, teroriştii vor trage asupra voastră, îi preveni Nazir.

— Îl voi trimite pe bătrân primul, zise Friday. S-ar putea ca Nanda să recunoască hainele bunicului ei. Sau teroriştii ar putea să ne considere potențiali ostatici. În orice caz, se vor abține să deschidă focul. Friday îşi scoase cuțitul cu arc şi reteză centura de siguranță a scaunului. După ce separă chingile de restul scaunului, detaşă stația radio şi i-o întinse lui Apu. Cu puțin noroc, voi fi capabil să contactez echipa Striker. Le voi spune unde ne aflăm şi le voi indica poziția aproximativă a locului unde veți ateriza. Striker ne va ajuta să ajungem în Pakistan, iar o patrulă montană va veni să vă recupereze. Le puteți spune că erați într-o misiune independentă de recunoaştere şi că n-ați găsit celula.

Ofițerul indian nu părea deloc convins. Însă nu era timp de discuții pe marginea planului, aşa că procedă cum îi ceruse Friday. Cu picioarele înfipte în podea şi ținând strâns

manşa cu ambele mâini, Nazir reuşi să răsucească elicopterul şi, cu foarte mare grijă, să-l apropie de peretele abrupt. În acest timp, Friday se deconectase de la sistemul de intercomunicație, păstrând însă pe cap casca de pilot. Apoi se răsuci şi trecu rapid prin trapa aflată între scaunele de pilotaj.

— Ce se petrece? întrebă Apu.

Avea fața mai palidă decât de obicei. Spre deosebire de cabina de pilotaj, în compartimentul de marfă era îngrozitor de frig.

— Sărim din elicopter, îl informă Friday, în timp ce folosea chingile tăiate pentru a confecționa un ham destinat lui Apu.

— Nu pricep, zise bătrânul.

— Aveți grijă să vă țineți bine, îl sfătui Friday, strângând hamul şi împingându-l pe fermier către troliu.

Era dificil să stea în picioare, aşa că se târâră spre partea din spate a calei. Troliul avea un cablu gros de un sfert de țol, alcătuit din fibre de nailon înfăşurate în jurul unei sârme de aluminiu. Stătură în genunchi cât timp îi fu necesar lui Friday să desprindă cârligul din ochețul fixat în podea.

— Veți ieşi primul, îi spuse agentul bătrânului, trecând cablul prin hamul confecționat de el.

— Afară? rosti Apu.

— Da, afară, la nepoata dumneavoastră, îl încurajă Friday.

Americanul smuci cablul, încercându-i trăinicia. Părea să fie în regulă. Apoi îl împinse pe Apu cu spatele înainte, până când fermierul ajunse la marginea uşii culisante.

— O să fie o manevră dură, îl preveni Friday. Țineți-vă bine de cablu, ghemuiți-vă şi aşteptați până vă prind cei de jos.

— Stați aşa! se precipită bătrânul. De unde ştiți că mă vor prinde?

— Nu ştiu, însă mă voi ruga s-o facă, spre binele dumneavoastră! îi aruncă Friday, apucând maneta de comandă a uşii culisante.

Trase de aceasta. Cu o zdruncinătură, uşa începu să se deschidă. Apucă repede telecomanda troliului. Cablul începu

să se deruleze în vreme ce aerul înghețat pătruns prin cadrul uşii se năpustea în compartimentul de marfă.

— Spuneți-le că urmează să cobor şi eu! îi strigă Friday lui Apu.

Bătrânul se ținea bine de cablu, aşa cum i se spusese, petrecându-şi brațele în jurul lui, pe măsură ce aluneca afară din elicopter. Cu mâna sa liberă, Friday se prinse de cablu şi se aplecă peste prag. Curentul de aer era precum un bloc solid de gheață, rece şi înțepător. Întoarse în direcția vântului partea capului protejată de cască şi urmări, cu ochi mijiți, coborârea bătrânului. După cum se aşteptase, vântul îl balansa pe Apu în sus şi-n jos. Priveliştea unui bărbat săltând precum un zmeu de hârtie în curentul de aer era aproape ireală. Elicopterul se poziționase la aproape opt metri de coasta muntelui. Trăgea înspre dreapta, căci pe acea parte rotorul anticuplu fusese scos din funcțiune, fiind zgâlțâit de rafalele vântului. Dar Nazir reuşi să-l țină în loc cât timp Apu alunecă spre terasa stâncoasă. Aşa cum sperase americanul, grupul din avangardă veni să-l recupereze, în vreme ce grupul de susținere stătea cu armele ațintite asupra elicopterului. Cu cât se apropia mai mult de stânci, cu atât mai tare era Apu balansat de curenții de aer ce măturau fața terasei. Însă unul dintre componenții celulei reuşi să-l prindă, în timp ce era la rândul său ținut de un camarad. Când toată lumea fu în siguranță, teroristul eliberă cablul. Friday îl rulă, aducându-l înapoi în elicopter. Privi cum fermierul le vorbea oamenilor. Unul dintre pakistanezi făcu un semn cu brațele încrucişate spre grupul rămas în ariergardă. Aceştia nu deschiseră focul asupra elicopterului.

Când capătul cablului ajunse înăuntru, Friday îl trecu rapid prin mânerul stației radio, pe sub brațele sale şi în jurul taliei. Ținu radioul strâns lipit de stomac şi se lăsă pe spate. Pentru a proteja stația, intenționa să iasă din aparatul de zbor cu picioarele înainte. Se deplasă târâş, asemenea unui crab, spre cadrul uşii, apoi apăsă butonul ce derula cablul troliului. Încrucişă picioarele în jurul cablului şi se lăsă să

alunece. Aerul înghețat îi biciuia pantalonii, pătrunzându-l până la piele. Se simțea ca şi cum i-ar fi fost jupuite picioarele. Apoi avu impresia că se duce în jos cu viteza unei sănii motorizate. Deoarece nu mai era nimeni la bord care să opereze troliul, cablul se derula mult mai rapid şi vântul îl balansa mai puternic decât pe bătrân. Stâncile se iviră atât de repede, încât abia avu timp să-şi pregătească picioarele pentru impact. Friday izbi dur solul cu călcâiele. Resimți şocul până în creştetul capului. Se rostogoli pe spate, apoi simți o zdruncinătură urmată de senzația de prăbuşire, pe măsură ce elicopterul se clătina tot mai tare în spatele său.

— La dracu'! urlă el.

Avea senzația că un buştean îi căzuse peste piept. Cablul devenise un laț de oțel care-l târa după sine în vreme ce aparatul de zbor se prăbuşea.

O pereche de mâini se întinseră către el dinspre terasă. Vântul îl obliga să rămână ghemuit. Cineva îi luă stația radio, pe când o altă persoană încerca să detaşeze cablul.

Dintr-odată, cineva din fața lui ridică o armă de asalt AK-47 şi trase o rafală pe deasupra capului său. Retezat, cablul de nailon plesni aerul, iar curentul îl împinse pe Friday în față. Mai multe mâini îl apucară de haină, trăgându-l către terasă. Deoarece vântul încă îl asalta din toate părțile, el nu-şi dădea seama dacă ajunsese pe un teren solid. Rămase întins o vreme, trăgând din greu aer în plămâni pentru a-şi reveni de pe urma strânsorii produse de cablu. Stătea cu fața spre vale şi astfel putu urmări cum elicopterul cobora într-o spirală lentă.

Apoi, după câteva clipe, spirala încetă. Aparatul de zbor prinse a se prăbuşi cu coada înainte, brusc şi iremediabil, ca o minge de metal. Căpăta viteză tot mai mare pe măsură ce cădea, dispărând în cele din urmă în plafonul de nori aflat la joasă altitudine.

O secundă mai târziu auzi o detunătură care reverberă prin toată valea. Aceasta fu însoțită de o jerbă de flăcări roşii-portocalii, care pigmentă poalele norilor.

Oricum, Ron Friday nu avu timp să contemple moartea căpitanului Nazir. Mâinile care-l salvaseră îl smuciră de jos, lipindu-l cu spatele de peretele muntelui.

O femeie îi înfipse un pistol sub bărbie, forțându-l să se uite spre ea. Avea urme de degerături pe față şi o privire de om nebun. Țurțuri de gheață atârnau de părul care i se ițea de sub glugă.

— Cine eşti? îl interogă ea, țipând pentru a acoperi şuierul vântului.

— Sunt Ron Friday, din serviciile americane de informații, strigă el ca răspuns. Eşti lidera celulei FKM?

— Da, eu sunt! răspunse femeia.

— Bine, zise agentul NSA. Exact pe cine căutam. Pe tine şi pe Nanda. E împreună cu voi?

— De ce te interesează? strigă şefa celulei.

— Fiindcă ea poate fi singura persoană capabilă să oprească anihilarea nucleară a țării tale, răspunse Friday.

32

Washington D.C.

Joi, 6.25 a.m.

— Ce naiba s-a întâmplat? îl chestionă Bob Herbert pe Viens.

Şeful Secției de informații a Centrului de Comandă stătea la masa lui de lucru din biroul cufundat în întuneric. Aproape ațipit, urmărise cu ochii pe jumătate închişi monitorul computerului, până când o imagine îl făcuse să se trezească brusc. Imediat apăsase butonul „autodial” al telefonului şi-l contactase pe Stephen Viens la NRO.

— Se pare că s-a prăbuşit un elicopter, zise Viens.

— Elicopter, repetă Herbert.

Era mai mult o întrebare decât o afirmaţie.

— Moţăiai, intui Viens.

— Da, aveam ochii închişi, spuse Herbert. Ce s-a petrecut?

— Tot ce-am văzut a fost cum un elicopter se-apropie cu coada de panta muntelui şi coboară cu cablul doi oameni, îi comunică Viens. Se pare că grupul pakistanez i-a luat în primire pe cei doi, iar elicopterul s-a prăbuşit. N-am avut un cadru destul de larg al zonei ca să fim siguri.

— Friday avea un elicopter, spuse Herbert. Putea fi el?

— Nu ştim cine a coborât pe cablu, răspunse Viens. Unul dintre bărbaţi parcă avea o staţie radio asupra sa. Oricum, era un aparat electronic. Nu arăta precum echipamentul folosit de agenţii noştri.

— Te sun eu mai târziu, zise Herbert.

— Bob? spuse Viens. Dacă era un elicopter al forţelor aeriene indiene, ei ştiu unde s-a prăbuşit. Chiar dacă nu le aparţinea, explozia aparatului a fost înregistrată atât de sateliţi, cât şi de staţiile de supraveghere a activităţii seismice.

— Ştiu, zise Herbert.

Specialistul în informaţii puse apelul către Stephen Viens în aşteptare şi sună la biroul lui Hank Lewis. Şeful NSA nu era acolo. Herbert formă numărul de mobil al lui Hank, însă îi răspunse robotul. Fie avea telefonul închis, fie nu se afla în raza de acoperire a semnalului. Herbert scăpă o înjurătură printre dinţi. Într-un final, încercă la Hank Lewis acasă. Îl prinse exact când se bărbierea.

Herbert îi relată şefului NSA cele întâmplate şi-l întrebă dacă ştia sigur că Ron Friday se afla în Jaudar.

— Aşa presupun, zise Lewis. De la teleconferinţa noastră, n-am mai vorbit cu el.

— Aveţi vreun mijloc prin care să-l contactaţi? întrebă Herbert.

— Numai dacă se află la bordul elicopterului, răspunse Lewis.

— Dar telefonul lui mobil? insistă Herbert.

— Pe ăsta n-am încercat, recunoscu liderul NSA. Însă ținând cont că Friday se deplasează printr-o regiune muntoasă, s-ar putea să fie dificil de realizat legătura.

— E adevărat, admise Herbert. Şi stația de radio?

— Folosim o frecvență NATO pentru a-l contacta, însă nu o am notată aici, acasă, explică Lewis.

— Putem căuta înregistrarea primei convorbiri, aflăm frecvența şi-l apelăm noi, spuse Herbert. Mersi pentru ajutor. Vă sun eu imediat ce dăm de Friday.

Herbert puse capăt convorbirii şi aruncă o privire la ora afişată pe ecranul computerului. Era şase treizeci. Kevin Custer, directorul Secției de comunicații electronice a Centrului de Comandă, trebuia să fi ajuns deja la serviciu. Herbert îl apelă telefonic.

Custer era un tânăr de treizeci şi doi de ani, absolvent al MIT şi rudă îndepărtată a celebrului George Armstrong Custer din partea fratelui generalului, Nevin. În familia lor serviciul militar constituia o tradiție, aşa că proaspătul absolvent servise doi ani în armata de uscat, înainte de a-şi găsi un post la CIA, unde lucrase timp de trei ani înainte ca Bob Herbert să pună gheara pe el. Kevin era un optimist incorigibil, fiind persoana cu firea cea mai exuberantă şi mai plină de încredere în sine pe care-o cunoscuse vreodată şeful Departamentului informații.

Custer îi spuse lui Herbert că-i va furniza informația cerută, dacă avea răbdare să aştepte la telefon. Nu zisese: „Aflu şi vă sun eu”, ci: „Nu închideți. Într-o secundă vă dau informația dorită”. Şi exact asta făcu.

— Ia să vedem, rosti Custer. Jurnalul de evidență al comunicațiilor NSA zice că apelul are numărul de intrare 101 763, frecvența PL 123.0 Hz, canalul de codare 855. Dacă doriți, pot contacta sursa apelului.

— Fă-mi legătura, îi ceru Herbert.

O clipă mai târziu, specialistul în informații auzi tonul de apel.

— Acum vă las, îi zise Custer. Anunțați-mă dacă mai aveți nevoie de ceva.

— De fapt, vreau să mai faci un lucru, îi spuse Herbert. Vrei, te rog, să-l suni pe Paul Hood şi să-l conectezi la aceeaşi legătură?

Custer confirmă. Aparatul emise al doilea sunet de apel. Apoi al treilea. Şi al patrulea.

— Ce este, Bob? întrebă Paul Hood când intră pe fir.

Vocea lui suna precum aceea a unui om amețit. Probabil că ațipise şi el.

— Eu şi Viens tocmai am văzut cum celula pakistaneză a pescuit doi oameni proveniți din ceea ce părea a fi un elicopter doborât, îl informă Herbert.

Aparatul sună a cincea oară.

— Încercăm să aflăm dacă unul dintre ei era Ron Friday.

— Credeam că se duce în Jaudar, spuse Hood.

— Tocmai, replică Herbert.

Aparatul emise încă două sunete de apel înainte să răspundă cineva. În mod cert, nu era vorba despre Ron Friday.

— Da? se auzi o voce de femeie.

— Aici baza 855, rosti Herbert, utilizând numărul de identificare codat. Cine-i la aparat?

— Cineva care a pus stăpânire pe stația radio şi pe operatorul ei, replică femeia. Tocmai l-am salvat de la moarte. Însă ar putea fi doar o amânare de scurtă durată.

Accentul femeii aparținea în mod clar acelei regiuni. Herbert şi-ar fi putut da seama cu mai multă exactitate de unde provenea, dacă nu ar fi existat şuieratul acela în fundal, provocat de vânt. Femeia dovedise că-i isteață. Spusese numai că-i salvase viața lui Friday. Nu făcuse vreo referire la restul celulei sau la celălalt captiv. Îi oferise lui Herbert cât mai puține informații posibil.

Herbert apăsă butonul de dezactivare a microfonului.

— Paul... eu zic să discutăm cu ea, spuse el repede, precipitat. Trebuie s-o înştiințăm că echipa Striker este pe

drum.

— Canalul ăsta de emisie nu este sigur, aşa-i? întrebă Hood.

— Nu este, admise Herbert.

— Probabil că Friday îi va spune de Striker.

— A venit până acolo într-un elicopter indian. S-ar putea să nu fie crezut, zise Herbert. Lasă-mă să-i ofer o imagine de ansamblu a situației.

— Fii foarte atent, Bob, îl preveni Hood. Nu vreau să-i dezvălui cu exactitate cine suntem.

Herbert activă iarăşi microfonul.

— Ascultă-mă, zise el, suntem din spionajul american. Bărbatul pe care l-ai capturat lucrează cu noi.

— Mi-a spus că numele lui de familie este Friday, replică femeia. Care-i numele său de botez?

— Ron, răspunse Herbert.

— În regulă, aprobă femeia. Ce treabă aveți cu noi?

— Vrem să ajungeți acasă teferi, îi spuse Herbert. Îşi măsură cu mare grijă următoarele cuvinte, în caz că altcineva asculta convorbirea. Ştim ce s-a petrecut în Srinagar. Ştim ce-a făcut şi ce nu a făcut grupul tău.

Nu era necesar să spună mai multe. Femeia avea să-şi dea seama de restul. Urmă un scurt moment de tăcere.

— De ce vreți să ne ajutați? întrebă, în cele din urmă, femeia.

— Fiindcă noi credem că represaliile vor fi extreme, o informă Herbert. Nu împotriva ta şi a grupului tău, ci împotriva poporului vostru.

— Omul vostru, Friday, ştie ceva de toate astea? se interesă femeia.

— Da, ştie, ba chiar mai multe, îi transmise Herbert. Şi nu este singur.

— Da, zise femeia. Am salvat un fermier bătrân…

— Nu la el mă refeream, o întrerupse Herbert.

Urmă un nou moment de tăcere. Herbert văzu cu ochii minții cum femeia scruta cerul în căutarea altor elicoptere.

— Înțeleg, spuse femeia. Voi discuta cu el. Spionule american, nu ştiu dacă pot lua cu mine stația asta radio, continuă lidera celulei. Dacă mai este ceva ce trebuie să aflu, spune-mi acum.

Herbert stătu o secundă pe gânduri.

— Un singur alt lucru, o informă el. Vorbi clar şi răspicat, ca femeia să nu rateze vreun cuvânt. Vă ajutăm deoarece expectativa ar duce la un dezastru uman de proporții fără precedent. Nu respect deloc teroriştii.

— Spionule american, spuse ea, utilizând apelativul ca şi cum ar fi fost numele lui Herbert. Ce-am avut şi ce-am pierdut. Dacă lumea ne-ar fi respectat înainte de asta, acum nu mai era nevoie de terorism.

Cu aceste cuvinte, legătura se întrerupse.

33

Muntele Kanzalwan

Joi, 4.16 p.m.

Sharab abia îşi mai simțea degetele atunci când puse receptorul la loc în locaşul său. În ciuda mănuşilor groase şi a faptului că se mişcase neîncetat, frigul era mai puternic. Nu întâlnise vreodată în viața ei un asemenea ger. Când stăteau nemişcate, brațele ei amorțite păreau două greutăți amorfe care-i atârnau de trup. Când le mişca, obligând sângele să circule prin ele, o usturau îngrozitor. Acelaşi lucru se-ntâmpla şi cu picioarele. Ochii i se uscaseră din pricina vântului. Fiecare clipire a pleoapelor înghețate aducea un chin teribil.

Şi totuşi, suferinţa cea mai mare îşi avea sălaşul în sufletul ei. Îşi dovedea prezenţa puternică în momentele când vântul şuierător îşi înmuia suflarea, iar stâncile din jur păreau a se trage înapoi, făcând loc soarelui care străpungea gerul năprasnic. Adică în clipele când supravieţuirea nu mai constituia o problemă presantă şi îi rămânea timp să gândească.

Sharab se lăsase întrecută în viclenie de către forţele de securitate indiene. Îşi dezamăgise patria, poporul şi tovarăşii. Greşeala ei îl costase viaţa pe curajosul Ishaq. Şi îi adusese atât pe ea, cât şi pe credincioşii ei luptători din FKM în pragul abisului, gata să cadă. Din cauza ei, era puţin probabil că vor scăpa din acei munţi pentru a spune lumii adevărul, pentru a mărturisi că nu Pakistanul era responsabil de atacarea ţintelor hinduse, ci India.

Cu toate astea, aşa cum stătea scris în Coran, „cel ce face rău niciodată nu va prospera”. Poate că Allah o iertase. De când picase acel bărbat din cer, se părea că El îşi întorsese faţa către ea. Lui Sharab nu-i plăceau americanii şi nici nu avea încredere în ei. Se războiseră cu musulmanii în multe colţuri ale lumii şi îşi împărţeau favorurile, în mod tradiţional, guvernului de la New Delhi, nu celui din Islamabad. Însă nu punea la îndoială voinţa lui Allah. Era o ironie că tocmai un american le oferea salvarea.

Ron Friday stătea încă întins pe burtă. În dreapta lui, Nanda se ghemuise în braţele bătrânului. Sharab urma să se ocupe de ei peste câteva minute. Îi spuse lui Samouel să-l ridice pe american în picioare. Împreună, îl împinseră iarăşi sub surplombă, lipindu-l cu spatele de stâncă. În acel loc, unde nu răzbea soarele, era şi mai frig. Dar se reducea riscul unei alunecări în prăpastie. Până când Sharab nu afla ce avea de spus bărbatul, nu dorea ca el să-şi piardă viaţa, căzând în gol.

Americanul gemu atunci când ea îi înfipse antebraţul în umărul bărbatului, pentru a-l determina să stea drept.

— Bun, zise Sharab, zi-mi ce ştii.

— Ce ştiu? spuse Friday. Norişori de aburi şi gemete de durere îi scăpau din gură la fiecare silabă. Pentru început, că ați doborât biletul nostru de plecare din văgăuna asta.

— Nu trebuia să soseşti neanunțat, la bordul unui elicopter indian, îi dădu replica Sharab. Asta a fost o nerozie.

— Un fapt inevitabil, protestă Friday, ridicând vocea.

După ce scoase acea exclamație, se chirci de durere. Sharab fu nevoită să-l sprijine cu tot trupul, împiedicându-l pe bărbat să se rostogolească în față. Se-ntrebă dacă nu cumva americanul îşi fracturase câteva coaste în momentul în care izbise pământul. Însă acela nu era un lucru rău. Durerea putea fi benefică. Avea să-l țină pe american alert în timpul marşului.

— Acum nu mai contează, continuă Friday. Important este că indienii din SFF v-au manipulat. Au manipulat-o şi pe Nanda. I-a ajutat să arunce în aer templul şi autobuzul. Conform informațiilor deținute de noi, SFF crede că atentatul va contribui la ralierea poporului indian în jurul conducerii armatei. Nanda probabil n-a ştiut că liderii militari intenționează să răspundă la atentat cu un atac nuclear.

— Pentru distrugerea templului? exclamă Sharab, uluită.

— Da, răspunse agentul NSA. Credem că anumiți oficiali extremişti vor spune populației că acesta a fost primul semnal al unui jihad islamic îndreptat împotriva poporului hindus. Miniştrii şi comandanții militari de orientare moderată nu vor avea altă opțiune decât să se alăture extremiştilor.

— Spui că aveți informații, rosti Sharab. Din ce fel de surse? Americane?

— Americane şi indiene, răspunse Friday. Pilotul care m-a adus încoace era membru al comandoului Felinele Negre. Avea informații speciale legate de acțiunile SFF. Colegii mei din Washington au ajuns, pe căi independente, la aceeaşi concluzie. Tocmai din acest motiv au modificat obiectivul inițial al misiunii forței americane de intervenție.

— Care era acel obiectiv?

— Să dea o mână de ajutor conducerii militare a Indiei în vederea descoperirii amplasamentelor silozurilor nucleare pakistaneze, răspunse Friday.

— Veneau ca să ajute India, şi acum vrei să am încredere în ei? declară Sharab.

— Nu ai altă opţiune, zise Friday. Mai am ceva să-ţi spun. În timp ce vă căutam pe voi, am zărit o subunitate militară indiană care se-ndrepta încoace, venind dinspre linia de demarcaţie. Erau desfăşuraţi pentru o operaţiune extinsă de cercetare a terenului. Nu veţi putea trece printre ei.

— Mă aşteptam la asta, după ce le-am eliminat comandoul din munţi, îi spuse Sharab. Ce efectiv au?

— N-am zărit decât vreo sută de soldaţi, îi comunică agentul. Însă ar putea fi mai mulţi.

— Câţi soldaţi americani vin încoace şi cum vor reuşi să ne găsească? întrebă Sharab.

— Vor fi doisprezece soldaţi de elită, iar voi sunteţi supravegheaţi prin satelit, spuse Friday.

— Ne pot vedea în clipa asta? îl întrebă Sharab.

Americanul încuviinţă.

— Atunci de ce-a trebuit să ne cauţi tu? îl strânse cu uşa femeia.

— Pentru că n-au vrut să-mi spună în ce loc vă aflaţi, recunoscu Friday. Facem parte din agenţii diferite. E vorba de neîncredere şi rivalitate.

— Mai curând de prostie, se răsti Sharab. Femeia clătină din cap. Mai puţin de douăzeci de soldaţi împotriva a o sută de indieni. Când vor ajunge americanii?

— Curând, o asigură Friday.

— Cum vor sosi?

— Cu un avion indian de transport, din escadrila Vulturii Himalayeni, răspunse agentul NSA.

Sharab stătu preţ de câteva clipe pe gânduri. Din punct de vedere militar, unitatea americană nu avea să reprezinte cine ştie ce ajutor. Şi totuşi, se putea folosi de ea, în cu totul alt mod.

— Poți să contactezi unitatea americană? îi ceru ea lui Friday.

— Da, prin intermediul bazei de la Washington, răspunse bărbatul.

— Bine. Samouel?

— Da, Sharab? zise uriaşul.

— Vreau să stai aici, cu Nanda, îi spuse şefa celulei. Îi voi conduce pe ceilalți jos, în vale. La o jumătate de oră după plecarea noastră, vreau să vă continuați traseul aşa cum era plănuit.

— Am înțeles, Sharab, răspunse Samouel.

Femeia se răsuci pe călcâie şi se-ndreptă către locul unde Apu şi Nanda stăteau de vorbă.

— Aşteaptă! strigă Friday. Suntem deja copleşiți numeric. De ce vrei să separi grupul?

— Dacă îi contactăm pe americani prin radio, ne-am putea asigura că trupele terestre indiene vor intercepta mesajul, explică Sharab. Asta îi va atrage în direcția noastră.

— Şi ce te face să crezi că sunt dispuşi să ia prizonieri? întrebă Friday.

— Nu mai contează, de vreme ce scopul este să-i ținem în loc cât mai mult timp posibil, spuse femeia. Astfel, îi vom lăsa lui Samouel cale liberă de scăpare. Ai spus chiar tu că Nanda reprezintă cheia stopării atacului nuclear. Ea trebuie să ajungă în Pakistan cu orice preț. Poporul ei îi va asculta confesiunea.

— De unde ştii că Nanda n-o să te trădeze? insistă Friday.

— Pentru că eu ştiu ceva ce tu nu cunoşti, zise şefa celulei. Rachetele pe care le caută echipa voastră se află deja pe poziții. Cu zecile. Sunt ascunse în munți, ațintite către New Delhi, Bombay şi Calcutta. Un atac împotriva Pakistanului ar transforma întreaga peninsulă într-un deşert.

— Lasă-mă să-i informez pe superiorii mei, o rugă Friday. Îi vor avertiza pe indieni să nu atace…

— În ce fel să-i avertizeze? îi tăie vorba Sharab. N-am nici măcar o dovadă! Nu ştiu unde se află rachetele, iar guvernul

meu nu va dezvălui această informație. Tot ce știu este că rachetele au fost deja desfășurate pe poziții. Am organizat atentatele tocmai pentru a distrage atenția armatei indiene cât timp armele nucleare au fost mutate în amplasamentele stabilite. Femeia trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Dacă se enerva și pornea să transpire, sudoarea avea să-i înghețe. Dacă Nanda nu vrea să-și vadă țara devastată, va coopera cu noi, continuă Sharab. Dar asta înseamnă să fie dusă în Pakistan fără ca indienii să reușească asasinarea ei!

— Bine, acceptă Friday. Însă voi merge cu ea. Are nevoie de protecție. Mai are nevoie și de credibilitate pe plan internațional. Am fost martor la exploziile din Srinagar. Mă pot asigura că oficialii ambasadei americane îi sprijină afirmațiile.

— De unde să știu că n-o vei ucide? țipă Sharab.

Vântul se intensificase, așa că era nevoită să strige pentru a se face auzită.

— Ai venit aici într-un elicopter indian. De unde să știu că n-aveai de gând să ne duci înapoi, în Kargil? Drept garanție n-am decât promisiunile tale și o transmisie radio care putea veni de oriunde! Nu-i suficient pentru a fi aliatul nostru!

— Puteam deschide focul din elicopter asupra voastră! urlă Friday. Asta înseamnă că nu vă sunt inamic.

Sharab fu nevoită să admită justețea argumentului americanului. Totuși, nu era pregătită să-l creadă pe deplin. Nu încă.

— Irosești puținul timp pe care-l avem la dispoziție, o presă bărbatul. Ori merg cu Nanda, ori va trebui să mă ucizi.

Sharab continua să-l țină pe american cu spatele lipit de peretele muntelui. Respirația fierbinte a bărbatului îi încălzea fața atunci când îl privea. Ochii agentului lăcrimau din pricina frigului, însă aceea era singura urmă de viață din ei. Sharab nu putea citi nimic altceva în privirea omului. Nici adevăr, nici credință, nici altruism. Dar nu citi nici teamă ori

ostilitate. Pentru moment, acesta reprezenta o garanție suficientă.

— Samouel va deține comanda, îi zise lui Friday.

Americanul încuviință energic. Sharab îl eliberă din strânsoare. Samouel îl mai sprijini o vreme, până ce agentul NSA se simți sigur pe picioarele sale.

— Aşteptați aici, le spuse Sharab, apoi se-ntoarse pe călcâie.

Mergând cu spatele lipit de peretele muntelui, lidera celulei se apropie de Nanda. Tânăra femeie se ghemuise într-o crăpătură din stâncă, împreună cu bunicul ei. La sosirea lui Sharab se ridică în picioare. Fața îi era acoperită cu un şal gros, numai ochii zărindu-i-se.

Sharab îi comunică tinerei că va călători într-un grup separat, împreună cu Samouel, cu americanul şi cu bunicul ei.

— De ce faci asta? vru Nanda să ştie.

Când Sharab termină de istorisit tot ce aflase de la Friday, văzu în privirea tinerei cum îndoiala se împletea cu îngrijorarea. Era posibil ca Nanda să nu fi ştiut ce plănuiau conducătorii SFF şi cei ai armatei.

Din păcate, reacția femeii indiene îi dezvăluise lui Sharab exact ceea ce dorea să ştie.

Povestea americanului părea a fi reală.

Doar câteva ore îi mai despărțeau de un conflict nuclear.

34

Washington D.C.

Joi, 6.51 a.m.

Pe Paul Hood nu-l surprinsese felul tăios în care Bob Herbert îi vorbise prin radio femeii pakistaneze. Soția specialistului în informații fusese ucisă de către teroriști musulmani. Faptul că trebuia să coopereze cu celula pakistaneză probabil îi sfâșia sufletul.

Însă ceea ce-i spusese Herbert femeii, că se opunea profesiunii ei, fusese totodată o abilă și responsabilă manevră, menită s-o câștige ca aliat. Persoanele străine aveau tendința să fie suspicioase atunci când erau tratate cu indulgență și cuvinte măgulitoare. Însă, dacă-i spuneai unui necunoscut că nu-ți plăcea de el și că numai de nevoie lucrați împreună, acela înclina să creadă orice informație îi serveai.

— Ești bine, Bob? se interesă Hood.

— Da, firește, replică bărbatul. Mi-a zis-o totuși.

— Și tu ai făcut la fel.

— Nici măcar nu s-a sinchisit, aprecie Herbert. Fanaticii au pielea obrazului mai groasă decât blindajul tancului. Dar nu-i nimic, continuă el. Sunt băiat mare. Știu cum merg treburile astea.

— Uneori te afectează cam prea mult sufletește, zise Hood.

— Da, așa este, spuse Herbert.

Hood mai trecuse prin asemenea episoade cu Herbert. Șeful Secției de informații avea să depășească starea în care se afla.

— Vom vorbi despre asta ceva mai târziu, Bob, rosti Hood. Acum trebuie să-l informez pe președinte. E necesar să știe ce plănuim.

Specialistul în informații rămase tăcut preț de câteva secunde.

— Cred că și pe mine mă sâcâie întrebarea dacă trebuie cu adevărat să ne implicăm.

— Poftim? întrebă Hood. Te supără faptul că lăsăm echipa Striker să intre-n afacere?

— Mda.

— Oferă-mi o altă variantă.

— Să-i pasăm problema preşedintelui, sugeră Herbert. Lasă-l pe el să se ia la harță cu guvernul indian.

— Nu va face asta fără probe solide, îi spuse Hood. Îl voi informa care sunt temerile noastre şi ce rezolvare vedem noi. Ştiu ce urmează să zică. Va fi de acord cu trimiterea la sol a echipei Striker, într-o misiune de informare la fața locului, mai ales că guvernul indian a autorizat deja prezența în zonă a comandoului. Preşedintele îşi va da aprobarea pentru o acțiune de recunoaştere. Mai departe de-atât, va fi responsabilitatea lui Mike.

Herbert rămânea tăcut.

— Încă eşti indecis, spuse Hood.

— Da, recunoscu Herbert. Hai să trecem încă o dată în revistă variantele pe care le avem.

— Bine, rosti Hood, răbdător.

— Am ajuns la concluzia că guvernul indian n-are legătură cu opțiunea atacului nuclear, zise Herbert. Aşadar, dacă n-o aducem pe Nanda, femeia din Kargil, în fața camerelor TV ca să explice faptul că întreaga acțiune a fost plănuită în secret de-o facțiune a conducerii politice şi militare, n-avem nici o dovadă de oferit, nici preşedintelui, nici poporului indian.

— De acord, spuse Hood. Avem de asemenea trupe indiene aflate în marş, trimise să-i elimine pe Nanda şi celula pakistaneză.

— Presupunem asta, îl corectă Herbert

— Trebuie să acceptăm posibilitatea că misiunea lor este de tip „caută-şi-distruge", sublinie Hood. SFF n-are nimic de câştigat din capturarea pakistanezilor, căci adevărul ar putea ieşi la suprafață. Trebuie să oferim celulei şansa de-a ajunge acasă.

— Să ne-ajute Dumnezeu, rosti Herbert.

— Bob, aici nu e vorba doar de ajutarea unor terorişti, zise Hood. Tu ştii asta.

— Ştiu, spuse Herbert, doar că nu-mi place deloc.

— Timpul necesar pentru rezolvarea acestei probleme prin intermediul canalelor diplomatice i-ar putea costa viața pe

componenții celulei, accentuă Hood.

— Iar continuarea acestei operațiuni îi poate costa viața pe soldații Striker, punctă Herbert.

— Lucrul ăsta e valabil ori de câte ori pleacă în misiune, îi reaminti Hood. Dacă Mike sau colonelul August vor avea un dubiu cât de mic legat de operațiune, o pot anula în orice clipă.

— N-o vor face, îl asigură Herbert. Miza este mult prea mare.

— Aici s-ar putea să ai dreptate, fu de acord Hood.

— Şi nu uita ce curaj are Mike, continuă Herbert.

— Nu se bazează doar pe curaj, rosti Hood. Îşi cunoaşte foarte bine oamenii. Ți-a spus vreodată citatul ăla, al ducelui de Wellington?

— Nu cred, zise Herbert.

— Într-o dimineață asistam la un exercițiu de antrenament al echipei Striker. L-am întrebat pe Mike cum îşi dă seama că a făcut tot ce era omeneşte posibil pentru ca soldații lui să fie pregătiți, zise Hood. Mi-a răspuns că Wellington avea o metodă simplă de apreciere a momentului când reuşea crearea celei mai bune unități combatante posibile. „Nu ştiu ce efect vor avea aceşti ostaşi asupra inamicului, scrisese Wellington, dar, pe legea mea, pe mine zău că m-au îngrozit." Mike zicea că antrenamentul oamenilor săi înceta în clipa când aceştia deveneau suficient de duri încât să-l sperie.

— Paul, nu-i nevoie să-mi aduci aminte că Striker e o forță de elită, spuse Herbert. Mă îngrijorează însă faptul că vor sări cu paraşuta în inima munților Himalaya. Mă îngrijorează circumstanțele în care se desfăşoară operațiunea şi faptul că trebuie să acordăm încredere teroriştilor. Mă îngrijorează faptul că echipa noastră nu dispune de suport militar sau logistic şi, cel mai rău dintre toate, nu avem un plan de exfiltrare a ei.

— Şi eu îmi fac griji din toate aceste motive pomenite de tine, replică Hood. Dar, în acelaşi timp, sunt conştient că nu avem alte variante.

Şeful Secţiei de informaţii rămase tăcut o vreme. Linişte era stânjenitoare. Hood se simţea ca şi cum Herbert îl judeca pentru vorbele sale.

Dar şi Herbert simţea acelaşi lucru.

— Ştiu că facem ceea ce este corect, rupse tăcerea specialistul în informaţii. Însă asta nu înseamnă că trebuie să-mi şi placă.

Vocea lui Herbert nu mai era deloc supărată sau şovăitoare, ci resemnată.

Herbert îi aduse la cunoştinţă că-i va contacta pe cei de la NRO pentru a obţine poziţia exactă a celulei, urmând ca ea să fie retransmisă echipei Striker înainte de ora H. Hood îi mulţumi şi închise telefonul.

Directorul Centrului de Comandă îşi masă ochii. Herbert avea amintirile sale neplăcute, însă le avea şi el pe-ale sale.

Spre deosebire de şeful Secţiei de informaţii, Hood nu-şi riscase niciodată viaţa în prima linie. Înainte de-a prelua actualul post, fusese primarul unei metropole şi agent de finanţe. În trecut, mai trimisese echipa Striker în misiuni periculoase, dar niciodată în mijlocul unui conflict armat. Ce urma să facă putea părea un gest uşuratic, făţarnic, laş.

Dar, aşa cum îi spusese şi lui Herbert, era un gest necesar. Problemele de conştiinţă nu aveau voie să-i afecteze deciziile profesionale. Trebuia să fie imparţial. Era dator faţă de preşedinte şi naţiune să adopte o asemenea atitudine.

Hood încetă să-şi maseze ochii. Era obosit atât fizic, cât şi moral. Iar gândul că, după ce toată afacerea din India avea să se termine, va fi nevoit să închidă biroul de relaţii cu presa nu-i dădea pace. Din fericire, până în acea clipă va putea reduce la minimum contactul cu Ann Farris. Pentru că operaţiunea aflată în desfăşurare avea caracter pur militar, Hood intenţiona s-o instruiască pe Ann să instituie o tăcere totală asupra tuturor acţiunilor Centrului, până la miezul zilei. Asta însemna că Departamentul de relaţii cu presa trebuia să deconecteze liniile telefonice şi computerele. Angajaţilor acelei secţii li se interzicea să răspundă apelurilor

primite pe telefoanele mobile. Cât despre şeful Centrului, el urma să intre-n Tanc, însoţit de Bob Herbert, de Liz Gordon şi de Lowell Coffey, până ce situaţia de criză avea să treacă.

Abia atunci urma Paul Hood să-i dea lui Ann Farris vestea proastă a desfiinţării postului ei, însoţită de întreaga lui atenţie.

Îi era dator măcar cu atâta lucru.

35

Masivul muntos Himalaya

Joi, 4.19 p.m.

Paraşutele tip PF 3 000 Merits erau fabricate dintr-un material compozit, ultradens, cu porozitate zero. Fuseseră selectate de către armata indiană pentru a fi folosite în acea regiune deoarece le ofereau paraşutiştilor control maxim pe toată durata coborârii. Dacă era lovită de-un curent de aer, indiferent din ce direcţie, voalura acestui tip de paraşută îşi păstra forma şi portanţa. Forma voalurii era de aripă eliptică, având capetele uşor ascuţite, asigurând o manevrabilitate sporită şi o aterizare extrem de lină. Forţele aeriene franceze fuseseră cele care utilizaseră în premieră paraşutele Merits, acestea oferind cele mai sigure salturi chiar şi paraşutiştilor începători.

Paraşutele erau pliate în saci lungi şi subţiri, marca Atom Millennium. Erau dotate cu cabluri de declanşare clasice, cu mâner de plastic şi cu chingi de fixare subţiri, din material Cordura ultrauşor şi foarte rezistent. Chingile înguste şi greutatea redusă ofereau avantajul unei mari libertăţi de manevră, în caz că Striker era forţată să angajeze lupta la sol cu elemente inamice sau să se confrunte cu diverse obstacole încă înainte de-a se debarasa de echipamentul de salt. Sacii mai erau dotaţi cu un sistem de strângere rapidă a voalurii, acţionat de-un arc învelit în cauciuc. Sistemul permitea ca paraşuta să fie rapid dezumflată în eventualitatea că la sol sufla puternic vântul.

Rodgers şi echipa sa depliaseră şi repliaseră paraşutele. Examinaseră materialul, ca şi suspantele şi inelele de fixare. Ştiind că anumite elemente din armata indiană lucrează în scopuri rău intenționate, Rodgers dorea să se-asigure că paraşutele nu fuseseră sabotate.

Echipați în costume albe de camuflaj Nomex, speciale pentru iarnă, pe care le aduseseră cu ei din America, soldații Striker se adunaseră în grup compact lângă trapa de ieşire, apoi se aliniaseră. Membrii comandoului se lăsaseră pe vine pentru a-şi menține echilibrul în avionul care sălta în toate părțile. Pe lângă paraşută, fiecare ostaş avea pe şold un toc din piele în care era adăpostit pistolul automat Browning Mark 2, calibrul .9 mm. Purtau veste antiglonț, mănuşi din piele şi bocanci de alpinism. Vestele aveau aplicate buzunare pentru lanternă, rachete de semnalizare, grenade de mână, hărți şi încărcătoare de rezervă pentru pistol. Înainte de-a părăsi avionul, ieşind într-un mediu ambiant cu temperaturi sub punctul de îngheț al apei, componenții echipei aveau să-şi pună aparatele de respirat Leyland & Birmingham. Măştile respiratorii le acopereau întreaga față, având un vizor de mari dimensiuni, securizat, care le oferea un câmp larg de vizibilitate. Medicul comandoului, William Musicant, era mai împovărat decât colegii săi, fiind nevoit să care trusa portabilă de campanie. Aceasta consta dintr-o centură echipată cu o sumedenie de buzunare şi fusese concepută de către comandourile SEAL ale marinei americane în timpul operațiunii Furtună în Deşert. Remarcabila trusă medicală compactă îi permitea să trateze o varietate largă de plăgi, fie provocate de o aterizare dură, fie căpătate în luptă.

Împreună cu echipa sa, Rodgers revăzu fotografiile terenului. Viens transferase imaginile din computerul NRO direct în laptopul generalului. Rodgers printase câte două exemplare din fiecare fotografie şi le distribuise soldaților. De asemenea mai printase un set de fotografii care tocmai îi fuseseră transmise.

Echipa urma să pătrundă în ceea ce era denumit „teren puternic contrastant”. Asta însemna că aterizarea avea să fie problematică. Zona de desant era alcătuită dintr-o terasă largă şi plată, măsurând aproximativ nouăzeci de metri lungime şi şaptezeci de metri lățime, fiind singura zonă relativ netedă şi orizontală din întreaga regiune. Avea câteva neajunsuri, reprezentate de un număr oarecare de aflorimente stâncoase şi de unele crevase abrupte pe laturile de nord şi de vest. Pereți verticali de stâncă încadrau zona de aterizare pe laturile sudică şi pe cea estică. Colonelul August îşi făcea griji în privința vântului. Bătu cu degetul în fotografiile color.

— În funcție de tăria vântului din regiune, peretele ăla concav din sud-est poate crea un puternic suflu de respingere, spuse el. Asta ne-ar putea îndepărta de zona vizată pentru aterizare.

— Din păcate, celula se deplasează de-a lungul unor terase foarte înguste, zise Rodgers. Aia este singura zonă unde-o putem intercepta.

— De ce trebuie neapărat să-i prindem în munți? îşi exprimă nelămurirea Ishi Honda.

Pe lângă paraşută, tânărul caporal purta agățată de piept, într-un sac de pânză, stația TAC-SAT.

Rodgers le arătă al doilea set de fotografii expediat de Viens. În imagini apărea o linie de siluete întunecate, deplasându-se de-a curmezişul unui teren pustiu, acoperit cu buruieni pălite şi cu petice de zăpadă.

— Sunt soldați indieni care avansează spre zona vizată de noi, spuse Rodgers. Cei de la NRO şi Bob Herbert estimează că se găsesc la cel mult opt kilometri de celulă. Sunt peste două sute la număr, deşi nu suntem siguri de apreciere. NRO a obținut aceste imagini interceptând datele transmise de-un satelit chinez de observație, care supraveghează linia de demarcație. Nu putem mări distanța de acoperire, pentru a vedea zona pe larg.

— Ceea ce-nseamnă că dacă nu vom reuşi să-i strecurăm pe pakistanezi printre ei, vom avea de respins o forță mult superioară numeric, sintetiză August.

— Din mai multe motive, negocierile cu indienii nu reprezintă o opțiune, adăugă Rodgers. Trebuie să trecem de ei, fie în linişte, fie prin luptă.

Generalul umări reacția de pe fețele soldaților. Cu excepția medicului, toți aveau experiență de luptă. Mulți dintre ei uciseseră. Mulți dintre ei ştiau cum arăta sângele duşmanilor, pe care îi omorau de obicei de la distanță. Însă erau obişnuiți şi cu vederea sângelui camarazilor, al colegilor de echipă, fapt care de cele mai multe ori îi înfuria şi îi făcea să nu mai bage în seamă rănile pe care le provocau oponenților. De multe ori angajaseră lupta în condiții nete de inferioritate. Rodgers era ferm convins că, în misiunea ce-i aştepta, soldații lui vor da tot ce-aveau mai bun, fără a-şi precupeți eforturile.

Generalul asculta cum colonelul August le explica oamenilor strategia de urmat după aterizare. În mod normal, când acționau în spatele liniilor inamice, duceau cu ei mine de teren. Doi sau trei soldați se constituiau într-o subunitate, care se deplasa în fața corpului principal, plantând minele de-a lungul rutei alese de echipă pentru a o proteja de inamici. De asemenea, împrăştiau diverse substanțe, precum praf de usturoi sau carne crudă, pentru a deruta şi a îndrepta pe-o urmă greşită câinii de urmărire. În fotografiile primite nu se zăreau câini şi sperau ca militarii indieni să nu fie dotați cu asemenea patrupede antrenate pentru atac.

Deoarece, conform datelor primite, păreau să fie patru componenți ai celulei, plus Friday şi cei doi indieni, August luase decizia să avanseze în formație tip ABBA. În fața şi în spatele fiecărui grup de doi pakistanezi urma să se afle câte un soldat Striker. Modul acesta de dispunere îi permitea comandoului să controleze ritmul înaintării şi în acelaşi timp să supravegheze persoanele aflate sub escortă. Nici Herbert, nici Rodgers nu se aşteptau ca membrii celulei să opună rezistență. Din ce li se spusese lor, ambele grupuri aveau

acelaşi țel. Să ajungă tefere în Pakistan. În privința unității militare indiene, echipa americană era pregătită să se pună în mişcare la căderea nopții şi să poarte un război de gherilă, sau să se îngroape la teren, aşteptându-i pe indieni, apoi să execute o desprindere atunci când era posibil. Urmau să facă orice le stătea în puteri pentru a rămâne în viață.

Echipa Striker exersase această manevră în Munții Stâncoşi din Statele Unite. Ei îl botezaseră exercițiul în roşu, alb şi albastru. Pe parcursul a două ore, degetele mâinilor îşi schimbaseră culoarea de la roşu la alb, apoi la albastru. Măcar ştiau la ce să se aştepte. Îndată ce atingeau solul, ştiau ce-aveau de făcut. Singura necunoscută o constituia desantul propriu-zis. Era problema care-l preocupa cel mai mult pe Rodgers. Se aflau la o înălțime de circa trei mii de metri, mult mai jos decât distanța de la care porneau în mod obişnuit salturile HALO. Acel gen de sărituri se executau începând de la zece mii de metri altitudine. Echipele HALO părăseau avionul de transport purtând aparate autonome de respirat de mare capacitate, care-i împiedicau să sufere de hipoxemie. Foloseau dispozitive barometrice de deschidere a paraşutelor, care erau reglate astfel încât să acționeze la o înălțime de doar şase sute de metri deasupra obiectivului. Se folosea acest sistem pentru cazul în care paraşutistul ar fi suferit de una din cele două traume posibile. Prima era trauma barometrică, sau boala de cheson, provocată de bulele de aer prinse în intestine, în sinusuri sau în urechi, care-şi măreau volumul provocând dureri atroce săritorului. Cealaltă era hiperventilația indusă de stres, des întâlnită în situațiile de luptă. Perioada de cădere liberă putea dura uneori şaptezeci sau optzeci de minute [37], astfel că paraşutiştii aveau destul timp la dispoziție pentru a se gândi la diverse probleme, dar mai ales la eventualitatea ratării zonei de aterizare. La o rată medie a derivei de trei metri pe orizontală la fiecare treizeci de metri de cădere, problema constituia un motiv de îngrijorare pentru orice săritor. Inhalarea rapidă de oxigen pur, cauzată

de nivelul sporit de stres, ducea la scăderea nivelului dioxidului de carbon din sânge, având ca rezultat leşinul.

Deşi la înălțimea scăzută la care operau ei nici una din cele două traume nu constituia un pericol, săreau cu şase sute de metri mai sus decât altitudinea la care efectuaseră antrenamentele din Munții Stâncoşi. Iar în cursul acelor pregătiri, fostul component al echipei, Bass Moore, îşi rupsese piciorul stâng.

Sergentul Chick Grey mesteca gumă, netulburat ca întotdeauna. În ochii soldaților David George, Jason Scott şi Terrence Newmeyer se citea ceva mai multă determinare şi agresiune decât de obicei. Caporalul Pat Prementine şi soldatul Matt Bud îşi consumau energia aşa cum făceau de fiecare dată, dându-şi roată unul altuia şi boxând în joacă. Iritabilul soldat Walter Pupshaw arăta de parcă dorea să smulgă cuiva capul de pe umeri. Pentru sălbaticul component al echipei, era ceva normal. Ceilalți membri Striker erau calmi, cu excepția tinerei Sondra DeVonne şi a medicului William Musicant. Amândoi păreau puțin cam neliniştiți. Musicant nu avea experiență de luptă, iar Sondra încă se învinuia pentru evenimentele care duseseră la moartea locotenent-colonelului Charlie Squires. Petrecuse multe luni de zile sub supravegherea şi tratamentul psihologului Liz Gordon. Însă de-atunci mersese alături de Striker în fiecare misiune a comandoului. Rodgers ştia că putea conta pe tânăra afro-americană, chiar dacă femeia nu arăta la fel de liniştită sau de bătăioasă precum ceilalți componenți ai echipei. Altfel, nu ar fi luat-o în misiune.

Când echipa fu gata, Rodgers ridică receptorul interfonului. Copilotul îl informă că avionul avea să ajungă la țintă în mai puțin de cinci minute. August îşi alinie oamenii şi ocupă locul din frunte. Rodgers urma să sară ultimul.

Cum aparatul nu era utilizat în mod normal pentru misiuni de desant, nu existaseră lumini de avertizare care să-i anunțe când ajunseseră în zona de lansare. August şi Pupshaw deschiseră trapa, în timp ce generalul păstra

legătura prin interfon cu echipajul indian. Aerul care invadase cabina nu se compara cu nimic din ce întâlnise Rodgers până atunci. Era un pumn de gheață, care-i izbea în piept şi rămânea țintuit acolo. Generalul era fericit că purtau măştile de respirat. Altminteri n-ar fi putut trage nici măcar o gură de aer în masa aceea urlătoare de vânt înghețat. Cum era de aşteptat, August şi Pupshaw fură suflați din dreptul trapei, fiind proiectați în interior. Colonelul şi solidul soldat avură nevoie de ajutorul oamenilor aflați în spate pentru a-şi relua poziția de salt.

Generalul Rodgers se retrase din dreptul trapei, cât de mult îi permitea firul aparatului de intercomunicație. Urletul vântului era extraordinar de puternic, la limita suportabilului. Îi era imposibil să audă comanda de salt. Se folosi de mâna liberă pentru a-şi acoperi urechea stângă, apăsând puternic gluga salopetei. Era singura cale de a-l auzi pe copilot. Între timp, August se folosea de limbajul sunetelor, comunicându-le oamenilor că vor folosi metoda „întuneric" pentru a stabili intervalele de timp între salturile fiecărui membru al echipei. Manevra era folosită mai ales în timpul salturilor secrete efectuate pe timp de noapte, când toate luminile erau stinse, respectând regulile de camuflaj. Consta în a pune mâna dreaptă pe umărul paraşutistului din față. Când umărul se mişca, fugindu-ți de sub palmă, ştiai că sosise momentul să te arunci în gol.

Curentul de aer flutura uniformele albe ale soldaților către partea din față a avionului. Lui Rodgers îi aduceau aminte de soldățeii de jucărie. Fiecare cută a echipamentului părea turnată, exact ca plasticul. Componenții echipei se aplecaseră în față pentru a face față vântului, dar nu prea mult, astfel încât curentul să nu-l izbească din plin pe cel aflat în spate.

Secundele treceau greu, de parcă timpul înghețase în loc. Apoi li se comunică faptul că până la țintă mai erau opt sute de metri. Apoi patru sute de metri. Două sute de metri.

Rodgers îşi cercetă încă o dată echipa. Chiar dacă soldații ştiau cât de dificil avea să fie acel salt, nimic nu le trăda

respectivul gând. Judecând după aspect, erau alerți şi disciplinați, ca întotdeauna. Generalul era mai mult decât mândru de unitatea sa. Rodgers nu credea în rugăciuni, însă în acele clipe spera că, chiar dacă vreunul dintre membrii echipei rata aterizarea, aveau să supraviețuiască toți.

August îi aruncă o privire generalului şi ridică degetul mare. Era evident că ofițerul putea zări micul platou, ceea ce reprezenta un fapt încurajator. Însemna că în zona de lansare nu ningea. Nu aveau să sară direct deasupra platoului, ci într-o zonă aflată la nord-vest de el. Copilotul estimase că vântul bătea către sud-est cu o viteză medie de o sută unu kilometri pe oră. Trebuia să compenseze acest lucru, astfel ca vântul să-i ducă spre țintă, şi nu să-i îndepărteze de ea.

Trecură pe deasupra platoului. August ridică ambele degete mari. Reperase celula. Rodgers îi făcu semn că recepționase mesajul.

O secundă mai târziu, din cabina de pilotaj sosi ordinul:

— Săriți!

Rodgers îi făcu semn lui August. În timp ce echipa începea să se facă nevăzută prin trapă, generalul îşi ocupă locul din coada şirului. Copilotul îşi făcu apariția din cabina de pilotaj. Era nevoit să îmbrățişeze literalmente peretele avionului pentru a nu fi smuls de curent, în timp ce se apropia de trapă, pe care trebuia s-o închidă.

Rodgers spera ca aviatorul să reuşească. Ultimul lucru pe care-l zări ofițerul american înainte de-a sări fu imaginea firavului indian, care-şi lega o chingă pentru ancorarea încărcăturii în jurul taliei înainte de-a încerca să se târască spre trapa deschisă.

Rodgers îşi ținu picioarele lipite şi strânse brațele pe lângă corp atunci când se azvârli în aerul înghețat. În felul acesta avu parte de un plonjon abrupt, care-l îndepărtă rapid de avion, la adăpost de palele motorului. După un timp, îşi reajustă poziția, arcuindu-şi trupul pentru a permite aerului să treacă pe sub partea ventrală a corpului. Concomitent, îşi

lipi mai tare brațele pe lângă trup şi coborî capul, accelerând viteza de cădere.

În acel moment generalul putu observa ce se petrecea sub el, pe sol. Şi imediat pricepu că dăduse de belea.

Cu toții dăduseră.

36

Masivul muntos Himalaya

Joi, 4.42 p.m.

La ora 4.31, cercetaşul maiorului Dev Puri, caporalul Sivagi Saigal, observă ceva care-i stârni îngrijorarea. Îi raportă direct maiorului. La rândul său, ofițerul fu profund tulburat de cele auzite.

Înainte de-a părăsi baza, primise asigurări din partea ministrului apărării, John Kabir, că toate zborurile de recunoaştere din regiune fuseseră suspendate. Nici Kabir şi nici Puri nu doreau să existe martori oculari sau fotografii care să probeze ceea ce aveau ei să comită în munți: capturarea, apoi executarea teroriştilor pakistanezi şi a prizonierei lor din Kargil.

Survolul aparatului de transport AN-12 aparținând Vulturilor Himalayeni nu era doar ceva neaşteptat, ci era ceva fără precedent. Avionul se afla la peste douăzeci de kilometri de culoarele sigure de zbor, protejate de artileria antiaeriană indiană. În timp ce cercetaşul nu scăpa din ochi avionul, maiorul Puri utiliză telefonul securizat de campanie pentru a suna la biroul ministrului Kabir. Ofițerul îi ceru explicații asistentului principal al ministrului în legătură cu rostul prezenței în zonă a aeronavei. Kabir şi asistenții săi nu aveau

nici cea mai vagă idee despre acel zbor. Însuşi ministrul apărării intră pe fir. Bănuia că misiunea de survol constituia o operațiune independentă a forțelor aeriene, menită să descopere celula pakistaneză şi să contribuie la capturarea ei. Nu putea explica, totuşi, de ce misiunea îi fusese încredințată unei aeronave de transport. Kabir îi ceru lui Puri să rămână pe recepție, cât timp el căuta planul de zbor al acelui aparat.

Pe când aştepta, maiorul îşi dădu seama că prezența aparatului aflat în recunoaştere nu putea complica lucrurile. Chiar dacă reuşea să localizeze celula, unitatea lui va ajunge prima la ea. Puri şi subordonații săi aveau să explice că teroriştii opuseseră rezistență şi fuseseră obligați să-i neutralizeze. Nimeni nu putea contesta povestea lor.

Kabir reveni pe linie în mai puțin de-un minut. Nu era deloc mulțumit. Aparatul AN-12 venea de la Ankara şi era planificat să zboare direct la Chushul. Aeronava fusese evident deturnată de la traseul ei. Lista cu încărcătura avionului fusese şi ea modificată, fiind incluse paraşute.

Câteva momente mai târziu, Puri pricepu de ce.

— Paraşutişti! anunță el în stația radio.

— Unde? vru Kabir să ştie.

— La aproximativ o mie şase sute de metri distanță, îl informă cercetaşul pe maior. Folosesc modelul de paraşute cu care sunt dotați Vulturii, adăugă el atunci când pe cer se deschiseră primele cupole, însă nu poartă uniforma lor.

Puri îi raportă informația lui Kabir.

— Vulturii Himalayeni au reperat celula, îşi dădu cu părerea ministrul.

— Foarte posibil, replică maiorul. Dar nu poartă echipamentul Vulturilor.

— Se poate ca la Ankara să se fi îmbarcat o echipă din exterior, spuse Kabir. Acțiunea noastră ar putea fi compromisă.

— Ce avem noi de făcut? ceru instrucțiuni Puri.

— Protejați misiunea, răspunse Kabir.

— Am înțeles, replică maiorul.

Ofițerul întrerupse legătura şi le ceru comandanților de companii să avanseze cu tot efectivul. Trebuiau să execute o mişcare convergentă, având ca țintă locul unde aterizau paraşutiştii. Ordinul pe care-l dădu Puri era simplu şi concis.

Soldații urmau să deschidă foc de voie.

37

Masivul muntos Himalaya

Joi, 4.46 p.m.

Încă de pe băncile şcolii, când concurau unul împotriva celuilalt pe terenul de baseball, colonelul Brett August ştiuse că se va ridica peste nivelul prietenului său de-o viață, Mike Rodgers. Numai că nu se aşteptase ca dorința să i se împlinească într-un fel şi într-un loc precum acelea.

Delicatele paraşute ale comandoului, cu dungi albe şi roşii, începură să se deschidă într-o succesiune rapidă. Fiecare soldat era smucit cu forță în sus atunci când voalura se umfla, încetinindu-i coborârea. Unii dintre membrii echipei fuseseră săltați mai sus decât ceilalți, în funcție de curenții de aer pe care-i întâlniseră. Vântul se-nvârtejea nebun printre paraşutişti. Mulțimea de piscuri şi de colțuri stâncoase de jos trimitea curenți de aer ascendenți. Deşi generalul Mike Rodgers fusese ultimul om care părăsise avionul, se afla în mijlocul grupului atunci când toate paraşutele fură complet deschise. Brett August se pomeni a fi omul aflat la cea mai mare înălțime.

Din păcate, vederea de ansamblu pe care i-o oferea altitudinea nu-i înfățişa colonelului imaginea la care se aşteptase.

Aproape instantaneu, avu probleme cu vizibilitatea. Când paraşuta îl smucise în sus pe colonel, sudoarea de pe sprâncene îi căzuse pe vizorul măştii, unde îngheţase. Genul acesta de problemă era un lucru întâlnit la salturile de la mare altitudine pe care nici el, nici generalul Rodgers nu-l luaseră în calcul atunci când planificaseră misiunea. August presupuse că şi ceilalţi componenţi ai forţei Striker se confruntau cu aceeaşi situaţie. Totuşi, nu vizibilitatea constituia cea mai mare problemă a lor.

La scurt timp după salt, colonelul August zărise linia de soldaţi indieni deplasându-se concentric în direcţia lor. Ieşeau clar în evidenţă, nişte puncte negre mişcându-se cu repeziciune pe suprafaţa albă a solului. Era sigur că Rodgers şi ceilalţi săritori îi reperaseră la rândul lor.

Componenţii echipei Striker ştiau că, îndată ce urmau să aterizeze, vor fi nevoiţi să-şi apere perimetrul. Ţinând cont de miza aflată-n joc, americanii erau decişi să nu capituleze. Însă pe August îl îngrijora mai mult ceea ce se putea petrece înainte de aterizare. Echipa Striker se afla dincolo de bătaia armelor de foc obişnuite. Însă era sigur că soldaţii indieni se echipaseră foarte bine înainte de-a părăsi linia de demarcaţie, căci se aşteptaseră să înfrunte un inamic poziţionat la câteva sute de metri distanţă, pe o surplombă aflată la înălţime sau pe nişte versanţi îndepărtaţi. Infanteriştii indieni se înarmaseră în consecinţă.

Colonelul nu putea comunica în nici un fel cu ceilalţi componenţi ai echipei. Spera că aceştia observaseră potenţiala ameninţare şi că urmau să fie pregătiţi la contactul cu solul.

Presupunând că vor reuşi să ajungă pe sol.

Pe măsură ce secundele treceau, coborârea se dovedea mult mai brutală decât estimase August.

Văzuţi din pântecul unui avion relativ încălzit, munţii de jos constituiau o imagine încurajatoare. Cafenii, albe, albăstrii, crestele lunecau uşurel asemenea unei caravane de bestii greoaie, împădurite. Dar zărite de sub voalura unei

paraşute, aceleaşi creste se înălţau ca nişte monştri răsăriţi din mare, înspăimântători prin proporţiile căpătate şi prin rapiditatea cu care se apropiau. La fiecare câteva secunde, formaţiunile stâncoase practic îşi dublau dimensiunile. Apoi urmă un sunet asurzitor. Munţii vuiau, aruncând cu furie zgomotoasă vânturi puternice împotriva intruşilor, deturnând curenţii de aer din atmosferă şi redirecţionându-i după pofta lor. August nu numai că auzea fiecare rafală de aer, el o simţea în tot trupul. Curenţii urcau dinspre piscurile aflate la şase sute de metri sub el, scuturându-l bine. Rafalele de vânt smuceau voalura paraşutei în sus şi-n jos, către nord sau est, vest ori sud, răsucind-o în mod constant. Singura cale de a-şi păstra cursul era să rămână tot timpul cu ochii fixaţi pe ţintă, indiferent de felul cum se răsucea paraşuta. Spera că vântul se va mai domoli la o altitudine joasă, permiţându-i echipei Striker să-şi ghideze paraşutele spre locul de aterizare. Iar cu puţin noroc piscurile aveau să se interpună între ei şi soldaţii indieni, oferindu-le timp cât să aterizeze şi să se regrupeze.

Munţii se apropiau neîncetat de paraşutişti. Cu cât săritorii coborau mai jos, cu atât piscurile cu creste ascuţite păreau a-şi spori viteza cu care veneau în întâmpinarea lor. Membrii echipei începură să discearnă diferitele culori ale solului, pe măsură ce străpungeau pâcla subţire. Legănarea paraşutelor părea a se intensifica proporţional cu sporirea în claritate a detaliilor peisajului de dedesubt. Era doar o iluzie, nu însă şi viteza cu care se apropiau colţii de stâncă. Trei dintre soldaţii aflaţi în preajma colonelului August se aflau pe-un curs potrivit şi aveau toate şansele să atingă platoul. Ceilalţi aveau nevoie de câteva manevre atent executate pentru a reuşi acelaşi lucru. Doi se aflau în primejdie de-a depăşi creasta muntelui şi a ajunge în valea de la poalele sale. August nu putea spune cu precizie care dintre soldaţi se aflau în acea situaţie, căci vântul ridicase unele paraşute mai sus decât celelalte, astfel că ordinea de lansare fusese dată peste cap. Indiferent cine erau, aveau să contacteze restul echipei prin radio şi să i se alăture cât mai curând posibil.

Când se apropiaseră la circa trei sute de metri de obiectiv, August auzi, pe lângă urletul vântului, un pocnet înfundat. În acel moment se afla cu spatele la infanteriştii indieni, aşa că nu putea fi sigur că sunetul venise dinspre ei.

O secundă mai târziu ştia cu certitudine.

Aerul din jurul paraşutiştilor se umplu cu norişori albi-negri, rezultaţi în urma exploziei rachetelor antiaeriene. Erau de tipul celor folosite împotriva aeronavelor care zburau la joasă altitudine. Loviturile porniseră din lansatoare portabile tip Blowpipe, deservite de pe umăr de către un singur om şi care se aflau în dotarea standard a armatei indiene. Rachetele împrăştiau la detonare o mulţime de alice în jurul lor. Pe-o rază de douăzeci şi cinci de metri, cele cincizeci şi şapte de bile metalice din fiecare încărcătură loveau cu forţa unor gloanţe de calibrul .9 mm.

Niciodată în viaţa sa nu se mai simţise August la fel de neajutorat. Privi neputincios cum prima lovitură făcu explozie în mijlocul paraşutiştilor. Câteva secunde mai târziu fu urmată de încă una, apoi de alta. Voalurile paraşutelor îl împiedicau să-i vadă pe soldaţii atârnaţi sub ele. Însă remarcase cât de apropiate de oameni fuseseră exploziile. Nu exista nici o şansă ca soldaţii săi să scape de împroşcătura bilelor metalice.

Lui August nici nu-i trecuse prin minte că şrapnelele îl puteau lovi pe el. Sau că putea rata platoul.

Uită de frig, de vânt, ba chiar şi de misiune.

Tot ce conta pentru el era sănătatea oamenilor săi. Iar în acel moment nu putea întreprinde nimic pentru a le oferi protecţie. Ochii lui August săgetau de la o paraşută la alta, pe măsură ce rachetele explodau în jurul lor. Cinci dintre voalurile paraşutelor poziţionate ceva mai jos decât celelalte fură perforate extrem de grav în doar câteva secunde. Se pliară exact la centru şi se răsuciră cu marginile-n sus, ca nişte umbrele întoarse de vânt pe care soldaţii atârnaţi de ele le trăgeau după ei, în cădere liberă.

Două paraşute din mijlocul grupului suferiseră şi ele avarii. Căzură împreună cu încărcătura suspendată sub ele peste alte două voaluri de paraşută, aflate exact sub ele. Suspantele se încurcară imediat şi paraşutele începură să se rotească în aer. Săritorii ataşaţi de ele se prăbuşiră cu viteză sporită către valea aflată dedesubt.

Chiar dacă soldaţii nu fuseseră răniţi de către şrapnele, nu aveau nici o şansă să supravieţuiască unei asemenea căderi. August urla de neputinţă. Strigătele sale se împletiră cu vaierele vântului, umplând aerul din jurul său.

În urma atacului, doar el şi alţi trei soldaţi Striker rămăseseră în aer. August nu ştia cine sunt. Nu ştia dacă fuseseră loviţi ori dacă mai erau în viaţă. Măcar coborâseră, în acel moment, sub creasta muntelui aflată între ei şi indieni. Se găseau la adăpost de alte lovituri ce ar fi putut fi trase de la sol.

În momentul acela avu loc o a patra explozie, undeva deasupra lui August, în partea din faţă. Colonelul simţi două izbituri, una în piept şi cealaltă în braţul stâng. Se uită în jos, către piept. Simţea o durere surdă, dar nu se zăreau urme de sânge. Probabil vesta antiglonţ îl protejase. Sau poate că sângera pe dedesubtul ei. După lovitura iniţială nu mai simţise altceva, iar inima părea să bată în acelaşi ritm. Ambele erau semne bune. În sufletul său era prea îndurerat de pierderea soldaţilor săi ca să-i mai pese de el însuşi, dar ştia că trebuia să-şi poarte de grijă. Trebuia să supravieţuiască pentru a îndeplini misiunea. Nu pentru patria sa şi pentru milioanele de vieţi omeneşti aflate în joc, ci pentru soldaţii şi prietenii care tocmai îşi sacrificaseră vieţile.

Până la platou rămăseseră doar câteva zeci de metri. Urmări cum doi componenţi ai echipei luau contact cu solul. Al treilea ratã platoul cu câţiva metri, în ciuda eforturilor unuia dintre camarazii deja aterizaţi de a-l prinde. August folosi suspantele de ghidare pentru a manevra în direcţia versantului. Cobora cu viteză, însă prefera să se izbească de pisc decât să rateze platoul.

Începuse să simtă o durere înțepătoare în brațul stâng, însă își concentră atenția asupra versantului. Coborâse sub nivelul piscurilor din jur. Crestele stâncoase nu mai reprezentau un pericol. Redeveniseră coloane drepte şi nemişcate de piatră, care-l protejau de focul militarilor indieni. Inamici deveniră în acele clipe valea aflată pe cele două laturi ale platoului şi aflorimentele stâncoase presărate ici şi colo, care-i puteau rupe spinarea în caz că ateriza exact pe unul dintre ele. Curentul ascendent iscat de creasta muntelui îi încetini coborârea, permițându-i lui August să-şi ghideze mai bine paraşuta. Decise să se țină cât mai aproape de versant, urmându-i literalmente panta până jos, evitând totuşi ieşiturile stâncoase aflate în mijlocul peretelui. De fiecare dată când vântul încerca să-l măture în vale, se apropia de peretele muntelui. Curentul de aer ce urca spre pisc îi oferea un supliment de portanță. August lovi cu putere solul platoului, apoi detaşă imediat corzile paraşutei. Voalura se boți, târându-se cu viteză de-a latul platoului, până ce se agăță de-un bolovan înalt de trei metri, de care rămase suspendată.

Înainte de a-şi verifica rănile, colonelul August îşi scoase masca de pe figură şi scuipă muştiucul tubului de respirat. Aerul era rarefiat, însă respirabil. August scotoci cu privirea restul platoului, în căutarea camarazilor. Medicul William Musicant şi caporalul Ishi Honda erau cei doi soldați care reuşiseră să ajungă pe sol. Amândoi bărbații se aflau lângă marginea platoului. Musicant stătea în genunchi, alături de operatorul radio. Îşi scosese de la brâu trusa medicală compactă. Caporalul era inert.

Colonelul se ridică în picioare, croindu-şi drum către cei doi. În timp ce păşea, îşi pipăi pieptul pe sub vestă. Era uscat. Alica nu reuşise să străpungă materialul vestei de protecție. Brațul îi sângera, însă aerul glacial încetinea considerabil pierderea de sânge. Pentru moment, ignoră rana. Oricât se străduia să uite, nu-şi putea lua totuşi gândul de la

ceilalți componenți ai echipei. Sondra DeVonne. Walter Pupshaw. Mike. Şi toți ceilalți.

Îşi concentră atenția asupra celor doi camarazi aflați doar la câțiva paşi de el. Şi făcu eforturi să se gândească la următoarea mişcare. Era încă apt să țină arma în mână şi avea o misiune de îndeplinit. Trebuia să facă joncțiunea cu celula pakistaneză.

Când August ajunse lângă cei doi bărbați, pricepu că era inutil să-ntrebe în ce stare se afla caporalul. Operatorul radio respira cu dificultate, în timp ce sângele curgea în valuri de sub vesta sa. Medicul încerca să curețe două răni mici, aflate pe partea stângă a toracelui. August nu putea zări ochii întunecați ai lui Honda prin vizorul măştii de respirat. Acesta era înghețat complet.

— Pot ajuta cu ceva? îl întrebă August pe Musicant.

— Da, rosti precipitat medicul. În compartimentul şapte există un set portabil de perfuzii intravenoase, iar în doisprezece o fiolă cu atropină. Luați-le. Plus plasma din compartimentul opt. Mai are două găuri în spinare. Trebuie să-i astup rănile şi să-l stabilizez.

Colonelul scoase obiectele cerute. Începu să pregătească setul de perfuzii. Din cursurile de instruire în trierea răniților, îşi amintea că atropina era folosită pentru diminuarea secrețiilor, inclusiv a pierderii de sânge. Avea să contribuie la stabilizarea pacientului, dacă existau hemoragii interne.

— Brațul dumneavoastră e bine, domnule colonel? se interesă Musicant.

— Cum să nu, zise August. Cine era cel pe care-ai încercat să-l aduci pe platou?

— Generalul Rodgers, răspunse medicul.

August tresări.

— Era rănit?

— Părea a fi teafăr, răspunse Musicant. Venea la fix, mai avea doar câțiva metri de parcurs. Blestematul de curent i-a luat pe sus paraşuta. N-am reuşit să-l prind.

Prin urmare, exista posibilitatea ca Rodgers să fie în viață. August avea să-ncerce ulterior contactarea lui prin radio.

— După ce perfuzia e gata, ați face bine să luați legătura cu soldații indieni, sugeră Musicant. Dacă reuşesc să-l stabilizez pe Ishi, avem nevoie de ajutorul lor pentru a-l duce la spital.

August termină de instalat micul tripod în spatele lui Honda. Apoi scoase capacele protectoare ale acelor. Va lua stația radio a rănitului pentru a-i contacta şi informa pe cei de la Centrul de Comandă. Îi va da lui Herbert poziția lor, rugându-l să retransmită cererea pentru ajutor medical. Mai mult de-atât n-avea ce să facă. El şi Musicant nu puteau rămâne acolo. Aveau o misiune de îndeplinit.

Odată perfuzia instalată, colonelul luă stația TAC-SAT a lui Honda. Musicant deja îi scosese sacul de protecție, punându-l alături. Kevlarul sacului primise câteva lovituri, însă aparatul părea să fie neatins. August se-ntrebă dacă nu cumva Honda suferea tocmai din pricină că-ncercase să protejeze stația, chiar cu prețul propriei vieți.

Exact în acel moment, trupul caporalului fu cuprins de convulsii.

— La dracu'! exclamă Musicant.

Sub privirile lui August, operatorul radio începu să tuşească. Dâre de sânge i se prelinseră pe obraji.

— Rezistă, Ishi! țipă Musicant. O poți face. Mai dă-mi un minut, asta-i tot ce-ți cer!

Honda încetă să gâfâie şi să tuşească. Întregul corp i se destinse.

— Dați-i jos vesta! strigă medicul.

Musicant se repezi la trusă, căutând ceva într-unul dintre compartimente. Scoase o seringă hipodermică şi o fiolă cu epinefrină.

Colonelul începu să-i desfacă vesta rănitului. Atunci când se aplecă deasupra soldatului remarcă un pârâiaş de culoarea roşie apărând de undeva de sub picioarele depărtate ale specialistului în comunicații. Honda pierdea sânge într-un

ritm extrem de rapid, căci începuse deja să se formeze o baltă în dreptul genunchilor săi.

Când îndepărtă vesta, colonelul descoperi că fața ei interioară era năclăită de sânge. Alicele din proiectilul indian străpunseseră torsul operatorului radio, intrând prin partea inferioară a spatelui şi ieşind prin piept. Honda se aflase cu siguranță exact lângă locul unde explodase unul dintre proiectile.

Musicant îngenunche lângă Ishi Honda. Medicul îşi depărtă mult genunchii, pentru a avea o mai bună stabilitate. Apoi trase într-o parte tricoul mânjit de sânge al caporalului şi injectă stimulentul direct în inima lui Honda. August îl ținea de braț pe operatorul radio. Mâna acestuia era rece şi inertă. Sângele continua să se scurgă pe suprafața platoului. Musicant se trase în spate, sprijinit pe călcâie, şi aşteptă. Honda nu dădea semne că răspunde la tratament. Fața i se albise şi nu era doar o consecință a frigului. Colonelul şi medicul aşteptară încă două sau trei secunde.

— Îmi pare rău, îi şopti Musicant bărbatului care murise.

— A fost un bun soldat şi un camarad curajos, rosti August.

— Amin, mai zise Musicant.

Colonelul îşi dădu seama cât de strâns ținea mâna lui Honda. Îşi descleştă blând degetele. În Vietnam pierduse mulți prieteni. Genul acela de emoție amară îi era familiar. Dar niciodată nu pierduse aproape o întreagă unitate. Pentru August, chipul acela tânăr din fața sa era chintesența întregii echipe.

Musicant se ridică şi examină brațul colonelului. După activitatea febrilă din ultimele minute, care-i accelerase mult bătăile, inima colonelului îşi relua ritmul normal, odată drama încheiată. Acest fapt contribuia la diminuarea pierderii de sânge. Frigul avea să-şi aducă şi el aportul, coagulând sângele. Trebuiau să se pună curând în mişcare.

În vreme ce medicul îi curăța şi bandaja rana, colonelul îşi îndreptă atenția către stația TAC-SAT. Introduse codul său

personal de acces şi aparatul prinse viaţă. Apoi formă numărul lui Bob Herbert. În timp ce aştepta să se facă legătura, scoase din buzunarul vestei aparatul de emisie-recepţie şi lansă un alt apel.

Şi se rugă să răspundă cineva apelului.

38

Washington D.C.

Joi, 7.24 a.m.

— Avem vreo veste de la ei? întrebă Paul Hood, dând buzna în biroul lui Bob Herbert.

Şeful Secţiei de informaţii privea monitorul computerului, sorbind cafea dintr-o cană.

— Nu, şi nici cei de la NRO nu i-au zărit, spuse Herbert. În imaginile lor nu apar decât pakistanezii.

Hood îşi privi ceasul.

— La ora asta ar trebui să fie deja pe sol. Avionul de transport a aterizat deja?

— Nu, răspunse Herbert. Pilotul a trimis un mesaj radio turnului de control din Chushul, spunând că a livrat încărcătura, apoi a încheiat transmisia.

— Bănuiesc că nu s-a mai învârtit un timp prin zonă, ca să verifice dacă băieţii noştri au aterizat, zise Hood.

— Probabil că nu, se arătă de acord Herbert. Apropierea de graniţa cu Pakistanul l-a făcut să vireze spre sud şi să spele putina rapid.

— Păi, cum naiba să n-o şteargă, zise Hood. Noi doar încercăm să facem ceva pentru a împiedica implicarea ţării lor într-un război nuclear.

— Mi-ai furat din cinism, remarcă Herbert. În orice caz, probabil că echipajul nu ştia cât de mare e miza operaţiunii.

Pe când vorbea Herbert, telefonul începu să sune. Era vorba despre linia securizată. Şeful Secţiei de informaţii comută pe speaker.

— Aici Herbert.

— Bob, sunt August, rosti omul de la celălalt capăt.

Vocea abia i se auzea.

— Colonele, e mult zgomot provocat de vânt, îi spuse Herbert. Va trebui să vorbeşti mai tare.

— Bob, avem un mare necaz aici, zise August lent şi răspicat. Soldaţi indieni de la linia de demarcaţie ne-au atacat cu rachete antiaeriene în timp ce coboram. Majoritatea efectivului nostru a fost neutralizată. Eu şi Musicant suntem singurii care ne aflăm pe platou. Rodgers a ratat aterizarea, dar e posibil să fi coborât în vale. Nu ştim dacă e rănit. Încerc să-l contactez prin radio.

— Repetă, te rog, îi ceru Herbert. Doi oameni teferi, unul MIA [38], restul morţi.

— E corect, îi confirmă August.

Specialistul în informaţii îi aruncă o privire lui Hood, care rămăsese în cadrul uşii. Figura lui Herbert era schimonosită. Îngână ceva cu o voce seacă, şoptită. Hood nu reuşi să înţeleagă ce rostise, dar probabil era ceva ce nici nu trebuia auzit.

În schimb, Hood auzise perfect ce spusese August.

— Colonele, sunteţi teferi? întrebă Hood.

— Eu şi medicul Musicant suntem bine, domnule, replică ofiţerul. Regret că v-am dezamăgit.

— Nu m-aţi dezamăgit, îl asigură directorul Centrului. Ştiam cu toţii că nu va fi o sarcină uşoară.

Vorbele lui August încă mai încercau să-şi facă drum spre creierul lui Hood, amorţit din pricina lipsei de odihnă. Se lupta pentru formarea unei imagini de ansamblu a situaţiei. Vieţile acelor oameni nu se puteau sfârşi atât de simplu. Unii

dintre ei erau în floarea vârstei. Sondra DeVonne, Ishi Honda, Pat Prementine, Walter Pupshaw, Terrence Newmeyer şi toţi ceilalţi. Chipurile tuturor trecură într-o succesiune rapidă prin mintea lui Hood, făcând apoi loc amintirilor despre şedinţele lor de antrenament la care fusese martor, despre petrecerile şi meciurile de fotbal organizate împreună. Nu se compara defel cu situaţia în care era vorba despre moartea unui singur om, când Hood se putea concentra asupra aspectelor specifice ale acelei pierderi. Cum fusese cazul lui Charlie Squires, ori al lui Bass Moore. Se concentrase asupra ajutorării familiilor soldaţilor, pentru a trece mai uşor peste drama suferită. Însă contemplarea actualei tragedii şi a numărului mare de personal pierdut era copleşitoare şi năucitoare.

— Cum evaluezi situaţia, colonele? întrebă Hood.

Vocea avea o notă fermă, convingătoare. Trebuia să sune astfel, pentru a-l încuraja pe August.

— Suntem în continuare dornici să-ncercăm interceptarea celulei, spuse ofiţerul. Două guri de foc suplimentare i-ar putea ajuta să străpungă în vreun punct linia soldaţilor indieni.

— Îţi susţinem părerea, zise Hood.

— Însă un număr mare de infanterişti se-ndreaptă chiar spre noi, continuă August. Îi puteţi contacta pe pakistanezi să le spuneţi ce se-ntâmplă?

— Vom încerca, promise Hood. Staţia radio a lui Friday a intrat în posesia liderei celulei. Nu e o persoană prea cooperantă.

— Ştie că sosim? întrebă August.

— Afirmativ, confirmă directorul Centrului de Comandă.

— S-a ajuns la o înţelegere cu ea? vru colonelul să afle.

Era important să ştie cine va da ordine după ce vor face joncţiunea.

— Comandanta celulei şi eu nu am avut o discuţie pe această temă, îi răspunse Hood. Foloseşte-ţi iniţiativa.

— Vă mulțumesc, domnule, spuse August. Încă ceva. Vom avea de înfruntat condiții foarte vitrege. Sper că aveți pregătit un plan de rezervă.

— Exact la asta lucram, minți Hood. Însă contăm pe faptul că dumneata şi caporalul Musicant o veți scoate singuri la capăt.

— Ne vom da toată silința, îl asigură colonelul.

— Ştiu asta. De asemenea, contăm pe faptul că voi doi veți rămâne teferi, îi spuse Hood.

August îl încredință că aşa va fi. Promise că va informa Centrul de Comandă dacă reuşea să dea de Mike Rodgers. Apoi puse capăt transmisiei. Hood dezactivă funcția de speaker a telefonului. Urmă un lung moment de tăcere.

— Te simți bine? îl întrebă Hood pe Herbert.

Herbert clătină încet din cap.

— Am trimis acolo treisprezece oameni, zise el, cu o voce spartă.

— Ştiu, răspunse Hood.

— Majoritatea erau nişte puştani.

— A fost decizia mea, îi reaminti Hood şefului Secției de informații. Eu am dat undă verde misiunii.

— Iar eu te-am susținut, replică Herbert. Ce naiba, nu aveam de ales! Dar nu trebuia plătit un preț aşa de mare.

Hood era de acord cu el, însă i se părea cumva patetic s-o rostească în gura mare. Erau profesionişti în gestionarea situațiilor de criză. Uneori, singura baricadă între control şi haos se ridica din trupuri omeneşti. O baricadă cu voință de fier, însă alcătuită din carne şi oase.

Hood trecu în spatele biroului. Privi imaginile afişate de computer. Calm şi rațional pe dinafară, în interiorul sufletului simțea un mare gol. Hood şi toți ceilalți ştiau că misiunea aceea prezenta mari riscuri. Îl răscolea însă faptul că nimeni nu luase în considerație riscul unui atac din partea unei forțe terestre aliate. Cine-şi putuse imagina că armata indiană avea să deschidă focul împotriva soldaților care săreau dintr-un avion aparținând chiar ei, plus că paraşutele folosite erau

uşor de identificat ca fiind cele din dotarea aviaţiei indiene? În acea fază a operaţiunii, se aşteptaseră ca nişte soldaţi profesionişti bine antrenaţi să nu aibă altceva de înfruntat decât vitregiile naturii. Şi exista posibilitatea ca majoritatea efectivului, ba chiar întregul efectiv al forţei Striker să supravieţuiască desantului. Cum de putuseră lucrurile să ia o întorsătură aşa rea?

— Colonelul August avea dreptate când spunea că ne trebuie un plan de rezervă, zise Herbert. N-am lucrat cum scrie la carte. Trebuie să ne punem pe treabă şi să-i dăm…

— Stai aşa, îl întrerupse Hood. Ceva nu-i în regulă.

— Poftim? replică Herbert.

— Priveşte imaginile luate din satelit, îl îndemnă Hood.

Herbert făcu ce i se spusese.

— Celula teroristă continuă să se deplaseze, cum a făcut-o încă din zorii zilei, de-a lungul aceleiaşi terase stâncoase, mascată de-o surplombă, zise Hood. Însă acum au ajuns într-o zonă ceva mai largă, care le oferă mai mult spaţiu de mişcare. Se-ndreaptă către acea zonă întunecată, indică el pe ecranul computerului o regiune învăluită în obscuritate. Vezi cum li se lungesc umbrele, pe măsură ce soarele coboară în spatele masivului muntos?

— Văd, răspunse Herbert. Dar nu pricep ce vrei să arăţi prin asta.

— Priveşte direcţia relativă a umbrelor, în raport cu razele soarelui, preciză Hood. Celula se deplasează către vest, nu spre nord-vest. Asta e ceva diferit faţă de ce-au făcut înainte.

Herbert scrută preţ de câteva secunde imaginile afişate pe monitor.

— Ai dreptate, spuse el. De ce naiba ar face aşa ceva?

— Poate cunosc vreo scurtătură? zise Hood. Un traseu secret de-a latul gheţarului?

Herbert afişă pe ecran fotografiile detaliate ale regiunii, obţinute de la Secţia Militară de Cartografie a NASA. Acele hărţi foto aveau marcaje ale coordonatelor geografice şi erau utilizate la poziţionarea sateliţilor. Herbert îi comandă

computerului să scoată în evidență zona studiată în acel moment de către Viens. Hood se aplecă pe deasupra căruciorului lui Herbert ca să privească mai de-aproape. Văzu cum un cursor roşu începe să pulseze în dreptul regiunii străbătute de celulă.

— Nici vorbă de scurtătură, anunță Herbert. Ce mama dracului fac ăia? Practic, au adoptat un traseu mult mai lung către linia de demarcație.

— August mai are posibilitatea să-i intercepteze? întrebă Hood.

— Da, confirmă Herbert. Şeful Secției de informații indică o zonă aflată puțin mai la nord față de poziția actuală a celulei. Brett a aterizat aici. Se-ndreaptă către sud-est. Îi va întâlni ceva mai repede decât ne-am aşteptat. Herbert cercetă harta. Totuşi, nu văd care-i rostul schimbării de direcție. Ruta nou adoptată de către pakistanezi nu străbate un teren mai accesibil. E mult mai îndepărtată față de linia de demarcație, străbate altitudini mult mai înalte şi nu-i deloc uşor de parcurs.

— Poate că au un depozit de arme sau vreo altă ascunzătoare, pitită undeva, de-a lungul traseului, presupuse Hood.

— E posibil, zise Herbert. Reveni la imaginile transmise în direct de către NRO. Dar pe vechiul traseu ajungeau mult mai repede la frontieră. De ce le-ar oferi indienilor mai mult timp ca să-i prindă?

Telefonul care făcea legătura cu NRO începu să sune. Herbert îl puse pe speaker.

— Da?

— Bob, Viens la aparat, se auzi o voce în difuzoare. În zona țintei se lasă întunericul. Lumina a scăzut la un nivel suficient de mic cât să ne permită comutarea pe scanare termică fără a apărea interferențe. Vom putea urmări mult mai uşor celula în acest mod.

— Bine, dă-i drumul!

Herbert dezactivă microfonul.

Cei doi bărbați continuară să studieze imaginea aeriană. Hood cerceta zona aflată la poalele platoului alpin.

— Bob, dacă repoziționăm satelitul, putem arunca o privire în valea asta? întrebă Hood, indicând un careu marcat cu cifra 77.

— Nu ştiu, spuse Herbert. Îi aruncă o privire şefului său. Paul, şi eu vreau să-l găsim pe Mike. Însă avem un singur satelit în regiune. Să-l suprasolicităm, punându-l să ne caute prietenul?

— S-ar putea ca Mike să-şi fi pierdut sau avariat transmițătorul radio în timpul căderii, zise Hood. Dacă e viu, e posibil să-l poată ajuta cu ceva pe Brett. Avem nevoie de toate resursele pe care le putem obține.

— Chiar dacă se află la o înălțime de trei mii două sute de kilometri şi Dumnezeu ştie la câți kilometri de zbor de zona respectivă? întrebă Herbert.

— Nu ştim cu certitudine unde se află Mike, spuse Hood. Trebuie să-l găsim.

Înainte ca şeful Secției de informații să poată analiza propunerea şefului său, Viens reveni pe linia telefonică.

— Bob, te uiți la noile imagini venite de la satelit? se interesă el.

Herbert activă iarăşi microfonul.

— Nu, răspunse specialistul în informații, apoi cercetă rapid imaginile transmise de OmniCom. E vreo problemă?

— S-ar putea, zise Viens. Chiar şi atunci când celula se afla sub acoperirea surplombei, reuşeam întotdeauna să prindem o frântură dintr-un braț sau dintr-un cap, astfel încât ne dădeam seama că sunt acolo. Ce vedeți însă acum?

Hood şi Herbert se traseră mai aproape de monitor, privind imaginea care apărea. Fotografia semăna cu o pictură psihedelică din anii şaizeci. Umbre roşii, reprezentând surse de căldură, erau împrăştiate pe un fond verde, dat de stânci şi de zăpadă.

Umbrele erau generate de numai trei persoane.

— Ce naiba se petrece acolo? se miră Herbert.

— Habar n-am, recunoscu Viens. E posibil ca unii dintre terorişti să se fi pierdut pe drum.

— Există şi posibilitatea să se fi întors contra lui Friday şi a indianului, raţionă Herbert cu glas tare. Poate că au înregistrat pierderi. Ar trebui să-ncercăm contactarea lor prin radio.

— Nu, respinse Hood ideea. Ia legătura cu August şi informează-l că în faţa lui sunt trei indivizi. Spune-i că ar putea fi ostili şi că-i mai bine să se apropie cu discreţie decât să-i angajeze direct. Stephen, ai putea să-mi oferi o vedere a careului 77 din fişierul cu hărţi OP-1017.63?

— Deschid fişierul, să văd dacă zona respectivă se află în raza de focalizare a lui OmniCom, răspunse Viens. Durează doar un minut.

— Mulţumesc, rosti Hood.

Herbert clătină din cap.

— Ce motive avea celula să-l atace pe Friday? îşi puse el întrebarea.

— Poate că Friday a atacat celula, zise Hood. Apoi şeful Centrului se îndreptă brusc de spate. Ia stai aşa! exclamă el. E posibil ca nici una dintre acţiunile enumerate să fi avut loc.

— Ce vrei să spui? ceru lămuriri Herbert.

— Ron Friday trebuie să le fi spus celor din celulă că soldaţii indieni se-ndreaptă către ei, explică Hood.

— Corect, admise Herbert.

— Pakistanezii nu erau conştienţi de ameninţare până ce nu l-au întâlnit pe Friday, continuă Hood. N-au ştiut că ducerea Nandei în Pakistan constituie singura şansă de-a opri un război nuclear. Ce-ai face tu ştiind toate aceste lucruri, mai ales dacă ţi s-ar fi spus şi că un grup de comando american vine să ţi se alăture? zise Hood. Dacă ai fi isteţ şi curajos şi, probabil, un pic cam disperat, ai încerca să faci ceva neaşteptat.

— Ca de exemplu să-mi împart forţele şi să utilizez un grup pe post de momeală, ca să-i atrag pe soldaţii indieni, zise Herbert.

— Corect. Ceea ce-nseamnă că restul de patru oameni trebuie să fie în altă parte, păstrând probabil vechea direcție de deplasare, adăugă Hood.

— Dacă-i adevărat, înseamnă că nu trebuie să-i punem pe August şi pe Musicant să facă joncțiunea cu grupul care s-a separat, de vreme ce acela va urma probabil să atragă focul indienilor, spuse Herbert.

— Exact. Bob, pune-l la curent pe August cu presupunerile noastre, îl îndemnă Hood. Se apleacă asupra monitorului, revenind la studiul hărții NASA. Stephen, am nevoie să arunc o privire în acea vale.

— Chiar acum afişam harta, răspunse Viens. Verific dacă acele coordonate sunt introduse în memoria computerului de pe OmniCom.

Între timp, Herbert forma numărul stației TAC-SAT a echipei Striker.

— Paul, nu poți să te gândeşti la ce cred eu că-ți trece prin minte, zise Herbert.

— Ba mă gândesc, îl anunță Hood.

— Presupunând că e sănătos, nici măcar nu ştii dacă poți vorbi cu el, îl preveni Herbert.

— Prima dată să vedem unde se află, zise Hood.

— Pot s-o fac! strigă Viens. Chiar acum îi dau comanda satelitului. Nu garantez nimic în privința vizibilității, din cauza plafonului de nori, însă peste nouăzeci de secunde vă arăt imagini din vale.

— Mulțumesc, îi spuse Hood.

— Ce căutăm? se interesă Viens.

— O paraşută, răspunse Hood. Una la capătul căreia ar putea fi atârnat Mike Rodgers.

39

Valea Mangala

Joi, 5.30 p.m.

În timp ce detaşamentul Striker cobora spre sol, aparatul AN-12 luase un viraj strâns, îndreptându-se către sud. Aeronava care se îndepărta în mare viteză provocase un puternic curent descendent, care-l propulsase pe Mike Rodgers spre mijlocul grupului de paraşutişti. Drept urmare, fusese protejat de majoritatea şrapnelelor împrăştiate de rachetele antiaeriene. Însă Rodgers auzise exploziile şi constatase efectul lor, văzând cum camarazii din jur încep să cadă seceraţi. În momentul în care generalul se-ndrepta către ţintă, doar el şi un alt soldat se mai aflau în aer. În ciuda eforturilor eroice de a-l ajuta, venite din partea unuia dintre membrii echipei care se aflau deja pe platou, Rodgers rată ţinta. Se lovi de marginea platoului cu fluierele picioarelor, apoi îşi izbi şoldul drept şi bustul. Din fericire, vesta de protecţie amortiză şocul izbiturii din zona pieptului. Din pricina vitezei prea mari de coborâre, nu reuşi să se prindă de muchia stâncii. Fu totodată incapabil să observe ce se petrecuse cu celălalt camarad aflat încă în aer. Măcar acel paraşutist se afla pe-un curs favorabil atingerii platoului. Dacă ar fi fost capabil să se desprindă la timp din hamurile paraşutei, soldatul urma să scape nevătămat.

În timp ce platoul stâncos dispărea din raza vizuală, Rodgers începu să cerceteze terenul aflat sub el. Nu renunţase la gândul de a li se alătura camarazilor săi, astfel încât căuta orice terasă aflată suficient de aproape pentru a ajunge la ea. Din nefericire, Rodgers nu se putea menţine lângă peretele muntelui pe cât de aproape îşi dorea el. Existau prea multe colţuri de stâncă ieşite în exterior, care-i

puteau agăţa şi sfâşia voalura paraşutei. Cu strângere de inimă, luă decizia ghidării paraşutei spre vale.

Pe când cobora, căută cu privirea alte paraşute aflate dedesubtul său. Îi văzuse pe componenții echipei prăbuşindu-se şi nu credea că aveau şanse să supraviețuiască acelei căderi. Dacă putea ateriza în preajma lor, urma să ştie cu certitudine ce se petrecuse cu ei. Rodgers refuză să se mai gândească la pierderea soldaților. Mai târziu avea să vină timpul să-i jelească. Însă în acel moment tot ce conta era misiunea şi găsirea unei modalități de a reintra în acțiune.

Curenții de aer deveneau mai blânzi pe măsură ce altitudinea scădea. Cu cât Rodgers cobora mai adânc în vale, voalura paraşutei îşi înceta legănarea. Generalul atârna acum în hamuri perfect vertical, ca o greutate de plumb legată la capătul unei sfori, protejat de munții înconjurători față de vânturile sălbatice care-l scuturaseră atunci când se aflase la altitudine mare. Pluti lin, străbătând vălătucii norilor.

Rodgers aruncă o privire cadranului mare, fosforescent, al ceasului de la mână. Se afla în aer de aproximativ cincizeci de minute. Ajunsese la o altitudine suficient de joasă pentru a putea renunța la aparatul de respirat şi la mască. Le agăță de centură. Vaporii de apă din norii prin care trecea se condensau pe fața expusă a lui Rodgers. Îi răcoreau sudoarea fierbinte de pe frunte şi de pe obraji, înviorându-l. Norii începură să se subțieze dedesubtul său. Putea zări terenul venindu-i în întâmpinare.

Aterizarea nu avea să fie uşoară.

Teoretic, formațiunea geologică de sub el era o vale, reprezentând o porțiune joasă de teren, de formă alungită, cuprinsă între două masive muntoase. Prin centrul ei curgea un pârâu puțin adânc, cu ape repezi. Însă pentru Mike Rodgers valea nu reprezenta decât o mică depresiune stâncoasă, cu teren accidentat, care se întindea la poalele munților. O aterizare lină era imposibilă, din pricina terenului în pantă, presărat cu roci ascuțite, iar o aterizare sigură – în cel mai bun caz, problematică. Bine măcar că atmosfera era

calmă. Îşi putea ghida paraşuta, încercând să evite cele mai periculoase locuri de aterizare.

După ce trecu de ultimul strat de nori, zări prima paraşută a subordonaților săi. Sălta în mijlocul pârâului, cu pânza strânsă ca o floare bătută de vânt. După toate aparențele, paraşutistul se afla sub ea. O clipă mai târziu, Rodgers reperă alte paraşute. Două dintre ele zăceau încurcate una în cealaltă, la poalele unuia dintre munți. Soldații Striker zăceau alături de ele. Echipamentul lor alb, de iarnă, era pătat de sânge. Dincolo de ei, ceva mai sus, văzu un al patrulea membru al echipei. Voalura paraşutei se agățase într-un colț de stâncă, la zece metri înălțime. La mică distanță sub ea, se afla Sondra DeVonne. Se balansa încetişor, la capătul suspantelor.

„Acum nu te mai gândi la asta”, îşi luă seama Rodgers. Trebuia să-şi focalizeze mintea cu privire la acțiunile sale viitoare, la motivele care duseseră la sacrificarea vieților acelor oameni. Altfel, urmau să fie şi mai multe pierderi.

Mult mai departe, către sud, dincolo de-un cot al văii, se ridicau şuvițe de fum. Fie explodase, fie se prăbuşise ceva acolo. Nu credea să fie vorba despre aparatul AN-12. Dacă aeronava fusese lovită, cu siguranță cei din echipa Striker ar fi auzit explozia sau ar fi văzut avionul picând. Aruncă o privire rapidă spre nord. Putea zări baza ghețarului. Asta explica de ce valea era atât de al dracului de rece. Probabil că depresiunea fusese croită chiar de către ghețar, cu sute de mii de ani în urmă.

Terenul se apropia cu iuțeală. Rodgers nu dorea să se lovească de versanți, dar în egală măsură nu dorea să aterizeze în apă. Cum soarele apunea, costumul lui ud avea să-nghețe în doar câteva minute. Totodată, dorea să evite malurile ascuțite şi abrupte ale pârâului. Erau numai bune să-i sfâşie uniforma ori să-i rupă niscaiva coaste. Din nefericire, versanții munților coborau atât de aproape de pârâu, încât practic nu exista un spațiu degajat unde să poată ateriza.

Îi rămânea o singură variantă. Una pe care Rodgers se codea s-o pună în aplicare. Dar, în război, alegerile nu erau niciodată uşoare. Generalul se decise şi trecu la fapte.

Se orientă către paraşuta care plutea pe apă. Un colț al țesăturii se prinsese de malul estic. În jurul marginilor ei, rămase nemişcate în apă, sclipeau cristale de gheață. Voalura părea să fie suficient de rigidă încât să preia şocul aterizării sale, fără a-l afunda în pârâu. Generalul spera că avea să rămână în picioare şi să sară pe țărmul îngust înainte ca pânza paraşutei să se îndoaie sub greutatea sa.

Cu doar câteva secunde înainte de impact, Rodgers se poziționă deasupra paraşutei. Sub o latură a ei putea zări un braț, scufundat în apă. Carnea căpătase o nuanță albastră vânătă. Generalul nu dorea să aterizeze pe corpul soldatului. Se orientă spre cealaltă latură a voalurii.

Ținta sa se mărea din ce în ce mai mult. Apropierea rapidă îi crea impresia că forța de gravitație pur şi simplu îl înşfăcase şi-l trăgea în jos. Nu mai exista senzația de plutire, ci de cădere.

Rodgers ateriză lin pe voalura paraşutei. Țesătura întărită de frig se lăsă la mijloc, acolo unde picase el, însă marginile rămaseră plate. Generalul reuşi să rămână în picioare. Imediat îşi detaşă paraşuta, lăsând-o în voia curenților de aer. Se răsuci către cel mai apropiat mal. Voalurii nu-i trebui decât o secundă pentru a se scufunda suficient de mult încât apa să-i treacă peste margini. Însă în acest răstimp Rodgers deja făcuse câțiva paşi mari, sărind în cele din urmă pe pământ ferm. Baza stâncilor de granit, de culoare maronie-alburie, care alcătuiau peretele muntelui se afla la mai puțin de-un metru şi jumătate în fața lui. Rodgers se lipi de stânci, pentru a avea o vedere de ansamblu asupra văii.

Aterizarea lui făcuse ca paraşuta din pârâu să alunece uşor în aval. Când Rodgers privi în urma ei, văzu un trup care zăcea în apă, cu fața în jos. Hainele soldatului mort musteau de apă. Suspantele paraşutei erau singurele lucruri care mai mişcau.

Generalul nu trase corpul afară din apă. Nu avea timp pentru asta. Pipăi vesta cu care era echipat, găsi buzunarul în care se afla aparatul de emisie-recepție şi îi deschise clapeta, scoțând stația afară.

De fapt, ce mai rămăsese din ea.

Mike Rodgers se uită la aparatul din palma sa înmănuşată. Carcasa era spartă. Fire galbene şi verzi se ițeau printre crăpăturile plasticului. Câteva cioburi de ebonită şi nişte cipuri electronice zdrăngăneau pe fundul stației radio. Probabil că aparatul fusese avariat atunci când Rodgers se izbise cu partea dreaptă de muchia platoului.

Generalul cercetă din priviri echipamentul paraşutistului mort. Buzunarul stației radio se afla sub apă. Chiar dacă îl recupera şi îl usca, era puțin probabil ca aparatul să mai funcționeze. Privi în aval, către paraşutele încurcate ale celorlalți doi componenți ai unității Striker. Voalurile parțial umflate se mişcau înainte şi înapoi, agitate de vântul răcoros. Trupurile paraşutiştilor se aflau pe fâşia îngustă şi stâncoasă de teren a malului pe care se afla generalul. Rodgers sprintă în direcția lor. Îl dureau coastele şi piciorul drept, însă nu-şi încetini alergarea.

Soldatul Terry Newmeyer şi caporalul Pat Prementine atârnau inerți la capătul suspantelor. Newmeyer zăcea întins pe partea dreaptă. Rodgers îl răsuci blând, cu fața în sus. Obrajii şi uniforma soldatului erau mânjite cu un strat gros de sânge, aproape înghețat. Stația radio a lui Newmeyer era la fel de zdrobită ca şi trupul proprietarului. Părea să fi primit în plin un şrapnel. Generalul îl bătu uşurel pe umăr pe soldatul mort, apoi trecu la Prementine. Caporalul era întins pe spate. Avea un ochi închis, iar celălalt – deschis pe jumătate. Brațul stâng al lui Prementine era întins de-a latul pieptului, iar cel drept era răsucit sub trup. Dar stația radio părea intactă. Rodgers o scoase din buzunar şi se-ndreptă spre peretele văii. În timp ce păşea către povârniş, generalul porni aparatul. Beculețul din dreapta sus al stației se aprinse. Măcar mai

exista ceva în valea aceea blestemată care scăpase cu viață, gândi cu amărăciune ofițerul superior.

Generalul apropie aparatul de buze şi apăsă tasta „emisie”.

Spera că armata indiană nu monitoriza respectiva frecvență.

40

Masivul muntos Himalaya

Joi, 5.41 p.m.

Brett August şi William Musicant se puseseră în mişcare de-a lungul platoului, în direcția sud. Un vânt cumplit, înghețat, începuse să bată spre ei, pe măsură ce atmosfera se răcea şi curenții termici ascendenți dispăreau. Bărbații fuseseră nevoiți să-şi pună iarăşi ochelarii de protecție, pentru a evita ca ochii să le lăcrimeze, în timp ce se deplasau către marginea platoului, aflată la circa patru sute de metri distanță. Conform datelor furnizate de către NRO, era brațul nordic al aceleiaşi terase stâncoase pe care avansa celula pakistaneză.

Colonelul se opri când auzi bâzâitul stației TAC-SAT. Se ghemui şi ridică receptorul. Era Bob Herbert. Şeful Secției de informații îi sfătui pe cei doi bărbați să aştepte în poziția în care se aflau.

— Ce se petrece? întrebă August.

— Există posibilitatea ca grupul să se fi divizat, îl informă Herbert. Cei care vin spre voi ar putea fi o momeală menită a-i atrage pe soldații indieni către nord-vest.

— Ar fi o mişcare logică, admise August.

— Da, însă noi nu vrem ca voi să fiţi prinşi la mijloc, zise Herbert. Mai există posibilitatea să fi avut loc o luptă, dar nu ştim precis. Vrem să vă deplasaţi până într-o poziţie uşor de apărat, apoi să aşteptaţi acolo.

— Am înţeles, spuse colonelul.

Locul unde platoul începea să se îngusteze avea să fie ideal pentru apărare.

— Paul i-a cerut lui Stephen Viens să arunce o privire în jurul zonei de nord-est a platoului, continuă Herbert. Avem motive să credem că restul celulei se îndreaptă în acea direcţie.

— Acolo-i valea unde-a căzut Mike, spuse August.

— Ştiu, îi zise Herbert. Paul este de părere că, dacă l-am putea localiza pe Mike, el ne-ar fi de ajutor la găsirea grupului separat din celula…

Un ton de apel, intermitent şi de joasă frecvenţă, începu să sune într-un buzunar al vestei cu care era echipat August.

— Bob, stai aşa! îl întrerupse colonelul. Am un apel pe staţia radio cu bătaie mică.

— Ai grijă, Brett, îl sfătui Herbert.

August puse jos receptorul staţiei securizate. Scoase aparatul de emisie-recepţie din buzunarul vestei şi-l porni. Nu-şi făcea iluzii că era vorba despre vreun membru al unităţii Striker. Era mult mai probabil să fie cineva care găsise aparatul sau un ofiţer indian de transmisiuni care încerca să intre pe frecvenţa lor.

— Atom, spuse August.

Era numele de cod pe care şi-l alesese. Provenea de la prima literă a numelui său de familie. Soldaţii Striker foloseau nume de cod atunci când nu erau siguri de originea apelului. Dacă unul dintre ei era luat prizonier şi forţat să transmită, utilizau un cod de rezervă, bazat pe primele litere ale numelor de botez.

— Atom, aici Reptila, spuse cel care iniţiase apelul.

August uită şi de vânt, şi de ger. Lumea din jur, pe care o crezuse moartă, căpătase brusc un puls slab.

— Eşti bine? se interesă colonelul.
— Mda, răspunse Rodgers. Numai că sunt singurul care-a scăpat întreg. Voi?
— Eu şi Miazănoapte suntem sănătoşi, răspunse August.
În timp ce vorbea, colonelul trase afară dintr-un buzunar al vestei harta regiunii. Pe ea erau trasate grile numerotate conform unui cod special. Întinse harta pe sol, punând un picior pe o latură a ei şi ținând în mână cealaltă latură.
— Te uiți pe hartă? întrebă August.
— O despăturesc acum, zise Rodgers. Mă aflu în careul 37-49.
— Trei-şapte-patru-nouă, repetă colonelul. Am recepționat. Locația respectivă prezintă siguranță?
— Se pare că da, replică Rodgers.
— Foarte bine, spuse August. Voi retransmite această informație la bază. Se poate să avem noi instrucțiuni.
— Am înțeles, zise generalul.
Colonelul August puse aparatul de emisie-recepție pe hartă şi ridică receptorul stației TAC-SAT, făcându-i între timp semn lui Musicant cu degetul mare ridicat în sus. Medicul scoase un zâmbet abia schițat. Dar măcar era un zâmbet.
— Bob, era Mike, anunță August. E teafăr şi în siguranță, în vale, la aproape cinci kilometri de baza ghețarului.
— Îți mulțumesc, Doamne! exclamă Herbert. Alți supraviețuitori?
— Negativ, îl informă colonelul.
— Înțeleg. Bine, colonele, continuă Herbert. Amenajați-vă perimetrul, țineți-vă bine şi spuneți-i lui Mike să facă la fel. Îi transmit noile informații lui Paul.
— Bob, nu uita că aici terenul este foarte accidentat şi că în curând se va întuneca şi va veni gerul, îi zise August. Dacă va fi să-l trimitem pe Mike într-o misiune de căutare şi recunoaştere, nu-i mai rămân decât vreo patruzeci de minute de lumină care să-i asigure o bună vizibilitate.

— Sunt conştient de situaţie, răspunse Herbert. Comunică-i să-şi întipărească bine în minte geografia terenului. Revenim în emisie cât mai curând posibil.

August închise staţia TAC-SAT şi-l instrui pe Rodgers. Generalul dădea dovadă de caracterul stoic ce-l caracterizase dintotdeauna.

— Eu, unul, voi fi bine mersi aici, în vale, replică Rodgers. Dacă va trebui să mă deplasez către nord, până la gheţar, traseul e aproape în linie dreaptă. Nu trebuie decât să urmez cursul pârâului.

— Bun. Echipamentul tău e intact? întrebă August.

— Da, răspunse Rodgers. N-am nevoie decât de-un singur lucru, probabil acelaşi pe care ţi-l doreşti şi tu.

— Care anume? se interesă August.

— Să aflu cine ne-a vândut şi să-l fac s-o regrete, replică generalul.

41

Washington D.C.

Joi, 8.30 a.m.

Paul Hood discuta prin telefon cu senatoarea Barbara Fox în momentul în care interfonul începu să sune.

Cum operaţiunea ajunsese într-un stadiu ce nu mai putea implica vreo anulare, iar politica nu se opunea asigurării securităţii pe plan internaţional, Hood o informă pe senatoare despre situaţia echipei Striker şi despre scopul misiunii sale. Cu câţiva ani în urmă, senatoarea îşi pierduse fiica adolescentă într-un asasinat îngrozitor, care avusese loc la Paris. Hood se aştepta ca ea să reacţioneze cu compasiune şi

să sprijine eforturile soldaților încă apți de luptă, aflați pe teren.

Numai că se înşelase. Senatoarea era furioasă.

— Centrul de Comandă şi-a asumat, cu această operațiune, o responsabilitate prea mare, porni femeia la atac. Celelalte agenții de informații trebuiau implicate într-o măsură mai mare.

— Doamnă senator, am informat CIOC despre existența unei crize care necesită o atenție urgentă, zise Hood. Am spus că am implicat NSA şi NRO în măsura în care timpul şi resursele umane aflate la dispoziție ne-o permiteau. În acel moment nu v-ați opus gestionării crizei de către noi.

— Nu ați reliefat specificul amenințării, replică senatoarea, ci doar gravitatea ei.

— Nu am avut date despre specificul amenințării decât după ce ne-am implicat în rezolvarea situației, zise Hood.

— Exact asta vreau eu să spun! replică senatoarea. Ați implicat resurse umane şi materiale într-o situație de criză, fără a deține informații adecvate. Şi asta în adevăratul sens al cuvântului „informații", domnule Hood!

Interfonul sună iarăşi.

— Vreți să retrag toate mijloacele implicate în operațiune? o întrebă Hood pe senatoare.

„Ce naiba, se gândi el, dacă-mi pune la îndoială judecata în raport cu această misiune, aş putea lăsa restul operațiunii pe mâinile ei."

— Există o altă modalitate de rezolvare a crizei? îl interpelă ea.

— N-am ajuns la o astfel de concluzie, replică Hood.

— Atunci, din păcate, suntem legați de scenariul pe care l-ați trasat, spuse senatoarea.

„Fireşte că suntem", gândi Hood. Senatoarea se găsea într-o situație din care nu avea nimic de pierdut. Dacă misiunea mergea bine, avea să primească laurii pentru implicarea CIOC într-un moment critic al operațiunii, pentru salvarea vieții soldaților rămaşi valizi din unitatea Striker, ca şi a

nenumăratelor vieți de cetățeni indieni şi pakistanezi. Dacă misiunea eşua, Hood urma să poarte toată vina. Nu era prima situație de criză pe care cei doi o gestionau împreună. Însă era prima de asemenea magnitudine şi cu un cost atât de ridicat. Hood era dezamăgit că Barbara Fox căuta un țap ispăşitor în loc de-o soluție pentru rezolvarea crizei.

Sau poate că el era cel care căuta o persoană pe care să dea vina. Dacă senatoarea avea dreptate? Dacă el demarase prea repede acea operațiune, bazându-se pe faptul că echipa Striker se afla deja în drum către zona vizată şi, la prima vedere, părea o misiune relativ lipsită de riscuri? Poate că ar fi trebuit să anuleze totul în momentul în care aflase cât de periculoasă urma să fie desantarea. Poate că ajunsese să se teamă de cronometrul acela care măsura timpul rămas pentru soluționarea crizei şi devenise prizonierul lui, în loc să se teamă de lucrurile pe care le ştia ca fiind certe.

Interfonul sună a treia oară.

Cu ani în urmă, omul care-i cedase postul de primar al oraşului Los Angeles, Chad Malcolm, îi dăduse lui Hood cel mai bun sfat pe care-l primise vreodată. Malcolm spusese că tot ceea ce trebuia un bun lider să facă era să preia informațiile, să le proceseze, dar să reacționeze conform instinctelor sale viscerale. „Exact precum organismul uman, spusese primarul. Ce intră prin partea de sus iese afară prin partea de jos. Orice altă cale este nenaturală.”

Senatoarea Fox îl informă pe Hood că CIOC va dezbate acel „fiasco” într-o şedință de urgență. Hood nu mai avea nimic de zis. Întrerupse legătura cu senatoarea şi preluă apelul de pe linia interioară.

— Da? rosti Hood.

— Paul, l-am găsit, spuse Herbert. Brett a vorbit cu Mike.

— E sănătos? întrebă Hood.

— Sănătos tun, răspunse Herbert. A aterizat în valea care se-ntinde la baza platoului.

— Îți mulțumesc, Bob.

Lui Hood îi venea să urle de bucurie, ori să plângă, sau să facă ambele lucruri în acelaşi timp.

— Cât timp am aşteptat să-mi răspunzi tu, l-am apelat pe Viens, îl informă Herbert. În loc să-l mai caute pe Mike, l-am pus să cerceteze dacă nu cumva celula s-a împărțit în două grupuri. Din câte mă pricep eu la descifrarea unei hărți, punctul ideal de separare al pakistanezilor se află între locul unde Ron Friday a întâlnit celula şi poziția actuală a colonelului August. Dacă unul din grupuri s-ar îndrepta direct către Pakistan, n-ar avea decât o distanță scurtă de străbătut, de cincisprezece, şaisprezece kilometri. Cele două obstacole de pe traseu sunt linia de demarcație şi ghețarul Siachen. Însă, dacă soldații indieni destinați capturării celulei au fost detaşați de pe linia de demarcație, atunci granița a rămas relativ slab păzită.

— Ceea ce înseamnă că ghețarul constituie cea mai mare piedică, concluzionă Hood.

— Corect. În loc să înfrunte un inamic superior numeric, îşi vor pune la încercare rezistența fizică, spuse Herbert. În circumstanțele actuale, aş fi făcut aceeaşi alegere.

— Sunt de acord, zise Hood.

— Vestea bună e că Mike se află poziționat exact la baza ghețarului, continuă Herbert. Dacă găsim şi al doilea grup de pakistanezi, are şanse mari să-i intercepteze.

Hood afişă pe ecranul computerului harta regiunii. O studie preț de câteva secunde.

— Cine ține legătura cu Mike?

— Brett, răspunse Herbert.

— Bob, trebuie să-l punem pe Mike să părăsească valea chiar acum, spuse Hood.

— Stai un pic, zise Herbert. Vrei să-l trimiți pe ghețar înainte de-a şti sigur că pakistanezii au ales acel traseu?

— N-avem de ales, răspunse Hood.

— Ba da, protestă Herbert. Pasul unu: descoperim celula. Doi: dacă sunt două grupuri, vedem pe ce traseu a luat-o fiecare. Dacă pakistanezii vin spre vale şi noi l-am trimis pe

Mike sus, pe gheţar, înseamnă că l-am pus să străbată în zadar un teren tare neprimitor.

— Mă uitam la harta care redă relieful regiunii, spuse Hood. Pakistanezii sunt obligaţi să aleagă ruta care traversează gheţarul. Drumul prin vale ar fi mai lung cu nouăsprezece kilometri.

— Nouăsprezece kilometri de teren relativ plat, uşor de parcurs, preciză Herbert. Ascultă-mă, Paul. Gheţarul ăla se înalţă până la şase mii de metri.

— Văd asta.

— Celula se afla la o altitudine de două mii două sute de metri când Friday a luat contact cu ea, continuă Herbert. Ar trebui să fie complet nebuni să urce, în loc să coboare în vale, care se află la doar şase sute de metri deasupra nivelului mării.

— Armata indiană va face cu siguranţă aceeaşi presupunere, spuse Hood.

— Poate că da, poate că nu, zise Herbert.

— Nu, obligatoriu vor presupune la fel, insistă Hood. Gândeşte-te puţin. Dacă ai fi dislocat efective, slăbind linia de demarcaţie, ce ai întări în primul rând? Ieşirea din vale sau gheţarul? Mai ales dacă eşti încredinţat că teroriştii îşi continuă drumul, într-o singură formaţie.

— Eu tot sunt de părere că-i prematur să-l trimitem pe Mike sus, pe gheţar, zise Herbert. Mai ales că, în cele din urmă, va face cale-ntoarsă, prin vale, cu celula. În momentul de faţă, noi trebuie să aşteptăm ca Viens să descopere celula şi să stabilească în ce direcţie se-ndreaptă. Abia atunci vom putea lua o decizie.

— Numai dacă Viens îi reperează şi rămâne destul timp pentru a-l deplasa pe Mike spre gheţar, spuse Hood. Satelitul are de scanat o arie întinsă de teren.

— Atunci, uite un plan alternativ, zise Herbert, furios. De ce nu-l punem pe August să aţină calea grupului care vine spre el, să le vâre un AK-47 sub nas pakistanezilor şi să-i oblige să spună ce planuri au?

— Tu ai crede ce-ar spune ei? îl întrebă Hood.

Cuvintele acelea îl luară, în mod evident, prin surprindere pe Herbert. Rămase tăcut.

— Gândeşte logic, Bob, continuă Hood. Dacă celula s-a despărțit, a făcut-o fiindcă nu dorea să dea piept cu o forță indiană net superioară. Asta înseamnă că vor alege ruta ce străbate ghețarul, acela fiind locul unde vor avea cea mai mare nevoie de ajutorul lui Mike. Dacă nu porneşte chiar acum, ar putea rata şansa să-i mai prindă din urmă pe pakistanezi.

— „Dacă”, „ar putea”, sublinie Herbert. Cam multe situații conjuncturale, Paul. Îngrozitor de multe!

— Mda, recunoscu Hood. Iar Barbara Fox tocmai mi-a pus pielea pe băț pentru că am dat undă verde misiunii fără a avea suficiente informații. Poate că exact asta am făcut. Un război nuclear constituie o problemă gravă. Dar acum obiectivul nostru este foarte limpede. Persoana-cheie nu-i Mike, ci fata din Kargil. Iar scopul misiunii este s-o ducem teafără în Pakistan. Dacă există un al doilea grup de pakistanezi care încearcă să traverseze ghețarul, nu ne putem permite să-l ținem pe Mike blocat în vale, ori să-l zorim să-i prindă din urmă. Este cel mai puternic şi, probabil, singurul nostru atu. Iar noi suntem obligați să-l menținem în joc.

— Bine, Paul, zise Herbert. E decizia ta. Îl pun pe Brett să-i transmită ordinele tale lui Mike.

— Mulțumesc, spuse Hood.

— Dar să ştii că nu te susțin, adăugă Herbert, pe un ton tăios. Instinctul meu visceral nu-mi spune nimic, pentru că n-o poate face. Toate mațele mele sunt strânse într-un ditamai nodul în stomac. Însă creierul îmi spune că, înainte de a-l expedia pe Mike spre ghețar, avem nevoie de mai mult timp şi mai multe informații pentru a evalua corect situația.

Herbert întrerupse legătura.

Hood puse încetişor receptorul jos. Apoi îşi îndreptă atenția asupra computerului. Trimise fereastra cu harta

munților Himalaya în bara de stare şi afişă fereastra cu imaginile transmise în direct de către NRO.

OmniCom tocmai îşi finalizase operația de repoziționare şi o imagine abia descifrabilă, în tonuri de alb şi maro, prinse a umple ecranul. Hood privi, cu ochi obosiți, cum pixelii se înmulțeau, iar claritatea imaginii sporea. În acea clipă îşi dorea să se afle acolo, în teatrul de operațiuni, alături de Mike Rodgers. Generalul avea o organizație solidă în spatele său, oameni care se rugau pentru siguranța lui, onoruri şi lauri asigurați la sfârşitul misiunii, indiferent ce întorsătură luau evenimentele.

Însă abia ce-i trecu acel gând prin minte lui Paul Hood, când altele două îi urmară. Primul, că n-avea nici un drept să se gândească la propria persoană. Mai ales după ce mulți soldați Striker îşi sacrificaseră viețile, iar Mike Rodgers, Brett August şi alții înfruntau mari riscuri.

Al doilea, că trebuia să termine operațiunea pe care o demarase. Şi nu exista decât un singur mod de-a reuşi asta.

Cu aportul unei puteri mult mai mari decât cea a oamenilor care inițiaseră acțiunea.

42

Masivul muntos Himalaya

Joi, 6.42 p.m.

Brett August devenise soldat din două motive total diferite.

Primul era dorința sa de a menține forța națiunii. Pe când se afla în clasa a şasea, tânărul August citise cum țări precum Anglia şi Italia pierduseră războaie. Adolescentul din New England nu-şi putea imagina posibilitatea de a declama

în fiecare dimineață Jurământul de Credință ştiind că Statele Unite fuseseră vreodată înfrânte sau că se aflau sub călcâiul vreunei națiuni cuceritoare.

Al doilea motiv pentru care Brett August devenise soldat era faptul că adora aventura. Îşi petrecuse copilăria urmărind la televizor filme de război şi westernuri, iar cărțile preferate cu benzi desenate erau *GI War Tales*[39] şi *4-Star Battle Tales*[40]. Activitățile sale favorite constau în construirea de redute din zăpadă iarna, iar vara, din lemn. Cele din urmă erau înjghebate cu mare atenție din ramurile plopilor care creşteau în spatele curții. El şi Mike Rodgers interpretau cu rândul fie rolul colonelului Thaddeus Gearhart la Fort Russell, fie pe cel al colonelului William Barrett Travis la Alamo. Rodgers îndrăgea ideea de-a juca rolul unui tânăr ofițer care murea în chip dramatic, luptându-se cu un număr net superior de inamici.

Realitatea evenimentelor anticipate de August de-a lungul copilăriei sale era total diferită de felul cum şi le imaginase el.

Cele mai mari amenințări la adresa Statelor Unite nu proveneau de la forțe aflate dincolo de frontiere, ci de la cele aflate în interiorul granițelor Uniunii. Remarcase asta atunci când revenise din prizonieratul lui în Vietnam. Acasă nu-l aşteptau nici un fel de onoruri. Mulți dintre vechii săi cunoscuți îl condamnau pentru faptul că luptase într-un război imoral. Şi din unele sectoare ale armatei veniseră condamnări, deoarece August dorea să se-ntoarcă şi să termine treaba începută. Ei intenționau să-i supună pe comuniştii vietnamezi prin bombardamente repetate. America devenise, dintr-un recipient în care se amestecau toate rasele, o oală sub presiune, gata să explodeze. Cetățenii de rase diferite aveau tendința să se războiască între ei în loc să învețe ceva din elementele care-i deosebeau unii de alții.

Cât priveşte aventura, măcelul şi captivitatea îi arătaseră că poate exista ceva valoare, însă prea puțină dramă şi glorie. Moartea nu era un act măreț şi atrăgător, ci unul urât şi

solitar. Muribundul nu găsea timp să salute mândrul drapel al statului Colorado, ori Texas, ci țipa din pricina rănilor ori își striga iubita aflată la celălalt capăt al lumii. Teama pentru viața sa și a prietenilor săi făcea ca lui August să-i fie imposibilă trăirea altui sentiment în afară de o nețărmurită satisfacție, de câte ori patrula sa se întorcea teafără la bază.

În acele vremuri, August era îmboldit de-o singură forță: avea reacțiile unui soldat profesionist, călit în lupte. Nici măcar instinctul de supraviețuire nu era la fel de puternic. Majoritatea componenților unității sale erau morți. Avea să-i fie foarte greu să poarte în suflet această pierdere, pentru tot restul vieții. Se-ntrebă, cu tristețe, dacă nu tocmai acesta fusese motivul pentru care William Barrett Travis, conform rapoartelor din acea vreme, executase o șarjă solitară împotriva armatei mexicane, în debutul bătăliei de la Alamo. Nu fusese îmboldit de curaj, dorise doar să scape de suferința de a-și urmări subordonații pierind.

August decise că nu era momentul să se gândească la atacuri disperate. Trebuia să se gândească la prezent și trebuia să învingă.

Ghemuit în spatele unei stânci cu colțuri ascuțite, de două ori mai mare decât el, colonelul supraveghea terasa îngustă, cotită, aflată în fața sa. Din pricina acelui cot, avea un câmp vizual de numai cincizeci de metri, iar în curând întunericul avea să constituie și el o problemă. Soarele aproape apusese și era nevoit să-și pună dispozitivul optic pentru vedere nocturnă. Totuși, mai așteptă puțin, dorind să economisească bateriile. Puteau fi nevoiți să dea piept cu soldații indieni din trupele de urmărire înainte ca noaptea să se încheie.

Musicant se instalase în spatele unui bolovan de dimensiuni mai mari decât cel al colonelului, situat la douăzeci de metri în stânga lui August. Între pozițiile lor, cei doi membri Striker puteau deschide foc încrucișat până la marginea terasei. Nimeni nu putea trece de ei fără a fi descoperit, identificat și, dacă era necesar, dezarmat.

În dreapta lui August se afla staţia TAC-SAT, telefonul securizat cu legătură prin satelit. Ofiţerul comutase avertizorul de apel de la semnal audio la semnal vizual, astfel încât să poată menţine liniştea, pentru a nu-şi da de gol poziţia. Intensitatea avertizorului luminos fusese diminuată, aşa că strălucirea să nu putea fi zărită din partea cealaltă a bolovanului.

Un vânt constant bătea din spatele celor doi bărbaţi. Ridica particule fine de gheaţă de pe suprafaţa platoului sau a piscurilor aflate în apropiere. Vălul de ceaţă îngheţată se arcuia şi se învârtejea în aer, la o înălţime suficient de mare pentru a sclipi în lumina ultimelor raze de soare, căzând apoi iarăşi spre stâncile întunecate. August era bucuros să vadă acele vârtejuri purtate de vânt. Urmau să limiteze vizibilitatea oricărei persoane care venea de-a lungul terasei.

Colonelul se lipise de stânca rece în momentul în care staţia TAC-SAT prinse să clipească. Smulse receptorul, fără a-şi lua ochii de la terasă.

— Da! strigă el.

Era nevoit să-şi apese cealaltă mână pe glugă, pentru a-şi acoperi urechea rămasă liberă.

— Brett, aici Bob. A apărut ceva?

— Nu încă, răspunse August. La voi ce se petrece?

— Avem nevoie să-i transmiţi ceva lui Mike, zise Herbert. Credem că un grup desprins din celulă se-ndreaptă către gheţarul Siachen. Viens îl caută chiar acum. Între timp, Paul vrea ca Mike să se deplaseze spre gheţar.

— E un traseu infernal, rosti colonelul.

— Mie-mi spui, replică Herbert. Dacă există cu adevărat un grup separat, Paul se teme că Mike l-ar putea rata dacă nu porneşte acum. Spune-i lui Mike că-i vom transmite locaţia grupului, în caz că Viens îl descoperă.

— Foarte bine, răspunse August. Iar dacă acel grup deţine vreo informaţie, vă voi da de ştire ţie şi lui Mike.

— Perfect, spuse Herbert. Am încercat să contactez celula prin radio, dar nu răspunde. Ascultă, Brett. Dacă Mike

consideră că nu poate să ajungă la ghețar, vreau să fiu informat.

— Crezi că Mike Rodgers va abandona vreodată o sarcină? întrebă August.

— Niciodată, veni răspunsul. Tocmai de aceea vreau ca tu să stai pe recepție pe ambele frecvențe. Dacă apare o problemă, îmi spui imediat.

— Sigur, îl încredință colonelul.

August închise receptorul şi scoase aparatul de emisie-recepție de la centură. Mike avea cea mai „insondabilă" voce din tot personalul militar al Statelor Unite. Singura modalitate prin care August putea afla dacă generalul avea o problemă cu îndeplinirea vreunei misiuni era aceea de a-l întreba direct. Chiar şi procedând astfel, exista posibilitatea ca Rodgers să nu-i dea un răspuns.

Generalul preluă apelul şi August îi transmise instrucțiunile lui Hood.

— Mulțumesc, răspunse Rodgers. Am pornit.

— Mike, poate fi făcută ascensiunea fără echipament adecvat? Herbert vrea să ştie treaba asta.

— Dacă nu mai răspund la stația radio, înseamnă că nu poate fi făcută, răspunse generalul.

— Să nu-ți pui în zadar osul la treabă, îl preveni August.

— Dacă tu îți mai poți simți oasele înseamnă că o duci mult mai bine decât mine, replică Rodgers.

— Bună poanta, zise August. Rămâi pe recepție.

— Şi tu la fel, spuse Rodgers.

Colonelul reglă stația de emisie-recepție pe vibrație, în loc să sune atunci când primea un apel. Apoi o strecură în locaşul ei de la centură. În tot acest timp supraveghease permanent terasa. Vântul crescuse în intensitate pe parcursul ultimelor minute. Cristalele de gheață nu mai zburau în forme grațioase. Acum asaltau bolovanul în rânduri dese, ascuțite, izbind pieziş. Particulele fine loveau şi povârnişul muntelui, ricoşând puternic în unghi drept. Creau iluzia unei perdele care atârna în fața terasei.

Brusc, o siluetă întunecată îşi făcu apariţia în spatele perdelei de gheaţă. Era mai întunecată decât fundalul negru-violet creat de apusul soarelui. Persoana nu părea a fi înarmată, cu toate că era prea întuneric pentru ca August să poată fi sigur.

Colonelul îi făcu semn lui Musicant, care dădu din cap, confirmând că văzuse silueta la rândul său.

Pentru August, tot restul universului, gândurile filosofice şi cele legate de viitor dispărură. De-acum avea o singură preocupare.

Să supravieţuiască.

43

Masivul muntos Himalaya

Joi, 6.57 p.m.

Sharab pierduse noţiunea timpului. Ştia că mărşăluiau de ore întregi, însă n-avea idee câte anume. Coapsele păreau că-i ard din pricina repetatelor suişuri şi coborâşuri ale traseului, iar tălpile îi erau pline de băşici. Fiecare pas reprezenta un chin cumplit. Sharab nu ştia cât avea să mai reziste. Atingerea zonei în care considera că era localizată unitatea indiană devenise practic imposibilă. Trebuia să găsească o modalitate prin care să-i încetinească pe inamici chiar din locul unde se afla.

Nici bărbaţii din spatele ei nu mai puteau continua drumul. Îşi abandonaseră lanternele şi armamentul greu, purtat pe umeri. De asemenea, lăsaseră în urmă aproape tot explozibilul pe care plănuiau să-l folosească pentru a crea o diversiune menită să-i atragă pe soldaţii indieni.

Consumaseră toată hrana, ca să nu mai fie siliți s-o care. Apa le înghețase în bidoane, aşa că le abandonaseră şi pe acestea. Când le era sete, pur şi simplu rupeau țurțurii de gheață agățați de stânci. Tot echipamentul pe care-l mai transportau era alcătuit dintr-o puşcă şi o mână de cartuşe de rezervă, plus un pistol de fiecare om, cu câte două încărcătoare suplimentare. Dacă o forță militară se deplasa în direcția lor, Sharab era conştientă că nu aveau cu ce să-i țină piept. Trăgea nădejde că vor reuşi să-i atragă pe militari după ei şi să-i întârzie suficient de mult, pentru a da celuilalt grup ocazia să ajungă în Pakistan.

Şansele de supraviețuire se diminuau tot mai mult. Dacă nu-i ucideau indienii, cu siguranță avea s-o facă natura.

În acele momente Sharab începuse să se-ntrebe dacă aveau totuşi să descopere unitatea militară indiană. Ceva mai devreme auziseră ceva de genul unor lovituri de artilerie. Se întrebă dacă unitatea specială americană aterizase şi angajase inamicul. Spera să nu fie aşa. Nu-şi dorea ca indienii să fie respinşi şi mânați înspre linia de demarcație. Dacă se întâmpla asta, indienii se vedeau siliți să aducă întăriri. Pe de altă parte, dacă americanii reuşiseră să aterizeze, era un lucru benefic. Cu certitudine se puteau folosi de ajutorul lor în lupta contra indienilor.

Din păcate, Sharab nu putea afla ce se petrecuse. Stația radio prin care ținea legătura cu americanii devenise o povară prea mare, aşa că o abandonase.

Particule de gheață, suflate de vânt, îi acopereau gluga de lână a hainei şi rămâneau atârnate de ea. Pielea capului îi amorțise deja din pricina frigului, iar părul năclăit de sudoare îi înghețase. Greutatea capişonului devenise atât de mare, încât capul i se înclina în față. Era un lucru bun. Îi proteja ochii şi obrajii de înțepătura acelor de gheață.

Sharab îşi croia drum pe pipăite, ținându-se de peretele muntelui, care-i oferea şi reazem. Ali se afla în spate, ținându-se de poala scurtei ei îmblănite. De fiecare dată când se oprea sau se împiedica, bărbatul o trăgea de pulpana

hainei. Hassan venea în urma lui Ali. Sharab ştia că se găsea încă acolo, fiindcă îl putea auzi rugându-se.

Pe măsură ce terasa se lărgea, Sharab auzi un alt soi de sunet. La început i se păru a fi un şuierat brusc, ascuțit, provocat de vânt. Însă se repetă, ceva mai tare. Nu era vântul. Striga cineva.

Sharab se opri, ridicându-şi privirea. Îşi feri ochii cu palma, scrutând terenul din fața sa.

Tânăra femeie zări o stâncă de dimensiunile unui hambar, cu ceva mare mişcându-se în spatele laturii din dreapta. Sharab nu-şi putea da seama ce era. Reanaliză în minte sunetul auzit. Urşii negri asiatici şi cerbii nu trăiau la altitudini atât de mari. Probabil era un porc sălbatic sau vreo capră de munte.

Însă putea fi şi un om.

Strigătul se făcu iarăşi auzit. Sharab îşi trase gluga jos, întorcând urechea dreaptă în direcția stâncii. Îşi scoase şi mănuşile, le îndesă în buzunarul stâng, iar din cel drept scoase pistolul.

— Cine sunteți? urlă arătarea.

Sharab se trase câțiva paşi în spate.

— Cine întreabă? strigă ea ca răspuns.

Femeia fu surprinsă de efortul necesar pentru a striga. Inima i-o luase la goană, întețindu-şi bătăile. În aerul înghețat, vocea ei era plată, lipsită de personalitate.

— Suntem din tabăra bărbatului care vi s-a alăturat mai devreme, zise celălalt bărbat. Unde este?

— Care bărbat? ceru precizări Sharab. Erau doi.

Bărbatul din față vorbea în engleză, cu un puternic accent american. Era un fapt încurajator.

— Noi nu-l cunoaştem decât pe unul din ei, rosti umbra din spatele bolovanului.

— Cum se numeşte?

Bărbatul şovăi. Evident, cineva trebuia să facă primul pas pentru a-şi demonstra identitatea. Iar Sharab n-avea de gând să fie ea cea care făcea respectiva mişcare.

— Friday, sosi răspunsul.

Sharab păşi din nou înainte, cu mare băgare de seamă.

— Nu-i cu noi!

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A plecat, răspunse femeia. Hai să vorbim față-n față.

— Vino mai aproape, cu mâinile ridicate, zise americanul.

Bărbatul nu se clinti din spatele bolovanului. Era rândul lui Sharab să dea dovadă de încredere.

Femeia îşi protejă iarăşi ochii cu palma, încercând să observe terenul aflat dincolo de bolovan. Zări un al doilea stei de piatră, ceva mai mic, aflat în dreapta primului, dar nici un semn că ar fi fost prezenți şi alți oameni. În spatele bolovanilor nu era destul loc pentru doi soldați. Însă ofereau o acoperire ideală pentru deschiderea unui foc încrucişat.

Sharab le spuse lui Hassan şi lui Ali să stea pe loc. Bărbații încuviințară prin semne. Îşi scoseseră armele şi se ghemuiseră lângă peretele muntelui. Ali se deplasă puțin în exterior, pentru a-i oferi foc de acoperire.

— Dacă mi se-ntâmplă ceva, croiți-vă prin luptă o cale de scăpare, adăugă lidera celulei. Trebuie să-i țineți ocupați pe militarii indieni.

Bărbații făcură iarăşi semn că pricepuseră.

Interlocutorul se găsea la o distanță de câteva zeci de metri. Sharab nu lăsă pistolul din mână. Ridică brațele la înălțimea umerilor şi începu să avanseze către cel mai apropiat bolovan. Din pricina cristalelor de gheață împroşcate de vânt, îi era greu să zărească ceva, fiind nevoită să meargă cu fața întoarsă în lateral. Năframa cu care-şi acoperise chipul căzuse şi flutura în urma ei. Alicele de gheață îi biciuiau carnea. Avea senzația că obrajii îi luaseră foc. În cele din urmă, Sharab fu obligată să-şi coboare brațul stâng pentru a-şi proteja fața. Nu mai avea în apropiere versantul muntelui de care să se sprijine, aşa că picioarele îi preluau întreaga greutate a corpului. Mergea legănat, încercând să evite a-şi lăsa toată greutatea direct pe tălpile rănite. Bine

măcar că terenul era neted. Muşchii picioarelor aveau astfel o sarcină ceva mai uşoară.

Cu ochii în lacrimi din pricina vântului îngheţat şi a durerii, Sharab reuşi să parcurgă, împleticindu-se, ultimii metri care o despărţeau de bolovan. Se prăbuşi pe acesta, iar genunchii începură să-i tremure, apoi cedară. Prinse a aluneca, prelingându-se pe marginea steiului de piatră. O pereche de mâini puternice, acoperite cu mănuşi, o apucară ferm, ajutând-o să stea vertical. Femeia încă ţinea pistolul în mâna dreaptă. Dar, chiar dacă ar fi intenţionat să se apere, Sharab avea degetele atât de îngheţate încât nu putea apăsa pe trăgaci.

Un bărbat în echipament alb de camuflaj o trase în spatele bolovanului. O aşeză pe sol, folosindu-şi propriul trup pentru a-i crea un paravan împotriva vântului. Se aplecă, apropiindu-şi buzele de urechea ei.

— Tu eşti lidera celulei? întrebă bărbatul.

— Mai întâi spune-mi tu cine eşti, zise Sharab.

Abia putea să articuleze vorbele. Buzele îi tremurau necontrolat.

— Sunt colonelul August, din detaşamentul Striker al Statelor Unite, veni răspunsul.

— Sunt conducătoarea acestor luptători din FKM, replică Sharab, cu voce slabă.

Aruncă o privire peste platou. Observă un alt bărbat, stând în poziţia culcat.

— Acela-i domnul Musicant, medicul unităţii, o informă August. Dacă vreunul dintre oamenii tăi are nevoie de îngrijiri medicale, îl trimit acolo.

— Cred că suntem bine cu toţii, exceptând efectele frigului, spuse femeia. Degetele, picioarele, gura.

Bărbatul se trase mai aproape. Suflă aer cald în direcţia buzelor ei. Femeia avu o senzaţie de bine. Americanul repetă manevra.

— Câţi sunteţi la număr? întrebă Sharab.

— Trei, răspunse bărbatul.

Ea îl străfulgeră cu privirea.

— Doar trei?

Americanul încuviință.

— Zgomotele auzite ceva mai devreme...? întrebă ea.

— Rachete antiaeriene trase de către indieni, explică August. Au eliminat aproape tot detaşamentul meu. Unde se află domnul Friday?

— Am despărțit celula în două grupe, îi spuse Sharab. El este cu grupa cealaltă, care merge pe alt traseu.

— Peste ghețar? întrebă colonelul.

Sharab făcu semn că da.

— Aşa vor să ajungă în Pakistan? o presă August.

Femeia nu răspunse imediat. Îşi privi interlocutorul drept în față. Bărbatul purta ochelari de protecție, aşa că nu-i putea zări ochii. Linia gurii era perfect dreaptă, netulburată de vreo emoție. Tenul îi era palid, însă cu trăsături dure. În mod evident individul era american şi trecuse prin ceva momente grele de-a lungul vieții.

— Cum te vei folosi de această informație? întrebă femeia.

— Cel de-al treilea supraviețuitor al desantului nostru a aterizat în vale, răspunse August. Va încerca să facă joncțiunea cu tovarăşii tăi.

— Pricep, rosti Sharab. Da. Celălalt grup va încerca să traverseze ghețarul, rămânând pe suprafața lui până ajung acasă, în Pakistan.

— Există vreun mijloc prin care-i poți contacta? se interesă colonelul.

Sharab scutură din cap, în semn de negație.

— Şi voi ce încercați să faceți? întrebă August. Să-i atrageți pe soldații indieni către nord-vest, departe de celălalt grup?

— Da, răspunse Sharab. Transportăm exploziv. Credem că le putem atrage atenția prin declanşarea unor explozii, sau chiar prin iscarea unei alunecări de teren.

— Nu va fi nevoie, o informă August. Unitatea indiană vine exact către noi. Pentru ei va fi destul de dificil să ajungă sus, până aici, aşa că vom fi capabili să-i ținem ocupați câtă vreme

vor chema în ajutor elicoptere, de la linia de demarcație. Colonelul puse mâna pe aparatul de emisie-recepție. Oamenii tăi au nevoie de apă sau de hrană?

— Nişte mâncare ne-ar prinde bine, recunoscu femeia.

August lăsă stația radio în lăcaşul său de la centură. Deschise un buzunar al vestei şi extrase câteva pachete cu felii de carne uscată.

— Împarte câteva tovarăşilor tăi şi spune-le să ni se alăture, o îndemnă el, întinzându-i pachetele cu hrană rece. Trebuie să stabilim un perimetru defensiv pe acest platou. Indienii au văzut unde-am aterizat. Dacă aşteptăm, sunt sigur că vor veni după noi. Asta ne oferă un răgaz de odihnă, mai ales dacă vor aştepta zorile pentru a ne ataca.

— În regulă, spuse Sharab.

Dădu să se ridice-n picioare, iar August o ajută. Pe când făcea asta, femeia îl privi drept în față.

— Îmi pare rău pentru oamenii tăi.

— Îți mulțumesc, replică bărbatul.

— Dar să nu fii trist, rosti Sharab. Faptul că şi-au dat viața în slujba poporului meu le va asigura un loc în paradis. „Cel care face fapte bune va fi răsplătit cu iertare şi multe bogății”, îl asigură femeia.

Americanul zâmbi forțat. O lăsă pe lidera celulei să se sprijine singură de stâncă, iar el scoase aparatul de emisie-recepție.

Sharab tresări de durere atunci când îşi lăsă iarăşi greutatea trupului pe picioarele rănite. Împleticindu-se, se îndreptă spre terasa de unde venise. Însă acum ştia un lucru care, numai cu câteva minute în urmă, îi era total necunoscut.

Chinul avea să se termine curând.

44

Washington D.C.

Joi, 10.30 a.m.

Pentru Paul Hood, cele nouăzeci de minute care tocmai trecuseră reprezentaseră un chin. Se consola cu gândul că suferința îndurată fusese totuşi doar una relativă. Nu se afla într-un iminent pericol fizic, iar copiii îi erau sănătoşi. Asta îl ajuta să privească situația dintr-o perspectivă mai uşor de suportat.

După discuția în contradictoriu purtată cu Bob Herbert, Paul Hood îi rugase pe Liz Gordon, Lowell Coffey, Ann Farris şi Ron Plummer – ataşatul pe probleme politice – să vină la el în birou. Îşi propusese să le spună ce se petrecuse cu detaşamentul Striker. De asemenea, dorea ca ei să se mobilizeze imediat, trecând la treabă. Liz avea să asigure consiliere şi alinare angajaților Centrului de Comandă şi rudelor militarilor Striker căzuți la datorie. Coffey trebuia să fie pregătit să facă față oricărei probleme juridice ridicate de procedura de recuperare a trupurilor celor decedați. Iar Ann, pentru prima dată în toți anii de când lucra la Centru, nu avea nimic de făcut. În privința oficialităților americane şi străine care se arătau interesate de acțiunea lor, Centrul de Comandă urma să susțină varianta inițială a misiunii. Detaşamentul fusese trimis în Kashmir la cererea guvernului indian, pentru a descoperi locația rachetelor nucleare pakistaneze. Militarii Striker fuseseră doborâți din greşeală de către unitățile militare indiene aflate în căutarea teroriştilor pakistanezi. Dacă Ann avea vreo obligație față de-o anume agenție de ştiri pentru a-i furniza informații, atunci urma să spună acelaşi lucru pe care Centrul de Comandă îl susținea în fața oficialităților. Atât şi nimic mai mult. Ann era o profesionistă desăvârşită şi o colegă pe care se puteau baza.

Chiar dacă bănuia că între ea şi Hood lucrurile mergeau prost, avea să ţină acele gânduri numai pentru sine.

Numai preşedintelui i se adusese la cunoştinţă adevărul. Lawrence şi Hood avuseseră o discuţie succintă, înainte ca subordonaţii chemaţi de către Paul să ajungă la biroul lui. Preşedintele nu păruse zguduit, dar nici mulţumit de cele aflate de la şeful Centrului de Comandă. Lawrence declarase doar că, începând din acea clipă, va sprijini desfăşurarea misiunii. Atitudinea de „fără comentarii” a preşedintelui nu-l surprinsese pe Hood. Îi oferea şefului statului spaţiul de manevră necesar pentru a-i lăuda sau a-i beşteli, la sfârşitul zilei, pe cei din NCMC, în funcţie de cum avea să evolueze situaţia.

Totuşi, preşedintele Lawrence sugerase ca ambasadorului Pakistanului la Washington să i se comunice de urgenţă situaţia reală. Nu dorea ca guvernul de la Islamabad sau ambasadorul Simathna să dea publicităţii o declaraţie prin care dezvăluia activităţile antimusulmane sau proindiene ale Statelor Unite. Dacă se-ntâmpla aşa ceva înainte ca Mike, împreună cu componenţii celulei, să-şi facă apariţia în Pakistan, validitatea acţiunii lor avea să pălească. Lumea putea trage concluzia că America o forţase pe Nanda să mintă pentru a repara relaţiile cu Pakistanul şi cu lumea islamică.

Hood îl însărcinase pe Ron Plummer cu rezolvarea respectivei probleme. Totodată, Hood dorea ca Plummer să stea permanent în preajma ambasadorului, cu scopul declarat de a-l informa prompt asupra celor mai recente evoluţii ale situaţiei de criză. În realitate, procedând astfel, Hood se asigura că adevărul nu ieşea prematur la lumină. Se temea că India ar putea răspunde printr-un atac masiv întreprins în acea regiune. Atâta timp cât teroriştii fugeau de urmăritori, fiind în continuare învinovăţiţi de atentatele cu bombă, guvernul de la New Delhi avea de partea sa motivele morale şi sprijinul opiniei publice pentru un atac în forţă.

La finalul şedinţei, Hood primi un telefon din partea lui Bob Herbert.

— Tocmai am vorbit cu Brett August şi am aflat nişte veşti bune, îl informă Herbert. A stabilit contactul cu celula.

Hood îi făcu semn lui Ron Plummer să nu plece din încăpere şi să închidă uşa. Bărbatul micuț de statură şi subțirel se execută, încuind după Lowell Coffey, apoi rămase în picioare, aşteptând.

— Să-I mulțumim Domnului pentru asta! exclamă Hood. Bob, Ron e aici, cu mine. Comut pe speaker.

— Bine, zise Herbert. În orice caz, am avut dreptate, continuă el. Pakistanezii s-au despărțit în două grupuri. Nanda Kumar şi bunicul ei fac parte din grupul care s-a detaşat de grosul celulei, împreună cu Ron Friday şi cu un pakistanez. Şi presupunerea ta a fost corectă, Paul. Se-ndreaptă către ghețarul Siachen.

— Brett i-a comunicat asta lui Mike? se interesă Hood.

— Nu încă, răspunse Herbert. Din pricina unei furtuni de gheață care răvăşeşte platoul, atmosfera e încărcată cu electricitate statică. Sunt prea multe interferențe. Brett zice că rafalele de gheață vin în valuri. Va aştepta să prindă o perioadă de calm, pentru a comunica prin radio.

Brusc, Hood se simți extrem de stingherit de confortul biroului său încălzit, dotat cu un telefon complet operațional.

— Paul, am o propunere, zise Herbert. Cred c-ar trebui să cerem ajutor din partea Pakistanului pentru exfiltrarea celor două grupuri. La urma urmei, castanele pe care vrem să le scoatem din foc sunt ale lor.

— Nu putem face asta, interveni Plummer.

— De ce? întrebă Herbert.

— Dacă situația este tensionată în măsura descrisă mie de către Paul, atunci o incursiune a aviației militare pakistaneze n-ar face decât să strice şi mai mult lucrurile. Le-ar da un motiv în plus liderilor militari indieni pentru a ataca.

— Dar cel puțin va fi un conflict convențional, spuse Herbert.

— Nu neapărat, îl contră Plummer, mai ales dacă în munți sunt silozuri pakistaneze cu rachete nucleare. Dacă noi le

dăm de ştire pakistanezilor despre un iminent atac nuclear indian, atunci guvernul de la Islamabad s-ar putea simți încurajat să lovească el primul.

— S-ar isca un jihad, spuse Hood.

— Clericii l-ar putea numi astfel, zise Plummer, însă pentru generali n-ar fi decât o manevră tactică de bun-simț. Situația este suficient de încordată, nu-i deloc înțelept să trimitem şi alte forțe militare din cele două tabere în acea zonă fierbinte.

— Dacă însă Statele Unite ar fi cele care trimit trupe suplimentare în munți? sugeră Hood.

— Asta n-o să se-ntâmple, spuse Herbert, cu gravitate. Chiar dacă Statele-Majore Întrunite şi preşedintele şi-ar da acordul pentru trimiterea unei unități de asalt din Turcia sau din Orientul Mijlociu, ar fi necesare câteva ore până să ajungă în regiune.

— E aici un lucru care mie îmi scapă, zise Plummer. De ce să avem nevoie de-un răspuns armat? Nu putem aduce la cunoştința indienilor ce face Forța Specială de Frontieră? Sunt sigur că foarte puține oficialități din guvern au cunoştință despre complotul menit să-i scoată țapi ispăşitori pe terorişti.

— Cu siguranță că cercul conspiratorilor este extrem de restrâns, se arătă de acord Hood. Problema constă în faptul că nu ştim cine face parte din el.

— În mod evident, cineva ataşat canalului de comunicație între Centrul de Comandă şi New Delhi, rosti Herbert. Cum altfel au ştiut indienii de misiunea detaşamentului Striker? Oricum, până să se ajungă la bombardament nuclear, facțiunile indiene moderate ar trebui să întreprindă ceva. Însă Kev Custer monitorizează de ore întregi emisiunile radio şi TV din peninsulă; curentul de opinie pro-acțiuni militare capătă amploare.

— Asta înseamnă că moderații se tem să ia atitudine, spuse Hood.

— Exact, zise Herbert.

— Dar secretarul-general al ONU? întrebă Plummer. O cunoşti, Paul. Dă la o parte neînţelegerile dintre voi. În definitiv, e de origine indiană. Are toate motivele să scoată la iveală faptele reale legate de atentatul terorist.

— Mala Chatterjee? spuse Herbert. E atât de moale în privința problematicii terorismului, încât discursurile ei transformă până şi oamenii miloşi la suflet într-o gaşcă de călăi. În timp ce ostaticii erau asasinaţi în incinta Consiliului de Securitate, ea dădea din gură.

— Chatterjee are mult prea mulţi duşmani chiar printre compatrioţii ei, fu de acord Hood. Implicarea ei în acest moment n-ar face decât să agraveze situaţia.

— Ți-am mai spus şi o repet, Paul. Poate că Rusia va fi dornică să potolească spiritele în India, zise Herbert. Ruşii vor să fie văzuţi ca un serios garant al păcii mondiale.

— Posibil, acceptă Hood. Dar chiar dacă apelăm la ruşi, nu constituie timpul o problemă?

— Timpul, plus evenimentele istorice recente, adăugă Plummer. Poporul pakistanez este strâns înrudit cu cel afgan. Există încă o mulţime de lideri ruşi care-ar vrea să vadă ambele popoare făcute una cu pământul.

— Iar o stare perpetuă de tensiune între India şi Pakistan înseamnă o continuă cursă a înarmărilor, completă Herbert. Până la urmă, banii decid. New Delhi e obligat în continuare să cumpere armament şi materiale strategice de la Moscova.

— Corect, dar tocmai asta dorea Paul să sublinieze, spuse Plummer. Dezbaterea problemelor discutate de noi îi va ţine ocupaţi pe oficialii de la Kremlin zile întregi, sau chiar mai mult. Iar noi n-avem atâta timp la dispoziţie.

— Ei bine, Ron, eu cam rămân în pană de idei şi încep să mă enervez, se răsti Herbert.

— Iar eu tocmai am jucat rolul de avocat al diavolului, Bob, răspunse Plummer, pe un ton defensiv. Putem înainta câteva dintre propunerile noastre reprezentanţei diplomatice de la Moscova şi Pentagonului, însă nu cred că aceste instituţii ne vor acorda genul de sprijin de care avem nevoie.

— Din nefericire, asta e problema atunci când gestionezi o situație de criză, în loc să o fi prevenit, rosti cu tristețe Hood. Odată ce ai intrat în horă, nu ai prea multe opțiuni la dispoziție.

— Eu nu văd decât una singură, spuse Herbert.

Şeful Secției de informații avea, fireşte, dreptate. În ciuda tuturor resurselor aflate la dispoziția Statelor Unite, un singur lucru mai stătea între India, Pakistan şi un posibil război nuclear. Un militar cu care nu se putea lua contactul pe moment, slab echipat şi aflat complet pe cont propriu.

Generalul Mike Rodgers.

45

Gheţarul Siachen

Joi, 9.11 p.m.

Pe durata zborului de la Washington până în Kashmir, Mike Rodgers citise o serie de materiale informative referitoare la ghețarul Siachen. Cel mai interesant era scris de către un ofițer de informații pakistanez.

Supranumit atât de către presa indiană, cât şi de cea pakistaneză „cel mai înalt câmp de bătălie din lume”, Ghețarul Siachen era lipsit de valoare strategică. De mult timp revendicat de către Pakistan, ghețarul atingea aproape şase mii de metri altitudine, temperaturile coborau la -35°C, iar viscolele constante şi lipsa de oxigen făceau respectiva zonă „subumană”, aşa cum sublinia un raport indian. Nimeni nu trăia în acea regiune şi nimeni nu se aventura s-o traverseze.

Ghețarul devenise zonă de conflict în 1984, când în regiune începuseră să-şi facă apariția ofițeri de informații ai armatei indiene. Se părea că planul lor consta în a-i forța pe pakistanezi să aloce resurse umane acelei regiuni, făcându-le astfel nedisponibile pentru acțiuni desfăşurate în zonele locuibile din Kashmir şi de-a lungul liniei de demarcație. Oricum, Pakistanul descoperise foarte repede prezența unităților indiene de recunoaştere, grație unui articol publicitar apărut într-o revistă din India dedicată alpinismului. Pe o pagină întreagă erau afişate imagini recente ale ghețarului, fără a se indica numele acestuia. Textul articolului oferea alpiniştilor experimentați excelente compensații materiale şi promisiunea unei aventuri memorabile dacă aveau să contribuie la organizarea de expediții în acel „teritoriu necartografiat”. Agenții serviciului pakistanez de contraspionaj începuseră să urmărească şi să captureze unitățile indiene de recunoaştere. Conflictul crescuse în amploare, atrăgând rapid resurse tot mai numeroase din partea ambelor tabere implicate. La aproape douăzeci de ani de la acel eveniment, efective de mii de soldați şi aeronave aparținând celor două țări erau alocate patrulării în regiunea marelui ghețar.

Însă, dacă toate acele forțe se aflau acolo, Rodgers nu le putea nici vedea, nici auzi. De-a lungul îndelungatei sale cariere militare se aflase în multe locuri izolate ale lumii, dar nici o experiență nu se compara cu cea de-acum. Stând la poalele ghețarului, înconjurat de gheață şi de stâncile munților, cu perspectiva redusă la distanța până la care bătea lumina lanternei, se simțea singur. Şi tot ce putea auzi prin stația radio erau zgomotele produse de electricitatea statică. Ridică lanterna, luminând povârnişul acoperit cu gheață. Baza ghețarului îi amintea de ghearele unui leu. Existau bucăți lungi de gheață murdară, înalte de trei metri, despărțite între ele de crevase. Se reuneau într-o pantă domoală, care se prelungea undeva în sus, pierzându-se în întuneric. Ghețarul îl făcea să se simtă mic şi lipsit de

însemnătate. Probabil acea formațiune geologică arătase exact la fel şi pe vremea când oameni primitivi locuiau în copacii din vale, de unde aruncau unii în alții cu bețe şi cu fructe.

Stația radio începu brusc să piuie. Rodgers se grăbi să răspundă.

— Da?

— Ținta e acolo sus, anunță cel care-l apelase.

Transmisia avea interferențe, iar vocea din difuzor abia dacă putea fi recunoscută. Însă Rodgers nu se îndoia că fusese Brett August. Colonelul nu ştia cât timp avea la dispoziție pentru a transmite. Aşa că trecuse direct la subiectul comunicării, fără a face risipă de cuvinte.

— Recepționat, spuse Rodgers.

— Grup de patru inşi, continuă August. Fata şi bunicul, Friday şi un membru al celulei.

— Recepționat, rosti iarăşi Rodgers. Sunt la baza zonei. Să încep acum escaladarea?

— Dacă aştepți răsăritul, s-ar putea să-i ratezi, zise August. Îmi pare rău.

— N-ai de ce, spuse Rodgers.

— Încercăm să-i ținem ocupați pe inamici, continuă August. Vocea sa începu să se audă cu întreruperi. Aici e furtună... celula la capătul puterilor. Muniție insuficientă.

— Atunci pleacă de-acolo, îi spuse Rodgers. Mă descurc eu.

Răspunsul lui August fu acoperit de zgomotul descărcărilor statice.

— Am un avans mare față de ei, continuă Rodgers. Striga fiecare silabă, sperând că va fi auzit. Chiar dacă inamicii pătrund acum în vale, n-au cum să mă ajungă. Îți ordon să te retragi. Ai recepționat? Retragerea!

Nu primi răspuns. În aparat se auzeau doar nişte pârâituri puternice, enervante.

Rodgers reduse volumul şi rămase pe recepție câteva secunde în plus. Apoi închise stația pentru a economisi bateriile şi o strecură în locaşul de la centură.

Generalul spera că August nu se va încăpățâna să rămână pe poziție. Pentru el şi ceilalți oameni din grupul său nu ar fi fost o idee bună să coboare muntele. Însă, decât să se cramponeze de poziția lor în încercarea de-a atrage armata indiană spre ei, ar fi fost mult mai practic să-şi consume energia căutând o peşteră în care să se adăpostească şi în care să facă focul. Din păcate, Rodgers îl cunoştea prea bine pe colonel. August urma probabil să considere retragerea drept o abandonare a prietenului său şi a unei poziții strategice. Nici una dintre opțiuni nu era acceptabilă pentru colonel.

În plus, platoul reprezenta locul unde muriseră soldații unității Striker, fapt care-l transforma într-un spațiu sacru pentru August. Cu nici un chip nu-i putea întoarce spatele, părăsindu-l. Rodgers îl înțelegea pe August, deoarece şi el nutrea aceleaşi sentimente. N-avea nici un rost să lupte pentru o palmă de teren lipsită de importanță strategică. Dar odată ce acolo fusese vărsat sângele camarazilor, merita să lupte pentru a le cinsti memoria. Procedând astfel, sacrificiul lor urma să fie cinstit într-un fel pe care numai soldații trecuți prin botezul focului îl puteau înțelege.

Rodgers merse câțiva paşi în lungul bazei ghețarului. După toate aparențele, nu conta locul din care urma să înceapă ascensiunea. Nu trebuia decât să se cațăre pe una dintre „gheare” şi apoi să meargă mai departe.

În buzunarele vestei avea un set de crampoane din oțel. Le scoase şi le ataşă de tălpile rigide ale bocancilor. Cele două perechi lungi de gheare urmau să-i ofere o aderență sporită pe suprafața alunecoasă a ghețarului.

Strânse chingile crampoanelor, apoi scoase din alt buzunar al vestei câteva pitoane. Avea să le țină strâns în palme, ajutându-se de ele pentru a se cățăra pe gheață. Pentru a economisi timpul, nu urma să le înfigă definitiv în gheață, bătându-le cu ciocanul, decât în caz de nevoie.

Înainte de-a porni, Rodgers îşi asigură lanterna, prinzând-o în chinga de pe umărul stâng. Bateriile cu cadmiu, de mare

putere, erau de fabricație specială. Becul lanternei, de amperaj redus, împreună cu oglinda superlustruită, asigurau un fascicul de lumină cu unghi mare de dispersie. Era sigur că lanterna avea să funcționeze întreaga noapte. În timp ce-şi ținea vârful bocancului stâng pe „gheara” ghețarului, cercetă pentru ultima oară cu privirea muntele de gheață.

— Te voi învinge, murmură el. Voi ajunge până sus şi voi duce la capăt treaba începută de camarazii mei.

Ochii lui Rodgers se îndreptară tot mai spre înalt, prin întuneric. Zări stelele, abia licărind printre vălătucii norilor. Timpul părea să-şi piardă contururile, iar Rodgers se simțea asemenea fiecărui războinic care, de la vikingi şi până în prezent, era pe punctul să înceapă o expediție. Iar în clipa când Mike Rodgers înfipse unul din crampoane în gheață şi se ajută de pitoane pentru a-şi trage corpul în sus, nu mai zări stelele. Zări ochii tuturor războinicilor din trecut ațintiți asupra sa.

Iar printre ei se numărau şi cei ai soldaților Striker, care-şi vegheau generalul.

46

Washington D.C.

Joi, 12.00 p.m.

Ambasada Republicii Islamice Pakistan era amplasată pe un domeniu micuț, cu o poartă înaltă din fier forjat, aflat pe Massachusetts Avenue, în zona de nord-vest a capitalei americane.

Ron Plummer îşi conduse automobilul Saab până la poartă, unde o voce din interior, transmisă prin interfon, îi

permise accesul. Apoi urmă aleea de beton ce descria un arc de cerc, până la un al doilea punct de control, aflat în spatele reşedinței.

Plummer opri maşina lângă uşile duble, de culoare albă, unde fu salutat de către un ofițer de securitate. Bărbatul era îmbrăcat într-un costum negru. Purta ochelari de soare, o cască radio şi o vestă antiglonț pe sub cămaşa albă. Un toc de piele aflat sub brațul stâng adăpostea un pistol. Bărbatul verifică actele de identitate ale lui Plummer, apoi îl îndrumă către un spațiu rezervat vizitatorilor din mica parcare a ambasadei. Gardianul aşteptă până ce Plummer îşi parcă automobilul.

În timp ce se grăbea să revină la intrarea reşedinței, Ron Plummer îşi trecu degetele printre firele rebele şi cam rare ale părului său şaten, apoi îşi aranjă ochelarii cu ramă groasă, de culoare neagră. Fost analist de informații în slujba CIA, specializat pe problemele Europei Occidentale, bărbatul de treizeci şi nouă de ani nu simțea doar tensiunea propriului rol din drama aflată în desfăşurare. Ataşatul pe probleme politice şi economice al Centrului de Comandă era de asemenea conştient de faptul că o mulțime de lucruri trebuiau să meargă strună, altfel întregul subcontinent indian urma să sară în aer.

Centrul Național de Gestionare a Situațiilor de Criză nu prea avusese legături cu Ambasada Pakistanului. Singurul motiv pentru care ambasadorul acelei țări, Ismail Simathna, cunoştea personal angajați ai Centrului se datora lui Paul Hood şi lui Mike Rodgers. După ce Hood şi Rodgers rezolvaseră situația de la sediul Națiunilor Unite, Simathna îi rugase să viziteze ambasada. Plummer fusese invitat să li se alăture. Ambasadorul susținuse că acela era modul de a-şi exprima respectul față de sclipitoarea şi eroica agenție americană de informații din care făceau parte invitații săi. Printre numeroasele vieți salvate de către Centrul de Comandă se numărau cele ale ambasadorului Pakistanului la Națiunile Unite şi ale soției sale. Însă Hood şi Plummer

suspectau că de fapt Simathna pur şi simplu dorea să-i întâlnească pe bărbaţii care-o puseseră într-o lumină proastă pe secretarul-general al ONU, care era de origine indiană. Bănuiala lor se întărise atunci când mass-media din Islamabad relatase pe larg vizita lor. Iar Hood se felicitase că Plummer venise şi el la întâlnire. Ataşatul politic al Centrului de Comandă părea să confere oarecare substanţă unei vizite concepute a exprima un punct de vedere cu privire la ineficienţa contribuţiei Indiei la asigurarea păcii mondiale.

Ofiţerul de securitate îl lăsă pe Plummer în grija secretarului executiv al ambasadei. Tânărul diplomat afişă un zâmbet de convenienţă şi-l conduse pe Plummer către biroul lui Simathna. Ambasadorul, un bărbat cu părul cărunt, ieşi din spatele mesei de lucru placată cu sticlă, întâmpinându-şi oaspetele. Purta un costum maro şi o cravată de culoarea muştarului. Diplomatul în vârstă de şaizeci şi trei de ani luptase pe front pentru ţara sa şi avea o cicatrice pe ambii obraji, acolo unde un glonţ îi străbătuse falca. Totodată, era expert în informaţii şi un reputat profesor de sociologie şi ştiinţe politice al Universităţii Quaid-E-Azam din Islamabad, înainte de-a fi numit ca reprezentant al naţiunii sale la Washington. Îl salută cordial pe ataşatul politic al Centrului de Comandă.

Plummer nu-i comunicase ambasadorului Simathna motivul vizitei sale; îi spusese doar că era ceva urgent.

Cei doi bărbaţi luară loc în nişte fotolii moderne, aşezate lângă ferestrele biroului. Foile groase de sticlă specială, antiglonţ, le înăbuşeau vocile. În vreme ce vorbea, Plummer părea să aibă un aer de conspirator.

Faţa prelungă a ambasadorului păstră un aer grav, lipsit de emoţie, cât timp vorbi Plummer. Oficialul pakistanez se aplecase înainte, ascultând în tăcere cum Plummer îi povestea despre misiunea unităţii Striker, de la conceperea operaţiunii şi până-n prezent, şi despre temerile lui Hood legate de acţiunile SFF. După ce americanul îşi sfârşi expunerea, Simathna se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Sunt dezamăgit că n-aţi venit la mine să vă ofer informaţii asupra situaţiei armamentului nuclear din Kashmir, spuse ambasadorul.

— Nu doream să abuzăm de prietenia dumneavoastră, răspunse Plummer. Ea reprezintă ceva extrem de important pentru noi.

— Foarte atent din partea voastră, replică ambasadorul, zâmbind uşor. Însă acum aţi venit la mine.

— Da, spuse Plummer. Pentru sfatul, sprijinul, răbdarea şi, mai presus de toate, încrederea dumneavoastră. Suntem încredinţaţi că avem mari şanse să ţinem situaţia sub control, dar orele care vor urma vor fi extrem de dificile.

— Da, politica de ajungere în pragul unui conflict nuclear poate fi descrisă astfel, rosti cu voce scăzută ambasadorul. Soldaţii voştri au fost foarte curajoşi alegând desantul ca metodă de pătrundere în munţi. Iar supravieţuitorii unităţii speciale îmi dau mari speranţe. Naţiunile nu constituie un tot unitar, nici chiar India sau Pakistanul. Atunci când oamenilor le pasă de semenii lor, se pot realiza fapte măreţe.

— Eu şi Paul Hood vă împărtăşim optimismul, zise Plummer.

— Chiar şi în conjunctura actuală?

— Mai ales acum, replică Plummer.

În cursul dialogului, Plummer urmărise cu atenţie ochii întunecaţi ai ambasadorului. Simathna se gândea la cu totul altceva. Plummer se temea ca nu cumva diplomatul să plănuiască să-şi alerteze guvernul.

Ambasadorul se ridică din fotoliu.

— Domnule Plummer, sunteţi amabil să mă scuzaţi pentru câteva minute?

Plummer se ridică la rândul său.

— Încă un amănunt, domnule ambasador.

— Da?

— Nu doresc să vă presez, domnule, dar vreau să mă asigur că v-am explicat limpede cum stau lucrurile, spuse Plummer. Este vital ca guvernul dumneavoastră să nu

întreprindă nici o acțiune până când oamenii noştri nu vor avea şansa să o extragă pe agenta indiană din teatrul de operații.

— Ați specificat foarte clar asta, răspunse ambasadorul.

— Există un mare pericol ca până şi cea mai mică vorbă scăpată fără de voie să transforme operațiunea într-un adevărat coşmar, adăugă Plummer.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, îl asigură Simathna.

Zveltul pakistanez surâse uşor şi o porni către uşa biroului.

— Domnule ambasador, vă rog să-mi spuneți ce-aveți de gând să faceți, îl imploră Plummer.

Americanul urma să se simtă extrem de umilit dacă Simathna ieşea din încăpere doar cât să ia o aspirină sau să folosească toaleta. Însă era obligat să afle.

— Voi întreprinde ceva care va necesita sprijinul dumneavoastră, răspunse ambasadorul.

— Vă stau la dispoziție pentru orice, rosti Plummer. Ce pot face să vă ajut?

Ambasadorul deschise uşa şi aruncă o privire înapoi.

— Trebuie să-mi acordați ceva ce tocmai mi-ați cerut mie să vă ofer.

— Desigur, spuse Plummer. Spuneți despre ce este vorba.

În timp ce aştepta răspunsul, ataşatul politic al Centrului de Comandă trecu rapid în revistă conversația avută, încercând să-şi aducă aminte ce naiba-i ceruse ambasadorului.

— Am nevoie de încrederea dumneavoastră, zise Simathna.

— O aveți, domnule. Tocmai din acest motiv mă aflu aici, insistă Plummer. Tot ce vreau să aflu este dacă jucăm amândoi după acelaşi scenariu tactic.

— Exact asta facem, replică Simathna. Oricum, eu am acces la unele note de subsol pe care dumneavoastră nu le aveți.

Cu acestea spuse, ambasadorul Pakistanului ieşi din birou şi închise încetişor uşa în urma sa.

47

Gheţarul Siachen

Joi, 10.57 p.m.

Furia îl ajuta pe Ron Friday să nu simtă efectele frigului.

La începutul acelei etape a misiunii, agentul NSA nu era deloc furios, ci optimist. Reuşise cu succes să preia conducerea misiunii de la Sharab. Chiar dacă femeia avea să supravieţuiască înfruntării cu armata indiană, Friday urma să fie cel care condusese celula până în Pakistan. Gloria avea să-i revină lui. Iar călătoria părea să fie uşor de realizat, cel puţin aşa indicau hărţile militare de recunoaştere pe care le luase din elicopterul indian. Se părea că în trecătoarea Bellpora linia de demarcaţie era slab păzită. Terenul din regiune era extrem de vast şi descoperit, fiind uşor de supravegheat din aer. Căpitanul Nazir îi spusese că oricine se aventura să străbată sălbatica întindere de gheaţă risca să fie reperat şi interceptat. Aşa că Friday şi restul persoanelor din grupul său trebuiau să rămână în alertă. Dacă un avion îi survola atunci când încă se mai aflau în trecătoare, urmau să-şi găsească un ascunziş până când pericolul trecea.

Oricum, odată cu scurgerea orelor, optimismul lui Friday legat de operaţiune scăzuse continuu. Era obişnuit să acţioneze singur. Acel fapt îi oferise întotdeauna un avantaj psihologic. Nefiind nevoit să-şi facă griji pentru altcineva sau să se bazeze pe altă persoană, era capabil să-şi schimbe rapid deciziile tactice. La fel se întâmpla şi cu viaţa lui amoroasă. Îşi plătea femeile cu ora. Procedând astfel, îi venea mai uşor să le cucerească şi apoi să le părăsească, uitând de ele.

Samouel rezista cu brio. El deschidea drumul. Pakistanezul sonda terenul din faţa sa cu un băţ găsit pe parcurs, asigurându-se că nu treceau peste crevase acoperite de un strat subţire de gheaţă. Friday era exact în spatele lui.

Sub brațul drept ținea două torțe, încă neaprinse. Le confecționase din două crengi solide, rupte ceva mai devreme din nişte copaci care alcătuiau ultima linie împădurită înainte de a se ajunge la ghețar. Peste capătul lor înfăşurase strâns fâşii de bandaj elastic, care mai mult străluceau decât ardeau cu flacără. Printre ele Friday îndesase ghemotoace de iarbă uscată, ca să inițieze aprinderea. Torțele aveau să fie utilizate numai în caz de urgență. Lui Friday îi rămăseseră în buzunare doar cinci bețe de chibrit, pe care intenționa să nu le aprindă în zadar.

Nanda şi bunicul ei încheiau şirul. Nanda era în formă. Deşi conformația ei zveltă ducea la pierderea rapidă a căldurii corporale, tânăra avea o voință de fier, care o ajuta să țină pasul cu ceilalți. Cu Apu lucrurile stăteau însă altfel. Bătrânul fermier era pur şi simplu epuizat. Dacă nu i-ar fi stat nepoata alături, probabil că indianul s-ar fi încovrigat pe sol şi şi-ar fi dat duhul.

Pe măsură ce întunericul se lăsa peste ghețar şi temperatura scădea, Friday era din ce în ce mai dezgustat de membrii familiei Kumar. Nu avea nici un fel de îngăduință față de nevolnicia lui Apu. Iar grija şi devotamentul arătate de Nanda îl scoteau din fire. Grija ei principală trebuia s-o reprezinte soluționarea situației de criză la a cărei declanşare contribuise. Fiecare minut petrecut cu grijirea şi sprijinirea lui Apu nu făcea decât să le încetinească înaintarea şi să consume rezervele de energie ale Nandei, ale lui Friday şi ale celuilalt bărbat.

Viața fermierului nu merita un efort atât de mare.

Înainte ca întunericul nopții să-i învăluie complet, agentul american cercetase din priviri pentru ultima oară împrejurimile. Grupul se găsea pe o fâşie de teren plat, lipsit de orice fel de acoperire. La opt sute de metri în dreapta lor, ghețarul se înălța aproape vertical, până la mare altitudine. Suprafața lui părea extrem de neregulată, de parcă o secțiune de mărimea unui munte fusese ruptă din el. Către stânga, terenul era mult mai accesibil, fiind nivelat probabil pe

parcursul veacurilor de către ploi şi avalanşele prăvălite din munți. Cobora în pantă lină spre ceea ce părea a fi o vale, aflată la mare distanță. Friday nu putea fi sigur, fiindcă o ceață deasă se ridica dinspre zonele joase, mai calde, ale ghețarului.

Dar nu avea nici o importanță dacă acolo se afla sau nu o vale. Pakistanul era în fața lor, spre nord. Iar dacă Ron Friday nu întreprindea ceva care să ducă la sporirea vitezei de înaintare a grupului, n-aveau să ajungă la timp dincolo de graniță, asta-n cazul fericit în care mai apucau să ajungă.

Friday scoase lanterna din buzunar şi i-o dădu lui Samouel. Probabil că bateriile ei nu aveau să reziste până-n zori. Friday îl sfătui pe pakistanez să se uite bine la terenul din fața sa, apoi să stingă lanterna până când urma să aibă absolută nevoie s-o folosească din nou. Apoi americanul ieşi din formație, trăgându-se în partea stângă. Noaptea era calmă şi tăcută. Ghețarul îi apăra de teribilele vânturi care străbăteau masivul muntos. Friday aşteptă ca Nanda şi bunicul ei să-l ajungă din urmă. Apoi se alătură iarăşi formației, flancând-o pe tânăra indiană. Nanda îl ținea de mână pe bunicul ei, mergând la foarte mică distanță în fața acestuia. La fiecare pas se oprea şi literalmente îl trăgea blând, dar cu fermitate, pe bătrân după ea, târându-l pe gheață. Fata respira din ce în ce mai greu, iar Apu mergea încovoiat de la mijloc, fiind aplecat foarte mult în față.

— În ritmul acesta nu vom reuşi, spuse Friday.

— Ba vom ajunge, răspunse tânăra.

— Nu la timp, insistă americanul.

Nu era sigur de cele afirmate. Dar rostind vorbele pe-un ton răspicat, îi dădea Nandei impresia că spunea adevărul.

Tânăra nu-i răspunse.

— Dacă oricare dintre tabere aruncă o rachetă nucleară undeva în munți, ghețarul ăsta se va transforma într-un lac cu apă dulce, mai zise Friday. Dă-mi voie să-l las în urmă pe bunicul tău, vegheat de Samouel. Tu mergi cu mine în Pakistan. Când ajungem acolo, le putem trimite ajutoare.

— Să-l las pe bunicul în grija unuia dintre cei care ne-au ținut captivi? zise fata. Nu pot avea încredere într-un asemenea gen de om.

— Împrejurările s-au schimbat, spuse Friday. Samouel vrea să-şi salveze poporul. Asta înseamnă că-l va proteja pe bunicul tău.

Tânăra continua să-şi ajute bunicul să avanseze. Din pricina întunericului, americanul nu-i putea zări expresia feței. Dar putea auzi cum picioarele fermierului se târau pe gheață. Un sunet care avea darul să-l enerveze.

— Nanda, am nevoie de cooperarea ta, o presă agentul NSA.

— Dar sunt cooperantă, protestă tânăra.

— N-ai priceput, rosti americanul. Nu avem idee ce se petrece acum în lume. Trebuie neapărat să te trec dincolo de linia de demarcație cât mai rapid posibil.

Nanda se opri. Îi spuse bătrânului să se odihnească preț de câteva clipe. Fermierul se lăsă bucuros în genunchi, în vreme ce Nanda îl trăgea ceva mai departe pe Friday. Americanul îi spuse lui Samouel să continue înaintarea. Aveau să-l ajungă din urmă orientându-se după fasciculul de lumină emis de lanterna lui.

— Dacă-i lăsăm aici pe terorist şi pe bunicul, nimeni nu va veni după ei, spuse Nanda. Cunosc regiunea asta de graniță. Între taberele aflate de cele două părți ale ghețarului există mari tensiuni. Nimeni nu va dori să întreprindă o acțiune lipsită de necesitate militară, care poate fi considerată un act provocator. Iar Samouel va pleca, lăsându-l aici pe bunicul.

— Vom trimite un elicopter civil, zise Friday. Ambasada americană va face rapid aranjamentele necesare.

— Până atunci vor fi deja morți, îi spuse Nanda. Bunicul a îndurat mai mult decât putea suporta. Dacă plec, se va da bătut şi va muri.

— Nanda, dacă nu vii cu mine, s-ar putea ca două națiuni să-şi înceteze existența, insistă americanul. Tu deții un rol-

cheie în evitarea acestei tragedii şi ar fi bine să-l joci aşa cum trebuie.

Tânăra rămase cufundată în tăcere. Friday n-o putea zări prin beznă, însă îi auzea răsuflarea, care-şi încetinise ritmul. Nanda începuse să analizeze opţiunile. Era un semn că va ceda, acceptând propunerea agentului american.

— În regulă, spuse tânăra. Voi face ce-mi ceri, însă numai dacă rămâi să-l ajuţi pe bunicul.

Friday fu luat prin surprindere.

— Poftim?

— Ştii cum să supravieţuieşti într-un asemenea mediu, replică Nanda. Pentru a da greutate vorbelor sale, arătă cu mâna în direcţia torţelor neaprinse. Cred că am văzut o vale către vest. Vei reuşi să-l duci pe bunicul până acolo prin întuneric, să găseşti un adăpost, căldură şi apă. Promite-mi că o să ai grijă de el şi eu voi continua drumul cu Samouel.

Transpiraţia de pe faţa americanului începea să îngheţe. Era o senzaţie stranie, ca atunci când se întărea ceara topită a unei lumânări. Pielea din regiunea interioară a coapselor era foarte iritată din pricina frecării cu hainele în timpul marşului prelungit, iar plămânii îl dureau din cauza aerului rece inspirat. Cu cât zăbovea mai mult în acel loc, cu atât devenea mai conştient de vulnerabilitatea lor. Era suficient să încetezi să te mişti câteva clipe în plus, şi mureai din pricina frigului.

Friday puse jos cele două torţe şi scoase mănuşa de pe mâna dreaptă. Îşi îndepărtă transpiraţia îngheţată de pe obraji şi de pe frunte. Apoi îşi strecură mâna în buzunarul scurtei. Nanda era premiul cel mare al agentului american. Friday n-avea de gând să rămână în urmă sau să-i dicteze cineva ce să facă.

Scoase pistolul din buzunar. Nanda nu putea vedea ce face el, aşa că nu-i cunoştea intenţiile. Dacă îl împuşca pe fermier, Nanda nu avea altă opţiune decât să continue drumul, chiar şi numai din dorinţa de a-l aduce pe Friday în faţa justiţiei. Fireşte, agentul NSA avea să susţină că Apu era disperat de

faptul că-i încetinea pe ceilalţi componenţi ai grupului. Aşa că se repezi la pistol ca să se sinucidă. Urmase o luptă şi arma se descărcase accidental.

Friday şovăia. Luă în consideraţie posibilitatea ca zgomotul împuşcăturii să atragă atenţia soldaţilor indieni amplasaţi pe linia de demarcaţie. Însă îşi dădu seama că mulţimea de piscuri şi de văi acoperite cu gheaţă aveau să reverbereze sunetul împuşcăturii, făcând imposibilă localizarea precisă a locului din care se trăsese. Iar piscurile se aflau la distanţă suficient de mare încât să se elimine riscul producerii unei avalanşe, provocate de detunătura armei. Mai ales dacă sunetul împuşcăturii urma să fie atenuat de scurta îmblănită a bătrânului.

Friday se puse în mişcare, ocolind-o pe Nanda.

— Bine, spuse el cu hotărâre. Mă ocup eu de bunicul tău.

48

Washington D.C.

Joi, 1.28 p.m.

Ron Plummer nu era genul de individ răbdător. O trăsătură care-l ajutase enorm pe parcursul carierei sale.

Ofiţerii de informaţii care lucrau ca ataşaţi politici nu-şi permiteau să fie răbdători. Mintea lor trebuia să fie permanent în alertă şi să dea dovadă de o curiozitate creativă. Altfel, nu puteau să-i convingă pe cei din jur şi nici pe ei înşişi să ignore anumite lucruri evidente sau să accepte impasurile. Oricum, munca lor necesita un autocontrol deplin. Adică abilitatea de-a părea calmi chiar şi-atunci când nu erau.

De obicei, Ron Plummer se dovedea a fi un om calm. Numai că în acele clipe puterea sa de autocontrol era pusă la încercare. Nu din pricina situației de criză, ci din cauza unui lucru pe care fostul ofițer de informații îl ura cel mai mult.

Ignoranța.

Trecuseră aproape patruzeci şi cinci de minute de când ambasadorul Simathna părăsise biroul. Plummer rămăsese preț de câteva minute aşezat în fotoliu, se ridicase şi făcuse lent câțiva paşi, apoi se aşezase din nou, pentru ca în cele din urmă să se ridice şi să se plimbe în cerc prin spațioasa cameră de lucru. Cercetase rafturile bibliotecii, încărcate cu lucrări de istorie şi cu biografii. Majoritatea operelor erau scrise în limba engleză, iar câteva dintre ele, în urdu. Lambriurile de lemn care acopereau zidurile biroului erau decorate cu plachete, mențiuni şi fotografii ale ambasadorului aflat în compania unor diverşi lideri de stat. Exista până şi o imagine în care Simathna poza alături de secretarul-general al Organizației Națiunilor Unite, Mala Chatterjee. Nici unul dintre ei nu zâmbea. Ataşatul pe probleme politice spera ca acela să nu fie un semn de rău augur. Plummer se oprise în fața unui document înrămat, fixat pe perete în apropierea mesei de lucru a ambasadorului. Actul fusese semnat în anul 1906 de către Aga Khan al III-lea, un indian de origine musulmană, şi constituia o declarație clară a obiectivelor Ligii Tuturor Indienilor Musulmani, o organizație înființată de către fiul sultanului pentru a veghea la crearea în regiune a unui stat musulman. Americanul se întrebă dacă nu cumva acela fusese momentul în care interesele indienilor şi cele ale musulmanilor coinciseseră pentru ultima oară.

Ron Plummer îşi văzu propria imagine reflectată în geamul rezistent la raze ultraviolete care proteja documentul. Era o figură translucidă, care se potrivea de minune profesiei sale. Un ataşat politic trebuia să aibă suficientă substanță pentru a-şi susține opiniile, dar să fie îndeajuns de flexibil încât să le ia în considerație şi pe cele ale altora. De asemenea, trebuia să dețină talentul de-a fi un bun mediator. Chiar şi oameni

onorabili, cu capul pe umeri, bine intenționați precum Hood şi Simathna puteau ajunge la un puternic dezacord.

Plummer aruncă o privire la ceas. Paul Hood cu siguranță aştepta veşti. Însă ataşatul politic nu dorea să apeleze Centrul de Comandă, căci nu avea nimic de raportat. În plus, era sigur că ambasada fusese înțesată cu dispozitive de ascultare. În mod cert existau microfoane plasate în incinta biroului şi în telefoane. Chiar dacă folosea propriul telefon mobil, numărul pe care-l forma urma să fie identificat cu ajutorul unui dispozitiv de interceptare a emisiilor electronice. Acele aparate erau de mărimea şi de forma unui ceas de buzunar, fiind proiectate pentru a recunoaşte şi a înregistra numai transmisiunile provenite de la telefoane mobile. După aceea, ori de câte ori avea să formeze numărul respectiv în raza de acțiune a antenelor de ascultare ale ambasadei, agenții pakistanezi de informații – sau oricine cumpăra informații de la Islamabad – puteau asculta convorbirea. Când utilizatorii de telefoane mobile interceptau din întâmplare convorbirea altor persoane, era un accident. Altfel stăteau lucrurile atunci când respectivele convorbiri erau monitorizate în mod constant.

Plummer încercă să presupună ce avea de gând să facă ambasadorul Simathna. Decise că existau trei posibilități. Cu siguranță raportase informația preşedintelui Pakistanului, generalul Abdul Qureshi. După aceea, fie guvernul de la Islamabad, fie Ambasada Republicii Islamice Pakistan puteau emite o declarație de presă prin care condamnau duplicitatea conducerii politice de la New Delhi. Fireşte, indienii aveau să nege vehement acuzația. Acțiunea urma să ducă la strângerea rândurilor poporului indian în jurul liderilor săi şi la escaladarea tensiunii nu numai în acea zonă, ci şi la sediul Centrului de Comandă, care în mod sigur avea să fie menționat în comunicatul guvernului de la Islamabad ca sursă a informației.

A doua posibilitate consta în faptul că nu urma să fie dat nici un comunicat de presă. Cel puțin, nu încă. În schimb,

generalul Abdul Qureshi şi ofiţerii de rang înalt din compunerea Consiliului de Securitate Naţională pakistanez aveau să planifice un atac nuclear rapid şi necruţător împotriva Indiei, în încercarea de-a distruge cât mai multe dintre instalaţiile nucleare ale statului vecin înainte de-a da publicităţii informaţia oferită de către Centrul de Comandă. Acţiunea avea să atragă Statele Unite în conflict ca aliat de facto al Pakistanului.

Hood şi Plummer ştiau că ambele variante erau posibile. Trăgeau însă speranţă că raţiunea va învinge. În fond, ambasadorul Simathna părea un om cu capul pe umeri.

Asta îl făcea pe Plummer să spere într-o a treia posibilitate, pe care el o numea „la o sută optzeci de grade”. Era o variantă pe care experţii niciodată nu o luau în seamă, o evoluţie diametral opusă cursului dictat de logica banală a faptelor. Exact ca în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când locul de invazie al Aliaţilor a fost Normandia, nu Pas-de-Calais [41]; sau precum atunci când Harry Truman îl învinsese pe Thomas Dewey în cursa prezidenţială în anul 1948.[42]

Vorbele rostite de către Simathna înainte de-a ieşi, cum că existau anumite referinţe la care numai el avea acces, îl făceau pe Plummer să spere într-un „la o sută optzeci de grade”.

Uşa se deschise în timp ce americanul citea documentul vechi de nouăzeci de ani, purtând iscălitura lui Aga Khan.

— Deseori stau exact unde vă aflaţi dumneavoastră şi privesc acel act, spuse ambasadorul, pătrunzând în birou. Îmi aminteşte de-un vis, printre ai cărui continuatori am onoarea să mă număr.

Pakistanezul închise uşa masivă şi se-ndreptă spre masa de lucru. Ambasadorul părea mult mai frământat decât înainte. Pentru Plummer, putea reprezenta un lucru pozitiv sau unul negativ. Poate că diplomaţia triumfase şi guvernul de la Islamabad îi dădea răgaz lui Mike Rodgers pentru a-ncerca să-şi finalizeze misiunea. Asta însemna că

ambasadorul avea să fie sau erou, sau țap ispăşitor. Dacă lucrurile nu stăteau astfel, atunci urmaşii lui Aga Khan al III-lea erau pe punctul de-a scrie un nou document al Ligii Musulmanilor. Unul care avea să rămână întipărit în cărțile de istorie cu plutoniu 239[43].

Simathna trecu grăbit în spatele mesei de lucru. Cu un gest, îl invită pe american să ia loc pe-un scaun aflat în fața sa. Plummer aşteptă să se aşeze ambasadorul, apoi se aşeză şi el. Simathna îi întinse ataşatului politic un telefon.

— Apelați-l, vă rog, pe domnul Hood şi rugați-l să vă facă legătura cu generalul Rodgers, spuse Simathna. Trebuie să le vorbesc amândurora.

Plummer se aplecă în față.

— Ce le veți spune? întrebă el.

— Am discutat cu generalul Qureshi şi cu membrii Consiliului de Securitate Națională, îi comunică ambasadorul. Şi-au exprimat profunda îngrijorare, însă n-au intrat în panică. Se efectuează în mod discret preparativele necesare activării sistemelor de apărare şi a trupelor aflate deja pe poziții. Dacă lucrurile pe care ni le-ați spus despre femeia indiană sunt adevărate, considerăm că situația de criză nu trebuie să escaladeze.

— Cum poate Centrul de Comandă să vă ajute? insistă Plummer.

Ambasadorul Simathna îl puse la curent cu cele discutate de către liderii pakistanezi. Planul lor era mai mult decât un „la o sută optzeci de grade”. Era o variantă care nu-i trecuse niciodată prin minte lui Plummer.

Ataşatul înțelese totodată că planul implica riscuri enorme. Era posibil ca pakistanezii să caute un aliat în războiul contra Indiei. Dacă ambasadorul îl dezinforma pe Plummer în legătură cu intențiile conducerii de la Islamabad, propunerea pakistanezilor avea să aducă Statele Unite exact în epicentrul conflictului.

În cel mai strict sens.

Din fericire, ori din nefericire, tot ce putea face Ron Plummer se rezuma la a-l suna pe Paul Hood.

Omul care trebuia să ia o decizie.

49

Washington D.C

Joi, 1.36 p.m.

Paul Hood tocmai şterpelea o felie de pizza de pe biroul secretarului său în clipa când sosi apelul din partea lui Ron Plummer. Hood îl rugă pe Bugs să-i comunice lui Bob Herbert să vină până la el. Apoi se grăbi spre biroul său ca să preia apelul.

— Ce-ai obținut? spuse Hood imediat cum ridică receptorul.

Auzea un uşor ecou al vocii sale, semn că telefonul interlocutorului era pus pe speaker. Directorul Centrului de Comandă activă funcția speaker a propriului său aparat.

— Paul, sunt împreună cu ambasadorul Simathna, zise Plummer. Are o propunere pentru noi.

— Bună ziua, domnule ambasador, salută Hood. Spuneți-mi cum vă putem ajuta.

Exact în acel moment Herbert îşi împinse căruciorul în birou, apoi închise uşa în urma sa.

— Domnule director, înainte de toate vreau să exprim condoleanțe pentru tragicele pierderi suferite de unitatea Striker, precum şi aprecierea guvernului meu pentru misiunea pe care încercau s-o îndeplinească, spuse Simathna.

— Vă mulțumesc, răspunse Hood.

Ambasadorul pusese prea multă compasiune în tonul său. În mod evident, îşi dădu seama de faptul că detaşamentul nu se afla în regiune pentru a contribui la stoparea agresiunii indiene.

Herbert era ceva mai necioplit. Şeful Secţiei de informaţii făcu un gest grăitor, descriind prin aer o mişcare repetată sus-jos, cu pumnul strâns.

— În al doilea rând, guvernul meu are un plan care i-ar putea ajuta pe generalul Rodgers şi pe subordonaţii săi, continuă Simathna. După cum i-am explicat deja domnului Plummer, va fi necesară perfectarea unei înţelegeri cu guvernul dumneavoastră, în care să se precizeze că detaliile acestei operaţiuni trebuie să rămână confidenţiale.

— Nu sunt în măsură să iau decizii în numele guvernului, ci doar în mica mea arie de responsabilitate, spuse Hood. Dacă-mi veţi comunica ideea dumneavoastră, voi discuta imediat cu persoane abilitate să vă ofere acele garanţii de care aţi pomenit.

Paul Hood fierbea pe dinăuntru. Se pierdeau secunde preţioase, poate chiar şi unele vieţi omeneşti, cât timp el şi ambasadorul Simathna îşi defineau poziţiile. Dar aşa erau regulile diplomaţiei.

— Planul propune ca grupul vostru să se îndrepte către un siloz cu rachete nucleare, construit de către armata noastră în interiorul gheţarului, zise Simathna. Silozul este operat de la distanţă, prin telecomandă, interiorul lui fiind monitorizat prin intermediul camerelor video. Femeia indiană îşi poate transmite mărturia dinăuntrul acelei locaţii.

Hood îi aruncă o privire lui Bob Herbert. Mike Rodgers era invitat să viziteze unul dintre silozurile pe care iniţial fusese trimis detaşamentul Striker să le descopere. Ironia propunerii era aproape dureroasă. Oricum, cu mult mai dificil de acceptat erau riscurile inerente acelui plan.

— Domnule ambasador, sunteţi amabil să mă scuzaţi preţ de-un minut? îl rugă Hood.

— Dată fiind gravitatea situației, eu n-aş avea nevoie de aşa mult timp, replică Simathna.

— Vă înțeleg, domnule ambasador, însă trebuie să discut cu unul dintre asociații mei, explică Hood.

— Desigur, acceptă Simathna.

Hood dezactivă microfonul aparatului.

— Ce spune flerul tău, Bob? Se folosesc de noi?

— Omule, habar n-am, recunoscu Herbert. Instinctul îmi spune că echipa noastră trebuie să se îndrepte cât mai urgent posibil către cel mai apropiat şi mai călduros refugiu. Cu cât studiez mai mult fotografiile ghețarului, cu atât mai mult încep să cred că nu vor reuşi niciodată să-l traverseze fără echipament şi provizii suplimentare față de ce au asupra lor în momentul actual. Iar prognoza meteo pentru acea regiune este infectă. Înainte de miezul nopții temperatura va ajunge la minus zece grade. Însă mă văd silit să te previn că, dintre toate locurile în care poate merge echipa noastră, un siloz nuclear pakistanez ar fi ultima mea alegere.

— Sunt de acord cu tot ce mi-ai spus, răspunse Hood. Problema e că trebuie s-o aducem pe Nanda Kumar în fața camerelor de luat vederi cât mai curând posibil.

— Da, Nanda, rosti Herbert. Problema o reprezintă Mike şi Ron Friday. Dacă pakistanezii îi aduc şi pe ei în fața camerelor, nici nu-mi pot imagina ce porcărie de poveste ar fi în stare să înjghebe guvernul de la Islamabad. Ar putea anula sonorul, să difuzeze imaginea video şi să susțină că Mike şi Friday se află acolo pe post de consultanți tehnici. Cum ar da asta în India, China, Rusia şi Dumnezeu mai ştie în ce altă țară? Un general şi un agent de informații, ambii americani, acționând în apropierea rachetelor nucleare pakistaneze?

— Vor trage concluzia că ne-am implicat de partea Pakistanului încă de la începutul operațiunii, zise Hood. Nu văd altă variantă.

Herbert scutură din cap.

— Nici mie nu-mi trece prin minte o altă opțiune.

— Atunci, hai să continuăm conform planului propus de ambasador, fiind atenți la fiecare pas pe care-l facem, îi spuse Hood. Primul lucru pe care-l avem de făcut este să luăm legătura cu Brett. Să vedem dacă-l mai poate contacta pe Mike.

— Sunt de acord, zise Herbert.

— Voi obține de la Simathna coordonatele silozului cu rachete nucleare, îi comunică Hood. Apoi îi voi suna pe Hank Lewis, pe doamna senator Fox şi pe preşedinte, informându-i ce avem de gând să facem.

— De la Fox şi de la preşedinte nu vei obține susținere, îl preveni Herbert.

— Ştiu, însă nu cred că vor anula operațiunea, replică Hood. Suntem implicați prea mult. Dacă Mike şi Friday reuşesc să traverseze linia de demarcație împreună cu celula pakistaneză, autoritățile din Islamabad vor susține că Statele Unite au ajutat-o să scape. Ceea ce ar fi la fel de dăunător pentru noi.

Herbert făcu semn că era de acord. Răsuci căruciorul şi-l propulsă până într-un colț al biroului, apoi formă numărul de apel al stației TAC-SAT cu ajutorul tastaturii încorporate în brațul mijlocului său de locomoție.

Între timp, Paul Hood reluase convorbirea cu ambasadorul Simathna. Dezactivase funcția speaker, astfel încât conversația sa să nu interfereze cu apelul radio al lui Herbert.

— Domnule ambasador? spuse Hood.

— Sunt aici, răspunse Simathna.

— Vă mulțumesc că ați aşteptat, domnule, zise Hood. Am fost de acord că propunerea dumneavoastră trebuie urmată.

— „Urmată”, rosti ambasadorul. Asta înseamnă că luați în considerație şi alte căi de acțiune?

— Pentru moment, nu, replică Hood.

— Însă s-ar putea s-o faceți, insistă ambasadorul.

— Este posibil, acceptă Hood. Momentan nici nu ştim sigur dacă-l putem contacta pe generalul Rodgers, cu atât

mai puțin să-l dirijăm spre siloz. De asemenea, nu ştim în ce stare se află grupul său.

— Apreciez starea voastră de incertitudine, însă trebuie să înțelegeți cât de mare este îngrijorarea mea, spuse ambasadorul. Nu dorim să dezvăluim locația silozului nostru defensiv decât în situația în care ofițerul vostru urmează să-l utilizeze.

Conversația devenea un model de şicanare, nu de cooperare. Hood trebuia să schimbe acea stare de fapt, mai ales dacă urma să încredințeze soarta lui Mike Rodgers în mâinile diplomatului pakistanez.

— Înțeleg perfect, domnule ambasador, spuse Hood.

Brusc, Herbert se răsuci în scaun, făcând un semn de negație.

— Aşteptați, domnule ambasador, rosti grăbit Hood. Apăsă butonul care suspenda microfonul. Ce-i, Bob?

— Brett nu-l poate prinde pe Mike, îi comunică Herbert.

Hood scăpă o sudalmă.

— Tot ce recepționează sunt descărcări statice, continuă Herbert. Sharab i-a spus că vântul nu se va opri pe parcursul următoarelor cinci sau şase ore.

— Asta nu ne ajută cu nimic, aprecie Hood.

Directorul Centrului de Comandă stătu pe gânduri timp de câteva momente. Aveau mii de sateliți de comunicație în spațiu şi o mulțime de avanposturi în acea regiune. Trebuia să existe o modalitate prin care să-i poată trimite un mesaj lui Mike Rodgers.

Sau cuiva care era împreună cu el, îi trecu brusc prin minte lui Hood.

— Bob, cred că putem rezolva problema, zise Hood. Spune-i lui Brett că reluăm legătura cu el peste câteva minute. Apoi apelează-l pe Hank Lewis.

— Aşa voi face, îl asigură Herbert.

Hood reactivă microfonul.

— Domnule ambasador, puteți rămâne pe fir?

— Securitatea patriei mele este periclitată, spuse Simathna.

— Ăsta a fost un „da”, domnule ambasador? îl presă Hood.

N-avea timp de discursuri.

— Un da categoric, domnule Hood.

— Domnul Plummer mai este lângă dumneavoastră? se interesă Hood.

— Sunt aici, Paul, răspunse Plummer.

— Bine. S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău, zise Hood.

— Înțeleg, replică Plummer.

— Vă pun pe speaker, astfel încât amândoi să fiți martori la cele ce vor urma, îi atenționă Hood.

Ambasadorul îi mulțumi.

Simathna părea sincer. Hood spera să fie aşa. Căci dacă ambasadorul făcuse ceva care să pună în pericol atât misiunea, cât şi viața lui Mike Rodgers, Hood avea să afle imediat.

Ron Plummer constituia garanția sa.

50

Gheţarul Siachen

Joi, 11.40 p.m.

Era ultimul lucru la care se aştepta Ron Friday să se întâmple.

În timp ce se apropia de trupul îngenuncheat al bătrânului Apu Kumar, Friday simți deodată vibrațiile telefonului mobil aflat în interiorul buzunarului. Nu putea fi decât un apel din partea cuiva din cadrul Agenției Naționale de Securitate. Însă

semnalul radio nu avea absolut nici o şansă să ajungă în locul unde se găsea el, din pricina munților care împresurau ghețarul, din cauza distanței mari până la antenele-releu din Kashmir şi a viscolului care, prin întuneric, biciuia crestele abrupte. Frecarea dintre cristalele de gheață antrenate de vânt producea descărcări electrostatice care făceau dificil de realizat până şi comunicațiile radio pe distanțe foarte scurte.

Cu toate acestea, linia telefonică era în mod clar activă. Un fapt absurd, de parcă tocmai luase metroul în Washington, în loc să stea pe suprafața unui ghețar, în mijlocul munților Himalaya. Friday se opri şi introduse pistolul la loc în buzunar. Cotrobăi prin haină, scoase telefonul mobil şi apăsă butonul de acceptare a convorbirii.

— Da? zise agentul american.

— Eşti Ron Friday? întrebă cel care-l apelase, cu o voce surprinzător de clară şi de puternică.

— Cine întreabă? se interesă Friday, parcă nevenindu-i a crede.

— Colonelul Brett August din unitatea Striker, se prezentă interlocutorul.

— Striker? se precipită Friday. Unde sunteți? Când ați aterizat?

— Sunt cu Sharab în munții care domină poziția voastră, îl informă August. Sun de pe stația noastră TAC-SAT. Directorul Lewis ne-a dat numărul tău de telefon şi codul de apel 1272000.

Era identitatea corectă, folosită de directorul NSA în cursul transmisiilor codificate. Totuşi, Friday era încă suspicios.

— Câți soldați Striker sunteți acolo?

— Doar trei, îi aduse August la cunoştință.

— Trei? Ce s-a întâmplat? întrebă Friday.

— Am fost prinşi în focul deschis de către armata indiană, îl informă August. Generalul Rodgers este cu tine?

— Nu, răspunse Friday.

— Este foarte important să-l cauți şi să faci joncțiunea cu el, zise colonelul.

— Unde se află? întrebă Friday.

— Generalul a aterizat în Valea Mangala şi se îndreaptă spre est, spuse August. Recunoaşterea aeriană prin satelit i-a oferit poziția aproximativă a grupului tău.

— Valea, zise Friday. Privirea îi alunecă spre locul unde Samouel îşi croia drum prin întuneric. Este chiar în fața noastră.

— Bine. După ce faceți joncțiunea, vă veți îndrepta către următoarele coordonate de pe harta de navigație aeriană pe care o ai asupra ta, continuă August.

— Aşteaptă o clipă, s-o scot, zise Friday.

Americanul se ghemui şi puse telefonul pe gheață. Scoase din buzunar harta şi un creion. Friday încercă să citească harta la lumina verzuie a ecranului calculatorului, însă îi fu imposibil. Era forțat să aprindă una dintre torțe. Strălucirea bruscă a flăcării îl făcu să strângă din ochi. Încercă să înfigă partea de jos a torței în gheață, dar suprafața era prea dură. Apu se trase mai aproape şi îi ținu torța. Friday rămase ghemuit, cu harta desfăşurată în față.

— Gata, anunță Friday, în vreme ce ochii i se adaptau cu lumina torței.

— Mergi la şaptesprezece-virgulă-trei grade nord, douăzeci-unu-virgulă-trei grade est, îi comunică August.

Agentul american studie coordonatele. Pe hartă nu apărea nimic altceva decât gheață.

— Ce-i acolo? se interesă Friday.

— Nu ştiu, îi spuse August.

— Poftim?

— Nu ştiu, repetă colonelul.

— Atunci cine ştie? dori Friday să afle.

— Nici asta nu ştiu, recunoscu August. Eu doar retransmit ordinele superiorilor noştri de la Centrul de Comandă şi NSA.

— Ei bine, eu nu mă aventurez legat la ochi într-o misiune, se plânse Friday, continuând să studieze harta. Şi observ că urmând coordonatele pe care mi le-ai dat ne îndepărtăm de linia de demarcație.

— Uite ce-i, zise August. Cunoşti care-i miza jocului. Şi cei de la Washington o cunosc. Nu ți-ar cere să mergi acolo dacă n-ar fi ceva important. Eu, unul, stau aici cu efectivul unității aproape epuizat şi cu armata indiană călcându-mi pe urme. Trebuie să mă ocup de problema asta. Peste două ore vei fi apelat din nou fie de către mine, fie de către William Musicant. Vei primi atunci mai multe informații. Exact atâta timp vă va fi necesar să atingeți coordonatele de la gura văii.

— Presupunând că vom porni către ele, spuse Friday.

— Presupun că şi tu respecți ordinele în aceeaşi manieră precum soldații mei din Striker, zise colonelul. Terminat.

Convorbirea se întrerupse. Friday închise telefonul şi-l puse bine. Îl etichetă în gând pe August drept un ticălos arogant.

Din întuneric se făcu auzită vocea Nandei.

— Ce se petrece? întrebă tânăra.

Friday stătea în continuare pe vine, cu harta dinainte. Căldura degajată de torță topea gheața dimprejur, însă căldura îi prindea bine. Era evident că femeia nu observase ce intenționase el să facă înainte de-a primi apelul telefonic.

— Atotştiutorii de la Washington au un nou plan pentru noi, însă nu vor să ne spună care este, o anunță Friday. Vor să ne deplasăm într-un anumit punct de pe hartă, unde să aşteptăm instrucțiuni.

Nanda veni mai aproape.

— Ce punct? întrebă ea.

Friday îi arătă.

— În mijlocul ghețarului, remarcă tânăra.

— Ştii cumva ce s-ar putea afla acolo? se interesă Friday.

— Nu, răspunse Nanda.

— Nu-mi place treaba asta, spuse americanul. Nici măcar nu ştiu dacă la telefon a fost colonelul August. Poate că armata indiană l-a capturat şi l-a forțat să le dea codul.

— Nu l-au capturat, se auzi o voce din întuneric.

Friday şi Nanda tresăriră. Americanul apucă torța şi o înclină spre stânga sa. Aceea era direcția dinspre care venise

vocea.

Un bărbat păşea înspre ei. Purta un combinezon de salt de culoare albă, o vestă din dotarea armatei americane şi ducea în mână o lanternă. Samouel îl urma, la mică distanță. Friday trecu torța din mâna dreaptă în cea stângă. Mâna rămasă liberă o strecură în buzunarul care adăpostea pistolul. Se ridică în picioare.

— Sunt generalul Mike Rodgers din detaşamentul Striker, se prezentă nou-venitul. Presupun că voi sunteți Friday şi domnişoara Kumar.

— Da, răspunse femeia.

Friday nu se arăta deloc bucuros de companie. În primul rând, dorea să se asigure că bărbatul era într-adevăr cine pretindea a fi. Agentul NSA îl studie pe soldat în timp ce se apropia. Nu părea să fie indian. De asemenea, obrajii săi şi zona din jurul ochilor erau o masă roşie de carne vie, din pricina expunerii la viscol. Arăta precum un om care bătuse cale lungă până să ajungă la ei.

— Cum de eşti sigur că persoana care m-a sunat a fost într-adevăr August? îl chestionă Friday.

— Colonelul August a fost timp de câțiva ani „oaspetele" armatei nord-vietnameze, spuse Rodgers. N-a dezvăluit nimic din ce-au vrut gazdele sale să afle. Situația nu s-a schimbat. De ce te-a contactat?

— Cei de la Washington vor să mergem într-un punct aflat la nord-est de actuala poziție, departe de linia de demarcație, răspunse Friday. Dar nu ne-au spus şi de ce.

— Fireşte că nu v-au spus, zise generalul. Dacă suntem capturați de către inamic, nu le vom putea dezvălui încotro mergem. Îşi scoase stația radio şi îl testă. Se auzeau numai descărcări statice. Cum te-a contactat colonelul August?

— Pe telefonul mobil, cu stația TAC-SAT, răspunse Friday.

— Deşteaptă mişcare, aprecie Rodgers. Rezistă pe poziții?

Friday făcu un gest afirmativ. Atâta timp cât colonelul August îi ținea pe indieni departe de traseul grupului său, agentului nu-i păsa dacă mai rezista mult sau nu.

Rodgers păşi către Apu şi îi întinse mâna pentru a-l ajuta să se ridice. În jurul picioarelor bătrânului indian începuse să se adune apă provenind de la gheața topită.

— Propun să ne punem în mişcare înainte să înghețăm, zise Rodgers.

— Aşa carevasăzică? spuse Friday. Ai decis tu că trebuie să pătrundem mai adânc pe teritoriul ghețarului?

— Nu eu. Cei de la Washington au decis, răspunse Rodgers.

Îl ajuta pe Apu să se ridice, însă privirea îi rămânea ațintită asupra lui Friday.

— Chiar dacă habar n-avea încotro ne îndreptăm? repetă agentul.

— Mai ales din acest motiv, spuse Rodgers. Dacă ei doresc să păstreze secretă ținta călătoriei noastre, înseamnă că-i important.

Friday nu-l contrazise. Pur şi simplu n-avea încredere că oamenii din Washington ar fi în stare să ia cele mai bune decizii în cazul lor. Iar Rodgers se găsea în capul listei cu persoanele în care Friday n-avea încredere. Niciodată nu-i plăcuseră militarii. Erau ca nişte vite de povară care socoteau că oricine altcineva ar trebui să se supună ordinelor date de şeful turmei şi să se conformeze obiceiurilor turmei, chiar dacă asta însemna să-şi dea chiar viața pentru turmă. Îndeplineau sarcinile date de stăpân, în loc să coopereze pentru asigurarea binelui turmei. Acesta nu era stilul lui Friday. Tocmai de aceea lucra solitar. Un singur om întotdeauna găsea o cale să supraviețuiască şi să-i meargă bine.

Nanda şi Samouel se îndreptară către Rodgers, care stătea în picioare susținându-l pe Apu. Dacă tânăra indiană lua hotărârea de a continua drumul spre linia de demarcație, Friday avea s-o însoțească. Însă dacă decidea să i se alăture lui Rodgers, agentul n-avea de ales: trebuia să meargă cu ei.

Cel puțin pentru moment.

Friday stinse torța, scufundând-o într-o băltoacă de gheață topită. Apa de pe ea urma să înghețe în câteva secunde, însă putea îndepărta stratul de gheață dacă avea iarăşi nevoie s-o aprindă.

Grupul îşi continuă traseul peste întinderea de gheață; Samouel era în frunte, iar Rodgers şi Nanda îl ajutau pe Apu. Friday îşi ținea mâna dreaptă în buzunar, încleştată pe pistol. Dacă la un moment dat urma să nu-i placă felul cum evoluau lucrurile, avea să întoarcă grupul pe vechiul traseu.

Cu sau fără generalul Mike Rodgers.

51

Piscurile Himachal

Joi, 11.41 p.m.

Pentru maiorul Dev Puri şi cei două sute de soldați din regimentul său de elită fusese o zi epuizantă. Conform planului, operațiunea lor trebuia să constea într-o măturare în linie dreaptă a înălțimilor aflate la poalele marelui lanț muntos Himalaya. În loc de asta, se transformase într-un marş forțat, presărat cu rapoarte informative surprinzătoare, cu inamici neaşteptați plus constante schimbări de strategie, pe măsură ce obiectivele misiunii se modificau.

Cea mai recentă schimbare era şi cea mai riscantă dintre toate, căci exista pericolul să atragă atenția forțelor pakistaneze masate pe linia graniței. Din pricina faptului că misiunea lui Puri necesita efective suplimentare, provenite de la Baza 3, inamicului îi era mult mai uşor să treacă frontiera în acel sector.

De când îşi părăsiseră tranşeele, soldații indieni mărşăluiseră practic fără pauză. Încă de la plecare, terenul fusese foarte accidentat. Apoi, pe măsură ce urcaseră la altitudini mai mari, avuseseră de înfruntat frigul şi rafalele de vânt. Atacul încununat de succes împotriva paraşutiştilor adusese o bine-venită creştere a moralului, ajutându-i pe ostaşii indieni să continue mai cu avânt operațiunea de căutare a celulei pakistaneze. Însă întunericul şi lapovița le încetiniseră urcuşul. În acel moment se pregăteau pentru o ascensiune care avea să le solicite la maximum rezervele de energie. În ecuație intra şi un factor necunoscut: tăria şi poziția exactă a forței inamice. Pentru maiorul Dev Puri nu reprezenta cel mai bun mod de-a purta o campanie.

Cu aproximativ opt ore înainte, militarii indieni începuseră să-şi strângă rândurile la baza piscului Gompa, din lanțul de creste Himachal. Ultimele informații primite de Puri precizau că soldații americani fuseseră desantați cu scopul de a-i ajuta pe terorişti să traverseze linia de demarcație. Deci paraşutiştii se îndreptau către Pakistan. Cu siguranță, celula teroristă urma acelaşi traseu. Însă nu aveau cum să treacă mai departe fără a se izbi de soldații indieni. Acum, că americanii fuseseră scoşi din luptă, pakistanezii erau cu certitudine epuizați şi relativ slab înarmați. Cu toate acestea, maiorul Puri nu-i subestima. Nu făcea niciodată o asemenea greşeală, mai ales atunci când inamicii dețineau o poziție care o domina pe-a sa. Planul la care tocmai lucra, ajutat de locotenentul său, prevedea ca douăzeci şi cinci de oameni să escaladeze piscul, în timp ce restul efectivului avea să le asigure foc de acoperire, de la sol, cu ajutorul puştilor cu lunetă. Alți douăzeci şi cinci de soldați erau constituiți într-o forță de rezervă, pregătită să escaladeze la rândul său piscul, dacă avea să fie nevoie. Ori primul, ori al doilea val de asalt trebuia să elimine celula. Totodată, era imposibil ca echipele de atac să nu înregistreze pierderi. Din păcate, ministrul Kabir nu dorea ca soldații să aştepte până când pakistanezii coborau singuri de pe munte. După uciderea soldaților

americani, atât din partea guvernului de la Washington, cât şi din partea celui din New Delhi aveau să i se pună întrebări spinoase legate de soarta paraşutiştilor. Ministrul urma să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a bloca misiunile aeriene de recunoaştere şi de recuperare a trupurilor americanilor ucişi. Deja îi raportase prim-ministrului că maiorul Dev Puri se afla în zonă, împreună cu unitatea sa, urmând să localizeze cadavrele şi să le marcheze poziția pentru echipele aeriene de recuperare ale Vulturilor Himalayeni. Kabir se temea că eventualele zboruri de recunoaştere puteau localiza, pe lângă cadavrele paraşutiştilor, şi celula pakistaneză. Ministrul apărării nu dorea nici în ruptul capului ca teroriştii să fie prinşi vii.

Utilizând ochelari de vedere pe timp de noapte şi lanterne cu lentile camuflate, trupele indiene îşi pregăteau echipamentul de cățărare. Cu ajutorul aparatelor în infraroşu detectaseră câteva slabe semnături termice undeva, deasupra lor, ştiind astfel că inamicul îi aştepta. Din nefericire, nu aveau suport aerian. Înfiorătoarea furtună de zăpadă împiedica orice zbor, întrucât diminua vizibilitatea şi îngreuna navigația. Iar un covor de bombe aruncat la întâmplare asupra zonei nu garanta scoaterea din luptă a celulei. Existau numeroase peşteri în care teroriştii se puteau adăposti. Pe deasupra, în zonă existau câteva secte religioase, extrem de vechi şi de sacre, plus triburi de munteni care-şi duceau zilele în peşterile din munți şi pe dealurile aflate la poalele crestelor. Nici una dintre taberele aflate în conflict nu intenționa să distrugă în mod colateral locuințele şi templele acestor triburi neutre. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi forțat pe acei oameni, ori pe susținătorii lor pe plan internațional, să se implice în acțiuni politice sau militare.

Preparativele de escaladare a piscului ajunseseră la jumătate, când maiorul Puri primi un comunicat radio surprinzător. Ceva mai devreme în cursul zilei respective, un elicopter aflat într-o misiune de patrulare de rutină raportase că descoperise epava unui aparat de zbor în valea Mangala.

Elicopterul nu avea suficient spațiu de manevră ca să aterizeze în căutarea eventualilor supraviețuitori. Aşa că maiorul Puri detaşase o subunitate de patru soldați pentru a cerceta locul prăbuşirii. Cu două ore înainte, ostaşii raportaseră descoperirea unui elicopter doborât. Aducea cu un Ka-25, însă era atât de carbonizat, încât nu puteau fi siguri. Puri luase legătura cu centrul de comunicații al Bazei 3. Operatorii de-acolo verificaseră la Ministerul Aviației. În regiune nu se aflaseră elicoptere trimise în misiune specială.

Deoarece valea unde căzuse elicopterul era foarte îngustă, echipele de salvare nu puteau fi trimise decât în ziua următoare. Era prea riscant ca salvatorii să fie paraşutați acolo noaptea şi, oricum, nu existau supraviețuitori.

O oră mai târziu, subunitatea lui Puri găsise trupurile a zece paraşutişti americani. Maiorul retransmisese informația ministrului apărării. Ministrul spusese că va ține secretă respectiva informație până după eliminarea celulei pakistaneze. Deja pusese la punct o poveste de acoperire, în care soldații lui Puri confundaseră, în mod cu totul regretabil, paraşutiştii americani cu unii pakistanezi şi îi doborâseră.

Membrii subunității indiene de recunoaştere rămăseseră surprinşi de-un obiect descoperit asupra unuia dintre paraşutişti. Soldatul în cauză, o femeie de culoare, atârna de un colț de stâncă, prins în suspantele paraşutei. La centură avea un aparat radio de emisie-recepție, pentru distanțe scurte. Din când în când, beculețul roşu de apel licărea. Cineva din lanțul de comunicație încerca s-o contacteze, fie pe ea, fie pe altcineva din acel lanț. Asta însemna că nu toți americanii erau morți. Din păcate, soldații indieni nu puteau confirma acea bănuială. Din stația radio nu se auzeau decât descărcări statice.

Puri se aştepta să-i găsească pe supraviețuitorii detaşamentului american pe crestele aflate deasupra sa, împreună cu pakistanezii. Însă subunitatea de cercetare din valea Mangala fusese dotată cu dispozitive de vedere în

infraroşu, cu care să scaneze regiunea. Soldații acelei unități veneau cu o altă ipoteză.

— Detectăm o puternică sursă de căldură la câțiva kilometri, în direcția nord-est, raportă sergentul Baliah, comandantul subunității de recunoaştere. Pe ghețar se află o sursă singulară de căldură.

— Ar putea fi băştinaşii din regiune, presupuse Puri.

Câteva grupuri de munteni trăiau pe înălțimile ce înconjurau baza ghețarului. Deseori, ieşeau noaptea la vânătoare, în căutare de prăzi mici sau de capre negre care se reîntorceau în vizuinele şi bârlogurile lor. De asemenea, foloseau acoperirea întunericului ca să întindă curse pentru animalele de pradă ce vânau în zori. Triburile Tarari nu consumau carnea lupilor şi a vulpilor, în schimb foloseau blănurile lor pentru a-şi confecționa haine. Capcanele aveau şi rolul de-a ține sub control înmulțirea prădătorilor, evitând depopularea regiunii de animalele care constituiau prada lor.

— Sursa de căldură este mult mai la vest decât zona în care vânează băştinaşii, remarcă Baliah. Totodată, intensitatea semnalului este mult mai redusă decât cea a unui şir de torțe. Mă-ntreb dacă nu cumva ar putea fi unii dintre americani. Dacă echipamentul lor a fost avariat în cursul desantului, se poate să fi aprins un foc de tabără.

— Ce distanță reprezintă cei „câțiva kilometri” la care te-ai referit? ceru lămuriri Puri.

— Aproximativ şase kilometri şi jumătate, răspunse Baliah. Nu pot pricepe de ce americanii au părăsit valea. Aici vremea este mult mai blândă. N-aveau cum să nu vadă că sus este numai gheață.

— Probabil că supraviețuitorii au găsit epava elicopterului şi au presupus că urma să sosească o echipă de recunoaştere. Aşa că au plecat de-acolo, sugeră Puri.

— Atunci de ce au lăsat aparatul de emisie-recepție? se-ntrebă sergentul cu glas tare. Puteau cu uşurință să-l strice. Atunci nimeni nu ar fi aflat că există supraviețuitori.

— Poate că au vrut să fie găsit, zise Puri. În felul acesta, ne pot dezinforma trimițând mesaje radio false.

Dar până şi maiorul, care tocmai rostise acele vorbe, ştia că ideea lui n-avea sens. Americanii n-aveau de unde să ştie că o subunitate de recunoaştere se afla în marş către locul prăbuşirii.

Puri începu să analizeze alte scenarii posibile. Poate că elicopterul se afla în vale ca să sprijine operațiunea clandestină inițiată de către americani. Poate rolul său era să exfiltreze soldații la încheierea misiunii. Acesta era motivul pentru care nu exista vreun plan de zbor. Poate că americanii trebuiau doar să facă joncțiunea cu pakistanezii şi să-i ducă până la graniță.

Abia atunci îi pică fisa. Poate că acel obiectiv era încă valabil pentru americani.

— Sergent, poți ajunge în pas alergător până la locul de unde provine sursa de căldură? întrebă maiorul.

— Fireşte, răspunse Baliah. Ce credeți că se petrece, domnule?

— Nu ştiu sigur, replică Puri. E posibil ca o parte din americani să fi supraviețuit desantului şi să fi făcut joncțiunea cu pakistanezii pe platoul la baza căruia mă aflu eu acum. Însă alți paraşutişti au fost probabil duşi de vânt către vale.

— Şi credeți că grupurile încearcă să stabilească legătura prin radio, pentru a se reuni? întrebă sergentul Baliah.

— E posibil, răspunse Puri.

Maiorul aruncă o privire în sus, către platoul pe care oamenii lui erau gata să-l asalteze. Creasta era învăluită în întuneric, însă putea recunoaşte conturul ei prin felul cum obtura norii aflați pe cer. Cu excepția faptului că sus se aflau paraşutişti americani, nu ştia deloc sigur că gruparea teroristă se găsea acolo. Dacă pakistanezii nu erau pe platou? Dacă desantul american fusese doar o diversiune? În acea regiune, cea mai scurtă rută către Pakistan traversa ghețarul Siachen, în sectorul Bazei 3.

Exact unde-şi avea el garnizoana.
— Sergent, urmăreşte grupul de pe gheţarul Siachen, decise Puri. Voi cere imediat sprijin aerian în acea zonă.
— În plină noapte?
— Da, noaptea, răspunse maiorul. Căpitanul Anand cunoaşte regiunea. Poate pilota un elicopter de atac până la ţintă. Vreau ca tu să te afli acolo pentru cazul în care inamicul este prezent în zonă şi s-a fortificat în teren, la adăpost de rachetele lansate din elicopter.
— Pornim la drum, domnule maior, anunţă sergentul. Vom raporta peste aproximativ două ore.
— Exact timpul necesar elicopterului de atac să ajungă în zonă, spuse Puri. Mult noroc, sergent!
Baliah mulţumi şi întrerupse legătura.
Maiorul se duse la ofiţerul său însărcinat cu transmisiunile şi-i spuse să contacteze baza. Puri intenţiona să-l pună la curent cu situaţia pe căpitanul Anand şi să organizeze o misiune de recunoaştere aeriană. Maiorul dorea să se asigure că întreaga operaţiune urma să aibă un profil cât mai discret posibil. Anand trebuia să plece în misiune cu un singur elicopter şi să nu comunice prin radio cu baza decât strict la nevoie. Chiar dacă pakistanezii nu reuşeau să le decodifice transmisiile, o sporire bruscă a traficului radio îi putea alerta, indicându-le faptul că se petrecea ceva.
În timp ce maiorul aştepta să i se facă legătura cu căpitanul Anand, îi ordonă locotenentului însărcinat cu escaladarea piscului să-şi încheie pregătirile, dar să nu înceapă urcuşul. Îşi puteau permite să mai aştepte două ore, înainte de-a începe riscanta căţărare. Pakistanezii de pe platou nu plecau nicăieri.
Dacă într-adevăr pakistanezii se găseau acolo sus.

52

Gheţarul Siachen

Vineri, 12.00 a.m.

Pe când Mike Rodgers se afla în tabăra de antrenament, ca simplu recrut, instructorul său îi spusese un lucru pe care el nu-l crezuse.

Numele instructorului era Glen „Barosul” Sheehy. Iar Barosul susținea că atunci când răneai un oponent, în cursul unui atac, existau mari şanse ca acela nici să nu simtă.

— Trupul ignoră un atac care nu-i este fatal, le spunea Barosul. Anumite fluide din organism se varsă în sânge, amorțind durerea provocată de-o lovitură de pumn, de-o rană de cuțit, ba chiar şi de una de glonț, energizând trupul şi dându-i forța de-a riposta.

Rodgers nu crezuse ce-i spusese instructorul, până-n momentul în care se trezise într-o luptă corp la corp, în Vietnam. În cursul unei acțiuni de patrulare la nord de Bo Duc, în apropierea graniței cu Cambodgia, unitățile de recunoaştere ale armatei americane şi cele ale Vietcongului se ciocniseră, literalmente, unele de altele. Rodgers primise o lovitură de cuțit în partea superioară a brațului stâng. Dar nu fusese conştient de ea decât după ce bătălia se încheiase. Unul dintre camarazii săi fusese împuşcat în fesă, dar continuase lupta. Când unitatea revenise în tabără şi medicii se ocupau de răniți, un amic îi oferise lui Rodgers o bandană de culoare neagră, cu un slogan scris cu litere roşii, care spunea: „Doare numai atunci când încetez să lupt”.

Era adevărat. În plus, nu exista timp să-ți plângi de milă, când alte vieți depindeau de a ta.

Realitatea pierderii subordonaților săi din Striker îl însoțise permanent pe Rodgers. Dar, deocamdată, nu se

lăsase copleşit de durere. Era concentrat asupra scopului pentru care venise acolo.

Generalului îi obosiseră foarte tare picioarele, dar grupul său îşi croia drum în continuare prin cel mai expus teren pe care-l văzuse vreodată. Gheața era netedă ca sticla, fiind extrem de dificil să păşeşti pe ea. Nanda şi Samouel alunecau cu regularitate, într-un ritm tot mai accelerat. Rodgers se felicita pentru faptul că îşi păstrase crampoanele, în ciuda greutății acestora. Generalul continua să-l sprijine, de unul singur, pe Apu Kumar. Brațul stâng al fermierului era petrecut pe după gâtul lui Rodgers. Trupul bătrânului se încovoia din ce în ce mai mult, iar picioarele mai mult i se târau pe gheață, decât păşeau. Rodgers bănuia că singurul lucru care-l îndemna pe indian să-şi continue drumul era dorința de a-şi vedea nepoata ajungând într-un loc sigur. Ofițerul american l-ar fi ajutat oricum pe fermier, însă gândul că bătrânul se sacrifica pentru nepoata sa îl mişca profund.

Ron Friday nu era afectat de asemenea sentimente.

Agentul NSA rămăsese la câțiva paşi în urma grupului format din Rodgers, Apu şi Nanda. Samouel deschidea în continuare drumul, aprinzând la intervale regulate de timp lanterna şi măturând cu fasciculul ei luminos terenul din fața sa. La mai puțin de-o oră de la pornire, Friday se apropie de Rodgers. Generalul gâfâia, norişori albi de aburi țâşneau din gura sa la fiecare răsuflare.

— Îți dai seama că pui în pericol întreaga misiune cărându-l pe bătrân după tine, zise Friday.

Deşi agentul NSA vorbise în şoaptă, vorbele sale răsunară puternic în aerul calm, înghețat. Rodgers era sigur că Nanda le auzise.

— Eu nu privesc aşa lucrurile, replică generalul.

— Întârzierea noastră sporeşte exponențial, continuă Friday. Cu cât durează drumul mai mult, cu atât ne scad puterile, iar înaintarea încetineşte şi mai rău.

— Atunci ia-o înainte, zise Rodgers.

— Aşa o să fac, spuse Friday. Împreună cu Nanda. Vom traversa granița.

— Ba nu, spuse răspicat tânăra.

— Nu ştiu de ce voi doi aveți aşa mare încredere în ticăloşii ăia de la Washington, îşi urmă vorba Friday. Suntem în cel mai apropiat loc față de graniță. N-am avea de mers decât douăzeci sau treizeci de minute pe direcția nord. Probabil trupele care păzesc frontiera au fost retrase ca să asigure efectivele necesare operațiunii de căutare.

— O parte din ele, fu de acord Rodgers. Dar nu toate.

— E suficient, replică Friday. E mult mai logic să ne-ndreptăm către graniță decât să mărşăluim încă o oră pe direcția nord-est, către Dumnezeu ştie ce locație.

— Pentru indivizii de la care primim ordine se pare că nu-i chiar aşa logic, îi reaminti Rodgers.

— Ei nu sunt aici, ripostă Friday. Nu dețin informații de la fața locului. Nu se află în pielea noastră.

— Ei nu constituie personal operativ, spuse Rodgers. Pentru asta am fost antrenați noi.

— Loialitate oarbă şi prostească? se răsti Friday. Şi asta era inclusă în antrenamentul tău, generale?

— Nu. E vorba de încredere, îi răspunse Rodgers. Respect judecata oamenilor cu care lucrez.

— Poate că tocmai din pricina asta ai ajuns să umpli o vale cu soldați morți, spuse Friday.

Rodgers trecu cu vederea remarca agentului. Era silit să procedeze astfel. N-avea nici timpul, nici energia necesare pentru a-i muta falca din loc lui Friday.

Agentul NSA continua să-l sâcâie pe Rodgers. Îşi clătină capul a compătimire.

— Oare cât de multe dezastre trebuie să tăbăcească dosul unui militar înainte ca el să-nceapă să acționeze independent? se întrebă Friday. Ce naiba, Herbert nici măcar nu-i ofițer superior! Primeşti ordine de la un civil!

— Iar tu întinzi coarda, îl avertiză Rodgers.

— Dă-mi voie să te-ntreb ceva, continuă Friday. Dacă ai şti sigur că ai putea traversa linia de demarcație şi ai ajunge cu Nanda într-un loc de unde să-şi transmită povestea, ți-ai încălca ordinele primite?

— Nu, răspunse Rodgers.

— De ce?

— Pentru că poate exista o componentă a planului de care noi nu avem cunoştință, replică generalul.

— Ca de pildă? întrebă Friday.

— Vrei câteva exemple? zise Rodgers. Ai zburat până aici în compania unui ofițer indian în loc să aştepți ca noi să luăm contact cu celula, nesocotind ordinele. A, uitasem, tu nu suporți să primeşti ordine. Poate că eşti un catâr. Sau poate că lucrezi pentru SFF. Dacă ne luăm după tine şi facem un mic salt până la graniță, dar sfârşim prin a nu ajunge în Pakistan, înseamnă că ultima variantă e adevărată.

— Posibil, admise Friday. Dar de ce nu te-am lăsat baltă când eram în vale? În felul ăsta mă asiguram că lucrurile se desfăşoară după cum vreau eu.

— Pentru că procedând astfel, Nanda şi-ar fi dat seama că este o femeie moartă, îi spuse Rodgers.

— Şi tu poți garanta că va rămâne în viață dacă o târăşti după tine pe tot ghețarul ăsta?

Rodgers nu răspunse. Friday avea o minte ascuțită brici. Orice spunea generalul, Friday îi răstălmăcea vorbele astfel încât să susțină punctul lui de vedere. Apoi i le arunca înapoi în față. Rodgers nu intenționa să întreprindă ceva care să stârnească vreo îndoială în mintea Nandei.

— Gândeşte-te puțin, continuă Friday. Urmăm indicațiile unor birocrați din Washington fără a şti încotro ne îndreptăm şi de ce. De ore în şir batem munții ăştia, fără hrană şi fără odihnă. S-ar putea nici să nu ne atingem obiectivul, mai ales dacă-i ducem pe alții în cârcă. Te-ai gândit vreodată la posibilitatea ca tocmai în asta să constea planul?

— Domnule Friday, dacă ai de gând să traversezi linia de demarcație, eşti invitatul meu, îi spuse Rodgers.

— Aşa voi face, zise Friday. Se aplecă, trăgându-se mai aproape de Rodgers. Arătă din priviri spre Nanda. Dacă vine cu mine, o voi duce în Pakistan, într-un loc sigur.
— Rămân cu bunicul meu, spuse femeia.
— Mai devreme erai pe punctul să-l părăseşti, îi reaminti agentul NSA.
— Asta era atunci, ripostă Nanda.
— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?
— Tu, răspunse tânăra. În clipa când bunicul era îngenuncheat pe gheață şi tu te-ai dus spre el.
— Intenționam să-l ajut, zise Friday.
— Nu cred, spuse Nanda. Erai furios.
— De unde ştii? o întrebă agentul NSA. Nu aveai cum să mă vezi…
— Ți-am auzit zgomotul paşilor pe gheață, îi tăie vorba femeia.
— Zgomotul paşilor mei? întrebă Friday, parcă nevenindu-i a crede ce auzise.
— Obişnuiam să stăm în dormitor şi să-i ascultăm pe pakistanezii aflați de cealaltă parte a uşii, îi spuse Nanda. Nu puteam auzi ce discută, dar ştiam întotdeauna în ce stare de spirit sunt după felul cum păşeau pe duşumeaua din lemn. Lent, rapid, uşor, cu tărie, cu opriri şi porniri repetate. Fiecare călcătură ne spunea ceva despre starea sufletească a unui anume individ.
— Intenționam să-l ajut, repetă Friday.
— Aveai de gând să-i faci ceva rău bunicului, zise tânăra. Ştiu asta.
— Nu-mi vine să cred, ripostă Friday. Hai să nu ne mai gândim la bunică-tu. Milioane de oameni pot ajunge pe lumea ailaltă din cauza faptelor comise de tine, iar tu vorbeşti de sunetul paşilor.
Mike Rodgers nu dorea să se implice în disputa verbală. Dar nici nu avea de gând s-o lase să se amplifice. De asemenea, în acel moment nu era încă sigur dacă dorea ca Ron Friday să rămână alături de grup. De-a lungul carierei

sale, Rodgers conlucrase cu zeci de agenți operativi de informații. Erau nişte lupi singuratici, prin natura profesiei lor, însă rareori nesocoteau instrucțiunile superiorilor. Şi niciodată atât de flagrant precum o făcea Friday. Unul dintre motivele pentru care deveniseră agenți operativi îl reprezenta provocarea de-a executa ordinele primite chiar şi-atunci când sorții de reuşită păreau potrivnici.

Ron Friday era mai mult decât un lup singuratic. Era preocupat de ceva. Rodgers bănuia că se ghida după alte directive. Deşi nu-i plăcea, putea încerca să afle care erau planurile agentului.

— Îi vom salva pe bunicul Nandei şi pe toți acei oameni de soarta cărora te arăți îngrijorat, rosti răspicat generalul. Şi o vom face mergând către nord-est.

— Fir-ar să fie, eşti orb! țipă Friday. Am fost implicat în afacerea asta încă de la început. Am fost în piață când s-au produs exploziile. Am avut o presimțire că existau două grupuri de atentatori, că SFF era implicată, că femeia asta făcea joc dublu. Agentul gesticulă furios în direcția tinerei indiene. Ar trebui să te îndoieşti de indivizii care trag sforile din culise, nu de omul care a fost în epicentrul exploziei!

Friday îşi pierduse controlul. Rodgers n-avea de gând să-şi cheltuiască energia încercând să-l calmeze. Totodată, era curios să vadă unde ducea descărcarea nervoasă a agentului. La mânie, oamenii au obiceiul să spună mai multe lucruri decât şi-ar dori.

Friday îşi aprinse din nou torța. Rodgers miji ochii, orbit de lumină. Încetini pasul, iar Friday trecu în fața sa, înfruntându-l.

— Vasăzică aşa stau lucrurile? zise Friday.

— Dă-te din drum, ordonă Rodgers.

— Bob Herbert latră, Mike Rodgers se supune şi Centrul de Comandă preia controlul misiunii, spuse Friday.

— Deci despre asta era vorba? îl întrebă Rodgers. Despre dosarul tău de activitate?

— Nu mă refer la cine este creditat pentru îndeplinirea cu succes a misiunii, răspunse agentul NSA. Mă refer la felul în care ne câştigăm existenţa. Culegem şi folosim informaţii.

— Tu faci asta, zise Rodgers.

— Mă rog, da, eu fac asta, acceptă Friday. Mă postez în locuri unde pot afla unele lucruri, unde pot întâlni oameni. Însă noi, americanii, avem nevoie de aliaţi în Pakistan, în lumea islamică. Dacă rămânem pe gheţarul ăsta, vom fi în continuare în spatele liniilor indiene. Iar aşa nu câştigăm nimic.

— N-ai cum să ştii asta, îi atrase atenţia Rodgers.

— Corect, răspunse Friday. Însă ştiu că dacă reuşim să ajungem la Islamabad în postura de americani care-au salvat Pakistanul de la nimicire nucleară, deschidem noi căi de informare şi cooperare în această parte de lume.

— Domnule Friday, aceasta este o problemă politică, nu una de natură tactică, spuse Rodgers. Dacă misiunea noastră are succes, atunci autorităţile de la Washington pot deschide o serie de căi de comunicare de felul celor pomenite de tine.

Cu Apu atârnat în continuare de el, Rodgers încercă să-i dea ocol lui Friday. Agentul NSA întinse braţul, oprindu-l din drum.

— Cei din Washington sunt nişte neajutoraţi, zise Friday. Politicienii sunt nişte farisei. Se angajează în dezbateri publice şi pozează exact cum vrea populaţia să-i vadă, trişti sau veseli. Noi suntem oamenii care contează. Politicienii lucrează la suprafaţă. Noi lucrăm pe ascuns, în subteran. Noi suntem cei care săpăm tunele de comunicaţie. Noi controlăm conductele prin care circulă informaţiile.

— Domnule Friday, mişcă din drum, spuse generalul.

Individul era avid de putere personală. Rodgers nu avea timp de aşa ceva.

— Mă voi mişca, zise Friday. Cu Nanda, spre linia de demarcaţie. Doi oameni pot trece dincolo.

Rodgers era pe punctul de a-i da un brânci şi de a trece mai departe, când simţi ceva. O vibraţie uşoară şi rapidă în

tălpile bocancilor. Câteva clipe mai târziu, vibrația se accentuă, devenind mai pronunțată. Simțea cum i se cațără spre glezne.

— Dă-mi torța! spuse el brusc.

— Poftim? se miră Friday.

Generalul se aplecă înspre Friday.

— Samouel… nu aprinde lanterna!

— N-o aprind, zise pakistanezul. Îl simt!

— Ce simți? întrebă Nanda.

— La dracu'! zise dintr-odată Friday. Era evident că simțise la rândul său vibrația şi ştia ce reprezintă. La dracu'!

Rodgers smulse torța din mâna lui Friday. Agentul NSA fu luat prin surprindere şi nu se împotrivi, încercând s-o păstreze. Rodgers ridică torța deasupra capului, împrăştiind lumina în jurul său. În dreapta era un munte de gheață, la aproximativ patru sute de metri depărtare. Se întindea pe kilometri întregi, în ambele direcții. Vârful i se pierdea undeva, în întuneric.

Rodgers îi întinse torța Nandei.

— Fugi către acel pisc, o îndemnă el. Samouel! Urmeaz-o pe Nanda!

Samouel alerga deja în direcția lor.

— Aşa voi face! strigă el.

— Bunicul meu… zise Nanda.

— Îl iau eu, o asigură generalul. Privi către Friday. Ai vrut putere? Ai obținut-o! Protejeaz-o pe femeie, nemernicule!

Friday se răsuci pe călcâie şi, mai fugind, mai alunecând, se luă după Nanda.

Rodgers se aplecă spre urechea lui Apu.

— Trebuie să ne mişcăm cât mai iute posibil, zise el. Țineți-vă bine.

— Mă țin, răspunse Apu.

Cei doi bărbați începură să-şi târşâie zorit paşii, străduindu-se să ajungă cât mai repede cu putință la piscul de gheață. Vibrațiile erau acum suficient de puternice încât să-l zguduie din toate mădularele pe general. Câteva clipe mai

târziu se făcu auzită bătaia rotorului şi elicopterul indian apăru la orizont, zburând la joasă înălțime.

53

Gheţarul Siachen

Vineri, 12.53 a.m.

Puternicul elicopter Mikoyan Mi-35, de fabricație rusească, trecea rapid şi la joasă altitudine peste gheţar. Echipajul de două persoane supraveghea atent gheaţa care defila la cincizeci de metri sub aparatul de zbor. Zburau cu luminile camuflate, astfel încât elicopterul să fie cu greu observat de la sol şi luat ca ţintă. Radarul de bord îi ajuta să evite posibile coliziuni cu crestele de gheaţă. Căştile de zbor dotate cu ochelari de vedere pe timp de noapte şi faptul că se aflau la joasă altitudine le erau de folos piloţilor în îndeplinirea sarcinii care le fusese încredinţată.

Mi-35 reprezintă cel mai bun elicopter de atac din dotarea forţelor aeriene indiene. Echipat cu o mitralieră rotativă de mare calibru cu patru ţevi, montată în partea ventrală a fuzelajului anterior, şi cu şase rachete antitanc, aparatul era proiectat să stopeze acţiunile oricărei forţe terestre, de la atacuri în masă până la simple infiltrări.

Echipajul forţa elicopterul să zboare cu viteză maximă. Cei doi bărbaţi nu doreau să rămână în zonă mai mult timp decât ar fi fost necesar. Chiar şi la altitudinea aceea relativ scăzută, frigul era aspru pe gheţar. Vânturi puternice, iscate din senin, puteau grăbi îngheţarea conductelor şi a echipamentelor. Forţele terestre îşi puteau opri maşinile, spărgând gheaţa de pe conducte şi de pe roţile motrice. Piloţii de elicopter nu dispuneau însă de acel lux. De regulă, aflau de existenţa unei

probleme abia când era prea târziu, adică atunci când rotorul portant sau cel anticuplu încetau subit să se rotească.

Din fericire, echipajul fu capabil să-şi repereze „posibila țintă” după numai şaptezeci de minute de la decolare. Copilotul raportă descoperirea maiorului Puri.

— Sunt cinci persoane care fug pe suprafața ghețarului, anunță aviatorul.

— Fug? ceru precizări maiorul.

— Da, raportă copilotul. Nu par a fi localnici. Unul dintre ei poartă un combinezon de salt.

— Alb? se interesă Puri.

— Da.

— Acela-i unul dintre paraşutiştii americani, zise maiorul. Poți vedea cine-l însoțeşte?

— Ajută pe cineva să se deplaseze pe gheață, spuse aviatorul. Persoana respectivă poartă o scurtă îmblănită. Mai în față sunt trei oameni. Unul poartă scurtă îmblănită, doi au ținute de alpinism. Nu pot preciza culoarea, din cauza ochelarilor de vedere nocturnă. Însă cred că hainele sunt de culoare închisă.

— Teroristul care-a fost ucis în grota din munți purta o ținută de culoare albastru-închis, zise Puri. Trebuie să aflu ce culoare au hainele.

— Aşteptați, replică aviatorul.

Copilotul întinse mâna spre panoul de control al luminilor exterioare, aflat pe consola dintre scaune. Îi spuse pilotului să-şi închidă pentru câteva clipe dispozitivul de vedere pe timp de noapte. Altfel risca să fie orbit atunci când erau aprinse luminile exterioare. Pilotul şi copilotul dezactivară ochelarii cu intensificare luminoasă şi îi ridicară deasupra căştilor. Copilotul aprinse luminile. Parbrizul fu invadat de-o strălucire albă, reflectată de gheața aflată dedesubt. Dintr-un buzunar al uşii, copilotul scoase un binoclu. Ochii i se îngustară cât două fante subțiri în timp ce fixa lentilele pe una dintre persoane şi-i studia hainele.

Albastru-închis. Aviatorul îi transmise informația maiorului Puri.

— Este unul dintre terorişti, spuse maiorul. Neutralizați-i pe toți, apoi raportați de executare.

— Repetați, vă rog, îi ceru aviatorul.

— Ați descoperit celula teroristă, rosti maiorul Puri. Vi s-a ordonat să folosiți forța letală pentru a o neutraliza...

— Domnule maior, îl întrerupse pilotul. Avem o confirmare a ordinului din partea cartierului general al bazei?

— Transmit un ordin special Gamma-Zero-Roşu-Opt, zise Puri. Asta-i autorizarea voastră.

Pilotul aruncă o privire ecranului de afişaj, în timp ce copilotul introducea codul cu ajutorul unei tastaturi aflate pe panoul de control. Computerul de bord analiză într-o clipă datele introduse. Gamma-Zero-Roşu-Opt era codul de autorizare al ministrului apărării, John Kabir.

— Confirm autorizarea Gamma-Zero-Roşu-Opt, replică pilotul. Trecem la executarea misiunii.

O clipă mai târziu, pilotul îşi trăsese la loc ochelarii de vedere nocturnă. Copilotul stinse luminile exterioare şi reactivă la rândul său dispozitivul de vedere pe timp de noapte. Pilotul coborî aparatul până la o înălțime de cincisprezece metri. Rabată dispozitivul de ochire al căştii peste lentilele ochelarilor de vedere nocturnă, îşi petrecu palma stângă peste maneta de control a mitralierei şi îndreptă țevile în jos, către siluetele care alergau.

54

Gheţarul Siachen

Vineri, 12.55 a.m.

Ținându-şi brațul încleştat în jurul spinării lui Apu, Mike Rodgers avea în fața ochilor zona de ghețar iluminată de către proiectoarele elicopterului. Americanul privi neputincios cum Nanda căzu, alunecă pe gheață, apoi se zbătu să se ridice în picioare.

— Nu te opri! strigă Rodgers. Chiar dac-ar trebui să te târăşti, apropie-te de creasta aia!

Probabil era ultimul lucru pe care i-l putea spune Nandei. Cu fiecare clipă, zgomotul rotorului portant al elicopterului care se apropia devenea din ce în ce mai asurzitor. Bătaia puternică a palelor maşinăriei era reverberată de către pantele crestelor înghețate aflate în fața lor.

Ron Friday se afla la câțiva paşi în fața tinerei indiene, având-ul înaintea sa pe Samouel. Până ca luminile elicopterului să se stingă, Rodgers apucă să vadă cum cei doi bărbați aruncă o privire peste umăr şi apoi fac cale-ntoarsă s-o ajute pe Nanda. Friday îi dădea probabil o mână de ajutor pentru a-şi asigura propriul vis legat de controlul informațiilor sau de oricare dintre chestiile alea despre care bătuse câmpii ceva mai devreme. Oricum, pe moment, lui Mike Rodgers nu-i păsa de motivul pentru care Friday o ajuta pe Nanda. Conta doar faptul că sărise în sprijinul ei.

Friday purta bocanci cu tălpi de cauciuc striat, care ofereau mai multă aderență decât încălțările tinerei. În momentul când luminile fură stinse, agentul o prinse în brațe pe Nanda, o ridică în picioare şi o trase în direcția crestei.

Deşi suprafața ghețarului era din nou învăluită în întuneric, Rodgers ştia că nu sunt invizibili. Echipajul elicopterului avea cu siguranță în dotare aparatură de scanare în infraroşu. Asta însemna că foarte curând mitraliera de bord a elicopterului urma să prindă viață. Rodgers ştia că aveau o singură şansă de-a rămâne în viață. Puteau reuşi numai dacă-şi continuau alergarea.

Câteva secunde mai târziu, mitraliera de sub botul aeronavei începu să duduie. Aerul păru să se transforme într-o substanță solidă, pe măsură ce ecoul detunăturilor îi asalta

din toate părțile. Rodgers simți cum primele gloanțe loveau gheața în spatele lui. Îl trase la sol pe Apu şi începură să se rostogolească şi să alunece în lungul pantei, paralel cu zidul de gheață.

Sub impactul gloanțelor, aşchii dure de gheață se desprindeau din suprafața ghețarului. Rodgers auzea cum se înfigeau proiectilele în gheață, apoi simțea o serie de arsuri dureroase în clipa când aşchiile ascuțite îi izbeau pielea feței şi a gâtului. Aşa cum se întâmpla de fiecare dată când era angajat în luptă, timpul părea să se scurgă mai lent. Rodgers înregistra tot ce se petrecea în jurul său. Aerul înghețat îi umplea nările. Picături fierbinți de sudoare i se scurgeau pe spinare, pe sub tricoul izoterm. Simțea mirosul şi textura hainei îmblănite a lui Apu, în vreme ce-şi încleşta şi mai puternic brațele de trupul bătrânului, trăgându-l la vale. Ceața fină care plutea la suprafața ghețarului se ridica atunci când el şi Apu se rostogoliră pe suprafața alunecoasă. Asta putea reprezenta salvarea lor. Poate că Nanda şi Ron Friday mai aveau o şansă. Rodgers se detaşă câteva clipe de toți stimulii externi, pentru a analiza tot ce-i transmiseseră până atunci ochii, urechile şi pielea. În acele momente, când era deconectat, generalul avu impresia că urmau să fie ultimele sale gânduri.

Cei doi bărbați ajunseră pe o porțiune plată a gheții şi alunecarea lor se opri. Încetă şi tirul mitralierei.

— În genunchi! țipă Rodgers.

Trebuiau să se târască în altă direcție. Trăgătorului de pe elicopter nu-i era necesară decât o secundă pentru a-şi reajusta tirul. Rodgers îl trase pe Apu, aşezându-l în genunchi. Când aparatul militar avea să redeschidă focul, ei trebuiau să se găsească în cu totul alt loc.

Generalul şi fermierul stăteau ghemuiți în întuneric, față-n față. Apu se găsea în genunchi, cu trupul căzut puțin în față, aproape sprijinindu-se de pieptul lui Rodgers. Brusc, bătrânul prinse umărul americanului şi îl împinse. Neavând

în spate nimic de care să se sprijine, generalul căzu, cu Apu deasupra.

— Salveaz-o pe Nanda, îl imploră bătrânul.

Mitraliera îşi reluă tirul. Gloanţele sfârtecară gheaţa, apoi se înfipseră în spinarea lui Apu. Fermierul îl strânse în braţe pe Rodgers, în vreme ce proiectilele îi muşcau din carne. Generalul fu împroşcat pe faţă cu sânge provenind din răni. Simţea impactul fiecărui glonţ care pătrundea în trupul bătrânului. În mod reflex, Rodgers îşi băgă bărbia în piept, aducându-şi capul la adăpostul oferit de faţa lui Apu. Îl auzea pe bătrân gemând la fiecare lovitură de glonţ. Nu erau sunete de durere, ci zgomotul aerului evacuat forţat din plămânii ciuruiţi. Apu deja nu mai simţea vreo durere.

Rodgers îşi adună puţin genunchii, rămânând complet adăpostit sub trupul bătrânului. Mişcările lui erau acum calculate, nu doar nişte reacţii din instinct. Iar acum, cu mintea limpede, înţelese că tocmai asta îşi dorise Apu. Fermierul se sacrificase pentru ca Rodgers să rămână în viaţă şi s-o protejeze pe Nanda. Devotamentul şi încrederea arătate de bătrân făceau din sacrificiul său cel mai pur gest de eroism pe care-l văzuse vreodată generalul.

Rodgers auzi câteva gloanţe şuierând în preajma capului său. Simţi o arsură în umărul drept. Un proiectil probabil că-şi nimerise ţinta. Braţul şi spinarea începură să i se încălzească, pe măsură ce sângele se scurgea peste carnea îngheţată.

Rodgers rămase în continuare întins pe spate, nemişcat. Căderea lor pe gheaţă, iar apoi sacrificiul lui Apu ţinuseră elicopterul ocupat o scurtă perioadă de timp. Spera că pentru Nanda, Friday şi Samouel răgazul fusese suficient ca să ajungă la creastă.

Focul de mitralieră încetă. După câteva secunde, Rodgers auzi cum elicopterul trecea pe deasupra sa. Aparatul se îndrepta către versantul îngheţat. Era timpul ca Rodgers să acţioneze.

Apu încă îl ținea în îmbrățişarea sa. Rodgers îl prinse de umerii hainei îmblănite şi, cu blândețe, îl îndepărtă de sine. Apoi se rostogoli spre dreapta, eliberându-se de sub trupul bărbatului mort. Sângele scurs de pe gâtul lui Apu se coagulase pe obrazul stâng al lui Rodgers, lăsând o dâră roşie, asemănătoare unui tatuaj de război. Bătrânul nu-şi sacrificase viața în zadar.

Generalul se ridică în picioare. Zăbovi cât să recupereze haina îmblănită a mortului, apoi alergă în direcția versantului. Elicopterul se deplasa lent, aşa că americanul putea ține pasul cu el. Rămase în spatele cabinei, în „unghiul mort” al piloților. Aşteptă ca aparatul Mi-35 să vină mai aproape de el. Atunci urma să treacă la acțiune.

Mitraliera prinse iarăşi să scuipe foc. Flăcările roşii-gălbui de la gurile armei iluminau versantul asemenea unor lămpi stroboscopice. Rodgers îi zări pe Nanda şi pe ceilalți doi bărbați fugind de-a lungul bazei curbate a crestei, îndepărtându-se de elicopter. Uşoara curbă descrisă de versantul înghețat nu-i oferea trăgătorului de pe aeronavă un câmp degajat de tragere.

Elicopterul încetini şi se apropie mai mult de versant. Mitraliera rămase tăcută cât timp aparatul îşi căuta prada. Zburând foarte aproape de versant, piloții erau nevoiți să ia în calcul spațiul rămas între capetele palelor şi peretele de gheață, direcția şi tăria vântului, plus curentul de sol iscat de rotorul portant. Rodgers spera că acestea erau singurele variabile la care se gândeau piloții. Exact asta avea să fie greşeala lor.

Rodgers ajunse la baza versantului denivelat. Îşi croi drum pe dibuite. Curentul provocat de rotorul anticuplu, din coada elicopterului, era sălbatic, prăvălind asupra generalului valuri de aer înghețat. Rodgers îşi feri ochii cum putu mai bine. Putea vedea din nou ce se afla în jurul său abia atunci când mitraliera îşi relua tragerea. Din clipa aceea trebuia să se mişte foarte rapid.

Elicopterul continua să se deplaseze de-a lungul ghețarului. Vibrația produsă de palele elicelor desprindea o pulbere fină din fisurile ghețarului. Rodgers simțea cristalele înghețate lovindu-i obrajii expuşi.

Era un semn bun. Însemna că planul său avea să funcționeze.

Câteva momente mai târziu, mitraliera reveni la viață. La lumina gurilor de foc Rodgers zări creasta de gheață şi porni în fugă spre tovarăşii săi. Aşa cum anticipase, la acea distanță mică față de versant duduitul mitralierei şi vibrația rotoarelor desprindeau particule de gheață din peretele versantului. Zona din jurul elicopterului deveni rapid un zid alb. Iar particulele de gheață nu cădeau pe sol. Curentul stârnit de elicopter le menținea în aer, unde se adunau tot mai multe, strat după strat. În câteva secunde vizibilitatea se redusese la zero.

Mitraliera amuți exact în momentul când Rodgers țâşni în fugă pe sub botul elicopterului. Chiar şi echipați cu ochelari de vedere pe timp de noapte, piloții aeronavei erau incapabili să-l zărească pe general sau o altă țintă.

Rodgers estimase distanța dintre el şi ceilalți componenți ai grupului. Alerga spre ei, ghidându-se cu ajutorul mâinii, urmând linia versantului. Cu toate că resimțea crampe cumplite în muşchii picioarelor, nu se opri nici un moment.

— Trebuie să ne mişcăm! strigă el când ajunse aproape de locul în care observase că se aflau ceilalți.

— Ce s-a întâmplat? țipă Nanda.

— Continuă să alergi! urlă Rodgers.

— Bunicul e teafăr? întrebă tânăra.

După sunetul vocii, Rodgers aprecie că femeia se afla la treizeci de metri distanță. Continuă să alerge din răsputeri. Câteva secunde mai târziu se ciocni de unul dintre membrii grupului. Judecând după statură era vorba despre Friday. Fugarii încetiniră. Rodgers îl ocoli pe Friday, apoi ajunse la Nanda. Femeia i se postă în față.

— Bunicul? strigă Nanda.

— Toată lumea, marş! urlă generalul.

Într-o situaţie de criză, individul are tendinţa să şovăie, neştiind dacă trebuie să lupte sau s-o ia la fugă. Când se-ntâmplă un astfel de fenomen, strigătul unei persoane cu autoritate anulează, de regulă, opţiunea combativă. Un ordin aspru era suficient ca să activeze instinctul de supravieţuire al celui care se supunea comenzii primite. Însă în cazul de faţă strigătul lui Rodgers suprimase instinctul de-a scăpa cu fuga al Nandei. Friday se opri şi el din alergare, iar Nanda deveni la fel de agresivă ca şi Rodgers.

— Unde este? ţipă femeia.

— Bunicul tău n-a supravieţuit, spuse Rodgers.

Tânăra slobozi un nou ţipăt, îşi strigă bunicul, apoi dădu să alerge în direcţia din care veniseră. Rodgers făcu ghem scurta lui Apu, o puse la subsuoară, după care o apucă pe Nanda de umăr. O ţinu ferm şi se luptă s-o întoarcă din drum.

— Nu-l părăsesc! ţipă ea.

— Nanda, m-a apărat de gloanţe cu trupul lui! strigă Rodgers. M-a implorat să te salvez!

Tânăra încă mai încerca să se târască înapoi, cu Rodgers agăţat de ea. Generalul n-avea timp s-o lămurească. Aşa că o săltă pe Nanda în aer, o răsuci şi îi făcu vânt în direcţia corectă. Ea se luptă să se ţină pe picioare, dar în felul acesta măcar nu i se mai împotrivea lui Rodgers.

Generalul o purtă pe fată după sine, mai târâş, mai pe sus, alergând spre adăpost. În cele din urmă, tânăra reuşi să-şi recapete echilibrul şi Rodgers o prinse de mână. Continuă s-o tragă după sine. Nanda se supunea, deşi o putea auzi plângând, în ciuda zgomotului produs de elicopterul care se apropia. Putea să suspine oricât, atâta vreme cât nu se oprea din alergare.

Versantul de gheaţă cotea în unghi ascuţit către nord-est. Samouel se afla tot în fruntea grupului care alerga din răsputeri să iasă din câmpul de tragere al elicopterului. Însă pilotul încetase să folosească mitraliera, ca să nu mai disloce

şi alte particule de gheață, astfel că în curând avea să-i poată observa din nou pe fugari. Rodgers trebuia să facă ceva în această privință.

— Samouel, ia-o pe Nanda de mână şi continuați deplasarea! ordonă Rodgers.

— Am înțeles, domnule general, zise Samouel.

Americanul ținu brațul Nandei întins drept în față, până când pakistanezul ajunse la ea. Samouel prinse mâna tinerei, iar Rodgers îi dădu drumul. Cei doi îşi continuară drumul. Generalul se opri, iar Friday se ciocni de el.

— Ce ai de gând? îl întrebă agentul.

— Dă-mi torțele şi chibriturile. Apoi du-te cu ceilalți, zise Rodgers, luând scurta lui Apu de sub braț.

Agentul NSA se execută. După ce Friday dispăru pe urmele celorlalți, Rodgers luă una dintre torțe, o aprinse şi îi înfipse coada într-o mică fisură a versantului. Apoi atârnă scurta lui Apu de-un stei de gheață, chiar în spatele torței. Îşi scoase pistolul din tocul vestei şi se îndepărtă de versant. Puse un genunchi pe sol, sprijini a doua torță pe bocanc ca să nu se umezească şi aținti pistolul automat în sus, la un unghi de şaizeci de grade. Gloanțele urmau să lovească peretele de gheață al versantului la o înălțime de optsprezece metri. Nu putea zări nimic mai sus de şase, şapte metri înălțime, dar nici nu era nevoie să vadă.

Nu încă.

În câteva momente, elicopterul îşi făcu apariția din spatele curburii ghețarului. Piloții opriră înaintarea, pentru a-şi dezactiva ochelarii de vedere nocturnă. Altfel, flacăra torței avea să-i orbească. Aprinseră proiectoarele, iluminând coasta versantului. Imediat ce echipajul elicopterului începu să tragă asupra a ceea ce părea să fie un terorist, Rodgers deschise şi el focul. Ținta sa erau protuberanțele de gheață aflate deasupra elicopterului. Mitraliera de bord reteză torța, stingând flacăra. Zgomotul detunăturilor dislocă mai multe bucăți de gheață. În acelaşi timp, tirul lui Rodgers desprindea aşchii mari de gheață din perete, care zburau direct spre

elicea portantă. Palele retezau aşchiile, transformându-le într-o lapoviță ce cădea peste cabină, acoperind parbrizul şi îngheţând instantaneu.

Elicopterul încetă focul.

Rodgers făcu la fel.

Câtă vreme luminile aparatului de zbor erau încă aprinse, Rodgers analiză rapid posibilitatea luării cabinei drept țintă. Însă, după conflictele din Afganistan şi Cecenia, ruşii echipaseră multe dintre versiunile mai noi ale elicopterelor Mikoyan de atac cu geamuri antiglonț, pentru a proteja echipajul de tirul lunetiştilor. Pe deasupra, Rodgers nu dorea ca flăcările de la gura țevii pistolului să-i trădeze poziția.

Generalul se ghemui în teren descoperit, aşteptând să vadă ce avea elicopterul să facă. Socoti că aeronava se afla în aer de cel puțin nouăzeci de minute. Pilotul trebuia să-şi fi rezervat alte nouăzeci de minute necesare zborului de întoarcere la bază. Aparatului Mi-35 îi rămânea astfel prea puțin combustibil, limitându-i autonomia de luptă. Totodată, toleranța termică a aeronavei era pusă la grea încercare de fiecare dată când echipajul înfrunta o furtună de gheață iscată prin folosirea mitralierei de bord. Chiar dacă parbrizul se dezgheța în maximum două minute, învelişul exterior al palelor rotorului se acoperea cu gheață.

Rodgers urmări cum elicopterul zbura la punct fix. Din pricina tensiunii şi a frigului, inima sa îşi dublase numărul bătăilor. Lăsând la o parte faptul că personajului biblic îi fusese cu mult mai cald, Rodgers se întrebă dacă tânărul păstor David simțise şi el aceeaşi emoție după ce-şi azvârlise piatra asupra celui mai bun războinic al filistinilor, Goliat. Dacă avea succes, manevra avea să aducă victoria poporului său. Dacă eşua, băiatul urma să se aleagă cu o moarte urâtă şi obscură, în prăfuita vale Elah.

Luminile exterioare ale elicopterului se stinseră. Ghețarul era din nou cufundat în întuneric. Rodgers nu mai putea face altceva decât să aştepte şi să asculte. Îi fură necesare cincisprezece bătăi de inimă până să audă sunetul pe care-l

aştepta. Sporindu-şi brusc turaţia motorului, aparatul Mi-35 se răsuci şi făcu cale-ntoarsă de-a lungul gheţarului. Vibraţia rotorului dispăru rapid în spatele peretelui de gheaţă.

Rodgers mai zăbovi puţin, asigurându-se că elicopterul plecase cu adevărat. După un minut, gheţarul era învăluit în tăcere. Generalul strecură pistolul în vestă, luă chibriturile din buzunar şi aprinse a doua torţă. O aplecă în faţă. Flacăra arunca o lumină tremurătoare, portocalie, asupra suprafeţei gheţarului. Abia dacă îngăduia să zăreşti zidul de gheaţă, cu torţa retezată şi scurta sfâşiată de gloanţe.

— Îţi mulţumesc, Apu, că mi-ai salvat viaţa a doua oară, rosti generalul.

Salută, apoi se răsuci pe călcâie şi o apucă pe urmele celorlalţi fugari, către nord-est.

55

Washington D.C

Joi, 4.30 p.m.

Paul Hood privea ora afişată pe ecranul computerului.

— Dă telefon, Bob, zise el.

În birou, alături de Hood, se aflau Bob Herbert şi Lowell Coffey al III-lea. Uşa era închisă, iar Bugs Benet primise instrucţiuni să nu-i întrerupă decât dacă erau căutaţi de preşedintele Statelor Unite sau de doamna senator Fox. Herbert folosi aparatul telefonic încorporat în scaunul cu rotile ca să-l apeleze pe Brett August. Coffey era aşezat într-un fotoliu de piele, aflat lângă Herbert. Avocatul urma să fie prezent acolo pe tot parcursul ultimei părţi a misiunii. Sarcina sa era să-l sfătuiască pe Hood în privinţa problemelor

de drept internațional care se puteau ivi. Coffey deja susținuse cu tărie în fața directorului Centrului de Comandă că nu-i plăcea ideea aflată la baza evenimentelor în desfăşurare. Adică faptul că un ofițer american conducea un grup format dintr-un terorist pakistanez, un agent NSA şi doi ostatici indieni către un siloz pakistanez de rachete nucleare, construit într-un teritoriu disputat. Încă era de părere că povestea cu grupul constituit ad-hoc sub egida consiliului de securitate al Națiunilor Unite nu avea să țină.

Hood era de acord că planul ambasadorului Simathna nu reprezenta o capodoperă. Din păcate, era singurul pe care-l aveau. Bob Herbert şi Ron Plummer îl susținuseră pe Hood.

Numărul stației TAC-SAT tastat de către Herbert nu includea doar codul de contact al aparatului, ci şi codul de acces la satelitul de comunicație. Acest fapt făcea ca un utilizator neavizat, sau o persoană care găsea stația, să nu o poată apela sau folosi. Hood aşteptă până ce Herbert termină de tastat şirul lung de cifre.

Aşa cum bănuise, Hood nu primise nici un semnal din partea preşedintelui sau a Comitetului Senatorial de Supraveghere a Activității Serviciilor de Informații. Cu mai bine de nouăzeci de minute în urmă, directorul Centrului de Comandă le trimisese prin e-mail un rezumat al planului propus de pakistanezi. Conform celor aflate de la secretarii executivi, atât preşedintele Lawrence, cât şi senatoarea Fox încă „studiau” propunerea. După o scurtă, dar furtunoasă dezbatere cu Coffey, Hood luase hotărârea să nu le spună preşedintelui şi şefei CIOC ce fel de instalație militară pakistaneză urma Rodgers să viziteze. Nu dorea ca CIA să se repeadă asupra tuturor surselor din regiune, încercând să afle ce se găsea acolo. Coffey nu fusese de acord, argumentând că evenimentele nu se mai aflau sub controlul lor direct, aşa că Hood trebuia să-i ofere preşedintelui toate informațiile pe care le deținea. Apoi era responsabilitatea şefului statului, nu a lui Hood, să decidă dacă apelează sau nu la CIA. Hood îl contrazisese. Nu avea la dispoziție decât

afirmația lui Simathna, care confirma existența unui siloz nuclear în zonă. Hood nu intenționa să ofere legitimitate unui posibil complot pakistanez verificându-l prin intermediul Casei Albe şi făcându-l astfel să pară valid. Pe deasupra, ştirile despre un posibil siloz pakistanez de rachete nucleare puteau atrage un atac indian asupra locației exact când Rodgers se afla acolo. Şi acest eveniment putea servi interesele Pakistanului, forțând Statele Unite să intre-n conflict cu India.

Chiar dacă le înaintase prin e-mail acel raport scris, Hood nu se aştepta să primească veşti de la preşedinte sau de la senatoarea Fox înaintea orei H. În caz că operațiunea eşua, puteau susține că Hood acționase pe cont propriu. În caz că misiunea Striker avea să fie un succes, se vor ralia rapid Centrului de Comandă, aşa cum procedase Uniunea Sovietică atunci când declarase război Japoniei în ultimele ore ale celui de-al Doilea Război Mondial.

După tot ce făcuse Paul Hood ca să-l ajute pe preşedintele Lawrence, şi-ar fi dorit poate ceva mai mult sprijin din partea acestuia. Dar, până la urmă, atunci când Hood salvase executivul de la o tentativă de lovitură de stat, nu-şi făcuse decât meseria. Iar acum preşedintele îşi făcea la rândul său datoria, trăgând de timp. Folosea această întârziere pentru a pune bazele unei dezmințiri plauzibile. Dacă situația din Kashmir exploda, atitudinea sa putea salva Statele Unite de la o condamnare internațională. Faptul că-l abandona pe Hood nu era ceva personal. Pur şi simplu aşa stăteau lucrurile.

Hood nu-şi permitea luxul de-a trage de timp. Îi spusese lui Mike Rodgers că avea să fie contactat de către Brett August în două ore. Cele două ore se scurseseră. Era timpul să-l sune pe Brett.

Directorul Centrului de Comandă rareori se simțise atât de izolat. De obicei existau alți agenți operativi sau organizații internaționale care-i sprijineau, fie că era vorba despre Interpol sau despre Centrul de Comandă rusesc. Iar când se confruntaseră cu teroriştii din sediul Națiunilor Unite,

avuseseră sprijinul Departamentului de Stat. Cu excepția sprijinului nominal al noului şef de la NSA şi a ajutorului oferit de către Stephen Viens de la NRO, erau singuri. Singuri în încercarea de a opri un război nuclear, în cealaltă parte a lumii, cu ajutorul unui telefon mobil. În acel moment, nici măcar NRO nu mai era capabil să le ofere asistență. Piscurile înalte din jurul ghețarului blocau câmpul vizual al satelitului de observație asupra „terenului de joc”, cum numeau experții o regiune în care se desfăşurau acțiuni. Iar ce nu reuşeau munții să acopere nu se putea zări din pricina furtunii de gheață. Viens nu reuşise nici măcar să verifice dacă la coordonatele indicate de către ambasadorul Pakistanului se afla altceva cu excepția gheții.

Herbert şi August nu mai luaseră legătura de aproape o oră. Şeful Secției de informații nu dorise să-i distragă atenția colonelului. Hood trăgea speranțe că la celălalt capăt al conexiunii mai era cineva apt să preia apelul.

Colonelul August răspunse prompt. Herbert comută telefonul pe speaker. Exceptând şuieratul vântului în fundal, vocea lui Brett se auzea clar şi puternic.

Ron Plummer şi ambasadorul Pakistanului erau şi ei pe recepție, conectați la telefonul lui Hood. După cum promisese, Hood îl lăsase pe speaker.

— Colonele, sunt cu Paul şi cu Lowell Coffey, îl informă Herbert. Pe altă linie telefonică îi avem pe Ron Plummer şi pe ambasadorul Pakistanului. Toate telefoanele sunt puse pe speaker.

— Am recepționat, zise August.

Din acel moment, August ştia că nu trebuia să spună nimic care să compromită obiectivele şi operațiunile legate de securitatea națională.

— Ce se mai petrece la voi? se interesă Herbert.

— Se pare că nimic, răspunse August.

— Chiar nimic? întrebă Herbert.

— Din cauza furtunii şi a întunericului nu putem vedea mare lucru, îi comunică August. Dar indienii mai aprind din

când în când o lumină şi, din câte-mi pot da seama până acum, la poalele platoului sunt cel puțin două sute de soldați. I-am zărit făcând pregătiri pentru ascensiune, însă acum nouăzeci de minute s-au oprit brusc. Se pare că stau în aşteptare.

— Pentru întăriri? întrebă Herbert.

— Posibil, domnule, zise August. Amânarea ar putea fi explicată şi prin starea vremii. În jurul nostru suflă o furtună de gheață tare păcătoasă. Ascensiunea nu va fi deloc distractivă. Sharab spune că de obicei vântul încetează abia după ivirea zorilor. S-ar putea ca asta să aştepte indienii. Odată cu diminuarea forței vântului, vor putea chema şi sprijin aerian. Sau poate că plănuiesc să aştepte până când înghețăm noi de frig.

— Consideri că nu vă aflați într-un pericol iminent? interveni Hood.

— Da, domnule, se pare că nu există o amenințare iminentă, îl informă August. Cu excepția frigului, suntem bine mersi.

— Să sperăm că vom fi capabili să vă scoatem de-acolo înainte să degerați, spuse Herbert. Colonele, vrem să-i contactezi pe Mike Rodgers şi pe componenții grupului său. Dacă şi numai dacă au ajuns la coordonatele comunicate anterior, transmite-le că se află deasupra unui siloz subteran de rachete nucleare pakistaneze. Silozul este automatizat, cu operare de la distanță. Spune-le să rămână pe recepție, apoi apelează-mă pe mine. Ambasadorul ne va furniza parolele care vor permite grupului generalului să pătrundă în siloz. Odată ajunşi înăuntru, vor primi instrucțiuni legate de utilizarea echipamentului video folosit de pakistanezi la monitorizarea instalației militare.

— Am înțeles, anunță August. Îl contactez chiar acum pe generalul Rodgers.

— Să ne dai de ştire dacă n-a ajuns la coordonatele stabilite şi să ne spui în ce stare se află grupul său, completă Herbert.

August confirmă, apoi întrerupse legătura.

Hood nu ştia dacă ceea ce le spusese ambasadorul Simathna până în acel moment era adevărat. Însă, după ce Herbert puse receptorul jos, pakistanezul spuse un lucru cu care americanii erau întru totul de acord.

— Colonelul, zise Simathna, este un bărbat curajos.

56

Gheţarul Siachen

Vineri, 2.07 a.m.

Epuizaţi şi îngheţaţi, Rodgers şi micul său grup ajunseră la coordonatele furnizate de către Brett August.

Rodgers se aşteptase să găsească un teren plat, pe care să fie instalat un avanpost temporar al forţelor pakistaneze. Poate câteva rampe mobile pentru lansarea rachetelor, lumini de balizaj marcând o zonă de aterizare pentru elicoptere, plus una sau două barăci camuflate. Se înşelase. Ajunseseră într-o zonă cu cel mai inospitalier relief întâlnit până atunci. Rodgers avea impresia că pătrunsese într-un mediu din perioada Erei Glaciare.

Un cerc de creste delimita o suprafaţă de aproximativ cinci hectare. Grupul fusese nevoit să străbată un tunel larg, circular, după toate aparenţele artificial, săpat în zidul de gheaţă. Încă de la nivelul solului, pantele se înălţau într-un unghi extrem de abrupt. Cândva, în trecut, dale masive de gheaţă se desprinseseră de pe faţada versanţilor, acoperind acum solul. Sau poate că aceea fusese o imensă grotă de gheaţă, al cărei tavan se prăbuşise. Câmpul mărginit de creste era extrem de denivelat, fiind acoperit cu blocuri de

gheață având muchiile neregulate. Din loc în loc vedeai fisuri cu marginile zimțate. Asprimea terenului sugera faptul că în acel loc soarele pătrundea rar. Nu existau semne de nivelare a suprafeței de gheață, ca urmare a proceselor repetate de topire şi reîngheț. De asemenea, se aflau la o altitudine mult mai mare decât cea la care se găsiseră pe gura văii. Rodgers se îndoia că în acel loc temperatura trecea vreodată de minus optsprezece grade.

Samouel şi Friday erau relativ vioi, însă Nanda părea amețită. La scurt timp după ce elicopterul Mi-35 plecase, tânăra căzuse într-o muțenie deplină. Muşchii feței i se relaxaseră, iar întreaga ei expresie şi atitudine aminteau de-o persoană aflată în transă. Se mişca automat atunci când generalul o trăgea de mână, însă mersul ei era moale, dezlânat. Rodgers văzuse asemenea cazuri de cădere emoțională în Vietnam. Se întâmplau atunci când un infanterist îşi pierdea în luptă un bun amic. Rodgers nu ştia cât timp durau efectele depresiei, din punct de vedere clinic vorbind. Însă ştia că în zilele următoare nu se putea conta pe soldații afectați. După toate câte se întâmplaseră, era tragic dacă nu reuşeau s-o facă pe Nanda să-şi spună povestea.

Samouel şi Friday mergeau la câțiva paşi în fața generalului şi a tinerei. Cei doi îşi aprinseră torțele şi lanterna, iluminară pereții de gheață şi solul, apoi se duseră la Rodgers. Friday îi înmână generalului telefonul mobil.

— Uite că am ajuns, zise mânios agentul. Întrebarea care se pune acum este: unde mama dracului am ajuns?

Rodgers dădu drumul mâinii Nandei. Tânăra rămase nemişcată, privind în gol, în vreme ce generalul verifica ora pe ecranul telefonului. Frigul era aşa de aprig, încât ecranul cu cristale lichide crăpă. Cifrele afişate dispărură instantaneu.

— Bună treabă, îl persiflă Friday.

Rodgers nu-i răspunse. Era furios pe sine însuşi. Telefonul mobil reprezenta singura lor legătură cu lumea exterioară. Ar fi trebuit să prevadă ce efect urma să aibă gerul asupra sa. Închise telefonul şi-l puse în buzunar, unde avea să stea la o

temperatură ceva mai ridicată. Apoi se răsuci către Nanda. Îi încălzi cu propria respirație obrajii înghețați şi se simți încurajat atunci când observă că tânăra îl privea.

— Uitați-vă în jur şi încercați să vă dați seama pentru ce-am fost trimişi aici, le spuse Rodgers celorlalți bărbați.

— Probabil ca să murim, replică Friday. N-am încredere în nemernicii ăştia, fie că sunt indieni ori pakistanezi.

— Ori propriul tău guvern, îi zise Samouel.

— Oh, ai auzit şi tu? spuse Friday. Păi să ştii că ai dreptate. Nici în politicienii de la Washington n-am încredere. Toți se folosesc de noi cu un anume scop.

— Să asigure pacea, accentuă Samouel.

— Asta făceați voi în Kashmir? îl luă Friday la întrebări.

— Încercam să slăbim forțele unui duşman care ne asupreşte de secole, îi spuse Samouel. Cu cât devenim mai puternici, cresc posibilitățile noastre de menținere a păcii.

— Lupta pentru pace, o contradicție în termeni, zise Friday. Ce escroci! Nu vreți decât putere, la fel ca toată lumea.

Rodgers nu pusese capăt disputei, deoarece furia genera căldură în organism. Însă acum era momentul să intervină. Se interpuse între cei doi bărbați.

— Vreau să cercetați perimetrul, le comunică Rodgers. Imediat.

— Pentru ce? întrebă Friday. Un pasaj secret, o uşă fermecată? Refugiul lui Superman?

— Domnule Friday, îmi pui răbdarea la încercare, îl avertiză Rodgers.

— Suntem într-un poligon de tir imens şi înghețat, din cauza unor birocrați, iar eu îți pun răbdarea la încercare? zise Friday. Ce glumă proastă!

Telefonul mobil prinse să vibreze în buzunarul lui Rodgers. Generalul era recunoscător pentru întrerupere. Fusese pe punctul de-a pune capăt discuției scoțându-i măselele lui Friday. O soluție care contrazicea regulile logicii, însă îi oferea satisfacție lui Rodgers. Cu vârf şi îndesat.

Generalul scoase telefonul mobil, îl duse la ureche şi-l protejă cu gulerul înalt al combinezonului de salt.
— Aici Rodgers!
— Mike, Brett la aparat, rosti August. Ați atins poziția indicată?
— Tocmai am ajuns, anunță generalul. Sunteți bine?
— Până acum, da, răspunse August. Voi?
— Supraviețuim.
— Să nu înghețați, îi spuse colonelul.
— Mulțam, zise Rodgers.
Generalul închise telefonul şi-l introduse la loc, în buzunarul stâng. Degetele îi amorțiseră, aşa că-şi ținu mâna lângă telefon. Friday şi Samouel prinseseră torțele într-o crevasă îngustă şi se încălzeau la flacăra lor. Amândoi bărbații ridicară privirile atunci când convorbirea telefonică se încheie.
— A durat cam puțin, zise Friday.
— Centrul de Comandă avea nevoie de confirmarea faptului c-am ajuns unde trebuia, le comunică Rodgers. Vom primi restul planului cât mai curând posibil.
— Oare Centrul are deja un plan sau îl primeşte din Pakistan? întrebă Friday.
— Nu ştiu, admise Rodgers.
— Am fost traşi pe sfoară, zise Friday. Presimt asta.
— Dă-mi amănunte, îl îndemnă Rodgers.
Individul era un nesuferit, însă putea să aibă dreptate.
— Jack Fenwick avea o vorbă referitoare la agenții care acceptau frânturi de coduri sau fragmente de hărți, spuse Friday. Cuvântul respectiv era „morți". Dacă nu-ți controlezi propriul orar şi propriile mişcări, înseamnă că altcineva o face.
— În cazul de față există un motiv pentru care procedează astfel, îi reaminti Rodgers. Probleme de securitate.
— Motivul respectiv serveşte intereselor celor din Washington şi din Islamabad, nu şi interesele noastre, zise

Friday. Fenwick n-ar fi încheiat o asemenea înțelegere cu un guvern ostil.

Toți agenții sub acoperire erau precauți. Însă individul de față sfida paranoia. Poate că efortul impus de drumul până acolo le tocise nervii atât lui Friday, cât şi lui Rodgers. Sau poate că impresia inițială a generalului era corectă. Ticălosul de Friday era cu gândul la altceva. Poate că neîncrederea omului în forurile de la Washington era mai profundă decât crezuse Rodgers.

Exact aşa fusese Fenwick.

— Ai avut multe contacte cu directorul Fenwick? se interesă Rodgers.

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Friday. Îi fură necesare câteva clipe până să răspundă.

— Nu, n-am lucrat în strânsă legătură cu Jack Fenwick, zise Friday. Era directorul NSA. Eu sunt doar un agent operativ. În munca noastră nu prea există cazuri de ocolire a ierarhiei.

— Dar este evident că ai avut ceva contacte cu el, spuse Rodgers. Ai fost staționat în Azerbaidjan. Acolo a fost ultima operațiune la care-a lucrat Fenwick. A existat o implicare personală a sa în evenimentele respective.

— Am vorbit de câteva ori cu el, recunoscu Friday. El îmi cerea informații, eu i le furnizam. Nimic ieşit din comun. Dar de ce vrei să ştii?

— Ai foarte mare încredere în instinctele tale, zise Rodgers. Toți procedăm aşa când suntem în câmpul operațional. Mă întrebam doar dacă instinctul ți-a spus vreodată că Fenwick era un trădător.

— Nu, răspunse Friday.

— Deci instinctul te-a înşelat, îl presă generalul.

Friday făcu o grimasă, de parcă era scârbit la gândul că se putea să fi greşit.

Sau poate că era deranjat de cu totul altceva, îi trecu brusc prin minte lui Rodgers. Poate că bărbatul nu avea cum să admită că instinctele sale fuseseră greşite, pentru că de

fapt nu fuseseră. Poate că Friday ştia că Jack Fenwick încerca să răstoarne Guvernul Statelor Unite. Însă Friday nu putea admite că avusese ştire de acel complot.

Implicațiile tăcerii lui Ron Friday erau tulburătoare. Unul dintre punctele-cheie ale complotului lui Fenwick consta în iscarea unui război având drept cauză petrolul, între Azerbaidjan, Iran şi Rusia. Pentru realizarea planului era necesar ca agenții CIA cu baza la ambasada americană din Baku să fie omorâți. Ucigaşul unuia dintre agenți nu fusese descoperit nici până-n prezent.

Telefonul mobil sună iarăşi. Rodgers şi Friday continuau să se măsoare din priviri. Friday îşi ținea încă mâinile deasupra flăcării, pentru a se încălzi. Rodgers ținea mâna dreaptă în buzunar. Aşa cum stăteau acolo, se înfruntară subtil ca doi masculi dominanți. Friday începu să-şi tragă mâna dreaptă de deasupra flăcării. Părea că avea intenția s-o introducă în buzunarul în care-şi ținea pistolul. Rodgers îşi băgă mai adânc mâna în buzunar, astfel încât se formase o umflătură în acel loc. Friday nu ştia unde îşi ținea generalul arma. Pistolul se afla în vestă, dar agentul NSA nu îşi dădu seama de acest lucru. Mâna dreaptă a lui Friday rămase la vedere.

Între timp, Rodgers răspundea la telefon.

— Da?

— Mike, te afli într-un spațiu degajat, înconjurat de culmi înghețate? îl întrebă August.

— Da, răspunse Rodgers.

— În regulă, spuse colonelul. Priveşte către partea de nord-vest a spațiului degajat. La baza unuia dintre versanți ar trebui să observi o dală de gheață perfect plată, de aproximativ doi metri pătrați.

Rodgers îi spuse lui Friday să ridice una dintre torțe. Apoi îi ordonă lui Samouel să stea cu Nanda. Rodgers şi Friday merseră împreună către partea de nord-vest a micului câmp înghețat.

— Ne îndreptăm către locul indicat, comunică Rodgers. Brett, ai idee ce formă are bucata aia de gheață pe care-o căutăm?

— Bob nu mi-a dat amănunte, răspunse August. Cred că „dală” înseamnă ceva plat.

Cei doi bărbați continuară să se deplaseze de-a lungul terenului accidentat. Era dificil să mențină un ritm constant, din pricina numeroaselor crevase, adâncituri şi zone acoperite cu gheață friabilă. Rodgers rămăsese cu câțiva paşi în urma lui Friday, căci un om înarmat cu o torță aprinsă putea constitui un adversar redutabil.

Brusc, generalul zări o bucată de gheață care se potrivea dimensiunilor furnizate de August. Se-ndreptară către ea.

— Cred că am găsit-o! anunță Rodgers.

— Bine, zise August. Va trebui s-o trageți într-o parte, apoi aşteptați să vă apelez din nou.

— Pentru ce? întrebă Rodgers.

— Pentru codul care va deschide trapa aflată sub dala de gheață, zise August.

— O trapă care dă unde? continuă Rodgers să ceară lămuriri.

— Într-un siloz pakistanez automatizat, pentru adăpostirea şi lansarea rachetelor nucleare, îl informă August. Se pare că pakistanezii folosesc un sistem video pentru monitorizarea obiectivului. Veți folosi acel echipament ca să transmiteți mărturia Nandei.

— Înțeleg, răspunse Rodgers. Aşteaptă un moment.

Mike Rodgers simți un fior rece pe şira spinării. Aspectul zonei nu i se mai părea preistoric. Dintr-odată, avea o înfățişare calculată, precum o dioramă dintr-un parc tematic. Gheața era reală, însă fusese probabil aranjată astfel încât să pară neprimitoare şi să creeze confuzie, descurajând orice misiune de recunoaştere, atât terestră, cât şi aeriană. În mod sigur soldații pakistanezi avuseseră acolo o tabără, compusă din corturi camuflate, în care locuiseră luni de zile, poate chiar ani, lucrând în acest timp la siloz şi la aranjarea

decorului. Materialele şi proviziile fuseseră aduse pe calea aerului de către forțele aeriene pakistaneze, care probabil executaseră misiuni solitare, noaptea, pentru a reduce riscul de-a fi descoperiți. Dacă informația despre siloz se dovedea adevărată, atunci pakistanezii se puteau lăuda cu o realizare impresionantă.

Rodgers izbi dala de gheață cu vârful bocancului. Blocul era masiv. Aveau nevoie de ajutor pentru a-l trage din loc. Îi făcu semn lui Samouel s-o ia pe Nanda şi să li se alăture.

Exact în acel moment, Rodgers surprinse o mişcare de-a lungul zidului de gheață slab luminat din spatele lui Samouel. Câteva umbre tremurară în apropierea versantului de nord-est. Mişcarea era cauzată de lumina aruncată de torță. Însă umbrele nu aparțineau ridicăturilor de gheață. Umbrele aruncate de aglomerările de gheață adunate la poalele versantului se mişcau în plan vertical. Cele zărite de Rodgers se deplasau în plan orizontal.

Chiar în apropierea tunelului de intrare în zona de teren descoperit.

— Friday, rosti încet, dar ferm generalul, stinge torța şi îndepărtează-te urgent de mine.

Tonul imperativ produse impresie asupra agentului. Friday aruncă torța cu capul înainte într-o crevasă, apoi sări spre stânga sa, distanțându-se de Rodgers.

— Samouel, adăpostiți-vă! urlă generalul.

Ecoul vocii sale, ricoşând din pereții de gheață ai căldării, nu se stinsese încă în momentul în care Rodgers începu să alerge. De teamă ca telefonul să nu-i scape cumva din buzunar, îl scoase şi-l îndesă într-un compartiment al vestei. O clipă mai târziu călcă într-o mică adâncitură şi corpul îi fu proiectat în față, izbindu-şi serios umărul stâng de-un stei de gheață. În loc să se ridice, îşi continuă deplasarea în patru labe, precum un crab. Era singura modalitate de-a negocia terenul accidentat fără riscul de-a cădea. Continuă să se îndrepte către locul unde-i zărise ultima oară pe Samouel şi pe Nanda. Nu simțea nici o urmă de durere. Singurul lucru

care conta pentru el era să ajungă la Nanda. Spera ca văzul să-l înşele.

Din păcate, văzuse bine.

O secundă mai târziu, tirul armelor automate făcea să sară aşchii din pereții de gheață.

57

Washington D.C.

Joi, 5.00 p.m.

Biroul lui Hood era incredibil de tăcut atunci când sună telefonul lui Bob Herbert. Inima şefului Secției de informații îşi întețise bătăile doar cu câteva clipe înainte, de parcă ştia că apelul urma să sosească. Sau poate că Herbert pur şi simplu devenea tot mai nervos pe măsură ce minutele se scurgeau. Nu-i plăcea deloc să fie implicat într-o operațiune fără a şti ce se petrece pe teren.

Şeful Secției de informații împunse butonul funcției speaker. Urletul vântului se revărsă imediat din micuțul difuzor. Herbert avu impresia a fi brusc sorbit către Himalaya. Sau poate că era vorba de-un alt sentiment. Unul de expunere, de vulnerabilitate. Sunetul era retransmis de aparatul încastrat în brațul căruciorului către telefonul pus pe speaker de pe biroul lui Hood. Specialistul în informații nu era obişnuit să lucreze cu public. Nu-i plăcea această postură.

— Raportează! strigă Herbert.

— Bob, cred că se petrece ceva la amplasamentul silozului de rachete, îl informă colonelul August.

Herbert săgetă cu privirea difuzorul de pe biroul lui Hood, apoi își privi șeful. Dorea ca Hood să anuleze funcția speaker.

— Pielea lui Mike e în pericol, șuieră Herbert printre dinți.

— Răul a fost deja făcut, zise în șoaptă Hood, arătând cu un gest din cap către telefonul pus pe speaker, ce-l avea la celălalt capăt al firului pe ambasadorul Pakistanului. Ridică vocea. Colonele, care-i situația? întrebă directorul Centrului.

— Nu știu sigur, domnule director, spuse August. Am auzit strigăte și focuri de armă. Apoi nimic. Am rămas pe recepție vreme de câteva minute înainte de-a mă decide să vă sun. Am considerat că mă pot folosi de întârzierea creată pentru a obține codurile de acces, în caz că Mike revine în transmisie.

— Colonele, ai vreo indicație cine și împotriva cui a deschis focul? îl întrebă Herbert.

— Nu, replică August. Înainte să-nceapă tirul, am auzit pe cineva strigând la ceilalți să se adăpostească. Presupun că a fost generalul Rodgers.

— Poziția voastră este în continuare sigură? întrebă Herbert.

— Aici situația este neschimbată, răspunse colonelul.

— În regulă, zise Herbert. Rămâi pe fir.

Hood se răsuci către telefonul aflat pe masa de lucru.

— Domnule ambasador, ați auzit raportul colonelului?

— Fiecare cuvânt, răspunse ambasadorul Simathna. Nu pare a fi o situație fericită.

— Nu știm încă destule pentru a defini clar situația, spuse Hood. Sunt de acord cu ideea colonelului de-a avea pregătite codurile, pentru a-i fi transmise lui Mike Rodgers. Dacă poate ajunge în interiorul silozului...

— Nu pot accepta, îl întrerupse Simathna.

— De ce, domnule ambasador? întrebă Hood.

— Aproape sigur acelea sunt trupe indiene, atacând grupul generalului, rosti Simathna.

— De unde să știm dacă nu cumva sunt trupe pakistaneze, care protejează silozul? obiectă Herbert.

— Fiindcă trupele alpine care monitorizează gheţarul au rămas de partea noastră a liniei de demarcaţie, preciză Simathna. Au fost informate despre incursiunea voastră.

— Incursiunea „noastră”, spuse Herbert, fără a încerca să-şi mascheze dezgustul. În echipă există un pakistanez.

— Se află sub ordinele unui ofiţer al armatei americane, îi reaminti ambasadorul.

— Cum putem afla dacă trupele voastre alpine au respectat instrucţiunile? insistă Herbert.

— Vă garantez eu că le-au respectat, zise Simathna.

Hood se încruntă şi îi făcu semn lui Herbert, trecând degetul mare de-a curmezişul gâtului. Îi spunea să pună capăt discuţiei pe care-o provocase. Însă Herbert mai curând i-ar fi pus capăt zilelor lui Simathna. Ei încercau să prevină transformarea în praf şi pulbere a ţării acelui bărbat, iar el nu mişca un deget ca să-l ajute pe Mike Rodgers.

— Domnule ambasador, spuse Hood, trebuie să presupunem că generalul Rodgers şi oamenii lui o vor scoate la capăt. Când se va întâmpla asta, vor avea nevoie să intre-n siloz cât mai urgent posibil. Ar fi prudent din partea dumneavoastră să-i daţi codurile colonelului August.

— Repet, nu pot permite acest lucru, replică Simathna. Este deja destul de neplăcut faptul că inamicii noştri ar putea afla despre acel amplasament strategic. Bine măcar că dispozitivele de siguranţă sunt la locul lor şi funcţionează.

— Ce dispozitive de siguranţă? întrebă Hood.

— Îndepărtarea blocului de gheaţă porneşte cronometrul unei bombe cu întârziere, ataşată de trapă, îi comunică ambasadorul. Dacă în răstimp de şaizeci de minute nu este introdus codul corect, bomba va exploda. Va antrena detonarea unui lanţ de explozivi convenţionali, care vor distruge întreaga zonă de la suprafaţă.

— Ucigând inamicii, dar lăsând silozul intact, completă Herbert.

— Corect, spuse ambasadorul.

— Domnule ambasador, încă ne confruntăm cu iminența unui atac nuclear contra Pakistanului, insistă Hood.

— Înțelegem acest fapt, tocmai de aceea trebuie să ne protejăm silozurile, împiedicând descoperirea lor, veni răspunsul lui Simathna.

Remarca atrase atenția lui Herbert; judecând după expresia feței sale, atrăsese şi atenția lui Hood. Ambasadorul tocmai le dezvăluise că existau şi alte silozuri, probabil în zone la fel de inaccesibile. Nu fusese o scăpare. Simathna intenționase ca oameni din Centrul de Comandă să afle acest lucru, chiar atunci, pe loc.

Herbert ştia că era inutil să-l întrebe pe ambasador despre numărul silozurilor sau despre poziția lor pe hartă. Întrebarea care se punea era dacă dezvăluirea informației către guvernul de la New Delhi avea să declanşeze instantaneu un atac nuclear contra Pakistanului sau dacă avea să-i forțeze pe indieni să stea în expectativă. Probabil ultima versiune era cea corectă. Dacă serviciile indiene de informații nu ştiau deja de existența acelor silozuri, însemna că nu aveau idee unde să atace. Poate că tocmai din acest motiv făcuse Simathna referire la ele. Dacă informația venea de la o ramură a serviciilor americane de informații, guvernul de la New Delhi o putea considera autentică.

Desigur, asemenea tuturor afirmațiilor lui Simathna de până atunci, Herbert nu avea cum să afle dacă informația referitoare la silozuri era adevărată. Din câte ştia el la momentul respectiv, era certă doar existența unui singur siloz. Şi nu putea nici măcar afla dacă se găseau sau nu rachete în interiorul său. Poate că totul era încă în faza de construcție.

— Domnule ambasador Simathna, îi voi ordona acum colonelului August să întrerupă legătura, îi comunică Hood. Ne va da el de ştire când va afla veşti de la generalul Rodgers.

Hood îi aruncă o privire lui Herbert. Specialistul în informații încuviință cu un gest, apoi îi spuse lui August să iasă din emisie, urmând să reia legătura abia când avea să fie

restabilită comunicația cu Rodgers. După aceea Herbert trânti receptorul şi se lăsă pe spătarul căruciorului.

— Vă mulțumesc, zise Simathna. Vă rog să înțelegeți în ce situație suntem noi.

— Chiar înțeleg, îl asigură Hood.

Şi Herbert înțelegea. Pricepuse că Rodgers şi August îşi riscau viețile pentru nişte oameni care nu aveau să facă nimic pentru a-i ajuta. Avea destulă vechime în meserie pentru a şti că agenții operativi erau considerați drept bunuri consumabile. Erau nişte mijloace de luptă la care se putea renunța uşor.

Exceptând cazul în care-i cunoşteai personal.

Când aveau nume, chipuri şi vieți cu care veneai zilnic în contact.

Cum erau Rodgers şi August.

Precum soldații detaşamentului Striker.

Camera de lucru era din nou tăcută, liniştită.

Cu excepția inimii lui Herbert, care bătea cu o frecvență disperată.

58

Gheţarul Siachen

Vineri, 2.35 a.m.

Rachete luminoase albe şi roşii explodară deasupra căldării de gheață. Acum Rodgers îi putea vedea pe soldații care trăgeau asupra lor. O mână de infanterişti indieni, provenind probabil din trupele staționate pe linia de demarcație. Patru sau cinci oameni ocupaseră poziții în spatele formațiunilor de gheață din preajma intrării.

Rodgers se aruncă imediat pe burtă şi începu să se târască pe terenul denivelat. Friday se adăpostise în spatele dalei de gheață de la intrarea în siloz. Deschisese focul asupra indienilor, pentru a-i ține cu capetele la pământ. Generalul cercetă cu privirea tunelul de intrare, în căutarea unor efective indiene suplimentare. Din câte văzu, se părea că nu existau alți inamici.

De asemenea, rachetele luminoase îi dădură posibilitate generalului să-i zărească pe Samouel şi pe Nanda. Cei doi se aflau la aproximativ zece metri depărtare. Stăteau culcați în spatele unei bucăți groase de gheață. Baricada avea cel mult un metru înălțime şi era lungă de patru, cinci metri. Pakistanezul se întinsese deasupra femeii. Îşi petrecuse brațele în jurul ei, ținând-o cu fața lipită de gheață, protejând toate părțile ei expuse. Rodgers nu avea timp să admire gestul lui, însă ironia situației – un terorist pakistanez apărând un agent indian civil – nu trecu neobservată.

Gloanțele muşcau furioase din creasta baricadei, acoperindu-i pe Samouel şi pe Nanda cu bucăți de gheață. În timp ce adăpostul le era măcinat de rafalele indienilor, pakistanezul aruncă o privire în jur. Mike Rodgers se afla în spatele lui, uşor către dreapta, dar Samouel părea să nu-i remarce prezența.

— Samouel! strigă generalul.

Pakistanezul privi în direcția sa. Rodgers se deplasă către dreapta, trecând în spatele unui bloc de gheață de forma unui bolovan. Dorea ca Nanda să fie cât mai aproape de el, în caz că reuşeau să pătrundă în siloz.

— Veniți încoace! urlă Rodgers. Vă acopăr!

Samouel făcu semn că pricepuse. Pakistanezul o trase pe Nanda de la adăpostul baricadei de gheață şi o luă în brațe. Aplecându-se cât putea de mult, porni în fugă spre Rodgers. Generalul se ridică şi trase câteva cartuşe către indieni. Dar când strălucirea rachetelor luminoase începu să pălească şi ultimele scântei căzură pe sol, soldații încetară focul. Era evident că-şi economiseau atât rachetele luminoase, cât şi

muniția. Deşi Rodgers continuă să-şi țină pistolul automat ațintit asupra intrării, nu se mai declanşă alt schimb de focuri. Pereții de gheață protejau căldarea de vânturile care străbăteau suprafața ghețarului. O linişte stranie se instaură asupra zonei. Se mai auzea doar zgomotul gheții strivite de bocancii lui Samouel. Rodgers simțea cum gerul teribil îi arde pielea neprotejată din jurul ochilor.

Samouel şi Nanda ajunseră la blocul de gheață aducând cu un bolovan. Pakistanezul se lăsă să alunece în genunchi, alături de Rodgers. Respira greu, precipitat; o aşeză deasupra gheței, cu fața în sus, pe Nanda. Tânăra nu se mai afla în starea de letargie care pusese ceva mai devreme stăpânire pe ea. Ochii îi erau roşii şi lăcrimau, însă Rodgers nu putea şti dacă din pricina tristeții sau din cauza gerului. Dar putea vedea cum globii oculari i se mişcau de colo-colo, dovedind faptul că femeia era conştientă de lucrurile care se petreceau în jurul ei.

Samouel se apropie de Rodgers.

— Domnule general, am observat ceva înainte de-a se stinge rachetele, vorbi întretăiat, printre gâfâieli, pakistanezul.

— Ce-ai văzut? îl întrebă Rodgers.

— Era exact în spatele locului unde stăteați cu domnul Friday, zise Samouel. Pe una dintre ieşiturile versantului, la circa trei metri înălțime. Semăna cu o antenă parabolică.

O legătură prin satelit, îşi spuse Rodgers. Fireşte.

— Poate are legătură cu motivul trimiterii noastre în acest loc, continuă Samouel.

— Sunt sigur că are, zise Rodgers. Antena era la vedere, complet descoperită?

— Nu chiar, spuse Samouel. Era aşezată ceva mai în spate, într-o mică nişă. Are un metru jumătate, maximum doi în diametru. Pakistanezul clătină din cap, apoi oftă. Nu pot afirma cu certitudine că era o antenă parabolică. Avea culoarea albă, dar puteau fi şi nişte țurțuri de gheață, iar lumina să-mi fi jucat feste.

— Amplasamentul ei ar fi vizibil din aer? îl întrebă Rodgers.
— Nu din plan vertical, răspunse Samouel.
Generalul aruncă o privire peste umăr. Era prea întuneric ca să poată vedea peretele de gheață. Însă cele spuse de Samouel aveau noimă. Dacă în interiorul silozului exista un echipament video, atunci trebuia să existe, undeva în exterior, o antenă pentru transmiterea imaginilor. Nu era necesar să fie amplasată în vârful unei creste. Ca să funcționeze, era suficient să ațintești antena parabolică către un petic de cer, iar pe direcția respectivă să nu existe obstacole. În spațiu, rotindu-se pe o orbită geosincronă, se afla un satelit de comunicații, construit şi lansat probabil de către Rusia sau China, care să preia semnalul transmis de antenă. Cablurile care făceau legătura între siloz şi releul de transmisie se aflau îngropate, la adâncime relativ mare, în peretele de gheață. Indiferent cine proiectase sistemul, nu dorise ca magistrala de cabluri să fie prea aproape de suprafață. Gheața care se topea putea lăsa cablurile expuse vântului, lapoviței şi altor fenomene naturale cu acțiune corozivă, ca să nu mai pomenim faptul că le-ar fi făcut vizibile oricărui aparat de zbor aflat în misiune de recunoaştere.
— Ia spune-mi, Samouel, zise americanul, în grupul lui Sharab tu făceai conexiunile între detonatoare şi exploziv, nu?
— Da, admise Samouel cu jumătate de gură.
— Ai lucrat vreodată cu aparatură radio? se interesă Rodgers.
— Am lucrat cu tot felul de dispozitive electronice, îl informă pakistanezul. Executam lucrări de reparații pentru Miliția din Islamabad şi…
— Şi cu stații portabile? îl întrerupse Rodgers.
— Vă referiți la walkie-talkie? întrebă Samouel.
— Nu doar la ele, răspunse generalul. Făcu o pauză, încercând să-şi adune gândurile. Ideile şi întrebările o luau înaintea răspunsurilor. Uite la ce mă gândesc. Dacă acolo, pe

versant, se află într-adevăr o antenă parabolică, eşti capabil să conectezi la ea un telefon mobil?

— Pricep, zise Samouel. E vorba de-un telefon mobil de tipul celor folosite de agențiile guvernamentale, cu sisteme de securizare?

— Nu cred să fie echipat cu aşa ceva, spuse Rodgers.

— Atunci cred că pot să-l conectez, atâta vreme cât cablurile antenei sunt scoase la vedere, zise Samouel.

— Ce fel de unelte îți trebuie? îl întrebă Rodgers.

— Cred că briceagul îmi ajunge, rosti pakistanezul.

— Foarte bine, zise generalul. Acum spune-mi mai multe despre ieşitura de gheață unde e plasată antena. Există vreo cale să ajungem la ea? Terase, proeminențe, prize pentru mâini?

— Nu cred, îi comunică Samouel. Trebuie să ne cățărăm pe-un perete neted ca-n palmă.

— Înțeleg, răspunse Rodgers.

În tentativa de-a o salva pe Nanda, generalul îşi pierduse orientarea, nemaiştiind încotro se găsea antena. Trebuia să-şi regăsească rapid punctele de reper. Se răsuci complet, întorcându-se spre direcția unde credea că se afla capătul din spate al căldării. Se ghemui, cu genunchii pe gheață.

— Friday, mai eşti lângă dala de gheață? strigă Rodgers.

Agentul nu scoase un cuvânt.

— Spune ceva! țipă Rodgers.

— Sunt aici! răspunse Friday.

Generalul localiză direcția din care venise vocea agentului. Îşi ținu privirea fixată pe locul respectiv, aflat în întuneric. În acelaşi timp, băgă mâna în vestă, scoase telefonul mobil şi i-l dădu lui Samouel.

— Dacă sună colonelul August, spune-i să țină linia de comunicație liberă, zise Rodgers.

— Ce-aveți de gând să faceți? îl întrebă pakistanezul.

— Încerc să ajung la antena parabolică, răspunse Rodgers. Cum stai cu muniția?

— Mai am câteva gloanțe în armă, plus un încărcător de rezervă, îl informă Samouel.

— Foloseşte-le cu economie, îl sfătui Rodgers. S-ar putea să am nevoie de foc de acoperire când mă cațăr pe peretele de gheață.

— Voi fi foarte atent, promise Samouel.

Mike Rodgers îşi strânse şi desfăcu de câteva ori mâinile protejate cu mănuşi, pentru a-şi dezmorți degetele înghețate, apoi puse palmele pe sol. Era nervos. Ştia că de planul său depindeau o mulțime de lucruri. În acelaşi timp îşi făcea griji în legătură cu Ron Friday, cu ceea ce agentul NSA îi spusese ceva mai devreme. Chiar dacă reuşeau să depăşească actualul impas, Rodgers se întreba dacă nu cumva pe viitor îi aştepta unul şi mai periculos. Însă pe moment nu-şi permitea să fie preocupat de viitor. Fiecare problemă la timpul ei.

După ce făcu o pauză pentru a se calma, inspirând profund, generalul porni iarăşi să se deplaseze asemenea unui crab peste terenul accidentat.

59

Gheţarul Siachen

Vineri, 2.42 a.m.

Ron Friday auzea pe cineva venind spre el. Presupuse că era ori Rodgers, ori Samouel.

Agentul NSA trase concluzia că, probabil, era Rodgers. Războinicul ascultător. Poate că generalul avea un plan de salvare a situației. Ceea ce lui Friday îi convenea de minune. Nimeni nu dorea să fie martorul unui război nuclear. Numai că Friday avea interes să sprijine planul şi pentru a scăpa de

pe acel ghețar afurisit, ajungând în Pakistan. Iar din Pakistan în oricare alt loc din lume, aflat suficient de departe de dezastrul care avea să se abată asupra subcontinentului indian.

Friday dorea să fugă din acel loc nu pentru că-i era frică de moarte, ci pentru că nu intenționa să moară prosteşte. Nu pentru a câştiga un trofeu sau o medalie, ci pentru a ieşi din beleaua în care intraseră. Cea mai mare belea posibilă. Făcuseră un ocol de pomană. Totul din cauza faptului că avuseseră încredere în birocrații de la Washington şi Islamabad.

Agentul aşteptă adăpostit în spatele dalei de gheață. Indienii auziseră şi ei zgomotul stârnit de mişcare, căci declanşaseră o nouă repriză de tir, iar gloanțele şuierau în jurul perimetrului vizat. Din fericire, tirul era sporadic. În mod evident, îşi economiseau muniția. Trăgeau doar atât cât era necesar pentru a țintui la sol persoana care se mişca.

Friday încercă să străpungă întunericul cu privirea. Stătea cu arma pregătită. Nările îl înțepau din pricina gerului tăios. Picioarele şi mâinile îi amorțiseră, în ciuda bocancilor îmblăniți şi a mănuşilor groase. Dacă avea să fie rănit, se întrebă cât de repede urma să se coaguleze sângele.

Însă, mai presus de orice, Friday era furios. Nu-i lipsea mult să ațintească pistolul spre Rodgers şi să apese trăgaciul. Agentul NSA încerca să-şi dea seama dacă avea ceva de câştigat predând grupul de fugari infanteriştilor indieni. Presupunând că indienii nu aveau să-i împuşte pe loc, era posibil ca ei să aprecieze gestul americanului care le oferea pe tavă pe unul dintre teroriştii responsabili de atentatul din piață. Predarea putea totodată să declanşeze atacul nuclear de care se temeau toți. Însă pe el îl salva de la o moarte lipsită de sens acolo, pe ghețar.

Persoana care se deplasa ajunse lângă el. Era Rodgers. Generalul se târî în spatele dalei şi îngenunche alături de Friday.

— Ce se petrece? se interesă agentul.

— Poate exista o modalitate de-a transmite mărturia Nandei fără a intra în siloz, îi zise Rodgers.

— Un siloz. Vasăzică asta era? întrebă Friday.

Rodgers nu luă în seamă întrebarea.

— Samouel crede c-a zărit o antenă parabolică la circa trei metri deasupra versantului de gheață, continuă generalul.

— Asta ar explica anumite lucruri, replică Friday.

— Lămurește-mă, îi ceru Rodgers.

— Când s-au aprins rachetele luminoase, am putut observa perfect peretele de gheață care domină intrarea, spuse Friday. Din partea asta, de la o înălțime de trei metri, ar avea câmp vizual liber pe deasupra crestei opuse.

— Exact cum mă așteptam, spuse Rodgers. Dacă acolo e o antenă și putem ajunge la cablurile ei de legătură, Samouel ar fi capabil să realizeze o conexiune la telefonul mobil.

Bărbații auziră zgomote venind din partea opusă a căldării. Friday nu credea că soldații indieni aveau intenția să-i asalteze. Cu siguranță, așteptau să revină elicopterul de atac. Însă puteau încerca să se poziționeze astfel încât să deschidă foc încrucișat asupra țintei. Dacă indienii o nimereau pe Nanda, tot jocul se sfârșea. La fel și propriile lor vieți.

— Trebuie să examinăm cu atenție antena, înainte să-ncercăm ceva, spuse Friday.

— De ce? îl întrebă Rodgers.

— Trebuie să știm unde-i sursa de alimentare, explică Friday. E locația perfectă pentru o antenă parabolică alimentată de la baterie. Companiile petroliere folosesc acest sistem în regiunile arctice. Sursa de curent acționează și ca generator de căldură, împiedicând mecanismul de acționare al antenei să înghețe. Dacă acesta e cazul și aici, atunci n-aveam nevoie să ne cățărăm până la antenă. Putem scoate cablul la suprafață în orice punct, fiind siguri că e cel de comunicație.

— Însă, dacă sursa de alimentare se află în interiorul silozului, trebuie să urcăm până la antenă și să descoperim care cablu e de curent și care – de comunicație, zise Rodgers.

— Te-ai prins, spuse Friday.
— Uite cum procedăm, decise Rodgers. Tu rămâi aici şi nu scapi din ochi nişa unde e amplasată antena.
— Şi tu ce urmează să faci?
— Îți fac rost de lumină, răspunse Rodgers.

60

Gheţarul Siachen

Vineri, 2.51 a.m.

Mike Rodgers se deplasă către capătul opus al căldării. Se opri când ajunse la versantul înghețat. Începu să meargă ghemuit de-a lungul peretelui muntelui, cât mai neauzit posibil. Dorea să se depărteze cât de mult cu putință de dala de gheață, protejându-l astfel pe Friday. Agentul NSA avea nevoie de protecție nu din pricina a ceea ce urma Rodgers să facă, ci din cauza felului cum aveau indienii să reacționeze.

Rodgers spera că agentul va avea o bună perspectivă asupra antenei parabolice. Existau mari şanse ca generalul să nu zărească mare lucru din ea. Urma să fie foarte ocupat cu găsirea unui loc în care să se ascundă.

Rodgers se opri cam la douăzeci de metri față de Friday. Era o distanță sigură. Îşi descheie vesta şi scoase cele două grenade flash-bang[44] pe care le avea în dotare. Armele erau de mărimea şi forma unui tub cu spumă de ras. Generalul îşi scoase mănuşile şi le prinse cu dinții. Apoi cuprinse cu palma dreaptă pârghia de siguranță a unei grenade, în timp ce arătătorul palmei stângi îl trecu prin inelul de declanşare. Puse recipientul jos, se ghemui şi mătură solul cu piciorul drept în căutarea peretelui de gheață. Versantul îi oferea un

punct de reper, ajutându-l să se orienteze. După ce-l găsi, generalul trase inelul de declanşare, eliberă pârghia de siguranță şi se ridică în picioare. Se răsuci şi puse mâna stângă, fără mănuşă, pe zidul de gheață. Îşi croi drum, pe pipăite, printre proeminențele de gheață şi crevasele care acopereau solul. Intenția lui era să se mişte cât mai rapid. Însă, dacă se împiedica de ceva, se putea trezi descoperit în momentul exploziei grenadei.

În timp ce se deplasa, Rodgers număra secundele. Când ajunse la zece, grenada se declanşă.

Era o armă neletală, proiectată pentru a fi folosită în spații restrânse sau închise, dezorientându-i pe cei aflați înăuntru printr-o serie de explozii cu mare intensitate luminoasă, provocate de arderea magneziului, însoțite de bubuituri asurzitoare. În cazul de față, Rodgers spera ca grenada să ilumineze perimetrul suficient pentru a-i permite lui Friday să observe antena parabolică, iar lui să găsească un loc unde să se adăpostească.

La trei paşi în fața generalului se afla un lanț de coloane de gheață. Aveau înălțimea şi diametrul unor piloni de susținere ai unei autostrăzi suspendate. Probabil că odinioară fuseseră mult mai înalte, dar purtau semnele topirilor şi înghețărilor repetate, aşa că de la o zi la alta câştigau în grosime ceea ce pierdeau din înălțime. Rodgers nu parcurse în fugă distanța ce-l separa de coloane. Pur şi simplu plonjă.

Aterizarea fu destul de dură. Plămânii i se goliră de aer şi mănuşile îi căzură din dinți. Nu reuşise să ajungă la adăpostul baricadei de gheață. Dar se găsea suficient de aproape încât să se târască, într-o clipită, în spatele ei. Spre norocul lui, o clipită era exact perioada de timp suficient de lungă pentru ca gloanțele armelor automate din dotarea soldaților indieni să muşte gheața în locul în care stătuse anterior generalul. Imediat ce se află la adăpost, Rodgers se uită după Friday. Ghemuit în spatele dalei de gheață, agentul îi făcea semn cu degetul mare ridicat în sus. Privirea generalului se-ndreptă spre nişa antenei. În spatele

postamentului ei se afla o cutie mare, de culoare neagră. Rodgers se bucură că Friday intuise corect. El însuşi avea să urce până la antenă şi să forţeze capacul, pentru a ajunge la cabluri.

În timp ce lumina furnizată de grenadă pălea, Rodgers aruncă o privire către Samouel şi către Nanda. Pakistanezul zăcea întins pe sol, nemişcat. Însă îşi răsucise capul în direcţia celorlalţi bărbaţi din grup, pentru a vedea ce făceau ei. Rodgers trebuia să-l determine pe Samouel să se mişte din loc, venind spre siloz cu Nanda şi cu telefonul celular. Şi acela era cel mai bun moment să plece.

Generalul îşi scoase arma şi-i făcu semn lui Friday să procedeze la fel. Apoi se deplasă spre capătul opus al baricadei de gheaţă. De-acolo îl putea vedea mai bine pe Samouel. Înălţă mâna stângă, cu pumnul strâns şi trei degete ridicate. Pakistanezul pricepu semnalul. Trebuia să pornească atunci când numărătoarea avea să ajungă la trei. Rodgers îl mai lăsă câteva clipe, ca să se pregătească.

Samouel o trase pe Nanda din spatele blocului de gheaţă care le oferea adăpost. Pakistanezul o ajută să se ridice în genunchi, apoi în poziţie ghemuită. Tânăra dădea semne de cooperare, părând a fi conştientă de ce se petrecea. Samouel privi în direcţia lui Rodgers. Generalul ridică rapid, unul câte unul, cele trei degete. La trei, pakistanezul porni, împingând-o pe Nanda în faţa lui şi protejând-o cu propriul corp. Când ei se puseră în mişcare, Rodgers şi Friday deschiseră imediat focul în direcţia soldaţilor indieni. Infanteriştii se aflau dincolo de bătaia maximă a pistoalelor americanilor, dar era evident că nu-şi dădeau seama de asta. Se puseră imediat la adăpost, oferindu-i lui Samouel ocazia să parcurgă aproape toată distanţa care-l separa de intrarea în siloz.

Pe când întunericul punea iarăşi stăpânire pe căldare, câteva focuri răzleţe porniră dinspre locul în care se găseau soldaţii indieni.

— Nu mai trage! îi strigă Rodgers lui Friday.

Generalul se temea să nu-i nimerească, din cauza întunericului, pe Samouel şi pe Nanda.

Americanii urmăreau apropierea celor doi ascultând sunetul gheții sfărâmate sub tălpile bocancilor. Paşii se apropiau tot mai mult, dar ritmul lor era neregulat. Motivul îl constituia, probabil, terenul alunecos şi denivelat pe care Samouel şi Nanda alergau orbeşte. Sunetul părea a duce către dreapta lui Rodgers, îndepărtându-se uşor de intrarea în siloz. Generalul se deplasă în acea direcție şi rămase în aşteptare.

Câteva secunde mai târziu, cineva se poticni pe lângă el. Indiferent cine era, generalul întinse brațele, îl apucă şi îl trase la adăpost. Era Nanda. Stând în genunchi, Rodgers o cuprinse pe femeie cu brațele, literalmente încolăcindu-se în jurul ei. Apoi se răsuci spre dreapta. La câțiva paşi de el se auzeau gemete. Generalul îşi iți capul deasupra baricadei. Exact în fața parapetului de gheață îl descoperi pe Samouel. Pakistanezul zăcea întins pe burtă. Generalul îl apucă de subsuori şi-l trase în spatele baricadei. Având palmele goale, simți sub cea dreaptă ceva umed şi vâscos.

— Samouel, mă poți auzi? îl întrebă Rodgers.

— Da, răspunse pakistanezul.

Rodgers îl pipăi de-a lungul părții stângi a corpului. Umezeala se răspândea. Cu siguranță era vorba de sânge.

— Samouel, eşti rănit, spuse Rodgers.

— Ştiu, răspunse pakistanezul. Domnule general, am dat-o în bară.

— Ba nu, zise americanul. Eşti bine. Vom trata rana…

— Nu despre asta vorbeam, spuse Samouel. Am… pierdut telefonul.

Vorbele îl izbiră pe Rodgers cu violența unui cartuş.

Brusc, focuri de armă se făcură auzite dinspre stânga. Proveneau de la Ron Friday.

— Amicii noştri s-au pus iarăşi în mişcare! anunță agentul NSA.

— Culcat! strigă generalul.

Rodgers n-avea timp să verifice dacă ordinul îi era ascultat. Introduse mâna în vestă şi scoase una dintre cele două grenade în formă de bilă pe care le avea în dotare. Acelea erau grenade cu fragmentare. Nimeni nu voia să se afle în preajma lor când explodau. Fără a ezita, generalul trase inelul de siguranță, aşteptă o clipă ca grenada să se armeze, apoi, cu o balansare a brațului, o aruncă de-a curmezişul căldării. Nu intenționa să-i ucidă pe soldații indieni, însă avea nevoie să câştige timp, mai ales că Samouel era rănit.

Rodgers se aplecă şi o acoperi pe Nanda. Câteva secunde mai târziu bila metalică făcu explozie, zgomotul deflagrației ricoşând din pereții de gheață şi zguduind solul. Înainte ca ecourile detonației să se stingă, Rodgers scoase pumnalul din teaca vestei. Îşi făcu rapid o listă de priorități. Să-i oprească pe indieni. Să oprească sângerarea lui Samouel. Abia apoi se putea preocupa de telefon.

— Nu vă faceți griji pentru mine, spuse Samouel. Sunt bine.

— Eşti lovit, zise Rodgers.

Generalul făcu o tăietură în scurta pakistanezului. Îşi băgă palma dreaptă prin despicătură, pipăind trupul bărbatului în căutarea rănii.

Rodgers descoperi o gaură de glonț chiar sub clavicula umărului stâng. Se aplecă în partea dreaptă, căutându-şi mănuşile. Le găsi, tăie căptuşeala moale din interiorul lor şi o aplică peste rană, presând cu putere. Nu putea face mai mult pentru moment.

După ce ecoul exploziei grenadei se stinse, interiorul căldării rămase cufundat în tăcere. Dinspre partea opusă nu se auzeau nici gemete, nici țipete. Nu exista decât o tăcerea de moarte, iar planul lor se ducea de râpă. Fără telefonul mobil nu puteau lua legătura cu August; nici nu puteau emite cu ajutorul antenei parabolice. Chiar dacă era posibil să descopere telefonul pe bâjbâite, în întuneric, manevra necesita mult timp. Iar folosirea unei torțe reprezenta

sinucidere curată. În plus, nimic nu mai conta dacă-l pierdeau pe Samouel.

Fusese un plan bun. Ironia consta în faptul că le-ar fi fost mult mai bine dacă ar fi ascultat de instinctele bărbatului pe care Rodgers îl credea trădător.

Mike Rodgers rămase aşezat pe vine, cu braţele plecate. Continua să apese asupra bandajului improvizat, sperând că sângele de sub el urma să îngheţe. Când acel lucru avea să se întâmple, putea trece la căutarea telefonului, chiar şi cu riscul pierderii propriei vieţi.

În vreme ce aştepta, Rodgers lovi cu cotul drept un obiect aflat în centură.

Realiză instantaneu ce anume era acel obiect.

O posibilă cale de salvare.

61

Baza Siachen 3, Kashmir

Vineri, 3.22 a.m.

Elicopterul Mikoyan Mi-35 luă contact cu micuţa platformă de aterizare, învăluită în întuneric. Suprafaţa de formă pătrată era alcătuită dintr-un strat de asfalt, acoperit cu bumbac, peste care fusese turnat un alt strat de asfalt. Materialul textil împiedica gheaţa care se forma în stratul inferior de asfalt să ajungă la cel superior.

Pilotul nici nu apucase bine să oprească rotoarele gemene ale aparatului, că şi auzi o voce în căştile radio.

— Domnule căpitan, tocmai am recepţionat un mesaj din partea maiorului Puri, îl informă şeful centrului de

comunicații al bazei. Realimentați, decolați şi vă întoarceți în zona vizată anterior.

Căpitanul schimbă o privire nemulțumită cu copilotul. Cabina de pilotaj era prost încălzită, iar ei erau obosiți din pricina zborului dificil pe care-l executaseră. Nu aveau chef să pornească într-o nouă misiune.

Pilotul se aplecă în față, ca să privească dincolo de colegul său, prin fereastra laterală din dreapta. Văzu că echipele de întreținere se apropiau deja de elicopter. Două camioane traversau zona de aterizare. Unul reprezenta cisterna cu combustibil, iar celălalt era încărcat cu furtunuri de mare diametru şi butoaie cu lichid degivrant.

— Care este obiectivul? întrebă căpitanul.

— Celula teroristă pe care-ați urmărit-o mai devreme, răspunse şeful transmisiunilor. O subunitate a maiorului Puri i-a prins într-o fundătură. Soldații estimează că grupul este compus din patru indivizi, însă nu se ştie cât de bine sunt înarmați.

La auzul veştii, căpitanul fu cuprins de-un val de satisfacție. Cu toate că admirase modul în care un singur bărbat, înarmat cu un pistol, reuşise să-i respingă, ofițerului indian nu-i plăcea să fie tras pe sfoară.

— Unde se află? întrebă căpitanul, apăsând în acelaşi timp tasta care afişa harta regiunii pe ecranul computerului de bord.

— Platoul Superior Chittisin, răspunse ofițerul de transmisiuni, furnizând apoi coordonatele.

Pilotul tastă cifrele. Criminalii pur şi simplu continuaseră să urce muntele. Locul unde se aflau constituia cea mai înaltă porțiune a ghețarului, extrem de rece şi inospitalieră. Îşi puse întrebarea dacă ajunseseră acolo în mod intenționat sau din întâmplare. Dacă acționaseră după un plan, nu-i era prea clar ce anume s-ar fi putut afla în acel loc. Poate vreun fel de adăpost, poate un depozit ascuns cu armament.

Indiferent despre ce era vorba, putea zbura cu elicopterul în jurul versantului de sud-vest al ghețarului, ajungând la

poziția celulei în patruzeci şi cinci de minute.
— Când îi vom găsi, ce ordine avem de îndeplinit? se interesă căpitanul.
— Recuperați subunitatea maiorului Puri, apoi vă finalizați misiunea precedentă, îl informă şeful transmisiunilor.
Căpitanul confirmă primirea ordinelor.
Zece minute mai târziu decolă, îndreptându-se către țintă. De data asta nu avea să mai dea greş în acțiunea de exterminare a teroriştilor.

62

Gheţarul Siachen

Vineri, 3.23 a.m.

Cu vârfurile degetelor – singurele părți ale mâinilor care nu-i înghețaseră – Rodgers simțea că sângele lui Samouel începea să se coaguleze.
Generalul îşi ridică pumnalul de pe gheață şi se înclină spre Nanda, cât mai aproape de femeie.
— Vino cu mine, şopti el.
— Bine, răspunse tânăra.
Împreună, parcurseră târâş zona cuprinsă între baricada de gheață şi intrarea silozului.
— Sosesc însoțit de Nanda, anunță Rodgers, cu glas scăzut.
Nu voia ca Friday să-i ia drept indieni.
— Sunteți toți bine? întrebă agentul.
— L-au nimerit pe Samouel, îi spuse Rodgers.
— E rănit grav?
— Da, răspunse Rodgers.

— Cretin nenorocit, rosti Friday. Iar eu sunt şi mai cretin pentru că m-am luat după voi ăştia care gândiți cu fundul.

— Aşa cred şi eu, spuse Rodgers, ajungând lângă agentul NSA. Îi întinse pumnalul său. Iar acum, după ce te-am informat cum stăm, mă duc să-l iau pe Samouel. Între timp vreau ca tu să sapi un şanț în gheață, paralel cu latura intrării în siloz.

— Ăsta-i planul tău de-a ajunge la cablu? îl întrebă Friday.

— Da, recunoscu generalul.

— Dar ar putea fi la trei metri adâncime! protestă Friday.

— N-o să fie, spuse Rodgers. În locația asta gheața se topeşte şi apoi se solidifică iarăşi, în mod repetat. Probabil conducta plesneşte foarte des. Nu au amplasat-o prea adânc, ca să poată ajunge uşor la ea în cursul lucrărilor de reparație.

— Poate, zise Friday. Dar chiar şi dac-ar fi aşa, săpatul până la o adâncime de un metru îmi va lua…

— Taci şi apucă-te de treabă, îi ordonă Rodgers.

— Du-te dracului! ripostă agentul. Dacă pakistanezul dă colțu', oricum am pus-o cu toții. Cred că voi avea o discuție cu vecinii noştri indieni. Vreau să văd dacă o putem scoate şi altfel la capăt.

Rodgers auzi pumnalul căzând pe gheață, aruncat de Friday.

Câteva clipe mai târziu, percepu sunetul unei lame de oțel care scrijelea suprafața înghețată.

— Sap eu în locul lui, spuse Nanda.

Rodgers fu luat cu totul prin surprindere. Vocea tinerei avea un ton ferm. Era primul semn că revenea la normal. Un semn norocos, care nici că se putea să pice într-un moment mai potrivit.

Rodgers nu-l putea zări pe Friday, însă îi auzea respirația şuierătoare. Generalul avea mâna dreaptă vârâtă în buzunarul combinezonului. Era pregătit să-l împuşte, în caz de nevoie, pe agent. Nu pentru dezertare, cu toate că avea dreptul s-o facă. Ci pentru că se temea ce-ar putea spune un bărbat extenuat, înfometat şi degerat, despre situația lor.

Respirația lui Ron Friday părea a se auzi din același loc. Nu-și modifica poziția. Poate că gestul Nandei îl făcuse să-i fie rușine. Sau poate că îl testa pe general. Uneori, când un bărbat rămânea tăcut în fața unei amenințări, reprezenta un răspuns mai grăitor și mai periculos decât o sabie scoasă brusc din teacă.

— Mă întorc imediat, cu Samouel, zise în cele din urmă Rodgers.

Generalul se răsuci pe călcâie și refăcu traseul între siloz și baricada de gheață. Indienii rămâneau tăcuți. În acel moment, Rodgers era încredințat că aveau de-a face cu numai câțiva cercetași, trimiși în recunoaștere de către o unitate mai numeroasă. Ordinele lor erau evidente. Să țină inamicul pe loc până la sosirea întăririlor. Generalul spera ca grosul trupelor indiene să ajungă abia peste o jumătate de oră, sau chiar mai mult. Dacă totul mergea strună, în acord cu noua improvizație imaginată de Rodgers, era exact răgazul de timp de care avea generalul nevoie.

Samouel respira într-un ritm accelerat atunci când Rodgers ajunse la el. Generalul nu putea spune dacă era un semn bun sau unul rău. Nu avea pregătire medicală. Dar faptul că, în acele circumstanțe, Samouel încă respira, reprezenta enorm de mult.

— Cum te simți? îl întrebă Rodgers.

— Nu prea bine, spuse Samouel, bolborosind.

Părea a avea gâtlejul plin cu sânge.

— Ești doar în stare de șoc, din cauza rănii, minți generalul. Te peticim imediat cum terminăm ce-avem de făcut aici.

— Ce putem face fără telefon mobil? întrebă Samouel.

Rodgers își strecură brațele pe sub talia pakistanezului.

— Ne-a rămas stația mea de emisie-recepție cu bătaie scurtă, îl informă generalul. E bună de ceva?

— Ar trebui să meargă, răspunse Samouel. Conexiunile sunt, în principiu, la fel.

— Aşa mă gândeam şi eu, îi spuse Rodgers. Te voi duce până la cablu şi voi îndepărta carcasa protectoare a stației radio, iar tu o să-mi explici atunci cum să fac legăturile la antena parabolică.

— Aşteptați, rosti Samouel.

Rodgers şovăi, înainte să-l ridice.

— Ascultați-mă, continuă pakistanezul. La cablul subteran, uitați-vă după firul roşu. Roşu este culoarea standard pentru legătura audio. În interiorul stației radio, căutați cel mai mare cip. De el sunt legate două fire. Unul duce la microfon. Celălalt la antenă. Tăiați-l pe acesta din urmă. Legați-l la firul roşu de la antena parabolică.

— În regulă, răspunse generalul.

— Ați priceput tot? îl întrebă Samouel.

— Am priceput, îl asigură Rodgers.

— Atunci plecați, spuse pakistanezul.

Pe măsură ce vorbea, vocea pakistanezului devenea din ce în ce mai slabă. Rodgers ştia că n-avea rost să-l contrazică. Mai zăbovi doar cât să-i strângă mâna rănitului, apoi se răsuci şi porni iute către dala de gheață care proteja intrarea în siloz.

63

Gheţarul Siachen

Vineri, 3.25 a.m.

Nanda nu-şi amintea mare lucru din cele petrecute după ce fuseseră atacați de către elicopter. Ştia că bunicul său murise. Din acea clipă totul în mintea ei fusese ca o ceață. Era conştientă, însă spiritul părea să-i fi părăsit trupul. Poate

că şocul provocat de moartea bunicului îi tocise kundalini, forța vitală. Asta le obligase pe Shakti să preia controlul asupra Nandei. Shakti erau zeități feminine care îi protejau, la ceas de cumpănă, pe cei ce credeau în ele. Folosind incantații şi ritualuri secrete, Shakti urmau s-o apere pe Nanda până când avea să-şi refacă energia vitală consumată.

Suflul recentelor explozii şi răpăitul armelor de foc acceleraseră procesul de recuperare. Iar acțiunile pe muchie de cuțit ale generalului Rodgers din ultimele minute îl desăvârşiseră. Nanda revenise la starea de alertă încordată pe care-o simțise ori de câte ori acționase în numele SFF. Şi era bucuroasă că lucrurile stăteau astfel, căci reîntoarcerea ei la viață părea să fi dezamorsat starea de tensiune crescândă care se instalase între Rodgers şi compatriotul lui.

Nanda continua să sfredelească şi să taie gheața. Lucra de la stânga la dreapta, tăind bucăți de gheață cu mâna dreaptă, iar cu cea stângă, făcută căuş, le îndepărta. În acelaşi timp pipăia terenul, căutând orice ar fi putut aduce cu un cablu sau cu o conductă. Având în vedere cum le mergea norocul, aveau să-l găsească, numai că va fi acoperit cu oțel sau cu vreun aliaj extrem de rezistent.

Indiferent de rezultat, săpatul în gheața dură îi făcea bine femeii. Contribuia la punerea sângelui în mişcare, păstrându-i brațele şi trunchiul relativ calde.

Rodgers nu plecase decât de-un minut sau două, când îşi făcu iarăşi apariția. Era singur.

— Unde ți-e omul? îl interpelă Friday.

— Nu se simte deloc bine, le comunică Rodgers. Oricum, mi-a spus ce avem de făcut. Generalul se trase mai aproape de Nanda. Opreşte-te o clipă, zise el. Vreau să verific şanțul.

Nanda se opri. Ascultă cum Rodgers pipăia cu mâna de-a lungul conturului dalei de gheață.

— E bine, zise el. Mulțumesc. Acum vreau ca voi doi să vă retrageți dincolo de creasta aia de gheață. Ghemuiți-vă acolo, cu genunchii la bărbie şi cu brațele strânse pe lângă corp.

Acoperiți-vă urechile cu palmele. Lăsați cât mai puține porțiuni ale corpului expuse.

— Ce vreți să faceți? întrebă Nanda.

— Mi-a mai rămas o grenadă flash-bang, ca aia folosită mai devreme, răspunse generalul. O voi pune în şanț. O parte din forța exploziei va fi orientată în jos. Va degaja suficientă căldură încât să topească gheața pe o rază de câțiva paşi.

— Amicul tău terorist ți-a spus şi ce-avem de făcut în situația că firele sunt în interiorul unei conducte cu pereții groşi de cinci centimetri? întrebă Friday.

— Atunci o să pun în gaură şi grenada defensivă care mi-a rămas, replică Rodgers. Ar trebui să facă o crestătură frumoasă în orice înveliş de protecție. Şi-acum dați-vă înapoi, spuse generalul. Sunt gata să aşez grenada.

Cu brațele întinse în față, Nanda merse în genunchi spre creasta de gheață. Suprafața solului era tăioasă şi gloduroasă, provocându-i dureri în picioare. Dar era fericită să simtă durerea. Cu ani în urmă, un olar făcând parte din casta Sudra de meşteşugari, din Srinagar, îi spusese că era mult mai bine să simți ceva, fie el şi un sentiment neplăcut, precum foamea, decât să nu simți nimic. Gândindu-se la propria suferință şi la moartea bunicului ei, Nanda pricepu în sfârşit ce voia să spună olarul.

Când ajunse la zidul de gheață, Nanda se ghemui aşa cum o instruise Rodgers.

Tinerei nu-i scăpase faptul că americanul găsise timp să-i mulțumească pentru munca ei. În vâltoarea evenimentelor dramatice prin care trecea, dincolo de teama provocată de tot ceea ce văzuse şi urma încă să vadă, printre frământări şi îndoieli, vorbele americanului constituiau o floare rară, frumos mirositoare.

Cu aceste gânduri în minte, Nanda simți cum solul se cutremură; un val fierbinte îi cuprinse spinarea, trecând prin straturile de îmbrăcăminte, iar tunetul deflagrației trecu de bariera palmelor puse peste urechi, făcându-i întregul craniu să vibreze.

64

Gheţarul Siachen

Vineri, 3.27 a.m.

Rodgers nu se îndepărtase la fel de mult ca tovarăşii săi de epicentrul exploziei. Ştia că deflagrația nu avea să-l rănească, ci doar să-l învăluie cu suflul ei fierbinte. Însă exact pe asta conta. Degetele sale rămase neprotejate îi amorțiseră de frig şi cumva trebuia să le încălzească pentru a le reda întreaga mobilitate. Se oprise pe marginea dalei de gheață, cu genunchii ridicați şi cu fața vârâtă între ei, pentru a-şi proteja urechile. Îşi petrecuse brațele în jurul genunchilor. Ştia că suflul îl va izbi destul de puternic atunci când grenada avea să explodeze.

Înainte de-a se aşeza în acea poziție, Rodgers se asigurase că pumnalul era bine prins în teaca ataşată de vestă, iar stația radio se afla la loc sigur, în compartimentul ei de la centură. Se înclină cât putu de mult spre partea stângă. În acest fel, spera să nu cadă peste radio în caz că suflul avea să-l dea peste cap.

Explozia fu chiar mai puternică decât anticipase Rodgers. Gheața de sub el tresăltă, însă nu reuşi să-l răstoarne. Dar deflagrația desprinsese o bucată de gheață de pe latura dalei. Rodgers auzi şuierul fragmentului de gheață propulsat în aer. Sunetul era suficient de ascuțit şi de puternic încât să se facă remarcat peste bubuitura grenadei. Bucata de gheață căzu undeva, în partea stângă. Rodgers îşi imagină că soldații indieni crezuseră inițial că fuseseră atacați cu proiectile de mortier. Apoi îşi dăduseră probabil seama că inamicii detonaseră o altă grenadă flash-bang.

În timp ce grenada continua să ardă, se produseră câteva scânteieri de mică intensitate, însoțite de zgomote asemănătoare unor pocnete de bici, pe măsură ce gheața se

crăpa. Înainte ca ultimele flăcări să se stingă, Rodgers îşi croi drum spre locul exploziei. În gheață se căsca o groapă pătrată, cam de un metru douăzeci pe un metru douăzeci. Excavația era plină cu gheață topită. Aproape de centrul ei se vedea un cablu retezat.

Pe când ultimele particule inflamabile din compoziția grenadei încă ardeau pe marginile gropii, Rodgers se lăsă pe burtă şi apucă segmentul de cablu ce ducea la antena parabolică. Sub un înveliş de plastic gros de un sfert de țol erau împletite trei fire. Unul era de culoare roşie, altul – galben, iar al treilea era albastru. Rodgers îşi scoase pumnalul şi separă firul roşu de celelalte. Reteză capătul ud al firului, apoi îndepărtă rapid izolația de plastic cu vârful cuțitului. Atunci când termină, tocmai se stingeau şi ultimele scântei ale exploziei.

— Friday, chibriturile! zise Rodgers.

Nu primi răspuns.

— Friday! zise el din nou.

— Nu-i aici! anunță Nanda.

Rodgers aruncă o privire înapoi. Era prea întuneric pentru a vedea până la creasta de gheață. Fie agentul NSA se ascundea ca să vadă în favoarea cui decurgeau evenimentele, fie, anticipând eşecul generalului, îşi croia drum de-a latul căldării, înspre indieni. Indiferent care variantă era corectă, generalul nu-şi permitea luxul de a-şi bate capul cu Friday. Trase de cablu, astfel încât capătul lui expus să fie la adăpost de gheața topită. Apoi, mişcându-se grăbit, dar fără pripeală, sub imperiul unei stări de nelinişte pe care n-o mai simțise niciodată până atunci, Rodgers scoase din buzunarul vestei harta topografică. Despături foaia de hârtie la ceva distanță de scânteile ce abia mai licăreau, ferindu-se să producă un curent de aer. Îşi ținu respirația, se aplecă în față şi apropie harta de ultimele particule de magneziu care mai ardeau mocnit. Se temea să apese hârtia pe tăciuni, ca să nu-i stingă. Dar dacă o ținea prea departe, risca să nu se aprindă.

Soarta a două popoare atârna de felul cum un bărbat manipula prima formă de tehnologie a civilizației umane. Patruzeci de mii de ani de evoluție fuseseră dați uitării. Oamenii reveniseră la vremea când erau nişte carnivori cu instincte teritoriale, care viețuiau în grote întunecate.

Hârtia prinse să fumege, apoi marginile ei se înroşiră. O secundă mai târziu, o flăcăruie portocalie ţâşnea triumfătoare de-a latul imaginii tipărite a provinciei Kashmir. Se potrivea de minune cu realitatea.

— Nanda, vino aici! spuse Rodgers.

Tânăra se grăbi în direcția lui. Cei doi se aflau în siguranță, atâta timp cât soldații indieni își păstraseră pozițiile. Dala de gheață, deşi ciuntită de explozie, le oferea destulă protecție, cu condiția să nu plece de la adăpostul ei.

Când femeia i se alătură, Rodgers îi întinse hârtia aprinsă. Apoi îşi scoase scurta şi o întinse pe gheață, pe marginea micului crater produs de grenadă. Îi spuse Nandei să aşeze hârtia pe scurtă, explicându-i că materialul textil nu avea să ardă, în schimb îi trebuia alt combustibil care să alimenteze focul.

— Cât mai urgent, adăugă generalul.

— Aşteptați, zise Nanda.

Tânăra scotoci în buzunarul hainei şi scoase micul exemplar al Upanişadelor, pe care-l purta întotdeauna cu sine. Totodată, extrase şi documentele pe care trebuia să le planteze asupra teroriştilor, ajutând la incriminarea lor atunci când aveau să fie capturați.

— Aceste scrieri sfinte vor salva mai multe suflete decât şi-au putut imagina vreodată brahmanii, rosti ea.

Era limpede că tânăra împărtăşea oarecum aceleaşi gânduri şi senzații atavice ca şi Rodgers. Sau poate că erau doar sfârşiți de oboseală.

După ce foile de hârtie se aprinseră, generalul scoase stația radio de la centură şi o aşeză pe scurtă. Se aplecă asupra ei cât putu de mult.

Carcasa aparatului era făcută dintr-o singură bucată de plastic, obținută prin turnare. Ştia că nu avea cum s-o spargă fără a risca avarierea componentelor care îi erau necesare. În loc să procedeze aşa, Rodgers introduse cu grijă vârful pumnalului în zona din jurul microfonului încorporat în carcasă. Cu mare atenție, forță acea piesă, scoțând-o afară. Firul ataşat de microfon şi cipul spre care ducea el erau exact componentele la care dorea să ajungă.

Cu urechea ciulită să prindă vreun semn de activitate din partea opusă a căldării, Rodgers folosi lama pumnalului pentru a pescui cipul ataşat microfonului. Nu-şi putea permite să detaşeze complet cipul de restul aparatului. Dacă proceda astfel, cipul nu mai avea sursă de alimentare. Energia provenea de la bateria stației radio, nu de la cea din spatele antenei parabolice. Trebuia să se asigure că desprinde şi dezizolează exact firul potrivit. Trase microfonul afară cât putu de mult, apoi înclină deschizătura creată spre lumină. Cu douăzeci de ani în urmă, sarcina lui ar fi fost imposibil de realizat. Aparatele de radiotransmisie de-atunci erau ințesate cu fire şi cu tranzistoare, fiind imposibil să desluşeşti rostul fiecărei piese. Interiorul stației din fața generalului era degajat şi ordonat, cuprinzând doar câteva cipuri electronice şi fire de legătură.

Rodgers zări firul care alimenta cipul şi microfonul. Firul celălalt, care ducea la antena aparatului, trebuia tăiat.

Generalul puse cu mare băgare de seamă aparatul pe scurtă şi se folosi de pumnal pentru a tăia firul cât mai aproape posibil de antenă. Rezultă o bucată de cinci centimetri lungime, de care se putea folosi.

Utilizând bombeul bocancului ca suprafață de lucru, Rodgers îndepărtă izolația de pe fir. Apoi ridică bucata ruptă de cablu care ducea la antena parabolică. Îndepărtă cu unghiile stratul protector de plastic. După ce reuşi să dezizoleze o bucată de fir lungă de un centimetru, luă firul de la stație şi uni cele două sârme de cupru, răsucindu-le. Apoi

porni aparatul radio şi se-ntoarse către Nanda, împingând-o cu blândeţe înspre microfon.

Improvizaţia rezultată era cel mai butucănos şi mai urât echipament pe care-l văzuse vreodată Rodgers de-a lungul întregii sale cariere. Era demn de monstrul doctorului Frankenstein. Dar aspectul nu mai conta. Un singur lucru avea importanţă.

Ca monstruozitatea să funcţioneze.

65

Washington D.C.

Joi, 6.21 p.m.

Ron Plummer trecea printr-o experienţă inedită. Avusese un moment de profundă euforie, urmat imediat de o stare de rău atât de puternică, încât rămăsese ameţit.

Când primise apelul telefonic de la Islamabad, ambasadorul Simathna ascultase câteva secunde, apoi zâmbise larg. Până ca aparatul să fie comutat pe speaker, Plummer pricepuse deja despre ce era vorba.

Mike Rodgers reuşise. Cumva, generalul găsise o cale să transmită mesajul către centrul pakistanez de monitorizare a silozului. Centrul retransmisese mesajul către Ministerul Apărării pakistanez. De-acolo, caseta cu înregistrarea fusese dată postului de televiziune CNN, care începuse difuzarea sa în întreaga lume.

— Numele meu este Nanda Kumar, se auzea pe înregistrare o voce ascuţită şi tremurată. Sunt cetăţean al provinciei Kashmir şi agent al reţelei operative civile. De câteva luni colaborez cu Forţa Specială de Frontieră a Indiei

în scopul subminării activității unui grup terorist pakistanez. Cei din SFF mi-au spus că misiunea mea va avea ca rezultat arestarea teroriştilor. În loc să fie aşa, informațiile furnizate de mine au dus la înscenarea unui atentat pus pe seama pakistanezilor. Teroriştii sunt răspunzători pentru multe atacuri îngrozitoare. Însă nu sunt responsabili pentru atentatul cu bombă de miercuri, comis asupra unui autobuz cu pelerini şi asupra templului hindus din piața oraşului Srinagar. Fapta a fost comisă de către Forța Specială de Frontieră.

Ambasadorul Simathna nu-şi mai încăpea în piele de fericire atunci când închise telefonul. Se aplecă asupra altui aparat, pus pe speaker. Era linia prin care ținea legătură cu Paul Hood, aflat în biroul său din Centrul de Comandă.

— Ați auzit, domnule director? întrebă ambasadorul.

— Am auzit, răspunse Hood. Acum se transmite şi pe CNN.

— O faptă demnă de toată lauda, spuse diplomatul. Vă felicit atât pe dumneavoastră, cât şi pe generalul Rodgers. Nu ştiu cum de-a reuşit să transmită mesajul femeii, însă e un act impresionant.

— Generalul Rodgers are o personalitate impresionantă, întări Hood. Şi noi am vrea să ştim cum a expediat mesajul. Bob Herbert îmi spune că Brett August nu reuşeşte să-l contacteze. Probabil că telefonul mobil a murit.

— Totu-i bine atâta vreme cât a murit doar telefonul, glumi Simathna. Fireşte, indienii vor susține că domnişoara Kumar este manipulată de către pakistanezi, care i-au spălat creierul. Dar generalul Rodgers va contribui la contracararea acestei propagande.

— Generalul Rodgers va spune doar adevărul, indiferent care-ar fi el, replică Hood, cu diplomație.

În timp ce Hood vorbea, celălalt telefon de pe biroul ambasadorului prinse să sune. Simathna îşi ceru scuze şi preluă apelul.

Zâmbetul tremură un moment pe chipul ambasadorului, apoi pieri. Fața prelungă a lui Simathna deveni palidă. Ron Plummer nici măcar nu îndrăzni să-şi închipuie ce i se comunica diplomatului. Gândul unui atac nuclear inițiat de pakistanezi trecu asemenea unui fulger prin mintea sa cuprinsă de disperare.

Simathna nu scoase o vorbă. Doar asculta. După câteva secunde, puse receptorul în furcă şi se uită către Plummer. Privirea sa era încărcată de-o tristețe profundă.

— Domnule Hood, mi-e teamă că am veşti rele pentru dumneavoastră, rosti ambasadorul.

— Ce fel de veşti rele? îl întrebă Hood.

— Se pare că, în cursul acțiunilor întreprinse de către generalul Rodgers, dala de gheață care acoperă intrarea în siloz a fost îndepărtată sau avariată în mod semnificativ, spuse Simathna.

— Să nu v-aud, îl preveni Hood. Să nu v-aud că spuneți că...

Nu era nevoie ca Simathna să continue. Cu toții ştiau ce însemna deteriorarea intrării în siloz.

Încărcăturile explozive plasate cu rol defensiv în jurul silozului fuseseră automat activate. În lipsa unei persoane aflate în interior, care să anuleze numărătoarea inversă, aveau să se detoneze în decurs de câteva minute.

66

Washington D.C

Joi, 6.24 p.m.

Lui Paul Hood nu-i venea să creadă că, după ce ajunsese atât de departe, înfăptuind adevărate miracole, Mike Rodgers avea să fie aruncat în aer din pricina unei măsuri de siguranță care putea fi evitată. Însă pentru a evita dezastrul trebuiau neapărat să ia legătura cu generalul. Deşi Hood, Herbert şi Coffey păstrau tăcerea, tensiunea şi frustrarea din sufletele lor erau foarte intense. În ciuda întregii tehnologii aflate la dispoziția lor, acei bărbați erau la fel de neajutorați ca şi strămoşii lor din Epoca de Piatră.

Hood stătea prăbuşit în fotoliul său de piele. Privea în pământ, umilit de senzația de neputință ce-i era atât de nefamiliară. În trecut existase mereu un scenariu de rezervă. Fie ceruseră ajutorul cuiva, fie avuseseră timp să disloce resurse în poziția periclitată. În definitiv, totul se reducea la o problemă de comunicații. Însă nu şi acum. Suspecta faptul că Mike, sau Nanda, ori ceilalți îşi cheltuiseră deja cota de baftă asigurată de îngerul lor păzitor oprind un război nuclear. Hood nu credea că ar ajuta la ceva să se roage pentru salvarea lor. Poate că viețile lor şi cele ale soldaților unității Striker constituiau prețul ce trebuia plătit. Cu toate astea, Hood se rugă în şoaptă ca, indiferent ce divinitate creştină, hindusă sau musulmană îi ajutase pe cei din munți să ajungă atât de departe, să le ofere încă puțin ajutor. Paul Hood încă nu era pregătit să-l piardă pe Mike Rodgers.

— Poate că Mike şi fata şi-au terminat treaba şi au părăsit zona, sugeră Coffey.

— E posibil, zise Herbert. Totuşi, din câte-l ştiu eu pe Mike, va mai continua să emită o vreme. N-au cum să afle dacă mesajul lor a ajuns la destinație.

Coffey se încruntă.

— Şi chiar dacă au plecat, nu cred că au reuşit să ajungă suficient de departe, continuă Herbert.

— Ce vrei să zici? îl întrebă Coffey.

— Acolo unde sunt ei este întuneric beznă, spuse Herbert. Bănuiesc că, după toate prin câte-au trecut, Mike e dornic să găsească un loc în care să se odihnească până după răsărit.

Să lase soarelui timp să încălzească puțin zona. Iar dacă cineva a fost cumva rănit în cursul acțiunii, Mike o să aibă nevoie de-o pauză pentru a-i acorda primul ajutor. Beleaua este că nu ştim exact cât timp a rămas până la explozie. În mod evident, Mike a accesat cumva intrarea în siloz pentru a-şi realiza transmisia. Explozivii s-au armat atunci când a deplasat dala de gheață. Asta înseamnă că din numărătoarea inversă s-a scurs deja un timp destul de lung.

— Nu-mi vine să cred că nenorociții ăia din Pakistan nu pot opri numărătoarea! exclamă Coffey.

— Eu cred, replică Herbert. Şi vă pot spune ce se petrece acolo chiar în aceste clipe. M-am gândit mult la asta. Pariez că pakistanezii au pus la punct în acea zonă o întreagă rețea subterană de silozuri, legate între ele prin tuneluri. În momentul ăsta racheta este automat transportată într-o altă locație.

— Ca un fel de transportor mobil subteran pentru rachete Scud, zise Coffey.

— Exact, spuse Herbert. Îndată ce arma iese din zona periclitată, silozul şi toți cei care l-au descoperit fac bum. Printre resturi nu se va găsi nici o dovadă a prezenței unei rachete. Vor pretinde că era un fel de adăpost pentru cercetătorii care studiau ghețarul, ori pentru militarii care patrulau zona, sau orice altceva le va trece lor prin cap.

— Nimic din toate astea nu-l va ajuta pe Mike să scape de-acolo, rosti Coffey cu o voce sumbră.

Telefonul sună în timp ce Herbert vorbea. Hood ridică receptorul. Era Stephen Viens, de la NRO.

— Paul, dacă Mike se află încă pe Platoul Chittisin, camerele video cu câmp larg de înregistrare au prins ceva de care-ar trebui să afle, spuse Viens.

Hood apăsă tasta funcției speaker şi se ridică în picioare.

— Vorbeşte, Stephen, îl îndemnă el.

— Acum două minute am zărit un spot care revenea în zonă, zise Viens. Credem că este un elicopter indian Mi-35,

probabil acelaşi cu care Mike s-a întâlnit ceva mai devreme. S-a realimentat şi acum se-ntoarce pentru o nouă rundă.

În vreme ce Viens vorbea, Hood şi Herbert schimbară rapid o privire încărcată de speranţă. Nu mai era nevoie să comunice verbal. Brusc, se ivise o alternativă. Întrebarea era dacă aveau suficient timp la dispoziţie.

— Stephen, rămâi pe fir, zise Hood. Şi mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

Într-o grabă abia controlată, Herbert ridică receptorul încastrat în braţul căruciorului şi tastă numărul de telefon al persoanei de contact din cadrul armatei indiene.

Hood întreprinse şi el ceva, însă în forul său intim.

Trimise un gând de mulţumire celui care, indiferent de identitatea sa, veghea asupra sorţii lui Mike.

67

Gheţarul Siachen

Vineri, 4.00 a.m.

Rodgers stătea ghemuit înapoia dalei de gheaţă, cu pistolul în mână, privind către partea opusă a căldării. Lăsase focul să se stingă, în timp ce Nanda continua transmiterea mărturiei sale. Cu toate că indienii nu făcuseră vreo mişcare, nu dorea să le ofere o ţintă în caz că se răzgândeau şi treceau la acţiune. Şi aveau câteva motive s-o facă.

Dacă mesajul Nandei reuşise să ajungă la destinaţie, soldaţii indieni cu siguranţă urmau să-i aducă asta la cunoştinţă lui Rodgers. Nici ei nu-şi mai puteau asuma riscul de-a fi împuşcaţi. Tăcerea lor indica fie faptul că-l aşteptau pe Rodgers să se strecoare la vedere, fie că aşteptau sosirea

întăririlor. Era posibil să aştepte ivirea zorilor pentru a declanşa atacul. Aveau în dotare armament cu bătaie mai lungă decât cel al generalului. Pentru a lua cu asalt crestele de gheață şi a-şi identifica țintele n-aveau nevoie decât de puțină lumină. Se putea chiar ca indienii să înainteze deja către ei, încet şi cu prudență. Probabil că Ron Friday le divulgase poziția în schimbul asigurării securității personale. Acest lucru nu l-ar fi surprins deloc pe Rodgers. Agentul NSA se dăduse de gol atunci când nu se arătase defel mirat la auzul motivului demisiei lui Fenwick. Numai Hood, preşedintele, vicepreşedintele, soția preşedintelui şi adjunctul lui Fenwick ştiau că acela era un trădător.

Însă Friday ştia şi el. Era la curent deoarece el probabil că fusese omul-cheie din cadrul planului lui Fenwick în Baku, Azerbaidjan. Era foarte posibil ca Friday să fi fost implicat în asasinarea agenților CIA staționați în acea capitală. Într-un fel sau altul, Friday avea să răspundă pentru fapta sa. Fie generalul avea să-l vâneze acolo, pe loc, fie urma să încheie transmisia Nandei cu un mesaj adresat lui Hood.

Oricum, Rodgers se confrunta cu o altă problemă după stingerea focului. Îşi sacrificase mănuşile şi scurta pentru îndeplinirea obiectivului misiunii. Palmele îi amorțiseră, iar pieptul şi brațele începeau să-i înghețe. Dacă nu întreprindea rapid ceva, curând avea să moară din cauza hipotermiei.

Se asigură vreme de o clipă că Nanda era la adăpost în cazul unui schimb de focuri, în spatele dalei ciuntite. Apoi se târî în patru labe către locul unde-l lăsase pe Samouel, după baricada de gheață.

Pakistanezul murise.

Pentru Rodgers nu reprezenta o surpriză. Surprinzătoare fu tristețea ce-l cuprinse la găsirea trupului lipsit de viață.

În personalitatea lui Samouel existase ceva care nu se potrivea clişeului teroristului orbit de imperativitatea atingerii scopului misiunii sale. În ultimele clipe de viață, în loc să se roage ca Allah să-i primească sufletul, Samouel îi explicase generalului cum să conecteze stația de emisie-recepție la

antena parabolică. Gestul, completat de escapada făcută împreună, în care evitaseră două tabere animate de-o vrăjmăşie seculară, îl impresionase pe Rodgers.

Iar acum, chiar şi după moarte, Samouel avea să fie responsabil pentru salvarea vieții generalului. Rodgers îi fu profund recunoscător în clipa când îi scoase haina şi mănuşile. Jefuirea hainelor inamicilor căzuți fusese dintotdeauna o tradiție a războiului. Însă, de regulă, soldații nu luau obiecte, chiar dacă aveau stringentă nevoie de ele, de la aliații care muriseră. Totuşi, gestul lui Mike nu constituia un jaf. Avea mai curând semnificația primirii unei ofrande.

Generalul îngenunche lângă trupul pakistanezului pentru a se îmbrăca. În momentul când termină de pus hainele, genunchii începură să-i tremure. La început crezu că era efectul frigului. Apoi îşi dădu seama că solul vibra uşor. O clipă mai târziu auzi un vuiet foarte, foarte slab.

După sunet şi vibrații, părea a aduce cu declanşarea unei avalanşe. Se întrebă dacă nu cumva exploziile grenadelor slăbiseră versanții de gheață, care acum se prăvăleau peste ei. Dacă aşa stăteau lucrurile, cel mai periculos ar fi fost să rămână la poalele lor.

Rodgers se ridică şi alergă spre Nanda. În vreme ce se deplasa, simți în măruntaie o vibrație ritmică. Mai avusese acea senzație. O recunoscu imediat.

Nu era o avalanşă, ci ceva cu mult mai rău. Şi constituia motivul pentru care infanteriştii indieni rămăseseră în expectativă, în loc să-i atace.

O secundă mai târziu, conturul crestelor căldării de gheață fu trasat de-o lumină puternică, venită dinspre nord. Vuietul şi vibrația aveau acum un ritm distinct, în vreme ce elicopterul indian se apropia. Generalul ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Prin intermediul unei stații radio, soldații indieni indicaseră poziția lui Rodgers şi a tovarăşilor săi aparatului Mi-35 care, ceva mai devreme, încercase să-i ucidă.

Generalul se lăsă să alunece alături de Nanda. Se ridică în genunchi, în fața ei. Întinse mâinile, pipăind pe întuneric până când îi găsi obrajii. Îi cuprinse fața în palme şi o trase către el, apropiindu-şi gura de urechea femeii, astfel ca Nanda să-l poată auzi în ciuda vuietului iscat de motorul elicopterului.

— Vreau să-ncerci să-ți croieşti drum spre ieşire câtă vreme eu îi țin ocupați, îi spuse Rodgers. Nu va fi uşor să treci de soldați, însă asta poate fi unica ta şansă de scăpare.

— De unde ştim dacă vor sau nu să ne ucidă? îl întrebă tânăra.

— N-avem cum să ştim, admise generalul. Dar haide să aflăm încercând să scăpăm, în loc să ne predăm.

— Îmi place ideea, replică Nanda.

Rodgers ghici faptul că fata zâmbea.

— Ia-o de-a lungul versantului din spatele meu, îi spuse el. Cu un pic de şansă, elicopterul va declanşa o avalanşă pe partea ocupată de soldați.

— Sper să n-o facă, răspunse Nanda. Sunt compatrioții mei.

„Touché”, îşi spuse Rodgers în sinea lui.

— Însă vă mulțumesc, adăugă tânăra. Pentru implicarea dumneavoastră cu trup şi suflet în această bătălie. Mult noroc!

Generalul o bătu uşor cu palma peste obraz, apoi fata porni. Rodgers urmări cum elicopterul descria o mişcare descendentă. Brusc, aparatul de fabricație rusească îşi încetă coborârea. Zbura la punct fix deasupra căldării, la distanță egală între Rodgers şi infanteriştii indieni. Trecură aproximativ douăzeci de secunde, apoi elicopterul se ridică brusc şi se îndreptă spre sud. Dispăru în spatele unuia dintre piscurile care flancau intrarea. Lumina reflectoarelor sale se revărsa prin tunelul îngust.

Rodgers aruncă o privire pe deasupra dalei de gheață. Aparatul de zbor aterizase. Poate se temeau de posibilitatea iscării unei avalanşe, aşa că debarcau trupe terestre. Asta

însemna că trecerea prin tunelul de ieşire devenea imposibilă. Rodgers sări imediat în picioare şi porni în viteză după Nanda. Trebuia s-o aducă înapoi şi să gândească o nouă strategie. Putea negocia cu indienii s-o lase pe fată să plece. Aşa cum spusese chiar ea, îi erau compatrioţi.

Însă, în timp ce alerga, Rodgers zări ceva surprinzător, exact în faţa lui. Trei soldaţi indieni goneau spre ieşirea din căldare. Nu era un asalt, ci o evacuare.

Ceea ce urmă îl surprinse şi mai mult.

— Generale Rodgers! se auzi un strigăt.

Rodgers privi către partea de vest a intrării. Cineva stătea acolo, pe jumătate ascuns în spatele unei formaţiuni de gheaţă.

„În regulă”, îşi spuse generalul. Avea să muşte din momeală.

— Da? strigă el ca răspuns.

— Mesajul a ajuns la destinaţie! îi comunică indianul. Trebuie să părăsim imediat acest loc!

Întreg trupul lui Rodgers, din creştet până-n tălpi, fu străbătut de-un val de adrenalină. Îşi continuă alergarea, sărind peste fisurile din sol şi evitând bolovanii de gheaţă. Fie Ron Friday ajunsese la indieni şi îi vânduse, fie bărbatul acela spunea adevărul. Indiferent de variantă, Rodgers nu putea decât să continue jocul. N-avea de ales.

Generalul privi cum, înaintea sa, Nanda ajunse la intrare. Fata îşi continuă drumul, prin valul de lumină. Câteva secunde mai târziu, sosi şi Rodgers la tunel. Soldatul indian, un sergent, ajunse acolo în acelaşi timp cu el. Puşca de asalt îi era atârnată la spate. În mâinile înmănuşate nu avea nici un fel de armă.

— Trebuie să ne grăbim, îi zise indianul în vreme ce străbăteau tunelul. Întreaga zonă este o imensă bombă pakistaneză cu explozie întârziată. Cred că e un soi de arsenal aici. Nu ştiu cum, dar aţi activat sistemele lui de protecţie.

Probabil atunci când meşterea la legătura cu antena parabolică, îşi zise Rodgers. Ori, mai plauzibil, autorităţile

militare pakistaneze intenționau să-i distrugă pe toți, pentru a păstra secretul asupra silozului de rachete nucleare.

— Nu-mi vine să cred că sunteți doar doi, rosti sergentul în vreme ce alergau prin tunelul îngust. Am crezut că sunteți mai numeroşi.

— Eram, spuse Rodgers. Se uită la elicopterul din fața sa. Văzu cum un soldat indian o ajuta pe Nanda să urce la bord. Şi înțelese atunci că Ron Friday îi lăsase baltă. Ceilalți sunt morți, mai zise generalul.

Bărbații ieşiră din culoarul de acces în căldare şi parcurseră în fugă ultimii douăzeci şi cinci de metri care-i despărțeau de aparatul de zbor. Rodgers şi sergentul săriră prin cadrul uşii deschise a elicopterului Mi-35. Aeronava se înălță rapid, îndepărtându-se de zona periculoasă a bazei pakistaneze.

După ce uşa elicopterului fu închisă în spatele său, generalul se împletici spre una din laturile aglomeratului compartiment de transport. Nu existau scaune. Zărea doar conturul unor trupuri care purtau semnele oboselii şi ale frigului. Generalul simți cum dispărea efectul valului de adrenalină ce-i cuprinsese corpul. Picioarele i se înmuiară şi se lăsă să cadă pe podea. Nu fu surprins să vadă că Nanda era deja acolo, ghemuită lângă o ladă cu muniție. Rodgers se trase lângă ea, în vreme ce elicopterul revenea la zborul orizontal şi pornea în mare viteză către nord. Îi prinse palma în mână şi se lipi de fată, oferindu-şi sprijin unul celuilalt. În jurul lor soldații indieni îşi aprindeau țigările şi suflau aer cald în pumni, ca să-şi dezghețe degetele.

Temperatura din interiorul elicopterului abia trecea de punctul de îngheț, însă lor li se părea o căldură binecuvântată. Pielea feței lui Rodgers prinse să se încălzească, iar pleoapele îi căzură grele peste ochi. Nu se putea împotrivi. Simțea cum se cufundă în somn.

Înainte de-a adormi, americanul simți un licăr de satisfacție la gândul că Samouel murise pe un teren care, practic, făcea parte din patria lui. Siloz, arsenal sau oricum

altfel îl intitulau cei de la Islamabad, fusese construit de către pakistanezi.

În ceea ce-l privea pe Friday, Rodgers era de asemenea fericit. Fericit că acel om avea să moară în celălalt capăt de lume față de țara pe care-o trădase.

Simțea bucurie pentru un terorist şi ură pentru un american.

Rodgers lăsă cu dragă inimă acele gânduri pentru un alt prilej de reflecție.

68

Gheţarul Siachen

Vineri, 4.07 a.m.

La început, atunci când văzuse elicopterul indian părăsind căldarea, Ron Friday fusese dezorientat.

Pusese la cale un plan simplu. Dacă generalul ăla cu spirit de băiețel cercetaş avea să iasă cu bine din toată povestea, Friday urma să le spună şefilor că plecase de lângă el pentru a veghea asupra unui eventual asalt al indienilor. Dacă însă indienii aveau să câştige, aşa cum era de aşteptat, avea să le spună că încerca să ajungă la ei pentru a negocia încetarea rezistenței.

Friday nu se aşteptase ca adversarii să ajungă la o subită detensionare a situației şi să plece împreună. Nu se aşteptase să fie izolat în capătul opus al căldării, unde zgomotul produs de elicopter îi acoperise strigătele. Nu se aşteptase să fie părăsit acolo, de unul singur.

Dar pe măsură ce privea elicopterul care se îndepărta, Friday nu simțea nici ranchiună şi nici mânie. Era singur,

însă pentru el nu reprezenta un fapt inedit. Preocuparea lui cea mai presantă era să se odihnească şi să supravieţuiască acelei nopţi geroase. Odată îndeplinite cele două obiective, a doua zi urma să-şi croiască drum până la linia de demarcaţie.

Adică acolo unde el intenţionase de la bun început să meargă.

După ce realiza şi acel obiectiv, urma să găsească o modalitate de-a folosi evenimentele în avantajul său. În definitiv, era încă un personaj-cheie al operaţiunii care prevenise declanşarea unui incident nuclear în provincia Kashmir. În vâltoarea evenimentelor, aflase informaţii valoroase pentru ambele tabere.

Agentul NSA se afla uşor către nord-est faţă de centrul căldării atunci când luminile elicopterului dispărură în spatele piscurilor. Văzuse că numai doi inşi li se alăturaseră indienilor. Asta însemna că unul dintre ei, probabil Samouel, zăcea mort lângă intrarea în siloz. Pakistanezul nu mai avea nevoie de haine. Dacă Friday putea să găsească undeva o mică scobitură în gheaţă, urma să folosească piesele vestimentare pe post de prelată care să astupe gura nişei, izolându-l de frig. Şi avea încă asupra sa chibriturile. Poate găsea ceva cu care să facă un foc de tabără. Întotdeauna speranţa moare ultima.

O clipă mai târziu, într-o izbucnire haotică de gheaţă şi de flăcări, speranţa lui Ron Friday pieri.

69

Piscurile Himachal

Vineri, 4.12 a.m.

Ghemuiți înapoia bolovanilor de la marginea platoului stâncos, Brett August şi William Musicant putură vedea şi auzi o explozie îndepărtată. Solul se cutremură şi un val de lumină de culoare roşie scăldă piscurile şi cerul, pe direcția nord-est. Lumina îi amintea lui August de strălucirea emanată de-un grătar pentru petrecerile în aer liber, în momentul când răscoleai cărbunii pe cale de-a se stinge cu un vătrai. Era de culoarea sângelui, înțepătoare la ochi şi uniformă ca intensitate, indiferent de direcția de propagare.

August privi cu atenție, aşteptând să vadă dacă se înălța cumva o dâră de fum din mijlocul flăcărilor. Nu zări aşa ceva. Deci nu fusese vorba de lansarea unei rachete nucleare. Explozia venise din direcția spre care se îndrepta Mike Rodgers. August spera ca vechiul său amic să se fi aflat la originea producerii exploziei, şi nu să-i fi căzut victimă.

Infernul dură câteva secunde, apoi se stinse. August nu-şi făcea de altfel iluzii că acolo, pe ghețar, exista material combustibil care să alimenteze flăcările. Îşi întoarse ochii obosiți spre valea aflată sub el. Acolo se aflau oamenii care-i uciseseră subordonații. Îi doborâseră din aer, fără a le da posibilitatea să-şi folosească armele. Pe cât de mult îşi dorea colonelul ca situația de criză să nu se agraveze, în aceeaşi măsură tânjea ca indienii să asalteze platoul. Spera cu ardoare să-şi poată răzbuna soldații.

Furtuna de gheață încetase, dar vântul nu se potolise. Era nevoie de căldura soarelui pentru a încălzi curenții de aer şi a-i redirecționa. Rafalele de vânt continuau să măture platoul, cu o constanță şi o forță teribile, aducând cu ele un frig chinuitor. Dar cel mai rău era şuieratul continuu al maselor de aer. August se întrebă dacă nu cumva vântul fusese la originea mitului antic al Sirenelor. În legende se spunea că nimfele mării îi scoteau din minți pe marinari cu cântecul lor. Colonelul abia acum pricepea cum de era posibil.

Auzul lui August era atât de afectat, încât nici nu auzi sunetul de apel al stației TAC-SAT. Din fericire, remarcă beculețul roşu care clipea. Desfăcu nasturii gulerului cu care

îşi acoperise fața până la rădăcina nasului. Apoi, înainte să răspundă, dădu mai tare volumul aparatului, ca să poată auzi ce-i spune Bob Herbert.

— Da? urlă August în microfon.

— Colonele, s-a terminat, îi zise Herbert.

— Repetați, vă rog? țipă August.

Colonelul avea impresia că-l auzise pe Herbert spunând că s-a sfârşit.

— Mike a transmis mesajul, îi comunică Herbert, pe un ton mult mai ridicat, silabisind cuvintele. Trupele indiene dislocate de pe linia de demarcație au fost rechemate la bază. Veți fi luați de un elicopter, la răsăritul soarelui.

— Recepționat, răspunse August. Acum un minut am zărit o explozie în direcția nord-est. Mike e autorul?

— Într-un fel, da, spuse Herbert. Veți primi mai multe informații când veți fi la bordul elicopterului.

— Ce facem cu soldații Striker căzuți? întrebă August.

— La problema asta mai avem de lucru, zise Herbert.

— Nu plec fără ei, anunță August.

— Domnule colonel, Paul la aparat, interveni Hood. Trebuie să stabilim în jurisdicția cui intră valea…

— Nu plec fără ei, repetă August.

Urmă o lungă tăcere.

— Înțeleg, răspunse Hood.

— Brett, mai poți rezista acolo până pe la mijlocul dimineții? îl întrebă Herbert.

— Fac orice va fi nevoie, răspunse August.

— În regulă, îi spuse Herbert. Elicopterul îl va lua pe caporalul Musicant. Îți promit că vom rezolva problema soldaților tăi cât mai rapid posibil.

— Vă mulțumesc, domnule, zise August. Ce ordine îmi dați în privința celor trei pakistanezi?

— Îmi cunoşti părerea, spuse Herbert. Acum, că ne-am servit de ei, te-aş pune imediat să le bagi câte un glonț în țestele lor criminale. Soția mea are o călătorie asigurată către

rai. Sunt sigur că autobuzul către ceruri n-o să întoarcă din drum dacă procedăm astfel.

— Pe lângă problemele de etică, în calea ideii tale stau şi unele considerente politice şi legale, ca să nu mai vorbim de-o posibilă rezistenţă armată din partea celor trei, i-o reteză Hood. Centrul de Comandă n-are putere juridică asupra FKM, iar India n-a făcut vreo cerere oficială în privinţa membrilor celulei. Sunt liberi să facă ce vor ei. Dacă pakistanezii doresc să se predea, sunt siguri că vor fi arestaţi şi judecaţi de către indieni. Dacă se întorc împotriva ta, domnule colonel, vei reacţiona aşa cum crezi de cuviinţă în situaţia dată.

— Paul are dreptate, spuse Herbert. Cel mai important lucru este să vă aducem teferi acasă, atât pe tine, cât şi pe caporalul Musicant.

August răspunse că pricepuse mesajul. Le mai spuse celor doi că avea nevoie ca elicopterul să-i aducă hrană şi apă. După aceea, urma să-şi croiască drum spre valea Mangala, în căutarea trupurilor soldaţilor Striker.

August puse în furcă receptorul staţiei TAC-SAT şi se ridică încet, din pricina picioarelor înţepenite de frig. Îşi aprinse lanterna şi păşi pe solul îngheţat al platoului, către locul unde se afla caporalul Musicant. August îi dădu medicului veştile bune abia aflate, apoi se îndreptă spre Sharab şi cei doi acoliţi ai ei. Pakistanezii stăteau ghemuiţi, adunaţi unul lângă celălalt. Spre deosebire de soldaţii detaşamentului Striker, ei nu urmaseră un antrenament în condiţii climatice arctice. Şi nici nu purtau un echipament la fel de călduros precum cel al lui August şi al lui Musicant.

Colonelul se lăsă pe vine în apropierea lor. Pakistanezii îşi feriră feţele atunci când lumina lanternei le izbi ochii. Îi aminteau ofiţerului american de nişte leproşi care se fereau de lumina soarelui. Sharab dârdâia puternic. Ochii ei erau roşii şi opaci. Avea gheaţă în plete şi pe sprâncene. Pielea buzelor îi crăpase, iar obrajii căpătaseră o culoare vineţie. August o compătimea, însă nu putea face nimic s-o ajute. Tovarăşii ei arătau chiar mai rău. Nasurile le sângerau şi erau

ca două bucăți de carne vie, iar urechile le fuseseră afectate iremediabil de către ger. Probabil aveau să le piardă. Mănuşile lor erau acoperite cu un strat atât de gros de gheață, încât August nu credea că-şi puteau mişca degetele.

Privindu-i, colonelul înțelese faptul că Sharab şi compatrioții ei nu-i vor opune rezistență şi nici nu vor fugi. August se trase mai aproape.

— Generalul Rodgers şi Nanda şi-au îndeplinit misiunea, zise colonelul.

Sharab privea fix înainte. Din ochii înroşiți începură să-i curgă lacrimi. Gura lăsată neacoperită i se mişcă într-o şoaptă mută. Probabil se ruga, socoti August. Ceilalți doi pakistanezi îi strânseră fără de putere brațele, rostind la rândul lor nişte vorbe neauzite.

— În zori va sosi un elicopter indian, continuă August. Caporalul Musicant va pleca la bordul său. Eu voi pleca în vale, ca să-mi găsesc soldații. Voi ce veți face?

Sharab îşi întoarse ochii înlăcrimați către August. În privirea ei se citea o disperare profundă. Când vorbi, avea o voce tremurată şi sumbră.

— America… ne va ajuta… să susținem cauza… provinciei Kashmir… ca teritoriu pakistanez? întrebă ea.

— Cred că, după cele întâmplate în ultimele zile, lucrurile se vor schimba, îi zise August. Dar nu ştiu ce va spune sau ce va face națiunea mea.

Sharab îl prinse pe August de antebraț cu mănuşile ei înghețate.

— Ne veți… ajuta? insistă ea. V-au… ucis… soldații.

— Vrăjmăşia dementă dintre țările voastre mi-a ucis oamenii, zise colonelul.

— Nu, replică femeia. Gesticulă violent în direcția muchiei platoului. Bărbații… de jos… i-au ucis. Sunt… nişte nemernici… lipsiți de frica lui Dumnezeu.

August nu dorea să discute aşa ceva. Nu cu o persoană care se ocupa cu aruncarea-n aer a clădirilor de interes public şi cu asasinarea militarilor din trupele de menținere a păcii.

— Sharab, până în acest punct am colaborat cu voi, zise americanul. Dar nu mai pot continua. Vor urma un proces şi nişte audieri. Dacă vă predaţi, aveţi o bună ocazie să pledaţi în favoarea cauzei poporului vostru.

— Nu ne va fi… de folos, insistă femeia.

— Însă va constitui un început, replică August.

— Şi dacă… ne întoarcem… jos, în Kashmir? întrebă Sharab. Ce vei face?

— O să vă spun adio, răspunse August.

— Nu vei încerca… să ne opreşti? îl presă ea.

— Nu, o asigură colonelul. Şi acum te rog să mă scuzi, mă duc să mă alătur restului detaşamentului meu.

August mai zăbovi câteva clipe ca s-o privească pe sfidătoarea pakistaneză. Ura şi furia femeii fuseseră consumate de frig şi de epuizarea fizică. În cursul carierei sale mai văzuse luptători dedicaţi trup şi suflet cauzei lor. Vietnamezii din Vietcong. Membrii forţei de rezistenţă din Kurdistan. Oameni care luptau pentru căminele şi familiile lor. Dar îi era greu să fie martor ocular al teribilelor încercări prin care trecea acest grup de pakistanezi.

Colonelul August se întoarse pe călcâie şi porni de-a lungul muchiei alunecoase şi bătută de vânt a platoului. Un proces ţinut într-un tribunal urma să fie un bun punct de plecare. Însă nu era suficient pentru a eradica vrăjmăşia dintre indieni şi pakistanezi. Era necesar un război de felul celui pe care ei abia reuşiseră să-l evite. Sau de un efort internaţional fără precedent, susţinut de-a lungul mai multor generaţii.

Pentru un trist şi trecător moment, August trăi acelaşi sentiment ca şi Sharab.

Unul de adâncă disperare.

70

Washington D.C.

Marţi, 7.10 a.m.

Paul Hood stătea singur în biroul său. Privea ecranul computerului, recitind discursul pe care plănuia să-l țină în cadrul ceremoniei de comemorare a detaşamentului Striker, programată la ora zece.

Aşa cum promisese, Herbert convinsese guvernul indian să detaşeze elicoptere de la linia de demarcație, pentru a recupera trupurile soldaților Striker căzuți la datorie. Metoda de convingere fusese una simplă. Pakistanezii acceptaseră să se țină departe de acea zonă, cu toate că reclamaseră drepturile de posesie asupra văii în care se aflau trupurile. Herbert îi lămurise pe guvernanții de la New Delhi că nu era o idee bună să-i lase pe pakistanezi să recupereze trupurile unor soldați americani ucişi de către soldații indieni. Implicațiile politice erau de neacceptat, atât pentru India, cât şi pentru Statele Unite.

Când cele două elicoptere indiene, tip Mi-35, sosiseră în după-amiaza zilei de vineri în vale, colonelul August se aflase acolo ca să le întâmpine. Trupurile deja fuseseră adunate, acoperite cu voalurile paraşutelor şi aliniate. August rămăsese alături de corpurile ostaşilor săi până duminică, atunci când ele fuseseră debarcate la Quantico. Abia atunci şi acolo acceptase colonelul să fie dus la spital. Mike Rodgers îl aştepta.

De la înființarea Centrului de Comandă, Hood şi Rodgers luaseră parte la mai multe asemenea ceremonii de comemorare. Discursul lui Mike Rodgers se referea, invariabil, la datorie şi la camaraderie. La eroism şi la tradiție. Hood întotdeauna încerca să găsească o perspectivă care să le definească sacrificiul. Salvarea unei țări, salvarea unor vieți,

prevenirea unui război. Cei doi bărbați lăsau mereu în urma lor persoane îndoliate în ale căror inimi înflorea speranța în locul sentimentului de inutilitate, iar mândria că cei dispăruți făcuseră un lucru măreț le alina durerea provocată de pierderea suferită.

Numai că de data asta lucrurile erau diferite. În acea zi aveau să fie amintite mai mult decât viețile soldaților Striker.

New Delhi mulțumise în mod public Centrului de Comandă pentru demascarea unei celule teroriste pakistaneze. Corpurile a trei teroriști fuseseră descoperite la poalele piscului Himachal din masivul Himalaya. Se părea că alunecaseră de pe-o terasă stâncoasă îngustă şi plonjaseră în hău, găsindu-şi moartea. Fuseseră identificați cu ajutorul dosarelor aflate în arhiva Forței Speciale de Frontieră.

De asemenea, guvernul de la Islamabad mulțumise public Centrului de Comandă pentru zădărnicirea unui atac nuclear împotriva Pakistanului. Cu toate că declarațiile maiorului Dev Puri şi ale altor persoane îl indicaseră pe ministrul indian al apărării, John Kabir, ca fiind inițiatorul complotului, Kabir negase toate acuzațiile. Susținuse sus şi tare că va lupta împotriva oricăror măsuri de pedepsire luate de către guvern. Hood bănuia că atât ministrul, cât şi alte persoane implicate urmau să demisioneze, cu asta punându-se capăt afacerii. Era mult mai probabil ca autoritățile din New Delhi să acopere adevărul decât să ofere Pakistanului ceva mai multă credibilitate în fața opiniei publice mondiale.

Hood primise chiar şi un telefon de mulțumire din partea Nandei Kumar. Tânăra îl sunase din New Delhi pentru a-i spune că generalul Mike Rodgers era un erou şi un gentleman. Cu toate că nu reuşise să-i salveze bunicul, femeia înțelesese că Rodgers făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a-i uşura călătoria bătrânului. Spusese că spera să-i poată vizita pe Hood şi pe Rodgers la Washington, după ce va ieşi din spital. Cu toate că, din punct de vedere juridic, era agentă de informații în slujba Indiei, Hood era sigur că urma să obțină fără probleme viza de intrare în Statele Unite. După

transmisia în direct, Nanda devenise o celebritate internațională. Avea să-şi petreacă restul vieții scriind şi povestind despre experiența trăită. Hood trăgea nădejde că tânăra de douăzeci şi doi de ani era mult mai coaptă la minte decât o arăta vârsta ei. Spera că-şi va folosi accesul în lumea mass-media pentru a promova toleranța şi pacea în regiunea Kashmir, nu planurile Indiei sau ale Nandei Kumar.

Laudele sosite din afara granițelor constituiau un caz unic. De regulă, chiar şi atunci când reuşeau să evite producerea unui dezastru, Hood şi echipa sa erau blamați pentru amestecul în afacerile interne ale altor națiuni – de exemplu Spania, Coreea, Orientul Mijlociu şi nenumărate alte locuri unde Centrul de Comandă rezolvase situații de criză.

În ciuda laudelor venite de peste hotare, Centrul suferise câteva lovituri fără precedent, venite chiar din interiorul Statelor Unite. Majoritatea proveneau de la Hank Lewis şi de la Comitetul Senatorial pentru Supravegherea Activității Serviciilor de Informații. Doreau să afle de ce generalul Rodgers părăsise ghețarul Siachen fără Ron Friday. De ce detaşamentul Striker se paraşutase în interiorul unei zone militare fierbinți în cursul zilei şi nu pe timpul nopții. De ce în operațiune fusese implicat NRO şi nu CIA sau NSA, care aveau resurse în acest scop, plus un agent aflat la fața locului. Hood şi Rodgers fuseseră siliți să bată drumul până la clădirea Congresului de pe Capitoll Hill şi să le explice totul lui Lewis, lui Fox şi celorlalți membri din cadrul CIOC.

La fel de bine ar fi putut să vorbească în urdu. CIOC deja luase decizia ca, în plus față de recenta hotărâre de restrângere a efectivelor Centrului, acesta să nu mai dețină o componentă militară. Detaşamentul Striker avea să fie în mod oficial demobilizat. Colonelul August şi caporalul Musicant urmau să fie transferați la alte unități, iar rolul generalului Rodgers – „reevaluat”.

Hood fusese totodată informat că, în loc de două rapoarte pe săptămână, avea să înainteze zilnic către CIOC o dare de seamă a activității Centrului. Doreau să ştie totul despre

acțiunile în care era implicată agenția, de la analiza situației, până la imaginile provenite din recunoaştere aeriană.

Hood bănuia că singurul lucru care protejase în cele din urmă Centrul de Comandă fusese loialitatea preşedintelui Statelor Unite. Preşedintele Lawrence şi secretarul-general al ONU, Mala Chatterjee, dăduseră publicității o declarație comună prin care felicitau pe Paul Hood şi organizația sa pentru eforturile nepartizane întreprinse în numele umanitarismului şi al asigurării păcii la nivel internațional. Era un document pe care CIOC nu-l putea ignora, mai ales după termenii duri în care Chatterjee descrisese felul cum Hood gestionase situația de criză de la Consiliul de Securitate al ONU. Hood nici nu-şi putea imagina ce fel de presiuni fusese nevoit Lawrence să facă pentru a obține acea declarație. Totodată, se întreba ce simțea Chatterjee cu adevărat. Era o indiană pacifistă, iar națiunea ei încercase să pornească un război nuclear împotriva unui stat vecin. Exceptând cazul că nu dorea să accepte evidența, era un gând greu de suportat pentru ea. Hood nu avea să se arate surprins dacă Chatterjee demisiona din actualul post, urmând să candideze pentru o funcție politică în țara sa natală. Cu siguranță avea să fie un pas important în vederea instaurării păcii în acea regiune.

Toate aceste fapte făceau ca actuala comemorare să fie una cu totul diferită. Era pentru ultima dată când Paul Hood şi componenții structurii originale de organizare a Centrului de Comandă întreprindeau ceva în postura de colegi. Numai că toți ceilalți nu o ştiau încă.

Însă Paul Hood ştia. Dorea să spună ceva legat de noua pierdere pe care în curând aveau s-o resimtă toți.

Reciti primul rând al discursului său.

„Aceasta este a doua familie pe care-o pierd în decurs de câteva luni...”

Şterse rândul. Declarația se referea prea mult la sine însuşi. La propriile sale pierderi.

Însă acum începu să raţioneze. Deşi nu mai locuia împreună cu Sharon şi copiii, încă avea sentimentul că, într-un anume fel, erau împreună. Dacă nu fizic, atunci la un nivel spiritual.

Atunci îi veni ideea. Hood înţelese că rândul şters era cum se cuvenea, fiindcă simţea un nod în gât încercând să rostească acele cuvinte.

Hood prinse să tasteze cu degetele tremurânde, încercând să desluşească imaginea de pe monitor. Era înceţoşată, deoarece ochii săi vărsau lacrimi pentru ceea ce alţii presupuneau a fi numai o meserie.

„Am învăţat următorul lucru, scrise el cu încredere. De câte ori soarta răpeşte pe cineva dintre noi, rămânem totuşi o familie…”

Notes

[←1]

Congressional Intelligence Oversight Committee – CIOC

[←2]

ROC (Regional Op-Center) – Centrul Regional de Comandă

[←3]

National Security Agency – NSA

[←4]

National Crisis Management Center – NCMC

[←5]

Nuclear Rapid Response Divisions – unităţi de reacţie rapidă în caz de atac nuclear (n.tr.)

[←6]

Unitate de atac

[←7]

Forţele Aeriene Regale, denumirea aviaţiei militare britanice (n.tr.)

[←8]

Staţie radio care emite şi recepţionează semnale prin intermediul reţelei de sateliţi geostaţionari dedicaţi comunicaţiilor, asigurând astfel legătura cu oricare punct de pe glob. (n.tr.)

[←9]

State Department – Ministerul de Externe al SUA

[←10]

Ministerul de Externe al Marii Britanii

[←11]

Special Frontier Force – SFF

[←12]

OSS (Office of Strategic Services) – Biroul pentru Servicii Strategice, precursor al CIA, prima agenție de informații externe a SUA, înființată în iunie 1942 (n.tr.)

[←13]

Central Intellingence Agency – CIA

[←14]

Indian Intelligence Bureau – IIB

[←15]

Missing in Action – dispărut în misiune

[←16]

Free Kashmir Militia – FKM

[←17]

Research and Analysis Wing

[←18]

Civilian Network Operatives – CNO

[←19]

Indian Intelligence Bureau

[←20]

National Reconnaissance Office – NRO

[←21]

National Security Guard – NSG

[←22]

Aerodrom cu Adevărat American; acronimul în originalul englez este echivalent cu sigla aviației militare britanice (RAF – Royal Air Force) (n.tr.)

[←23]

Cinstitul Abe – porecla dată preşedintelui Abraham Lincoln (n.tr.)

[←24]

Prietenia 7 – porecla uneia dintre capsulele spațiale ale programului Mercury (n.tr.)

[←25]

Poreclă dată unei muschete (n.tr.)

[←26]

Life And Death – situație de viață şi de moarte

[←27]

Mountain Elite Attack Nation – Unitatea de Elită pentru Atac Alpin

[←28]

Photographic Analysis Profile – analiză digitală a contururilor dintr-o imagine fotografică (n.tr.)

[←29]

Estimated Time of Arrival – timpul estimat până la sosirea la destinația planificată (n.tr.)

[←30]

În original: Hunt and peck

[←31]

Underground Nuclear Command Center – UNCC

[←32]

Short Range Ballistic Missile – rachetă balistică cu rază scurtă de acțiune

[←33]

Pakistan Air Force – PAF

[←34]

De fapt, după destrămarea fostei Uniuni Sovietice, uzinele Antonov, aflate pe teritoriul Ucrainei, au revenit acestei republici. (n.tr.)

[←35]

Low-Altitude Helicopter Reconnaissance – zbor de recunoaştere la joasă altitudine, efectuat la bordul unui elicopter (n.tr.)

[←36]

671 KW = 912 cai-putere (n.tr.)

[←37]

Autorul cărții confundă săriturile tip HALO (High Altitude – Low Opening) – la care se sare de la mare altitudine, paraşuta fiind deschisă cu doar câteva secunde înainte de atingerea solului, iar perioada de cădere liberă trebuie să fie cât mai scurtă, saltul executându-se la verticala obiectivului de atins şi având ca scop surprinderea adversarului – cu cele de tip HAHO (High Altitude – High Opening) – în acest caz saltul se efectuează la distanță mare față de obiectivul de atins, de la mare altitudine, paraşutele fiind deschise la maxim cinci secunde de la părăsirea avionului, iar coborârea până la obiectiv durează într-adevăr zeci de minute, paraşutistul bazându-se pe capacitatea de planare a paraşutelor tip aripă. (n.tr.)

[←38]

Missing In Action – dat ca dispărut în cursul unei misiuni

[←39]

Povestirile de război ale unui infanterist

[←40]

Povestirile bătăliilor unui general cu patru stele

[←41]

Pe data de 6 iunie 1944, Aliații au lansat o uriașă operațiune de desant aerian şi maritim, numită Operațiunea Overlord, împotriva trupelor germane care ocupau Franța. În ciuda opiniei generale, care indica regiunea Pas-de-Calais drept cel mai probabil loc al invaziei – acolo lățimea Canalului Mânecii, care desparte Anglia şi Franța, este cea mai mică –, adevărata țintă a fost provincia Normandia. Ca preambul al invaziei Europei, Aliații desfăşuraseră o vastă operațiune de intoxicare (schimburi de mesaje radio între unități fictive amplasate în regiunea din preajma Pas-de-Calais, răspândirea în acea zonă a unui număr imens de tancuri, avioane şi camioane gonflabile pentru a înşela avioanele germane de recunoaştere, „pierderea" unor documente secrete care indicau Pas-de-Calais ca țintă a invaziei etc), menită să convingă conducerea militară germană că Aliații vor traversa Canalul acolo unde toată lumea se aştepta: în zona lui cea mai îngustă. (n.tr.)

[←42]

În acel an, preşedintele democrat în exercițiu Hary Truman era dat în urma sondajelor ca învins sigur de republicanul John Dewey. Cotidianul *Chicago Tribune* chiar s-a grăbit să titreze pe prima pagină: „Dewey l-a învins pe Truman".

[←43]

Izotop al plutoniului, folosit la fabricarea armelor nucleare (n.tr.)

[←44]

Grenade diversiune cu rol de a paraliza sau a zăpăci inamicul. Nu sunt letale, la detonare ele degajând o lumină orbitoare şi producând o bubuitură asurzitoare. După explozia unei astfel de grenade, un inamic este temporar scos din luptă, cu văzul şi auzul serios afectate. Sunt folosite de către trupele speciale, mai ales în acțiuni de eliberare a ostaticilor. (n.tr.)